

Giới thiệu Quý Nữ Yêu Kiều

Thể loại: Cổ đại, trùng sinh

Convert: Cù Lạc

Chuyên ngữ: BAT

Đã chết rồi lại có thể sống lại chính là việc khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, hơn nữa còn trùng về về thời điểm mười ba năm trước thì lại càng vui sướng không thôi.

Hòa Linh mặc một thân y phục đỏ rực, ngồi tại đầu giường hai chân đung đưa khiến chuông nhỏ kêu lên, kẻ thù nhiều như vậy, cô nên bắt đầu tính toán từ ai a!

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Gió bắc gào thét, trời đất chìm trong một mảnh trắng xóa mịt mù, mấy ngày qua tuyết rơi không ngớt rồi cuộc cũng đã có dấu hiệu dừng lại, nhưng vì gió bắc bất ngờ tràn về nên càng thêm rét buốt.

Trong căn phòng yên tĩnh, nữ tử không ngừng ho khan, nha hoàn thấy thế, vội vàng đốt thêm địa long để sưởi ấm.

Nữ tử kia vẫn không ngưng lên, ngồi ở trước bàn đọc sách viết viết tính tính. Nàng chính là Ngũ tiểu thư tam phòng của phủ Sở tướng quân, khuê danh Hòa Linh, năm nay đã hai mươi lăm. Sắc mặt Hòa Linh hiện tại tái nhợt, không hề có một tia huyết sắc, toàn thân gầy yếu như cành liễu phát phơ trước gió chỉ cần thổi một cái liền ngã xuống không dậy nổi. Lại nhìn dung nhan của nàng, có lẽ do sức khỏe không tốt nên trông cực kỳ tiêu tụy. Nếu nói nàng đã hơn ba mươi có lẽ cũng có người tin.

Trong viện truyền đến tiếng bước chân, nha hoàn Xảo Nguyệt vội vàng bước ra nghênh đón, tuyết rơi dày đặc cho dù đã quét dọn nhưng đi lại vẫn phát ra tiếng lạo xạo, vì thế rất dễ phát hiện có người đang tới đây.

Xảo Nguyệt đứng trước cửa, vội vàng phúc thân: “Phu nhân!”

Người tới là Tam phu nhân Lan thị, cũng chính là mẫu thân của Hòa Linh. Lan thị năm nay đã bốn mươi, nhưng do bảo dưỡng chu đáo nên khuôn mặt vẫn tinh xảo, ngay cả một nếp nhăn cũng không có, đáng người tuy đã già nhưng vẫn vô cùng thướt tha. Đi theo phía sau là Triệu thị nương tử của đệ đệ Trí Ninh, nữ nhân này vốn rất thông minh lanh lợi, chỉ mỉm cười không nói lời nào.

Lan thị thấy Hòa Linh lại viết cái đó, trong mắt thoáng qua tia buồn bực, nhưng ngay sau đó lại tươi cười, giả vờ trách cứ: “Đã bảo con phải giữ gìn sức khỏe, thế mà lại không nghe!”

Lúc này Hòa Linh mới buông bút xuống, mỉm cười, đáp: “Thân thể con mấy ngày nay không tốt lắm, nên muốn giải quyết những chuyện còn lại cho xong, sợ lại quên cái gì đó. Khụ khụ!”

Chưa nói dứt câu, liền không ngừng ho khan, nàng lấy khăn che miệng, sau đó lặng yên vo viên chiếc khăn nhuộm đỏ vào lòng bàn tay.

Lan thị vẫn chưa phát hiện động tác nhỏ của nàng, thân thiết nói: “Đứa nhỏ này, sao cứ không nghe lời như thế chứ. Việc trên triều đã có phụ thân và đệ đệ của con gánh vác, tội gì phải nhọc lòng, không thêm quý trọng sức khỏe của mình chút nào!”. Nói xong, liền khoát khoát tay áo ra hiệu, nha hoàn phía sau vội vàng dâng một chiếc bát nhỏ lên.

Triệu thị thấy thế cũng vội vàng mở miệng: “Gia tử, mẫu thân nói gần đây thời tiết không tốt, e thân thể của tỷ khó chịu, tối hôm qua liền bảo phòng bếp dùng nhân sâm ngàn năm hầm với gà ác, đại phu nói nấu như vậy là bổ nhất, rất tốt cho xương cốt!”.

Hòa Linh gật đầu, tiếp nhận cái chén cười khẽ, nói: “Đa tạ mẫu thân, chỉ có mẫu thân hiểu rõ nữ nhi nhất!”.

Lan thị thoáng ngập ngừng, có chút mất tự nhiên, nhưng sau đó vẫn mở miệng lên tiếng: “Thế chất của con quá yếu, ngay cả bản thân cũng không biết thương tiếc. Nếu Nương cũng không quan tâm thì còn có ai thương nữa chứ!”

Hòa Linh le lưỡi một cái, nàng hơi hé miệng chén, ngay lập tức mùi thơm của canh gà hầm nhân sâm ngàn năm tỏa ra bốn phía. Mười mấy năm qua thể chất của nàng vẫn luôn không tốt, dùng thuốc bổ đã nên không hề chán chừ lập tức uống một hớp.

Thấy Hòa Linh đã uống một ngụm canh, sắc mặt Lan thị liền biến chuyển, khóe miệng thoáng do dự ngập ngừng, cuối cùng cắn môi nói: “Ăn, ăn thêm vài

miếng thịt nữa đi. Mẫu thân hằm mềm lắm!”. Lời vừa dứt, Lan thị nhin không được mà rơi lệ.

Hòa Linh biết bản thân ôm đau triền miên làm cho Lan thị lo lắng nhiều năm, lại nghĩ tới trước kia, nhu thuận ăn một miếng: “Ừm!”.

Không biết sao, Hòa Linh đột nhiên cảm thấy trong bụng đau đớn vô cùng, bát trên tay lập tức rơi xuống, toàn thân nhũn ra, nàng kinh ngạc nhìn về phía Lan thị, hai mắt mở to không thể tin.

“Nương, mẫu thân.....?”

Hòa Linh cứ thế ngã xuống, Lan thị lập tức khóc ra tiếng, bà ta không dám tiến lên, cứ thế vừa khóc vừa nói: “Nữ nhi của ta, Hòa Linh của ta, con, con đi đi. Con đi cũng xem như đã được giải thoát!”.

Hòa Linh thống khổ nhìn Lan thị, gất gao cắn chặt môi, run run hỏi: “Vì cố gì, vì cố gì lại muốn giết con? Nương, vì sao lại muốn giết con?”.

Ngay cả khi dùng sức cắn môi nhẩn nhin, thế nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống.

Thấy Hòa Linh thống khổ như vậy, Lan thị rất muốn tiến lên, lại bị Triệu thị cuống quýt kéo lại, sau đó nhìn Hòa Linh nói:

“Gia tử, tử đừng trách chúng ta. Muốn trách, muốn trách thì phải trách chính bản thân tử. Gia tử, chúng ta không dấu lại phủ Thừa tướng, nhưng từ trước đến nay vì bản thân mình mà tử vẫn luôn dối đầu với bọn họ. Như thế chỉ có hại cho phủ tướng quân của chúng ta mà thôi. Nếu tử chết..... nếu tử chết thì Trí Ninh có thể một bước lên mây. Gia tử, tử đừng trách chúng ta, thật sự đừng trách chúng ta..... Dù sao, dù sao bệnh tình của tử đã nguy kịch, dùng cái chết của tử đổi lấy tiền đồ cho Trí Ninh, thì ắt hẳn tử sẽ nguyện ý đúng không? Tử chắc hẳn sẽ nguyện ý chứ?”

Người vốn ôn nhu hiền thực chừng ấy sao lại có thể nói ra những lời nhẫn tâm đã thương người khác đến mức này.

“Khụ khụ!”, Hòa Linh không ngừng ho khan, máu theo từng cơn ho cứ thế trào ra, chiếc váy màu xanh nhạt dính đầy máu tươi, thực ghê người.

“Phủ Thừa tướng..... Phủ Thừa tướng đã cho các người cái gì! Các người, các người sao có thể bán đứng ta!”. Hòa Linh ho mãi không ngừng nhưng cho dù như thế, vẫn cứ thế lương lên án: “Ta là, ta là... người thân của các người cơ mà! Ta, ta lúc nào cũng đều suy nghĩ cho các người, ta..... Kết quả lại như thế này, lại có kết quả như thế này sao? Mấy người sao có thể nhẫn tâm đến vậy, mấy người các người khiến ta thật thất vọng!”.

“Ta công tử không cần tử, mà tử lại mang tiền đồ của phủ Tướng quân để đổi lấy thống khoái của bản thân, người mơ mơ hồ hồ chính là tử mới đúng!”. Triệu thị giữ chặt Lan thị, nói tiếp: “Nương, chúng ta không hề làm sai, hết thảy đều là vì muốn tốt cho phủ Tướng quân, vì tốt cho Trí Ninh. Chúng ta làm đúng, chúng ta đã làm đúng.....”

Hai người họ tựa vào nhau, như muốn tăng thêm can đảm cho đối phương, mấy nha hoàn cũng bị tình hình trước mắt chấn trụ, kinh sợ không dám nhúc nhích.

“Phụ thân, phụ thân với Trí Ninh đều biết cả sao?”. Hòa Linh lại ho ra một búng máu, dùng hết khí lực toàn thân hỏi câu này, trong mắt của nàng đã không còn tia sáng, chẳng khác nào đèn đã cạn dầu, leo lét trước gió, ngay cả Lan thị cũng cảm nhận được điều đó.

Rốt cuộc cũng là nữ nhi của mình, bà ta bỏ tay Triệu thị ra, quỳ gối bên người Hòa Linh, bắt lấy tay nàng, nghẹn ngào nói: “Con có oán, thì cứ oán mẫu thân là được rồi. Nếu như có kiếp sau, nương nguyện ý làm trâu làm ngựa cho con. Hòa Linh, kiếp này, con hãy chết vì chúng ta!”.

Hòa Linh đã hoàn toàn không còn sức lực để rút tay ra, chỉ yếu ớt hỏi lại: “Phụ thân, phụ thân với Trí Ninh có biết không?” Nàng chấp nhất phải hỏi cho rõ ràng, xem xem có phải cả cái nhà này đều vứt bỏ mình hay không?

Triệu thị liền đáp: “Tất nhiên là biết.”

“Biết, ha ha, biết sao.....”, Hòa Linh nằm trên đất, đột nhiên cười đầy thê lương, sau đó lại hoảng hốt thì thào: “Vi chuyện của bản thân. Các người..... các người cứ chờ mà xem..... Sở gia, xong rồi..... Ha ha, thật tốt, Sở gia, đều chết hết đi, các người cũng chôn cùng.....”

Lan thị nghe thế liền biến sắc, nói: “Hòa Linh, sao con có thể ác độc như vậy, sao có thể nguyên rủa Sở gia, con..... Hòa Linh, Hòa Linh.....”

Nha hoàn cả gan tiến lên xem xét, sau đó sợ tới mức lùi lại đằng sau vài bước: “Khởi bẩm phu nhân, Ngũ tiểu thư, đã tắt thở.....”

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Tháng năm mưa nhiều, lời người xưa quả thật không sai, buổi sáng đã lất pha lất phát dai dẳng không ngừng, đến chạng vạng thì ào ào đổ xuống như thác lũ. Mưa rào rào đập vào song cửa sổ, phát ra những tiếng sần sật, trong căn phòng cô kính, già trẻ lớn bé ngồi đầy một phòng, nhưng ai cũng lắng

lặng không lên tiếng.

Mùi đàn hương thoang thoảng tỏa ra từ chiếc lư đồng cũng không thể làm cho người ta bình tâm tĩnh trí. Ai nấy cũng đều có chút bất an, ngồi ở trên ghế chủ mẫu lúc này chính là Lão phu nhân của phủ Sở tướng quân. Bà mười sáu tuổi gả cho Sở tướng quân, khi đó ông chẳng qua vẫn là một người bình thường, hai người xem như cũng đã dạt tay đi qua mưa gió hơn nửa đời, ngay cả khi Sở tướng quân thăng tiến như điều gặp gió, lại có thêm mấy phòng thiếp thất, thì đối với vị chính thê này, ông vẫn thập phần tôn kính. Cũng vì thái độ này của ông mà cuộc sống của Lão phu nhân trôi qua khá êm đềm, mấy năm nay lại càng ngày càng ung dung tự tại. Nhưng hiện tại bà lại bồn chồn đứng ngồi không yên: “Vương ma ma, mau ra cửa nhìn xem Lão gia đã trở lại chưa?”

Vương ma ma lập tức lĩnh mệnh ra ngoài.

Mà lúc này, đi kèm với tiếng sấm nổ rung trời là tiếng vỗ ngựa từ xa vọng đến, một nam nhân trung niên, khuôn mặt kiên nghị, mái tóc hoa râm, một thân khôi giáp oai hùng bất phàm, dừng lại trước cổng phủ Sở tướng quân. Ông vừa xoay người xuống ngựa, người gác cổng lập tức nghênh đón. Tuy trời mưa to gió lớn nhưng Lão tướng quân vẫn không dùng đầu lợp*, để mặc cho nước mưa hắt vào khuôn mặt kiên nghị, rào bước đi tới hậu viện đèn đuốc sáng trưng, không chút do dự bước nhanh về phía tam phòng.

*Đầu lợp: là tên thường gọi để chỉ nón tre có dán giấy dầu dùng để đi mưa.

Vương ma ma vừa bẩm báo Lão tướng quân đã trở về, thì đã thấy ông bước vào.

Lão phu nhân vội vàng thu xếp cho Lão tướng quân thay quần áo lau tóc, nếu cứ dầm mưa như vậy rất dễ bị thương hàn.

“Ngũ nha đầu thế nào rồi?”, Lão tướng quân nhíu mi nhìn thê tử hỏi.

Lão phu nhân bèn thở dài, đáp: “Đại phu vẫn đang khám!”

Câu này đồng nghĩa với việc hiện tại bà cũng không biết thân thể Ngũ nha đầu như thế nào. Trong lúc nhất thời, cả căn phòng lâm vào yên lặng, Sở lão tướng quân cũng không hỏi nhiều, lẳng lặng ngồi xuống, chờ đợi đại phu, một nén nhang..... rồi lại một nén nhang..... Ngay khi mọi người sốt ruột không thôi thì đại phu cuối cùng cũng vén rèm lên đi ra. Mẫu thân của Ngũ tiểu thư, Lan thị tam phòng tiến lên nghẹn ngào hỏi: “Đại phu, nữ nhi của ta sao rồi?”.

Lão phu nhân ho khan một tiếng, tam phu nhân liền nhận ra bản thân hơi luống cuống, yên lặng thối lui ra sau, Sở tướng quân tuy xuất thân binh thường, nhưng mấy năm nay càng ngày càng cường thịnh nên vô cùng coi trọng quy củ. Lão phu nhân cũng như thế.

Nhìn vẻ mặt đần đờ của đại phu, Sở tướng quân quyết định thật nhanh: “Người tới thư phòng nói chuyện với ta”. Sau đó liếc mắt nhìn sang những người khác lên tiếng: “Mọi người đều về hết đi. Các người ở lại đây, cũng giúp không được Ngũ nha đầu cái gì!”.

Sở tướng quân nói một không nói hai, đám người bên ngoài cũng không dám nhiều lời, đồng loạt vâng lời đi ra cửa, Lan thị chần chừ liếc mắt nhìn vào nội thất, rất muốn xin được ở lại, nhưng dưới ánh mắt sắc bén của Lão phu nhân liền không dám mở miệng, theo Tam gia chậm chạp ra ngoài.

Tiểu viện vốn đang náo nhiệt lập tức liền yên ắng lại, càng nghe rõ mồn một tiếng mưa to bên ngoài cửa sổ, dường như càng ngày càng nặng hạt hơn.

“Xảo Âm, tỷ thấy tiểu thư có thể qua khỏi không?”. Nha hoàn Xảo Nguyệt luống cuống hỏi. Chỉ cần nhìn dung mạo là biết, Xảo Âm phải lớn hơn Xảo Nguyệt mấy tuổi.

“Cho dù tiểu thư có tốt hay không tốt, chúng ta đều là nô tỳ. Đi đâu mà chẳng như nhau!”. Giọng nói của Xảo Âm rất bình tĩnh, so sánh với Xảo Nguyệt tất nhiên hiểu chuyện hơn nhiều, sau đó nàng ta cắn môi, nói tiếp: “Muội đừng nói linh tinh nữa, tiểu thư nhất định sẽ tốt! Nhất định sẽ khỏe lại!”.

Xảo Âm liếc mắt nhìn Xảo Nguyệt, lên tiếng: “Chúng ta đi ra ngoài đứng canh, để tiểu thư yên tĩnh ngủ một lát.”

Xảo Nguyệt nghe xong, gật đầu nghe theo.

Hai nha hoàn lập tức rón ra rón rén đi bên ngoài canh chừng, trong nháy mắt cửa vừa khép lại, nữ tử gầy yếu đang nằm ở trên giường liền mở mắt ra.

Nàng mở mắt thật to, xuất thần nhìn chằm chằm màn trướng bằng sa mỏng phát phơ bên giường vừa tươi mát lại rất khác biệt. Cũng không biết đã qua bao lâu, nàng khẽ nghiêng đầu, nội thất đơn giản thanh thoát, khắp nơi tràn ngập hơi thở thiếu nữ, trên chiếc kệ trong góc phòng, phủ một chiếc khăn trắng toát vô cùng thanh nhã.

Nếu như nói có cái gì không ổn, thì đó chính là bầu không khí bên trong, ngay cả đã đốt hương liệu nồng nặc, nhưng cũng vẫn không giấu được mùi máu tươi thoang thoảng.

Nữ tử thong thả vươn tay từ trong chăn ra, nho nhỏ, non mềm lại trắng nõn, vừa thấy liền biết đây là tay của thiên kim tiểu thư mười ngón không dính nước. Nàng cứ thế lật đi lật lại tay mình không biết đang nghĩ cái gì.

Rốt cuộc cũng đã xem đủ cánh tay nhỏ bé trắng nõn, nữ tử gian nan ngồi dậy, mái tóc dài đen sẫm đỏ xuống như thác nước, phân tán trên vai, không để ý đến sức khỏe suy yếu, lập tức xốc màn lên, vịn vào mặt tủ, bước đến trước bàn trang điểm chậm rãi ngồi xuống, sau khi an vị, nàng bèn thở dốc vài tiếng, theo phản xạ liền cho tay vào trong ngực móc khăn ra, nhưng tay vừa chạm đến vạt áo, lập tức khựng lại.

Quên mất, hiện tại nàng chưa bị ho ra máu thì làm sao có khăn mà lấy?

Nữ tử chậm rãi ngẩng đầu, nhìn mặt mình trong gương, quả nhiên điểm lệ vô song, da mặt trắng nõn mềm mại, mắt to long lánh, đôi môi anh đào nhỏ nhắn vì đang bị bệnh nên hơi nhợt nhạt, nhưng chỉ thế thôi đã quá xinh đẹp rồi.

Nếu nói điểm lệ, thì trong điểm lệ lại lộ ra vẻ hồn nhiên ngây thơ; Nếu nói ngây thơ, lại cảm thấy không thể bỏ qua vẻ kinh diễm tuyệt sắc trên người nàng.

Nữ tử lẳng lặng nhìn mặt mình, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua hai gò má, tựa như không thể tin nỉ non: “Mười hai tuổi! Hóa ra, mình cũng từng xinh đẹp như vậy!”. Nói xong, chậm rãi mỉm cười, nụ cười kia càng lúc càng lớn, có vẻ không được bình thường cho lắm.

Nghe thấy âm thanh bên trong phòng truyền ra, hai nha hoàn vội vàng đi vào, tiểu thư nhà họ vốn yên ổn nằm trên giường hiện tại lại đang ngồi ở trước gương, cười mãi không ngừng, dường như gặp phải chuyện gì đó cực kỳ buồn cười. Hai người lắp bắp kinh hãi, vội vàng diu người đến trên giường.

Người nào đó ngồi ở bên giường, vẫn không nhìn được cười, phản phác: “Các người lui xuống đi, ta muốn yên lặng suy nghĩ một lát”.

Giọng nói thanh thúy, chẳng khác nào hoàng anh xuất cốc.

Xảo Âm, Xảo Nguyệt lo lắng kohong dám nhúc nhích, nhưng lại bị tầm mắt lạnh như băng bắn tới: “Ta muốn một mình!”.

Tầm mắt sắc bén kia khiến cho người ta không rét mà run, nhưng vừa nhìn lại liền cảm thấy tiểu thư nhà mình vẫn là một người đơn thuần ngây thơ, có lẽ bọn họ đã nhìn nhầm.

Ngẫm nghĩ một lát, Xảo Âm mới đáp: “Tiểu thư, hai nô tỳ ở gian ngoài, nếu như người cần gì, cứ lên tiếng sai bảo!”

Nữ tử nghe thấy thế liền mỉm cười ngọt ngào ừm một tiếng.

Hai nha hoàn vừa ra ngoài, nàng lại bắt đầu đùa nghịch chính mình, mái tóc dài phân tán trên vai, cười hi hi ngồi ở bên giường lắc lư chân.

Mỗi người đều nói thế sự khó liệu, vốn không muốn chấp nhận, nhưng ai có thể ngờ bản thân lại bị chính mẫu thân của tự tay độc chết, có thể sống lại một lần nữa, giống như đóa hoa xán lạn ở tuổi mười hai, độ tuổi tốt nhất để làm lại từ đầu.

Mười hai tuổi, nàng trúng độc, mười ba năm sau, năm nàng hai mươi lăm tuổi, lại trúng độc lần nữa. Trong nháy mắt đó, nàng từng nghĩ, bản thân nên chết đi ở lần đầu độc đầu tiên ấy có khi lại là kết cục tốt nhất? Nhưng chưa tìm được đáp án, nàng đã lên châu trời, lúc này nghĩ lại, hóa ra sự thật không phải như thế!

Trong khoảnh khắc sống lại một lần nữa, Hòa Linh đột nhiên liền hiểu được, kết cục tốt nhất không phải bị độc chết, mà là..... Sở Hòa Linh phe phẩy mái tóc cười khanh khách, kết cục tốt nhất chính là, nhìn người khác sống không bằng chết.....

Nhiều người hại nàng thâm thương như vậy, đời này, nàng sẽ không nương tay với bất kỳ kẻ nào. Nên bắt đầu từ đâu đây?

Đúng vậy! Hòa Linh nằm ngán ngơ trên giường, bắt tay vào việc trả thù, người đầu tiên đáng chết, chính là tên đại phu hiện tại vẫn đang đứng trước mặt Tổ phụ nàng nói hươu nói vượn.

Ai ai cũng đều biết, Ngũ tiểu thư phủ Sở tướng quân bởi vì bị trúng độc năm mười hai tuổi mà hao hết tâm huyết sống không quá 10 năm, đồng thời, thân thể gầy yếu không bao giờ có thể sinh con được nữa..... Nhưng có ai biết được, nàng quả thật trúng độc, nhưng không hề nghiêm trọng đến mức ấy, chính thứ thuốc trị liệu kia mới tẩm bùa đòi mạng tiếp theo.....

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Tiếng khóc sụt sùi cứ quanh quẩn mãi bên tai, mơ mơ hồ hồ chẳng khác nào nữ quý đòi mạng, Hòa Linh phiền chán phát tay, xoay người, lại không ngờ, tiếng khóc kia lại càng lớn hơn. Đã lâu nàng chưa từng ngủ ngon như thế này, đang êm đẹp lại có người đến quấy rầy, không cần nghĩ, nàng cũng biết người nọ là ai.

Hòa Linh xoay người xoa mi tâm, từ từ mở mắt: “Mẫu thân.....” hai chữ vô cùng đơn giản nhưng dường như phải dùng hết khí lực toàn thân. Kỳ thật, nàng cũng không hề mong muốn phải đối mặt sớm như vậy, mẫu thân thân sinh, lại tự tay hạ độc chết nữ nhi của mình.

Hòa Linh định ngồi dậy nhưng Lan thị lại vội vàng ngăn lại: “Sao lại dậy làm gì? Cứ ngủ thêm một lát, thân thể con vẫn còn yếu lắm!”.

Hòa Linh nghe xong liền muốn bật cười, nếu đã biết nàng cần phải nghỉ ngơi, lại còn làm bộ đến đây khóc sụt sùi làm gì! Đúng là nghĩ một đằng nói một nẻo.

“Vâng!”, Hòa Linh yếu ớt đáp, Lan thị lập tức liếc mắt, Xảo Nguyệt biết điều vội vàng lấy gối kê vào phía sau để tiểu thư nhà mình cảm thấy thoải mái để chịu hơn. Hòa Linh ngậy thơ hỏi: “Mẫu thân, đại phu nói thế nào? Thân thể con có vấn đề gì không? Chẳng hiểu sao, con cứ thấy mệt mỏi mãi!”.

Trên mặt Lan thị thoáng qua tia lo lắng, sau đó gượng gạo cười an ủi: “Tất nhiên là không sao cả. Đại phu sẽ nhanh chóng chữa khỏi, con cứ ngoan ngoãn uống thuốc là tốt thôi!”.

Hòa Linh hoài nghi hỏi lại: “Nếu như không việc gì thì vì sao lúc này mẫu thân lại khóc? Còn khóc thảm thiết như vậy!”. Sắc mặt liền thay đổi, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, môi cũng rung lên: “Có phải là con sắp không?”. Nói dứt câu lập tức liền òa khóc, gương mặt vốn dĩ vô cùng xinh đẹp khóc lên lại chẳng khác nào hoa lê dưới mưa.

Lan thị vội vàng ôm nữ nhi vào lòng, dỗ dành: “Đừng khóc, nữ nhi ngoan của nương đừng khóc nữa. Con không sao cả, mẫu thân sao có thể lừa con được chứ, chỉ cần con uống thuốc đều đặn là sẽ tốt lên thôi. Mẫu thân khóc là bởi vì thương con chỉ mới mười hai tuổi đã phải chịu khổ như vậy. Con vẫn còn nhỏ sao lại nghĩ đến điềm gở ấy, mẫu thân nguyện ý gánh thay cho con tất cả!”

Quả thật từ ái!

Bờ vai gầy yếu của Hòa Linh khẽ run run, nhưng Sở Hòa Linh thật sự không biết, mẫu thân nàng từ đầu đến cuối vẫn thích diễn trò hay là mãi sau này mới trở nên ác độc như vậy, độc ác đến nỗi tự tay giết chết nàng.

Hòa Linh buông Lan thị ra, lau hết nước mắt: “Mẫu thân đừng nói vậy. Nếu con không ăn bát cháo kia thì người cuối cùng trúng độc sẽ là phụ thân, nên con nguyện ý chịu khổ thay phụ thân. Phận làm con, đáng lý nên như thế.”

Đúng rồi, đây hẳn là nguyên nhân nàng trúng độc, năm mười hai tuổi ấy, nàng đã ăn nhầm bát cháo ngọt mà phòng bếp làm cho phụ thân nên mới dẫn đến kết quả ngày hôm nay. Mặc dù đã cố giữ kín, nhưng không biết vì sao chuyện nàng bị trúng độc dẫn đến thân thể suy nhược, không thể nào sinh con vẫn truyền khắp Vĩnh An, từ đó về sau, Sở Hòa Linh nàng liền một mình một bóng lẻ loi cô độc cả đời.

Lan thị lau nước mắt nói: “Con làm ta đau lòng chết mất!”

Hòa Linh rũ mí mắt, nhưng rất nhanh lại ngẩng đầu lên, ngọt ngào làm nũng: “Mẫu thân, con muốn may y phục mới.”

Lan thị kinh ngạc hỏi: “Sao đột nhiên lại muốn may quần áo mới? Bình thường may cho con bộ đồ mới cũng không thấy vui mừng bao giờ!”.

Nói xong liền quan sát phản ứng của Hòa Linh, đang yên đang lành lại đòi may y phục mới, quả thật có vài phần kỳ quái! Dù sao Hòa Linh nhà bà vốn không phải là một tiểu cô nương điệu đà thích chưng diện, nữ nhi nhà người ta thích son thích phấn, thích y phục xinh đẹp, còn nàng lại hoàn toàn khác biệt, chỉ thích đọc sách viết chữ, chẳng khác nào nam nhi.

“Trải qua con thập tử nhất sinh kia đột nhiên con hoàn toàn tinh ngộ”. Hòa Linh nửa thật nửa giả nói: “Bỗng dưng con nhận thấy bản thân quá mức tệ nhạt, chưa từng đặc biệt hưởng thụ cuộc sống này, như thế chẳng phải quá thua thiệt. Nếu đã có thể còn sống ngồi ở đây, tất nhiên phải hưởng thụ hết thảy những gì đang có, để sau này dù có gặp bất trắc gì, cũng sẽ không hối hận”.

Lan thị không vui, liền gạt đi: “Nha đầu con đấy, đừng có mà tự nguyện rửa chính mình, thật là không hiểu chuyện!”. Nói xong, thận trọng nhìn Hòa Linh, hỏi han: “Con không có chuyện gì đấy chứ? Nếu như có chuyện phải nói cho mẫu thân biết, con vẫn còn nhỏ, không nên tự chủ trương, biết chưa?”

Nói thế nào thì Lan thị vẫn cảm thấy Hòa Linh hôm nay có gì đó hơi khác lạ, nhưng khác ở chỗ nào, thì lại không chỉ ra được, chỉ đành dặn dò thêm mấy câu.

Hòa Linh nhu thuận gật đầu, đáp: “Con biết rồi, mẫu thân, may y phục mới cho con nhé?”

Lan thị mỉm cười trả lời: “Được rồi, con thích may đồ mới thì cứ may, để nương gọi ti y phường lại đây. Chi phí may mặc lấy từ vốn riêng của nương nên con muốn may thêm mấy bộ đều được, không cần lo lắng. Mẫu thân cũng rất vui khi thấy con thay đổi như vậy, tiểu cô nương, nên chú trọng ăn mặc mới đúng!”.

Hòa Linh rũ mắt, khuôn mặt khéo léo tinh xảo mang theo ý cười nhàn nhạt, xinh đẹp vô cùng: “Hết thảy đều nghe mẫu thân!”.

Lan thị vui mừng gật đầu: “Được rồi, thấy tinh thần của con cũng không tệ lắm, mẫu thân cũng yên tâm hơn nhiều, bên kia ta còn có việc, con mau nghỉ ngơi đi!”.

Hòa Linh cũng thuận theo đó mà ngáp một cái, đáp: “Con biết rồi!”

Lan thị hải lòng ra cửa, Hòa Linh cứ thế nhìn theo bóng lưng kia, lại nói, mẫu thân của nàng bảo dưỡng thân thể rất tốt, dung nhan hiện tại của bà so với mười ba năm sau thật sự khác biệt không nhiều, tuy nhiên càng nhiều tuổi lại càng khác biệt. Tuy đã có vài dấu vết của năm tháng, nhưng đối với những người cùng lứa tuổi, vẫn tốt hơn nhiều. Mà cũng đúng thôi, đời trước, mọi chuyện đều có nàng xông pha phía trước, người làm mẫu thân như bà còn có việc gì phải lo nghĩ nữa đâu! Không quan tâm lo nghĩ hao phí tâm huyết, làm sao có thể già!

“Tiểu thư, phu nhân đối với người thật tốt!”, Xảo Nguyệt ôn nhu hầu hạ Hòa Linh nằm xuống, hăm mộ nói.

Hòa Linh ngẩng đầu nhìn nàng ta, chớp chớp mắt, khó hiểu hỏi lại: “Mẫu thân đối tốt với con cái có gì lạ sao? Lời này của người dường như có chút kỳ

quái!”.

Xảo Nguyệt cười hi hi: “Ai, tiểu thư, người ta chỉ ăn ngay nói thật thôi mà!”

Xảo Âm và Xảo Nguyệt đi theo Hòa Linh từ nhoe, nên nói năng cũng không giữ kễ như những nha hoàn khác. Xảo Nguyệt vẫn đùa giỡn như bình thường, nói xong lại bắt tay thu dọn bên cạnh.

Hòa Linh hơi hơi híp mắt, cười nói: “Ồ, hóa ra người ăn ngay nói thật lại không có chừng mực như vậy!”. Nhẹ nhàng bâng quơ buông một câu.

Xảo Nguyệt nghe ra trong lời nói vừa rồi có gì đó không đúng, vừa muốn giải thích, nhưng khi nhìn thấy ý lạnh trong mắt tiểu thư, liền hoảng sợ, lập tức quỳ xuống: “Là nô tỳ vượt quá khuôn phép, xin tiểu thư thứ tội.”

Hòa Linh cũng không nhìn Xảo Nguyệt, chỉ xem xét các ngón tay của chính mình, lười biếng nói: “Ta nghe nói, bản thân mình sống không quá mười năm, hơn nữa còn không thể sinh con!”.

Mặt Xảo Nguyệt chột trắng bệch, vội vàng thưa: “Tiểu thư đừng tự nguyện rửa mình như vậy!”.

“Nghe nói thím người có quen biết với nương tử của Từ đại phu!”

Xảo Nguyệt vẫn chưa hiểu.

“Ất hẳn nương tử Từ gia đã nói gì đó với thím người? Ừm, phụ nhân bình thường đều thích thuyết tam đạo tứ*, có lẽ..... Cũng sẽ nói cho người khác?”

Thuyết tam đạo tứ (说三道四): Nói chuyện linh tinh, góp ý bậy bạ hoặc có ý chỉ trích, phê bình, nói này nói nọ.

Tuy Xảo Nguyệt không được lợi cho lắm, cũng không biết vì sao tiểu thư lại nói như thế, nhưng dù thế nào cũng là đại nha hoàn, làm việc ở trong đại trạch bao nhiêu năm, nên cũng hiểu được vài phần: “Nô tỳ lập tức đi thăm dò!”.

Hòa Linh cười khanh khách khoát khoát tay, Xảo Nguyệt vội vàng lui ra, nhưng vừa ra tới cửa lại nghe thấy tiểu thư nhà mình mở miệng: “Ngọc lan trong viện đã nở hoa rồi!”.

Xảo Nguyệt nghe thấy thế suýt ngã sấp xuống, tuy còn đang run run nhưng lập tức kiên định lại: “Nô tỳ nhất định sẽ làm tốt!”

Xảo Nguyệt rời đi, Hòa Linh vẫn cười tươi như cũ.

Không biết người khác nếu như gặp được chuyện như vậy thì như thế nào, nhưng nàng nghĩ, bản thân mình chắc hẳn tương đối đặc biệt nên mới trùng sinh về mười ba năm trước, quay về năm mười hai tuổi. Nàng hoàn toàn không có chút kinh ngạc nào mà chỉ thực bình tĩnh tiếp nhận hết thảy, tận lực kìm chế vui mừng, cùng với..... tâm tình muốn tìm đường chết!

Mặc kệ như thế nào thì đây chính là cơ hội duy nhất, đã sống thì càng phải sống tự do tự tại, người khác có ngọt ngạt thế nào cũng không nằm trong phạm vi lo lắng của nàng, giấu lại, thật ra còn có chút hưng phấn ấy chứ!

Từ đại phu, lần này, ta chủ động giúp người lan tin, ta vốn không phải là một cô nương tốt! Cho nên muốn người dùng chính tính mạng của mình để cảm tạ!

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Sáng sớm, Hòa Linh đã thức dậy, nàng cũng không gọi nha hoàn vào ngay mà khoác áo đi ra mở cửa sổ, nhắm mắt lại dang rộng hai tay đón nắng cùng bầu không khí tươi mát trong lành của buổi sớm mai.

Xảo Âm vừa vào cửa liền nhìn thấy một màn như vậy, tiểu thư nhà mình tựa như tiên nữ giáng trần chẳng mấy chốc sẽ vỗ cánh bay đi mất.

Phát hiện có người vào cửa, Hòa Linh cũng không hề giật mình, nàng thả tay xuống, xoay người lại nói: “Giúp ta rửa mặt, chải đầu, thay quần áo!”.

Xảo Âm vội vàng đi đến, xử lý thỏa đáng, Hòa Linh nhìn vào nữ tử trong gương, mỉm cười: “Chúng ta đi thôi!”. Tổ mẫu Vương thị của nàng ở tại An Đức Viện, vội mong muốn lúc nào cũng sẽ an khang sung túc, nhưng Hòa Linh thấy thật ra cũng không đúng lắm. Nếu như thật sự bình an dư dả, thì vì sao Sở gia càng ngày càng suy bại? Nghĩ đến những chuyện trước kia, Hòa Linh liền cảm thấy việc làm này chẳng hề có ý nghĩa cũng như không có tác dụng gì cả.

Lúc Hòa Linh bắt đầu đi cũng không còn sớm nữa, tuy muốn tuân theo quy củ nhưng dù sao thân thể nàng vẫn còn mang bệnh cho nên cũng không ép

buộc bản thân phải chịu khổ. Vì thế khi đến An Đức Viện, người đã ngồi đầy phòng, Hòa Linh nhẹ nhàng hành lễ: “Cháu gái thỉnh an tổ mẫu, tổ mẫu vạn an!”.

“Đứng lên đi, thân thể đã tốt hơn chút nào chưa?”. Lão phu nhân khẽ nheo mắt lại, đánh giá Hòa Linh một lượt, một thân váy áo xanh biếc, sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng có lẽ vì muốn che giấu, nên đã phủ thêm một tầng phấn hồng nhưng vẫn không che nổi cảm giác ốm yếu.

Hòa Linh nhợt nhạt cười, nhu thuận nói: “Buổi sáng đã uống thuốc rồi ạ, đa tạ tổ mẫu quan tâm!”. Cũng không trực tiếp trả lời là tốt hay không tốt.

Lão phu nhân cũng thật khôn khéo, không hỏi nhiều nữa mà chỉ dặn dò: “Uống thuốc đều đặn thì mới mau lành được. Mau đến ngồi cạnh mẫu thân cháu đi!”.

Hòa Linh liền nghe theo, lão phu nhân cũng gật đầu vừa lòng.

Nhưng vừa ngồi vào chỗ của mình, lại chợt nghe Hòa Tuyết của tứ phòng ngồi phía đối diện cúi đầu cười một tiếng, Hòa Tuyết năm nay mới mười tuổi, nhỏ hơn nàng hai tuổi, sau đó thờng nói: “Bình thường Ngũ tỷ tỷ luôn là người đến đầu tiên, muội thể nào cũng đều muộn hơn cả, lần này cuối cùng cũng có cơ hội thấy tỷ đến muộn nhất rồi!”. Nói xong còn nghịch ngợm nháy mắt. Tuy rằng lời nói có chút không hiểu chuyện, nhưng vẫn khiến mọi người bật cười.

Hòa Linh cũng cười theo, rồi lên tiếng trêu ghẹo: “Tỷ cũng rất muốn đến sớm nhất, nhưng sức khỏe lại không cho phép. Thật không ngờ, trời xui đất khiến thể nào lại khiến cho muội muội thật cao hứng, ta vốn là một tỷ tỷ tốt, nếu muội muội đã vui như thế thì sau này ta cứ đến cuối cùng thôi. Chỉ mong tổ mẫu cùng các vị bá mẫu, thẩm thẩm đừng chê cười Hòa Linh là được!”.

Thấy Hòa Linh nghiêm túc nói thế, Hòa Tuyết khẽ cắn môi, đáp trả: “Chứ không phải tỷ tỷ muốn nhàn nhã nên mới đến cuối cùng sao?”.

Hòa Linh kinh ngạc nhìn nàng ta nhưng vẫn ngọt ngào mỉm cười: “Chẳng phải vừa rồi muội cũng nói, bình thường ta đều là người đến sớm nhất sao. Nhiều năm như vậy, muốn nhàn hạ ta đã sớm làm rồi. Muội muội nói thể thật không tốt, chẳng may có người nghe thấy, sẽ tưởng nhầm là muội muội không thích ta, nên mới có ý soi mói như thế!”

Hòa Tuyết nắm chặt khăn tay, cắn cắn môi, vừa muốn phản bác lại bị Điền thị ở bên cạnh nắm tay lại, Điền thị là người ôn nhu nhất trong mấy vị phu nhân ngồi đây, bà ta dịu dàng nói: “Tuyết nhi vẫn còn nhỏ nên nói chuyện không có chừng mực. Con bé tất nhiên rất thích Linh tỷ tỷ, cháu đừng hiểu lầm. Con bé cả ngày cứ lải nhải rằng hy vọng cháu mau khỏe lên, hiện tại gặp mặt, lại cứ thích đấu khẩu, trẻ con mà, không nên so đo làm gì!”.

Điền thị nhẹ nhàng bâng quơ đã chuyển sang đề tài khác, để mọi người không tập trung vào câu nói không thích hợp của Hòa Tuyết nữa. Hòa Linh nhìn vào mắt Điền thị, cười tủm tỉm đáp: “Cháu cũng hiểu mà, chẳng qua chỉ muốn đùa giỡn chút thôi. Tổ mẫu ắt hẳn cũng nghĩ như thế chứ ạ?”. Hòa Linh xoay người, khẽ cười hỏi.

Lão phu nhân Vương thị không ngờ Hòa Linh lại đột nhiên nói như vậy, nhưng dù sao cũng không phải là người bình thường, nên cũng không tỏ vẻ kinh ngạc, chỉ gật đầu nói: “Mấy cô nương nhà ta, đều tốt cả!”. Nói xong, liền căn dặn: “Mấy người các cháu ở trong nhà đùa giỡn, trêu chọc nhau thể nào cũng được, nhưng một khi đã xuất môn không được như thế, người ngoài không biết, lại cho rằng mấy vị tiểu thư Sở phủ không hòa hợp. Nếu truyền ra thì có khác gì làm trò cười cho thiên hạ!”.

Hòa Linh hơi hơi rũ xuống mắt, rồi lại lập tức ngẩng đầu, cười xán lạn, đáp: “Tất nhiên rồi ạ! Lục muội muội đẹp như vậy, cháu trân trọng còn không kịp nữa là! Đúng không?”.

Hòa Tuyết lúc này cũng hiểu được, miễn cưỡng tươi cười, nhưng không còn chút thiên chân vô tà nào: “Tỷ tỷ nói đúng!”.

“Như thế mới phải!”, tầm mắt Lão phu nhân hướng về phía Hòa Tuyết nói, khiến nàng ta đặc ý ưỡn ngực liếc mắt Hòa Linh một cái.

Hòa Linh cũng không biểu hiện gì, vẫn cứ nhu thuận tươi cười, không chê vào đâu được. Mặc dù trên mặt như thế, nhưng nội tâm nàng lại đang cười lạnh, dù sao cũng chỉ là một tiểu nha đầu 10 tuổi chưa trở mã, chỉ có năng lực làm trò cười mà thôi!

Trò chuyện với Lão phu nhân trong chốc lát, dù sao cũng đã lớn tuổi nên rất nhanh liền mệt mỏi, bảo mọi người rời đi.

Lan thị và Hòa Linh cùng ra cửa, thấy trên trán nàng đỏ mồ hôi lấm tấm, liền lấy khăn thấm khô, sau đó dặn dò Xảo Âm: “Thân thể tiểu thư yếu ớt, làm việc phải lưu ý một chút!”.

Xảo Âm vội vàng dạ vâng đáp lời.

“Ngũ muội muội, hôm qua chúng ta muốn qua thăm muội nhưng lại nghĩ thân thể muội quá suy yếu nên không muốn muội phải mệt nhọc tiếp đón chúng ta nên đã không đi. Hôm nay nhìn muội đã khỏe hơn nhiều, không bằng mọi người cùng nhau ngồi hàn huyên một lát?”. Một giọng nữ thanh thúy vang lên.

Hòa Linh nhìn sang, người cất tiếng chính là Hòa Chân chi thứ hai, nàng ta đứng thứ tư, tuổi tác cũng tương tự nhau nên quan hệ giữa hai người vô cùng tốt. Nếu như không xảy ra chuyện với Tạ Du, nàng thực sự vẫn sẽ nghĩ vị tỷ tỷ này luôn thật tâm đối đãi với mình. Nhưng sự thật đã chứng tỏ, Tứ tỷ tỷ kia bị ô đến thể nào, cấm hận nàng ra sao. Mà hiện tại, dựa trên những hành động vừa rồi cũng đã thể hiện điều đó.

Nàng mỉm cười ngọt ngào, đáp: “Nhưng hiện tại muội còn có chút việc!”

Nụ cười trên mặt Hòa Chân chợt cứng đờ, nàng ta thật không ngờ Hòa Linh sẽ cự tuyệt thẳng thừng như vậy.

Lan thị thấy thế liền hoà giải: “Trang phục của Linh nhi toàn màu đơn điệu. Ta đã mời Ti y phường lại đây, may thêm cho con bé mấy bộ y phục mới. Có lẽ bây giờ bọn họ đã tới rồi, sợ không có thời gian tiếp đón các tỷ muội được!”

Lúc này tâm tình Hòa Chân mới hòa hoãn một ít, tò mò hỏi: “Nhưng hiện tại đâu phải là thời điểm may y phục mới đâu ạ!”

Nhị phu nhân Phương thị cũng a dua theo: “Tất nhiên hiện tại không phải là thời điểm may y phục mới, vì thế có lẽ tam bá mẫu con đã dùng tiền riêng để may. Tam bá mẫu quả nhiên là người hiểu rõ Linh nhi nhất”.

Trong mắt Hòa Chân thoáng qua chút ghen tị, nhưng dập tắt rất nhanh, bưng tỉnh nói: “Linh nhi à, muội may y phục xong thì mau chóng nghỉ ngơi, hiện tại thân thể của muội cần được điều dưỡng thật tốt!”.

Hòa Linh cúi đầu hất hất đuôi sam của mình, gạt đầu.

Mấy phòng đều rời đi, Lan thị liền đánh giá Hòa Linh một lượt, hỏi: “Con với Tứ tỷ tỷ có chuyện gì à? Hình như có gì đó khang khác!”.

Hòa Linh ngẩng đầu, khó hiểu hỏi lại: “Có chuyện gì đâu ạ! Bình thường con vẫn hòa đồng với mấy người kia nhưng bây giờ không có hứng thú nữa, chỉ vậy thôi!”. Cũng không nói thêm gì khác liền đi về phía trước. Lan thị chân chừ một lúc mới đi theo.

Ti y phường là cửa tiệm rất nổi tiếng ở thành Vĩnh An, bình thường có không ít phu nhân, tiểu thư nhà giàu là khách quen ở đây, nhưng lại không tiện ra ngoài cho nên phần lớn đều sai người tới phục vụ tận nhà.

Dân gian có câu, không đến kinh thành không biết quan nhỏ, không đến Giang Nam không biết tiền thiếu. Ý muốn nói quan viên trong kinh thành rất nhiều, lại toàn là quan to hiển quý tụ tập một chỗ, kể cả là Đại tướng quân, ở kinh thành cũng chẳng phải là nhân vật khó lường gì. Còn câu không đến Giang Nam không biết tiền thiếu, ý muốn nói rằng Giang Nam giàu có và đông đúc. Tam phòng Lan thị, lại chính là nữ nhi của phú thương Giang Nam. Tuy rằng địa vị của thương nhân trong xã hội luôn thấp hơn vài phần, nhưng phụ thân Lan thị là ân nhân cứu mạng Sở lão tướng quân, hơn nữa lúc thành thân, đồ cưới của Lan thị trải dài khắp nửa khu phố, bởi vậy nên rất nhiều người ở Vĩnh An đều biết, Tam phòng phú tướng quân ra tay rất hào phóng.

Ti y phường sáng sớm đã thu xếp Lương bà từ tới đây, thấy phu nhân và tiểu thư đến lập tức tiến lên, mặt mày rạng rỡ: “Tam phu nhân, Ngũ tiểu thư tốt lành. Sáng sớm nay chợt nghe gặp chim khách kêu ngoài mái hiên, ta còn đang thắc mắc có chuyện gì vui hay không, hóa ra là được gặp Tam phu nhân và Ngũ tiểu thư, gặp người cao quý thế này không phải đại hỷ sự thì là gì!”.

Tam phu nhân mỉm cười, đáp lễ: “Chim khách báo chuyện mừng cũng không khéo bằng người nói!”. Không có ai là không thích nghe lời hay, nghe khẩu khí liền biết tâm tình của người trước mặt rất tốt: “Thời tiết ẩm dần, Ngũ tiểu thư phải may thêm mấy bộ y phục, hiện nay trong kinh đang thịnh hành kiểu dáng màu sắc gì, bà cứ nói với con bé!”.

Lương bà từ vốn là dân buôn bán, tỉ mỉ tinh tế đã quen, bà cười tươi như hoa nói: “Mỗi lần nhìn thấy Ngũ tiểu thư, ta cảm thấy như nhìn thấy tiên nữ giáng trần vậy. Mấy tiểu thư của phủ Tướng quân ai nấy đều xuất sắc cả. Đây đây, Ngũ tiểu thư, người xem xem ta mang tới cái gì này. Ngũ tiểu thư chỉ thích màu sắc thanh nhã nên ta đã mang theo mấy khúc vải có màu rất nhã nhặn. Tuy nhiên phu nhân cũng đã nói qua, tiểu thư muốn màu tươi tắn một chút nên ta cũng cầm đến vài cuộn sáng màu khác!”.

Lương bà từ dẫn Hòa Linh tới bên cạnh bàn, tuy nói mang không nhiều, nhưng đếm qua ước chừng phải đến hai ba mươi loại.

“Năm nay dường như rất ưa chuộng màu sắc nổi bật như màu xanh biếc, màu phi thúy; màu vàng hạnh hoàng, vàng nhạt, cò chanh. Nếu muốn nổi hơn nữa có thể chọn màu đỏ, nhưng nếu không muốn rực rỡ quá thì có thể đổi sang màu hồng phấn. Tiểu thư người xem!”. Lương bà từ lại tiếp tục ra rả: “Mấy cuộn này đều đẹp cả, nếu như người thích thanh nhã, thì có thể chọn những màu tươi hơn làm áo khoác. Như vậy vừa đẹp mắt, lại vừa lịch sự tao nhã. Đương nhiên, tiểu thư đẹp thế này, cho dù có mặc cái gì, cũng đều chói mắt người xem cả!”.

Hòa Linh mỉm cười, đáp: “Người không cần giới thiệu, ta chỉ lựa chọn màu đỏ!”.

Lương bà từ sững sốt một lát, lập tức cười trả lời: “Màu đỏ tất nhiên cũng đẹp. Người xem.....”

Không đợi bà ta nói xong, Hòa Linh lướt lướt ngón tay qua từng cuộn: “Đỏ lựu thắm sẽ làm áo choàng!”

Lương bà từ tuy kinh ngạc, nhưng vẫn vội vàng trả lời: “Vâng!”

Ngón trở nhẹ nhàng xẹt qua cuộn vải dệt, hơi hơi hất cằm, dáng vẻ xinh đẹp: “Đây đây, may những cái này cho ta. Cứ theo lẽ thường mà làm, không cần phải nói kiểu dáng thịnh hành với ta làm gì!”.

Đây quả thật là lần đầu tiên Lương bà từ gặp trường hợp như thế này, chỉ chọn màu sắc, đã vậy còn chọn toàn màu đỏ, vì thế không kìm được mà hỏi lại: “Ngũ tiểu thư đều chọn màu đỏ, có muốn.....”

Chưa dứt lời, Hòa Linh đã nở nụ cười cắt ngang: “Chẳng lẽ, ta nói chưa rõ ràng sao?”. Khuôn mặt đầy vẻ ngây thơ vô tội hỏi lại.

Lương bà từ tươi cười xấu hổ, đáp: “Rõ, tất nhiên là rõ rồi!”

Hòa Linh nghiêng đầu, nói: “Vây là được rồi!”, sau đó còn bồi thêm một câu: “Tất cả đều màu đỏ, cũng chỉ cần màu đỏ!”

Chương 5

Lại nói tiếp, Lương bà tử thật sự rất thất vọng, tiểu thư nhà khác mặc dù thích màu đỏ, cũng sẽ không may một thân đồ thắm như thế. Nếu như có, thì cũng chỉ là tân nương tử mới may, nhưng vị tiểu thư này, tựa hồ không có lời đồn chuẩn bị thành thân. Hơn nữa, cách nói chuyện của nàng ấy khiến cho bà ta thoáng lạnh buốt sống lưng. Lương bà tử rất muốn đưa tay lên xoa xoa cánh tay của mình.

Không riêng gì Lương bà tử, cho dù là Lan thị cũng thấy bất ngờ, mỉm cười nói: “Linh nhi, sao con lại may màu đỏ cả thế, những màu khác không đẹp sao?”.

Hòa Linh cười yếu ớt, hỏi lại: “Màu đỏ không tốt sao ạ? Con thấy màu này tượng trưng cho sự vui mừng, may mắn! Nói không chừng, khoác đồ đỏ lên người sẽ may mắn hơn, sức khỏe của con cũng sẽ tốt lên. Hơn thế nữa, con cảm thấy màu đỏ mới kích thích!”.

Lan thị đang ngồi lập tức bất an đứng lên, bà xấu hổ miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nói: “Con đây, nói lung tung gì thế. Tất nhiên con sẽ khỏe lên thôi!”.

“Con đương nhiên sẽ tốt hơn!”. Hòa Linh hơi hơi hất cằm, sau đó khẽ phúc thân: “Mẫu thân, Hòa Linh có chút mệt mỏi, xin được cáo lui trước!”.

Lan thị nhủ mi, dặn dò: “Chiều có Ngũ tiểu thư trở về nghỉ ngơi cho tốt!”.

Xảo Âm vội vàng vàng dạ đáp lời.

Nhìn theo bóng lưng đơn bạc của Hòa Linh, Lan thị cứ cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm, thậm chí còn hoài nghi, có phải con bé đã biết gì đó rồi không. Nhưng, chắc hẳn Từ đại phu sẽ không tùy tiện hồ ngôn loạn ngữ đâu! Nghĩ đến đây, bà lại nhìn phía Hòa Linh rồi đi, rồi nói với Lương bà tử: “Cứ làm theo ý con bé đi!”.

Lương bà tử xấu hổ cười, đáp ứng, màu đỏ, màu đỏ.....không hiểu sao Ngũ tiểu thư này nói chuyện cứ khiến cho người ta lạnh hết cả gáy thể nhĩ. Bà ta cũng không tri hoãn, vội vàng cáo lui.

Ở bên này Lan thị cứ bồn chồn thất vọng, thì ở bên kia tâm tình Hòa Linh vô cùng tốt, nàng sờ sờ môi cười yếu ớt, khẽ ngâm nga một điệu hát dân gian. Xảo Âm cũng không nói nhiều, chỉ lẳng lặng đi theo phía sau.

Đến lúc trở về viện của mình, đã thấy Xảo Nguyệt quay về, nàng ta vội vàng phúc thân: “Nô tỳ gặp qua tiểu thư!”. Về mặt kính sợ.

Hòa Linh cười cười, xoay người đỡ Xảo Nguyệt lên, nàng vô tội nhướn mày: “Nhìn xem vẻ mặt sợ hãi của người này. Xảo Nguyệt, người không cần như vậy!”

Bỏ cảm Xảo Nguyệt ra, nhìn về phía Xảo Âm, tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng Xảo Âm vẫn dút khoát quỳ xuống.

“Xem các người sợ hãi chưa kia. Kỳ thật không cần sợ thế đâu!”. Dừng một lát, Hòa Linh hất hất mái tóc, nói tiếp: “Ta không mong các người trung thành tận tâm đến đâu, nhưng hy vọng các người hiểu cho rõ, nếu như khiến ta mất hứng, thì chuyện ta có thể làm, tuyệt đối sẽ tàn khốc hơn nhiều so với tưởng tượng!”. Tàn nhẫn nói xong, nàng lại khẽ mỉm cười: “Được rồi, đều đứng cả lên đi, nhìn các người xem, làm cái gì vậy, quý hết xuống thế này muốn hù dọa ta chắc!”.

Xảo Nguyệt và Xảo Âm tái nhợt đứng dậy, Hòa Linh thờ ơ bảo: “Nói đi!”

Xảo Nguyệt khẽ hé miệng, nghiêm túc trả lời: “Việc tiểu thư phân phó nô tỳ đã làm xong, có lẽ, mấy ngày nữa sẽ đến tai tất cả mọi người!”.

Hòa Linh vừa lòng mỉm cười, đáp: “Ta biết năng lực làm việc của các người tuyệt đối tốt hơn ta nghĩ!”

Xảo Nguyệt: “Đa tạ tiểu thư khích lệ, đây là điều nô tỳ nên làm”

Hòa Linh ngồi ở ghế, lắc lư chân, nói: “Làm hay không nên làm, sẽ do ta quyết định!”. Nàng đùa nghịch ngón tay tiếp tục lên tiếng: “Đường như tay của ta có chút thô ráp, nghe nói hoa ngọc lan đối với da tay vô cùng tốt, Xảo Nguyệt, người đi hái cho ta một ít!”.

Xảo Nguyệt kinh ngạc, nhưng ngay đó lại thấy cảm kích vô cùng, nàng ta vội vàng gặt đầu, đáp: “Nô tỳ đi ngay!”.

Hòa Linh mỉm cười, bảo Xảo Âm mát xa bả vai cho mình, nàng hơi hơi híp mắt ghé vào trên giường, cũng không lên tiếng nữa.

Dựa theo lẽ thường, hai ba ngày sau, chuyện nàng uống nhầm canh có độc của phụ thân dẫn đến không thể mang thai chuyện tình, hơn thế nữa chỉ sống được hơn mười năm sẽ truyền ra cực kỳ huyền ảo. Thời điểm đó, Lương bà tử tất nhiên sẽ liên tưởng đến chuyện may y phục hôm nay, tuy rằng tay nghề của bà ta rất tốt, nhưng cũng nổi danh bà tám, buôn chuyện khắp nơi, nhất định sẽ làm cho chính mình cực kỳ hài lòng, nghĩ đến lúc ấy, khóe miệng

Hòa Linh lại cong lên, quả nhiên không uống phí tâm tư bày tính của nàng.

Tuy rằng hiện tại nàng có thể thay đổi kết quả này, nhưng Hòa Linh lại cố tình không làm vậy, so với việc lập gia đình, không bằng tự do tự tại cả đời, muốn làm cái gì thì làm cái đó! Về chuyện sẽ trở thành bà cô..... Ai dám nói nàng chứ, chẳng phải nàng đã “thay thế” phụ thân uống “độc vật” trí mạng sao!

Nghĩ đến, những người này thật đúng là “thương” nàng, rất thương nàng! Nàng biết lời Từ đại phu nói là giả, nhưng bọn họ thật sự không biết gì sao. Hơn thế nữa những người này còn là tổ phụ, tổ mẫu, phụ thân của nàng, không ai trong số đó thêm quan tâm hay nói cách khác trong lòng bọn họ nàng có cũng được mà không có cũng chẳng sao!

“Cốc cốc!”, đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, Hòa Linh xua tay, Xảo Âm vội vàng nghênh đón, người đến là lục tiểu thư Hòa Tuyết, nàng ta hừ lạnh nói: “Tiểu thư các người đâu?”.

Xảo Âm vẫn chưa tránh ra, cung kính nói: “Lục tiểu thư xin hãy chờ một lát, tiểu thư nhà nô tỳ đang nghỉ ngơi, cái này.....”, không chờ Xảo Âm nói xong, Hòa Tuyết đã đẩy người ra: “Người tránh ra, tự ta đi vào nói với tỷ ấy!”.

Tuy Hòa Tuyết tuổi còn nhỏ, nhưng Tứ phòng chỉ có một nữ nhi này, vừa cứng đầu vừa ương ngạnh, nàng ta quan sát đánh giá một phen, sải bước tiến vào nội thất, Xảo Âm vội vàng ngăn lại: “Lục tiểu thư xin hãy chờ một lát!”.

“Chát!”, Hòa Tuyết vung tay tát Xảo Âm một cái, vẻ mặt cực kỳ không vui, hung hăng mắng: “Người là cái thá gì mà dám chắn đường ta, Tam phòng các người quản thúc nha hoàn như vậy sao? Bảo tiểu thư các người ra ngoài!”.

Nàng ta thoáng đắc ý nhìn qua bức rèm che, lớn tiếng như thế ắt hẳn bên trong phải nghe thấy, như thế có khác nào tát thẳng vào mặt Hòa Linh, tâm tình cũng theo đó mà sáng khoái vô cùng.

“Lúc người ra cửa, có nhớ mang đầu óc đi theo không đấy? Lúc nào cũng đặt ở trong phòng thảo nào ri sét hết cả!”. Hòa Linh lười biếng vén rèm lên, tựa vào cạnh cửa, nói tiếp: “Có chuyện thì nói, không có gì thì mau rút! Ai cho người cái quyền ở chỗ này của ta đánh người?”.

Hòa Tuyết liền ngăn ra, bình thường Hòa Linh cũng không phải người dễ bắt nạt, nhưng thẳng thừng mắng người như thế này thì là lần đầu nghe thấy. Không chiếm được tiện nghi, lửa giận lập tức bốc cao: “Người nói cái gì! Ta cứ đánh đây thì sao? Nha hoàn của người không có quy củ, ta là chủ tử không thể giáo dục sao? Hơn nữa, nếu nói không tuân theo quy củ, Tam phòng các người lúc nào chả đứng đầu, ngày may quần áo trong phủ đã qua lâu rồi, các người dựa vào cái gì mà Tì y phùng lại đây? Tiền bạc trong phủ cũng không phải của một mình Tam phòng độc chiếm!”.

Hòa Linh đột nhiên liền nở nụ cười, nàng đánh giá Hòa Tuyết một lượt, một tiểu cô nương mới mười tuổi mà đã khiến người ta chán ghét như thế.

“Có đôi lúc, ta thật sự hoài nghi người có phải do mẫu thân người sinh ra hay không!”. Hòa Linh thân nhiên nói tiếp: “Mẫu thân của người ôn nhu, tâm cơ đều giấu trong lòng, nếu như có được một phần mười điều đó cũng không đến đây bởi lòng tìm vết gài sẵn nhà người khác. Nếu ta là người, liền trực tiếp đi về tát người vừa xúi giục mình một cái thật đau, rồi hỏi bà ta xem, đến tột cùng là tâm an cái gì?”. Hòa Linh cười rộ lên, nhưng trong mắt lại tràn đầy oán ghét.

Hòa Tuyết tức đỏ mắt: “Người!”

“Ta làm sao?”, Hòa Linh đi đến bên cạnh Hòa Tuyết, nâng cằm nàng ta lên, nói tiếp: “Nếu như ta là người, về sau mỗi khi quyết định làm gì trước hết liền đến hỏi mẫu thân của mình trước. Đã ngu thì đừng có mà bước chân ra cửa!”. Nói xong, Hòa Linh lạnh lùng ghé sát vào tai nàng ta thì thầm: “Đánh chó thì phải ngoảnh mặt chủ, lần này chỉ là một giáo huấn nhỏ thôi!”.

Hòa Tuyết giận đến phát điên, đẩy Hòa Linh một cái thật mạnh làm ngã chổng chơ ra đất: “Người đừng tưởng ta không dám đánh người!”.

“Hòa Tuyết, người đang làm gì thế!”, giọng nói uy nghiêm bất chợt vang lên, trong thanh âm còn ẩn chứa cả tức giận.

Hòa Tuyết quay đầu, mặt nhát thời biến sắc.....

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Tuy Hòa Tuyết lỗ mãng, nhưng cũng không ngốc, nàng ta lập tức liền hiểu được bản thân đã mắc bẫy của Hòa Linh, oán hận trừng mắt nhìn người nào đó một cái rồi ủy khuất cáo trạng: “Phụ thân, Hòa Linh khi dễ con!”

Người tới là tam lão gia Sở Kỳ cùng với Tứ lão gia Sở Phong, cũng là phụ thân của Hòa Linh và Hòa Tuyết, người vừa mới mở miệng, là Sở Phong. Ông ta nổi giận đùng đùng nhìn Hòa Tuyết, áp chế con tức hỏi lại: “Linh tỷ khi dễ người? Nha đầu con, đúng là trợn mắt nói dối, người nghĩ rằng ta không nhìn thấy sao? Người đẩy ngã Linh nhi, thân mình con bé vốn đã yếu ớt, bệnh nặng chưa khỏi hẳn, sao người lại có thể nhẫn tâm như thế, vì phụ vô cùng thất

vọng!”.

Lúc này Hòa Linh đã được Xảo Âm đỡ đứng lên, nàng thở dốc ngồi vào ghế, lẳng lặng nhìn mấy người kia, Sở Kỳ liếc mắt nhìn Hòa Linh một cái, nàng lập tức sáng tỏ, ắt hẳn ông muốn nàng tha thứ cho Hòa Tuyết đây. Trước kia nàng vẫn luôn cảm thấy phụ thân là người thiện lương cũng nguyên ý nghe theo lời ông, nhưng hiện tại không giống thế nữa, bây giờ trong cái nhà này không có bất kỳ kẻ nào có thể khiến nàng dao động.

“Tứ thúc!”; Hòa Linh khẽ mở miệng.

Sở Phong: “Linh nhi cảm thấy thế nào, có cần tìm đại phu hay không?”

Hòa Linh gật đầu, dòn dập thở dốc: “Đại, đại phu...”. Lời còn chưa dứt, đã trực tiếp ngất đi.....

Thấy Hòa Linh ngất đi, Hòa Tuyết cũng choáng váng theo, nàng vịn vịn không thể tưởng được, mới đây một cái thôi mà Hòa Linh đã lẳng đùng ra ngất, phủ tướng quân này cũng không phải là nơi không có quy củ, nàng vội vàng giải thích: “Không phải con, không phải do con làm đâu, là tỷ khiêu khích trước. Phụ thân, tin con đi mà!”.

Lúc này, không ai rảnh rỗi để ý đến Hòa Tuyết, lập tức gọi đại phu tới, Từ đại phu là đại phu của phủ tướng quân, gặp chuyện không may tất nhiên phải do ông ta chẩn trị. Từ đại phu vội vàng chạy tới, trong lòng thầm cảm khái rằng Ngũ tiểu thư đẹp như thiên tiên kia số mệnh thật không tốt, đúng vậy, xinh đẹp thì có ích lợi gì đâu, càng đẹp thì chỉ càng trở thành cái đinh trong mắt người khác. Thu lại hàn ý trong mắt, Từ đại phu bước càng nhanh hơn.

Lúc này Hòa Linh nằm ở trên giường, tóc tai hơi lộn xộn, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo tái nhợt, hai má không có lấy một tia huyết sắc, mồ hôi từng giọt từng giọt chảy xuống, vừa nhìn đã thấy thương xót.

Từ đại phu bắt mạch khám bệnh, qua nửa ngày, mới nhíu mày nói: “Sợ là Ngũ tiểu thư có thương tích. Lần trước ta đã từng dặn, sức khỏe Ngũ tiểu thư rất yếu, độc tố chưa thanh trừ hết, vạn lần đừng để thân thể bị thương. Lần này, có lẽ phải điều dưỡng mười ngày nữa tháng!”.

Từ đại phu vừa dứt lời, Sở Phong lại hung hăng trừng mắt nhìn Hòa Tuyết.

“Ta sẽ viết đơn thuốc, nhớ uống đều đặn đúng giờ, sớm muộn gì cũng sẽ bình phục!”. Nghe Từ đại phu dặn dò, Lan thị vội vàng đáp ứng.

Sau khi chuẩn bệnh bốc thuốc xong Từ đại phu liền lập tức rời đi. Sở Phong áy náy nói: “Tam ca, đều do Hòa Tuyết không hiểu chuyện mới hại Hòa Linh ra nông nỗi này, muốn đánh, muốn phạt, đều nghe Tam ca!”.

Sở Kỳ tuy tức giận nhưng vẫn thân nhiên nói: “Hòa Tuyết tuổi còn nhỏ, bỏ qua đi!”.

“Lục tiểu thư chính là cô ý!”. Xảo Âm đột nhiên khóc lóc cáo trạng: “Nô tỳ đã nói rằng tiểu thư không thoải mái đang nghỉ ngơi, nhưng Lục tiểu thư không nghe, tát nô tỳ một cái liền vọt vào trong. Đã thế còn lớn tiếng chỉ trích tiểu thư tự ý may y phục, tuy tiểu thư đã nhắc nhở rằng có người có ý châm ngòi, nhưng ngài ấy vẫn không tin, lại còn cố ý động thủ. Lục tiểu thư rõ ràng biết tiểu thư thân thể không tốt còn ác độc đẩy người, chính là cố ý mà!”. Xảo Âm nói năng lộn xộn, sau đó quỳ sụp xuống: “Lão gia, cầu ngài làm chủ cho tiểu thư. Hiện tại người vẫn còn đang hôn mê, nên Lục tiểu thư muốn nói gì thì nói nhưng chúng nô tỳ phải minh oan cho tiểu thư nhà mình. Cho dù ngài có xử phạt, nô tỳ nhất định vẫn phải nói ra!”.

Xảo Âm khóc đến lợi hại, cục diện cũng lập tức thay đổi, Hòa Tuyết tức giận run run mắng: “Tiện tì!”.

Mặt Sở Phong càng thêm khó coi, có lẽ bình thường ông ta đã quá nuông chiều Hòa Tuyết, nhưng nuông chiều thì nuông chiều, lúc gây ra chuyện lại không bị trừng phạt thì có khác nào làm trò cười cho người khác. Tuy rằng phụ thân, mẫu thân vẫn chưa lại đây, nhưng ông ta cũng hiểu, chuyện này tất nhiên tránh không thoát. Vốn cứ nghĩ giao chuyện này cho Tam ca xử lý, Tam ca muốn giữ thể diện sẽ không trừng phạt Hòa Tuyết, nhưng hiện tại đã khác. Nếu như còn kiên trì để cho Tam ca làm chủ, thì người khác sẽ nghĩ rằng ông ta có ý.

“Mang Lục tiểu thư trở về, cảm tức nửa tháng. Khi nào Linh nhi khỏe lên, mới được ra ngoài!”

Hòa Tuyết lập tức khóc thành tiếng: “Không, con không muốn, đều là lỗi của Hòa Linh lỗi, dựa vào cái gì mà xử phạt con chứ!”. Nàng ta nhìn về phía giường lại bắt gặp Hòa Linh đang mở to mắt cười tủm tỉm nhìn mình, nhất thời hô to: “Tỷ ấy giả bộ, tỷ giả vờ thôi! Mấy người xem! Tỷ ấy tỉnh rồi!”.

Huynh đệ Sở gia ghé mắt trông sang, giả vờ gì chứ, Hòa Linh đang trầm mặc nằm đó, đôi mày thanh tú nhíu chặt, dường như đang gặp phải ác mộng.

Sở Phong giận dữ quát: “Con còn muốn nói dối nữa sao. Quả nhiên là cần phải dạy dỗ lại!”. Sở Phong ôm quyền, nói: “Tam ca, thật có lỗi, đã gây thêm phiền toái cho huynh rồi, đệ sẽ mang con bé trở về. Nhà đâu này, thật sự đã được chiều hư rồi!”.

Sở Phi lắc đầu, đáp: “Người một nhà, không cần khách sao!”

Sở Phong dẫn Hòa Tuyết rời đi, tiếng khóc chói tai vẫn không ngừng truyền đến trong viện. Trong phòng hiện tại chỉ còn lại Tam phòng, sắc mặt Sở Phi không tốt: “Quản lý nội viện cho tốt. Đừng để những chuyện nhỏ nhặt liên lụy đến đại sự!”. Sở Phi trừng mắt nhìn Lan thị, rồi vung tay áo rời đi.

“Lão gia, lão gia.....”, lúc này Lan thị cũng bất chấp nữ nhi, lập tức đuổi theo, nghe âm thanh giải thích mềm mại bên ngoài, Hòa Linh chăm chọc mở mắt ra. Nàng lẳng lặng ngồi dậy, vòng tay ôm lấy hai chân.

Xảo Âm cũng không hề bất ngờ, cúi đầu nói: “Tiểu thư có thấy không khỏe ở đâu không?”.

Hòa Linh nghiêng đầu mỉm cười: “Ngươi làm tốt lắm. Đi xuống đi, ta muốn yên lặng một lát!”

“Vâng!”

Kiếp trước nàng bệnh triền miên, vì thế việc giả bệnh khiến người ta cảm thấy bản thân thống khổ dễ như trở bàn tay. Ngày hôm nay mới chỉ cho Hòa Tuyết một cảnh cáo nhỏ nhỏ thôi. Về phần Xảo Âm, bày mưu đặt kế rất hợp ý nàng, còn vị Từ đại phu kia thì vì muốn hại chết nàng từ từ nhất định sẽ nói bệnh tình của nàng càng thêm nghiêm trọng, hiện tại xem ra, quả thật là thế.

Ngẫm lại, những điểm mà kiếp trước bản thân đã xem nhẹ hiện tại càng thấu hiểu. Kiếp trước nàng chỉ để ý người bên ngoài nhưng không nhìn rõ tâm tư phụ mẫu dành cho mình, đời này cuối cùng cũng đã hiểu, kỳ thật ở trong lòng bọn họ, nàng cũng chỉ là một vật hy sinh. Kiếp trước, nàng biết quá muộn mới có thể khiến cho bản thân thống khổ đến vật, đời này sẽ không như vậy nữa, sẽ không sống vì bọn họ mà sống vì chính bản thân mình.

Nghĩ đến đây, Hòa Linh lại nở nụ cười, nàng xoa xoa tay, phân phó: “Ngươi thông báo với phòng bếp, tối nay ta muốn ăn hoa quế cao!”

Xảo Âm hơi chần chừ một lát mới nói: “Tiểu thư, lúc này không phải là thời điểm hoa quế nở, có lẽ phòng bếp sẽ không có!”

Hòa Linh nhìn nàng ta chằm chằm: “Ngươi chỉ cần đi phân phó, ta có bắt ngươi phải làm đâu? Hay ngươi muốn lo lắng thay cho bọn họ!” Giọng nói dần dần lạnh buốt.

Xảo Âm vội vàng nghe theo, tuy rằng tiểu thư chỉ là một nữ hài tử mới mười hai tuổi, nhưng lại rất có uy thế khiến cho người ta sợ hãi. Hơn nữa tính tình cũng không giống như trước, phải chăng vì còn quá nhỏ lại vừa bước chân từ quỹ môn quan trở ra nên mới thay đổi như thế. Nếu như là nàng ta đại để cũng sẽ cảm thấy thế đạo này bất công. Có người hạ độc Tam gia, tiểu thư ăn nhầm suýt chút nữa mất mạng, thân thể càng thêm yếu ớt. Chuyện lớn như vậy, mà trong phủ lại hoàn toàn không hề đi điều tra tìm kiếm hung thủ là ai, làm sao mà lòng người không lạnh lẽo chứ.

“Xảo Âm, ngươi là đại nha hoàn của ta, ngươi chỉ cần đi truyền lệnh, bọn họ có làm được hay không, làm như thế nào, hoàn toàn không cần ngươi quản. Ai có ý kiến, có thể đến chỗ tổ mẫu cáo trạng!” Hòa Linh mỉm cười nói tiếp: “Ta nghĩ tổ mẫu rất thích quản lý mọi chuyện, cứ để bà đến trách cứ ta!”

Xảo Âm không còn cách nào, bèn trả lời: “Nô tỳ đã hiểu!”

Quả nhiên đúng như Xảo Âm dự đoán, mùa này thì làm gì có hoa quế, nên tất nhiên không thể chế biến ra hoa quế cao. Xảo Âm bình tĩnh nói, nàng ta chỉ phụ trách thông tri, không quản những cái khác. Phòng bếp tất nhiên là không dám đến chỗ Lão phu nhân cáo trạng, nếu như thật sự làm vậy, thì ăn roi cũng chỉ là đám nô tỳ bọn họ.

Cũng may, có người nghĩ ra biện pháp, chỗ này không có, nhưng địa phương khác chưa hẳn đã không có.

Đến bữa tối, Hòa Linh vừa ăn hoa quế cao, vừa từ từ nói: “Cho nên mới nói, đã muốn thì ắt hẳn là phải có!”. Con có khóc thì mẹ mới cho bú, đạo lý này quả thật không sai.

“Vẫn là tiểu thư sáng suốt!”

“Đúng rồi, Hòa Tuyết có bị cảm tức không?”, ăn được một nửa, Hòa Linh mới lau miệng hỏi.

Xảo Âm liền bẩm báo: “Đã bị Tứ gia cảm tức, nói là thế, nhưng thực tế cũng chỉ là ở trong phòng. Trừ việc không thể ra cửa, thì mọi thứ đều theo lẽ thường!”

Hòa Linh chưa ăn bao nhiêu đã thấy no, nàng dựa vào ghế quý phi, khẽ ợ một cái: “Hy vọng Từ thúc sẽ không làm cho ta thất vọng!”

Xảo Âm, Xảo Nguyệt đều không hiểu, nhưng cũng không hỏi nhiều, quy củ thu dọn bàn ăn.

Hòa Linh đứng đưa chân, cảm thấy thật mỹ mãn. Hòa Tuyết, ngươi biết không? Bởi vì biểu hiện xuất sắc của nguô mà ta lại có nửa tháng không cần thỉnh an. Nhưng với tính tình thích bay nhảy của ngươi có chịu được cảm giác gò bó không!

“Tiểu thư, thuốc đã sắc xong rồi!”. Phòng bếp đưa thuốc tới, Xảo Âm thận trọng bưng lên cho tiểu thư. Hòa Linh cười lạnh một tiếng, trực tiếp đổ thẳng vào bồn hoa gần đó, thậm chí không hề kiêng kỵ Xảo Âm, Xảo Nguyệt vẫn còn ở đó. Hai người họ thật không hiểu hành động vừa rồi của tiểu thư, Xảo Âm cắn môi, quỳ xuống nói: “Tiểu thư, thân thể người không tốt, nếu như không uống thuốc, sợ là càng yếu hơn. Người làm gì cũng được nhưng đừng lấy thân thể mình ra đùa giỡn!”

Hòa Linh cười lạnh: “Ta mà uống thì mới là thật không tốt!”. Nàng ném chén thuốc lên trên bàn, nói: “Hầu hạ ta tắm rửa.”

Ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt một cái.

Xảo Âm không thể tin nhìn bát thuốc kia, không nhận được hỏi: “Tiểu thư không cần nói cho lão gia, phu nhân sao?”

Hòa Linh liếc mắt sang, cười đáp: “Nói cho bọn họ, ngươi chắc người kê đơn không phải là bọn họ chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7

Các người chắc chắn người hạ độc không phải là bọn họ chứ?”. Hòa Linh nói xong, liền dang rộng tay để Xảo Nguyệt nhanh chóng thay quần áo. Chân tay tuy bận rộn nhưng lúc này nội tâm của hai nhà hoàn đã rồi tung rồi mù.

“Nếu trước ta đã dám đổ thuốc trước mặt các người điều đó chứng tỏ ta rất tin tưởng hai người!”. Mái tóc dài của Hòa Linh xõa xuống: “Các người đừng để cho ta thất vọng!”. Không chờ Xảo Nguyệt Xảo Âm đáp lời, nàng lại khẽ cười nói: “Có điều thất vọng thì cũng chẳng sao cả. Sự tin nhiệm được thành lập trên một cơ sở nhất định. Nếu như các người phản bội lại ta, thì việc bóp chết các người chẳng khác nào bóp chết một con kiến mà thôi!”. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo vẫn tươi cười nhưng lời nói lại vô cùng ngoan độc, hai tính cách đối lập nhưng lại tập trung trên một con người.

Xảo Âm, Xảo Nguyệt liền quỳ xuống: “Nô tỳ vĩnh viễn sẽ không phản bội tiểu thư!”. Ánh mắt đầy kiên định.

Hòa Linh nhướn mày cười: “Tôi thiếu hiện tại, ta tin nhiệm các người hơn bất kỳ kẻ nào!”. Không nói lời nào nữa, nàng ngồi xuống trước gương, Xảo Nguyệt lập tức đứng dậy tháo trang sức ra. Lắc lắc cổ, Hòa Linh thoáng thấy một mùi, Xảo Nguyệt liền hiểu ý đưa tay lên xoa bóp.

Trong lúc đó Xảo Âm mang hoa Xảo Nguyệt đưa về thả vào trong nước, chuẩn bị thỏa đáng, rồi bẩm: “Tiểu thư, đã xong rồi ạ!”.

Hòa Linh gật đầu, nàng cởi quần áo bước vào trong nước, độ ấm vừa phải, vớt một đóa hoa đưa lên mũi ngửi ngửi, cái mũi nhỏ cũng nhăn lại: “Hình như không thơm bằng tinh dầu!”.

Xảo Âm đứng một bên mỉm cười đáp: “Đúng vậy, người ta chưng cất bao nhiêu cánh hoa mới ra làm ra tinh dầu. Hoa tươi hiển nhiên sẽ kém thơm hơn!”.

Hòa Linh vốc nước lên nghịch, cười tùm tùm nói: “Ta thích mùi hoa hồng, loài hoa này rất đẹp. Nhưng khi tắm lại không thơm bằng tinh dầu, mà ta lại thích hoa hồng lộ nhất, sau này cứ dùng cái đó đi!”.

Xảo Âm liền vội vàng đáp lời.

Phủ tướng quân hiện nay do Đại phu nhân chủ trì, người này vốn là ấu nữ Hàn Lâm, xuất thân từ thế gia vọng tộc, khí độ kiến thức đều bất phàm. Thân phận tuy rằng không cao quý như đích trưởng nữ, nhưng cũng là con vợ cả, tất nhiên khác biệt. Bà già lại đây không bao lâu, tất cả mọi việc trong hậu trạch đều được giao vào tay. Đại phu nhân cũng là người có kiến thức, hậu trạch xử lý gọn gàng ngăn nắp, đối với mấy tiểu thư ở các phòng chiếu cố cũng rất thỏa đáng.

Về phương diện ăn mặc lại càng chú ý tinh tế, những thứ bà chọn đều là cực phẩm. Dù trùng sinh trở về, kiến thức có nhiều hơn, Hòa Linh cũng hoàn toàn tán thành điểm này.

Tiết trời vẫn se se lạnh, Hòa Linh nhanh chóng tắm rửa, khoác áo choàng thật dày, ngồi trên ghế để Xảo Nguyệt lau khô tóc.

Hòa Linh vốn không thích dùng phấn son, hầu như đồ trang điểm ở đây đều do Lan thị mua cho, nàng lục lọi một lúc rồi lắc đầu: “Ta không thích, màu son này quá nhạt, mùi hương lại quá nồng, phấn kia..... thật ra có thể tận dụng lại!”.

Tiểu cô nương nhún mày, bắt đầu soi xét từng thứ.

Xảo Nguyệt và Xảo Âm nhìn nhau, cảm thấy vô cùng buồn cười. Lúc này tiểu thư đã trở lại thành một tiểu cô nương hơn mười tuổi, hoàn toàn không giống đáng về lúc trước.

“Để bao giờ sức khỏe tiểu thư khá hơn, lúc ấy tha hồ đến cửa hàng chọn mua cái mà mình thích!”. Xảo Âm trấn an.

Hòa Linh gật đầu, đồng ý: “Không thử dùng thì thật sự không biết cái nào đẹp hơn!”. Sau đó lại tự mình trả lời: “Tuy nhiên ta cảm thấy, điểm lệ vẫn là đẹp nhất. Con người ấy mà, sống nhạt nhẽo trắng trong thuần khiết thật không có ý nghĩa gì. Phải đi đến đỉnh cao mới thấy sáng khoái. Được rồi, ta đã xem xét xong rồi, muốn nghỉ ngơi, cũng không biết có thể sống bao lâu, nên tăng cường giữ gìn sức khỏe mới tốt!”.

Xảo Âm đau lòng nói: “Tuy rằng hôm nay tiểu thư cố ý tự ngã ra đất nhưng sau này người đừng đối xử với bản thân như vậy nữa. Thân thể này đã yếu ớt, làm sao chịu nổi ép buộc chứ!”. Bình thường Xảo Âm rất ít khi trước mặt người khác bàn luận về tiểu thư nhà mình, kể cả khi trò chuyện với Xảo Nguyệt, nàng ấy cũng vẫn lạnh lùng thản nhiên. Nhưng dù sao cũng lớn hơn tiểu thư hai tuổi, từ sâu trong tâm khảm đã vụng trộm xem tiểu thư như muội muội ruột của chính mình. Tuy nói ra sẽ bị người ta lên án, nhưng Xảo Âm lại vĩnh viễn nhớ rõ, khi ấy tiểu thư mới có mấy tuổi đã cứu mình, nếu như không phải được tiểu thư mua về nàng ấy sẽ bị kẻ mồi ác độc bán vào chốn ăn chơi kia. Giờ này ngày này không biết sẽ trải qua những ngày tháng khùng khiếp thế nào nữa. Tuy rằng hiện tại chỉ là nô tỳ, nhưng với Xảo Âm mà nói thật sự tốt hơn rất nhiều. Cũng chính vì vậy mới vô cùng đau lòng khi thấy tiểu thư tổn thương chính mình như thế.

Hòa Linh khoác chăn ngồi ở trên giường, mỉm cười đáp: “Ta vốn ngã không mạnh mẽ. Với đầu óc đó mà nàng ta còn muốn đầu với ta sao? Các người yên tâm đi, ta sẽ phải sống thật tốt, nếu không sống tốt thì sao có thể vui đập đưa những người kia vào chỗ chết được. Còn những người rêu rĩa kia, nếu bọn họ không tới bồi long tìm vết thì còn đỡ, ta sẽ để cho họ một con đường sống. Nếu như đến quá rồi, ta sẽ khiến cho họ biết ngu xuẩn sẽ dẫn đến

hậu quả gì!”.

Trước khi trùng sinh Hòa Linh thường không thích cười, ngay cả lúc cao hứng, cũng chỉ khe khẽ giương môi. Nhưng hiện tại đã khác hoàn toàn, hoặc cười to, hoặc mỉm cười, hoặc cười yếu ớt, chẳng khác nào một tiểu cô nương ngọt ngào đáng yêu, nhưng nếu nhìn kỹ thì ý cười đó không hề đạt đến đáy mắt.

“Được rồi, các người không cần lo lắng, đi xuống đi. Ta muốn ngủ sớm để bổ sung sức lực!”. Không dưỡng tinh thần cho tốt, thì sao có thể biểu diễn được! Xoay xoay cái lưng môi, Hòa Linh im lặng nằm xuống.

Xảo Âm, Xảo Nguyệt kiểm tra lại cửa sổ, sau đó tắt cây nến lớn đi thay bằng một cái nhỏ hơn, rồi nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Hòa Linh sợ tối, thói quen trước giờ vẫn thế, chuẩn bị đi ngủ sẽ thắp một cây nến nhỏ, không quá tối cũng không quá sáng.

Hòa Linh lẳng lặng nằm ở trên giường, nhìn ánh nến leo lét, mãi vẫn không ngủ được. Kỳ thật mà nói, đến tận lúc này nàng mới thoáng tĩnh tâm, khi phát giác bản thân được quay về năm mười hai tuổi, trong lòng vui mừng như điên. Tâm tình phấn khởi này thật lâu không thể áp chế. Nhưng hiện tại dường như đã dịu đi ít nhiều.

Cho tới bây giờ muốn trả thù ai cũng vẫn còn hạn chế, nàng phải có cũng đủ năng lực, đủ tài năng mới có thể làm được hết thảy. Thật ra thoát nhìn thì hiện tại nàng chưa có ưu thế gì, một tiểu cô nương chân yếu tay mềm sau lưng lại không có chỗ dựa, người có tiền là mẫu thân của nàng chứ không phải của bản thân nàng. Ưu thế duy nhất chính là trùng sinh trở về khiến thức nhiều hơn bọn họ, đây cũng chính là mũi tên nhọn mà nàng có thể lợi dụng tốt nhất.

Hiện tại hết thảy đều bắt đầu một lần nữa, lúc này đây, nàng không sống vì bất kỳ người nào nữa. Nhưng suy đi nghĩ lại, vẫn không biết, nàng có sống được dài hơn so với kiếp trước hay không? Khóe môi Hòa Linh khẽ cong lên, cười chua chát, nghĩ nhiều thế làm gì chứ, mỗi một ngày được sống đều phải tận dụng cho tốt, nàng cần gì phải..... Nụ cười đột nhiên khựng lại, toàn thân Hòa Linh tựa như lọt vào hầm băng, tóc gáy cũng dựng đứng lên, không biết từ khi nào, trong phòng của nàng lại có một hắc y nhân. Bản thân nàng vốn cảnh giác cực cao, nhưng lại hoàn toàn không phát hiện người này đã vào đây từ lúc nào.....

Hắc y nhân ngồi ở bên giường, bịt kín miệng Hòa Linh, hai mắt khóa chặt trên người nàng, Hòa Linh vô cùng kinh ngạc, vội vàng nhắm mắt lại. Đập vào mắt hắc y nhân là dáng vẻ kích động đến đáng thương, lông mi run run, cánh môi mím lại đầy sợ hãi, so với vừa rồi tựa như ảo giác. Hắc y nhân biết đến tột cùng có phải là cùng một người hay không nhưng trong nháy mắt, hắc lập tức liền hiểu rõ, nàng ấy đang giả vờ!

Nàng ấy giả vờ sợ hãi! Giả vờ đáng thương!

Tam tiểu thư phủ Sở tướng quân thật đáng thương, trời xui đất khiến ăn phải cháo bị hạ độc, mạng sống không kéo dài được lâu, cả đời này không thể sinh con được nữa. Tuy rằng bên ngoài vẫn chưa lan truyền rộng rãi, nhưng hắc cũng thu được một số tin tức.

Một tiểu cô nương đáng thương từng ấy, lại có thể xem xét thời thế thật nhanh, làm bộ như sợ hãi! Hắc nhíu mày, chậm rãi cúi đầu, Hòa Linh nhận thấy hơi thở càng gần, lại càng thêm run rẩy, lần này, hoàn toàn không phải giả bộ mà là sợ thật. Không phải tinh thần sợ, mà là thân thể, đây là phản ứng bản năng của thân thể nàng. Miệng bị che lại, ngay cả cầu xin bỏ qua cũng không thể! Hắc, hắc muốn làm cái gì? Hôn..... hôn nàng sao?

Lúc môi của hắc y nhân chuẩn bị tiếp xúc với hai má Hòa Linh, rốt cuộc cũng ngừng lại. Hắc không làm gì, cũng không hề lên tiếng, chỉ dựa sát vào nàng. Cảm giác của Hòa Linh lúc này chẳng khác nào con mồi đang trong tầm ngắm của mãnh xà, âm trầm khủng bố vô cùng.

Hòa Linh tuy run rẩy nhưng thần trí lại dần dần bình tĩnh lại, bàn tay đang che miệng nàng có đầy vết chai, chắc chắn là người tập võ, hơn thế nữa xuất thân vô cùng tốt, tập võ, có vết chai, dù vậy da thịt vẫn không hề thô ráp, thấp phần hiểm có.

Hòa Linh đang cân nhắc, đột nhiên lại lạnh hết toàn thân, tay hắc vừa trượt xuống môi của nàng.....

Tên biến thái đáng chết! Nếu như ta biết người là ai, về sau rơi vào trong tay của ta, nhất định sẽ chém người thành trăm mảnh, sau đó ném vào động rấn, để cho người cảm thụ một chút tâm tình bị rấn lạnh như băng nhìn chăm chăm là như thế nào! Khốn kiếp! Tên khốn kiếp!

Hòa Linh tuy mắng thầm trong lòng, nhưng cũng không dám ngẩng mắt lên, không nhìn hắc, sẽ tăng thêm một tầng bảo đảm, nàng sẽ không để bản thân phải rơi vào hoàn cảnh đáng sợ như vậy.

Mặc kệ có như thế nào, đầu tiên, nàng muốn sống.

Mà lúc này, bàn tay kia từ từ trượt xuống cổ của nàng, dần dần tăng thêm sức lực, Hòa Linh căng thẳng nắm chặt chân.

Hòa Linh không biết có phải là ảo giác hay không mà nàng đột nhiên cảm thấy ánh mắt càng ngày càng nặng trĩu, thần trí càng ngày càng không rõ ràng, nàng đây là đã chết, hay là muốn ngủ?

Mơ mơ màng màng, dường như lại thấy bóng đen kia buông lỏng tay ra, hắc lẳng lặng đứng ở bên giường, cứ thế nhìn nàng chăm chăm, tựa như đang cân nhắc, giết hay là tha...

“Đừng, đừng giết ta, đừng..., đừng mà.....”

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

“Đừng mà!” , Hòa Linh choàng tỉnh ngồi bật dậy, Xảo Âm, Xảo Nguyệt lập tức đi đến hỏi: “Tiểu thư, người gặp ác mộng sao?”.

Hòa Linh kinh ngạc tìm kiếm khắp xung quanh, làm gì còn hắc y nhân nào. Lúc này trời đã sáng trắng, nàng sờ sờ lên cổ, vội vàng nói: “Lấy gương đến đây cho ta!”.

Trong gương, cổ nàng vẫn trắng nõn như thường, thậm chí ngay cả một dấu tay cũng không có, tựa như hết thấy mọi chuyện đêm qua đều là ác mộng, bàn tay nhỏ bé nắm chặt thành quyền, Hòa Linh vung tay ném chiếc gương đi.

Gương ‘Lạch cạch’ rơi xuống đất, vỡ tan.

“Hòa Linh, con làm cái gì vậy!” , Lan thị đến thăm nữ nhi vừa bước qua cửa, hoảng sợ vén rèm lên. Vỗ ngực nhũ mầy, trách cứ.

Tinh thần Hòa Linh đã dịu đi phần nào, ủy khuất nhìn Lan thị nói: “Nương, người nói xem, đến tội cùng con có thể khỏe lên hay không!”.

Lan thị lấp bắp kinh hãi, bà không thể tin nhìn chằm chằm Hòa Linh: “Con, con nói bậy bạ gì đấy?”.

Hòa Linh đặt chân trần xuống đất, hắt mặt lên đáp: “Con biết cả rồi!”. Tuy đã cố gắng kìm chế, nhưng nước mắt vẫn dâng lên, cuối cùng vẫn rơi xuống.

Lan thị nắm chặt khăn tay, vẻ mặt bàng hoàng không thể tin, hôm qua bà đã cảm thấy Hòa Linh có chút kỳ lạ, nhưng lại cảm thấy không có khả năng, nhưng hiện tại nhìn biểu tình kia của nữ nhi, rõ ràng là đã biết tất cả. Lan thị cố làm bộ như không có gì quái: “Con nói bậy bạ gì thế! Biết cái gì chứ?”.

Hòa Linh cúi thấp đầu xuống, nước mắt của nàng từng giọt từng giọt rơi trên bàn chân trắng nõn: “Con biết mình bị trúng độc rất nặng, sẽ không thể nào khỏe lên được, có lẽ chỉ sống được 10 năm nữa, lại còn không thể sinh con, mọi chuyện con đều biết hết!”.

Hòa Linh nói ra hết thấy, rồi ôm đầu gối ngồi xuống: “Vì sao, vì sao nương lại gạt con chứ, vì sao chứ?”. Tiểu cô nương khóc nức lên cực kỳ bi thảm.

Lan thị cũng vội vàng ngồi xuống theo, ôm Hòa Linh vào trong ngực, roi lệ trấn an: “Linh nhi, con nghe ai nói bậy thế, làm gì có chuyện như vậy, con vẫn rất tốt mà! Chỉ cần chịu khó uống thuốc, tĩnh dưỡng, sẽ không có việc gì!”

“Người gạt con!” , Hòa Linh kịch liệt ngắt đầu: “Chuyện này do phu nhân của Từ đại phu nói ra, chẳng lẽ lại là giả?”.

Lan thị không thể tin, hỏi lại: “Từ đại phu?”

Hòa Linh kích động: “Lúc Xảo Nguyệt về thăm nhà đã nghe người ta nói như thế, con nghĩ, hiện tại chuyện này đã ồn ào huyền ảo truyền đi khắp nơi rồi? Con.....”, Hòa Linh chưa nói xong đã ngắt đi.

.....

Phủ Tướng quân lúc này đã loạn hết cả lên, Ngũ tiểu thư vừa ngắt xiu nhưng Sở Phi lại không mời Từ đại phu, mà lại đi thỉnh người khác tới, Lão đại phu kia sau khi bắt mạch thể nhưng lại chẩn đoán khác hoàn toàn. Quả thật là bị trúng độc, nhưng không hề trầm trọng như bọn họ tưởng mà chẩn chính có độc lại là thứ thuốc trị bệnh kia.

Thật sự là một kích dậy lên ngàn tầng sóng.

Sở lão tướng quân sai người không chế phu thê Từ đại phu, hơn nữa còn sai người tìm thái y hỗ trợ, thế nhưng kết quả vẫn giống nhau. Có thể thấy được, Từ đại phu đã lừa bọn họ, vì thế Sở lão tướng quân cực kỳ tức giận.

Từ đại phu ở Sở gia đã gần mười năm, cũng vì như thế mới được Sở lão tướng quân tín nhiệm, nhưng hiện tại lại làm ra chuyện như vậy, quả nhiên là làm người ta kinh ngạc không thôi. Hơn thế nữa, tuy lời Từ đại phu nói Ngũ tiểu thư sống không quá 10 năm cũng không thể sinh con là giả. Nhưng người ngoài vẫn không chịu tin, ai nấy cũng đều cho rằng Phủ tướng quân vì muốn che lấp chuyện này nên mới làm thế. Kỳ thật ngầm lại cũng đúng, nếu như con nhà người khác cũng xảy ra chuyện như vậy, đại để tất cả cũng đều nghĩ như thế cả.

Bên ngoài huyền ảo ồn ào, mà người khởi xướng lại đang thanh thoi uống cháo tổ yến, phân phó Xảo Âm: “Đi hỏi thăm giúp ta, xem tối hôm qua đã có chuyện gì đáng ngờ không? Ví dụ như có nhà ai bị giết hoặc là nhà ai có trộm chẳng hạn!”. Hắc y nhân tối hôm qua vẫn luôn khiến Hòa Linh canh cánh trong lòng, nàng tin chắc bản thân không hề nằm mơ, cũng không phải choáng váng hồ đồ đến mức không phân biệt rõ đâu là mơ đâu là thực.

Tối hôm qua không phải mơ, người kia cũng không phải là tên cầm điếu, hẳn ta không nói lời nào, hoàn toàn là vì sợ lộ giọng nói của mình, mà bản thân nàng sờ sờ bảo hắc ta cầm điếu, chính là muốn tạo cho hắc ta một ảo giác tâm lý.

Xảo Âm linh mệnh rồi đi, Xảo Nguyệt khẽ thưa: “Tiểu thư, nô tỳ nhìn lên thấy tam gia nhốt phu thê Từ đại phu ở hậu viện. Có lẽ ngài ấy sẽ không bỏ qua cho bọn họ đâu!”.

Hòa Linh nhướn mày: “Đã có lá gan hại người thì phải có gan gánh vác hậu quả. Người không cần nhìn nữa, Từ đại phu sống không quá đêm nay đâu, tối thiểu, tở phụ sẽ không để cho lão ta sống!”.

Xảo Nguyệt khó hiểu, hỏi: “Chẳng lẽ Lão gia không muốn tìm hiểu người chân chính hạ độc phía sau là ai sao?”. Nàng ta càng nghĩ càng tức giận: “Hạ độc hại người, chắc chắn sẽ không phải tự lão ta ra tay? Chuyện này tất nhiên có người sai khiến đằng sau. Không tìm ra loại tiểu nhân tâm địa ác độc kia, về sau nếu như họ lại tiếp tục hại người nữa thì phải làm sao! Hơn nữa, hơn nữa chuyện này bắt đầu là vì bát cháo có độc kia, cho dù không quan tâm đến người thì vì Tam gia cũng phải tra cho rõ chứ!”.

Hòa Linh như có như không mỉm cười nói: “Người không hiểu đâu, lui xuống đi!”

Xảo Nguyệt làm sao biết được, bát cháo kia, không hề chuẩn bị cho phụ thân nàng mà kỳ thật vẫn luôn nhằm bản thân Hòa Linh! Phụ thân nàng không thích ăn đồ ngọt, cho dù có đưa đến, chưa chắc sẽ uống, nhưng nàng thì không như vậy. Từ nhỏ đã thích cháo ngọt, hơn nữa canh giờ đến thư phòng cũng được tính toán tỉ mỉ. Phụ thân không thích cháo ngọt nên sẽ cho nàng, chắc chắn sẽ như thế. Cho nên, người chân chính bị người ta nhằm vào chính là nàng, nàng mà trúng độc, mới có thể tiếp tục ra tay hạ độc.

Hơn nữa Hòa Linh nghĩ, cùng với sự kiện trúng độc kia họ còn muốn mọi chuyện huyền ảo lớn hơn nữa. Từ đại phu cũng hy vọng lấy có “Trị liệu” này mà vợ vết tiền bạc từ nương nàng, một mũi tên trúng hai con nhạn. Chỉ tiếc, có đôi khi người quá tự tin sẽ chỉ khiến mình chết không có chỗ chôn.

Đời trước, nàng cũng không biết người sai khiến hạ độc lần này là ai, sự tình mãi đến hai năm sau mới sáng tỏ, sau đó Tở phụ của nàng giết chết Từ đại phu, rồi nói với người ngoài là ông ta vì muốn đạt được càng nhiều tiền bạc mới nảy ra chủ ý này.

Giải thích như thế Hòa Linh sao có thể tin được. Khi đó nàng liền hiểu, người muốn giết chết mình, nhất định đang ở trong phủ. Sống lại lần nữa, cái gì cũng đều không thay đổi nhưng tựa như lại đang thay đổi tất cả, Hòa Linh vừa ăn tổ yến, vừa mỉm cười ngọt ngào.

Kiếp trước nàng lấy đại cục làm trọng cuối cùng cũng không đi điều tra, nhưng đời này sẽ không như thế nữa!

“Xảo Nguyệt!”

“Tiểu thư có gì phân phó?”

Hòa Linh ngẩng đầu nói: “Người đi gặp Thôi tổng quản, nói với ông ấy rằng ta muốn biết người phía sau sai khiến Từ đại phu kia là ai!”.

Xảo Nguyệt kinh ngạc, Thôi tổng quản là tâm phúc của Lão gia, từ khi còn trẻ đã đi theo bên cạnh, sao có thể giúp bọn họ được chứ!

Hòa Linh: “Nghe nói, năm Chính Đức 15, ở ngoại ô Vĩnh An khai hoang vô cùng tốt!”

Xảo Nguyệt càng ngày càng hiểu tiểu thư nhà bọn họ, nhưng nghĩ đến những lời mà nàng từng nói trước đây, cắn cắn môi, lập tức xuất môn. Tiểu thư có thể biết được bí mật của nàng ta, thì rất có khả năng biết được chuyện người khác.

.....

Phủ Túc Thành Hầu.

Phủ Túc Thành Hầu tọa lạc tại trung tâm thành Vĩnh An vô cùng phồn hoa, cổng lớn trang nghiêm, nhớ năm đó Hoàng thượng còn chưa đăng cơ thì nơi này chính là Tứ vương phủ, sau khi Hoàng thượng lên ngôi, lại bị bỏ không. Người người đều nói, đất này có phong thủy cực tốt, nhưng cũng chính vì phong thủy tốt như vậy, vào năm Chính Đức thứ tám Hoàng thượng liền ban cho Trường công chúa Vĩnh Hoa.

Sau này, Phò mã cũng đặc biệt được phong làm Túc Thành hầu, điều này chưa bao giờ có trong lịch sử.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cũng không có gì không đúng, ai mà không biết, Hoàng thượng thương yêu nhất nữ nhi này. Mà năm đó, cũng bởi vì Trường công chúa này, Hoàng thượng mới có thể thuận lợi đăng cơ. Quả thật là “cân quốc không nung tu mi”* (Nữ nhân không kém gì trượng phu).

Mà Trường công chúa Vĩnh Hoa chỉ có duy nhất một nam nhi, danh chấn kinh thành, Hàn Mộc công tử - Lục Hàn. Lục Hàn, tự Hàn Mộc.

Lúc này, Cao Chí Tân vội vàng xuyên qua rừng trúc xanh mướt, chủ nhân phủ Túc Thành hầu lịch sự tạo nhã, thích nhất là trồng hoa cỏ, mặc dù bề ngoài nhìn trang nghiêm tráng lệ, nhưng bên trong chỉ có cây cối chim chóc đan xen giữa những đình viện chẳng chút toát ra hương vị thanh nhã không ngờ.

“Công tử các người đâu!”, người kia dừng lại hỏi.

Vừa dứt lời, không đợi người hầu đáp lại đã thấy cách đó không xa Lục Hàn đang chăm chú tu bổ hoa cỏ, cực kỳ chuyên tâm.

Hắn ta bước đến, cười ngây ngô: “Biểu ca tia cây, thật đúng là bất phàm”

Tay Lục Hàn vẫn chưa ngừng động tác, thân nhiên nói: “Điều tra thế nào rồi!”.

Cao Chí Tân “khụ” một tiếng, mới nói: “Sở Hòa Linh, Ngũ tiểu thư tam phòng, nữ nhi của Sở Phi. Xinh đẹp như hoa, tính cách thông tuệ, đối với tỷ muội dẫu dằng dụa nhường nhịn, là một người không tệ. Gần đây bởi vì ăn nhầm đồ ngọt mà trúng độc. Tính cách có chút biến hóa, nhưng nói tóm lại, vẫn là một tiểu cô nương đơn thuần khiến người thương yêu.”. Bấm bấm xong, hắn ta thoáng chần chừ: “Sao huynh lại muốn điều tra nàng ấy?”.

Lục Hàn buông kéo, cười như không cười nhìn về phía Cao Chí Tân khiến người nào đó thâm mặc cảm, cho dù là biểu huynh đệ nhưng sao lại khác nhau một trời một vực thế này. Phong thái ung dung, phảng phất như trích tiên sao lại có thể tồn tại trên cùng một người.

“Dịu ngoan? Nhường nhịn? Đơn thuần?”, Lục Hàn hơi nheo mắt lại, ngón tay thon dài trắng nõn khẽ gõ lên mặt bàn: “Ta nhớ rõ, mình đã từng nói, nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài!”.

Cao Chí Tân buồn bực, đáp: “Nhưng đây quả thật là một tiểu cô nương thật sự khiến cho người ta thương tiếc! Đệ cảm thấy nàng ấy rất đáng thương. Tựa như lần này, không biết tiểu cô nương kia về sau phải làm gì bây giờ!”

Lục Hàn không nói lời nào, hắn chợt nghĩ đến tiểu cô nương âm trầm cười lạnh đêm qua, mi liền nhú lại.

“Tôi hôm qua huynh đến phủ tướng quân do thám phải không? Về sau chuyện như vậy cứ để đệ đi làm, nếu huynh thực sự gặp chuyện ngoài ý muốn, mọi người không lộ ra đệ mới lạ!”. Cao Chí Tân oán niệm.

Trong con người Lục Hàn chợt lóe lên tinh quang, tự tiểu phi tiểu nói: “Người đi? Nếu để người đi thì chuyện này liền nguy rồi. Không cẩn thận lại bị ai đó dọa sợ!”. Lục Hàn âm trầm cười lạnh, thật đúng là không phải ai cũng có thể chịu nổi!

Cao Chí Tân vô đầu khó hiểu: “Ý huynh là gì! Huynh cũng biết ta là người thô kệch đừng có mà vòng vo nữa!”.

Lục Hàn lắc đầu, nói: “Thông thả chờ xem đi! Có lẽ sẽ khá thú vị đây!”.

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Sau khi Xảo Âm hồi thăm trở về, vẫn không phát hiện ra điều gì bất thường cả, Hòa Linh càng cảm thấy kỳ lạ, nhưng lại không hỏi ra miệng, chỉ thầm thắc mắc trong lòng mà thôi.

Quả nhiên, hệt như nàng đã đoán, Sở lão tướng quân sẽ không tha cho Từ đại phụ, biết được tin người nọ đã chết, Hòa Linh vẫn hết sức bình tĩnh. Lúc phụ thân Sở Phi lại đây thăm nàng, có nói vài lời trấn an, thì trong nháy mắt nàng liền hiểu.

Phụ thân nàng không hy vọng sự tình nháo lớn lên, kiếp trước ngại phụ thân khó xử, trên có ca ca, dưới có đệ đệ, ông đứng ở giữa đương nhiên ít được chú ý nhất. Bởi vậy lại càng chú trọng hài hòa, khi đó hiểu được điểm ấy cũng không truy cứu nữa, nhưng hiện tại lại cảm thấy không dễ chịu chút nào.

Bạc đãi nữ nhi của chính mình để lấy lòng những người khác thật sự là một người quá mức vô năng. Kiếp trước nàng nghĩ phụ thân vì hòa thuận gia đình mà nuốt uất hận vào trong nhưng kiếp này để ý kỹ, ông ấy chưa hẳn đã đoán được mục tiêu cuối cùng vốn là nàng. Nếu đã như thế ắt hẳn cũng không để ý đến vụ độc sát vừa rồi!

Tuy rằng nội tâm chán ghét, nhưng ngoài mặt, Hòa Linh vẫn nhu thuận nghe theo.

“Tiểu thư, Thôi tổng quản đã tới!”

Hòa Linh phủ thêm áo choàng, dáng vẻ yếu đuối, bước ra bên ngoài, đã thấy Thôi tổng quản đứng chờ sẵn, thân hình vô cùng gầy yếu, hai má không một chút thịt, mái tóc hoa râm, cầm thì nhon hoắt nhưng bù lại rất cẩn thận tỉ mỉ.

“Nô tài ra mắt Ngũ tiểu thư!”.

Hòa Linh rụt rè ngồi vào ghế, ho khan vài tiếng, chớp chớp mắt nói: “Ta nghĩ, Thôi tổng quản ngài nhất định là đến thông báo cho ta tin tức tốt!”.

Thôi tổng quản nhìn về phía Xảo Nguyệt, Xảo Âm, Hòa Linh thấy thế liền thân nhiên nói: “Người cứ nói đi, không việc gì đâu!”.

Thôi tổng quản châm chọc cười lên tiếng: “Ngũ tiểu thư thật tín nhiệm hai nha đầu này!”

Hòa Linh khó hiểu nhìn ông ta, đáp: “Nếu không thích, thì xử lý là xong! Có vấn đề gì đâu chứ!”

Thôi tổng quản ngậy người, qua nửa ngày mới phản ứng lại, có thể nói ông ta đã nhìn Ngũ tiểu thư từng bước từng bước trưởng thành, nhưng hiện tại người trước mặt lại khiến ông ta nhìn không thấu. Ông ta vẫn đi theo Lão gia bao nhiêu năm, cũng thăm tự hào mình hiểu rõ mọi người trong phủ này, nhưng hiện tại, lại có chút hoài nghi đối với bản thân.

“Thời tiết lạnh thế này, ta không muốn ở lại đây lâu đâu, cũng không tâm tư nghe ông tán gẫu việc nhà. Nếu có tin tức tốt, thì mau nói, không có, liền lăn! Có điều, bản thân ta vốn có lòng dạ hẹp hòi, lại thích gây huyền ảo, một khi đã biết chuyện gì sẽ đi ra ngoài nói một chút! Được rồi, ta đã quên nói cho ông biết, bởi vì chuyện kia mà tính tình của ta trở nên hi nộ vô thường, không chừng sẽ làm ra chuyện gì không hay đâu đấy!”. Hòa Linh chân thành bặc bạch.

Thôi tổng quản khẽ há miệng: “Kẻ sai khiến Từ đại phu là nhị phu nhân!”

Hòa Linh đột nhiên liền nở nụ cười: “Nhị phu nhân! Người đến viếng mộ mà thì phải đốt tiền vàng, còn muốn lừa quỷ hả!”.

Thôi tổng quản: “Ta chỉ biết hân khai ra như thế, cũng không thể phán đoán là thật hay giả!”.

“À, vậy sao?”, Hòa Linh đứng lên, sau đó đi đến bên cạnh Thôi tổng quản, gắt gao nhìn thẳng vào ông ta: “Là tổ phụ nói sao? Đây là đáp án mà người mong muốn đúng không? Cũng là đáp án thích hợp nhất?”. Trào phúng cười, Hòa Linh tiếp tục nói: “Thứ ta muốn, chính là câu trả lời của Từ đại phu, mà không phải cái gọi là đáp án thích hợp nhất. Ông đã không muốn nói, vậy thì đi đi!”. Vung tay áo, Hòa Linh liền đi thẳng.

Thôi tổng quản nhìn không được truy vấn: “Người biết chuyện năm ấy từ đâu?”

Hòa Linh quay đầu, ngây thơ cười cười: “Ông cứ chậm rãi chờ đi, chờ nhị tử của Phong nương.....”. Tạm dừng một chút, Hòa Linh tiếp tục nói: “Nhị tử của ông, trở về báo thù!”. Nàng gần từng tiếng, sau đó cười ngọt ngào: “Có lẽ, đây cũng là một sự kiện cực kỳ thú vị!”.

“Thôi Ngọc không chết?” Thôi tổng quản lúc này cực kỳ bàng hoàng sững sờ.

“Hắn đương nhiên sẽ không chết, bởi vì, người phải chết là ông!”

“Tứ phu nhân, độc thủ phía sau màn là Tứ phu nhân!”. Thôi tổng quản không hề chần chừ nói tiếp: “Thôi Ngọc, ta muốn biết tung tích của nó!”. Thôi tổng quản đột nhiên quỷ xuống: “Ta chỉ muốn hỏi tung tích của Thôi Ngọc. Nó muốn giết ta cũng không sao cả, ta chỉ cần được gặp mặt nó một lần!”.

Hòa Linh cười: “Như vậy mới phải chứ! Muốn lấy đáp án từ người khác thì phải xem chính mình có thể trả lại bao nhiêu!”. Cuối cùng cũng không mỉm cười nữa: “Thôi Ngọc được Thần Cơ Doanh Triệu Ninh thu dưỡng, hắn đã đổi tên thành Triệu Kỳ. Hiện tại đang ở biên cương!”.

Thôi tổng quản nỉ non: “Triệu Ninh, đúng rồi, lúc ấy quả thật Triệu Ninh có cơ hội mang hắn đi, quả thật là vậy!”. Ông ta ngẩng đầu, hết sức nghiêm túc: “Đa tạ ngũ tiểu thư đã báo cho!”.

Hòa Linh lắc đầu: “Muốn cảm ơn thì miễn đi. Ta rất ghét khách khí, chúng ta có qua có lại mà thôi. Ông giúp ta, ta tất nhiên sẽ giúp ông. Lần đầu tiên, hợp tác vui vẻ!”.

Thôi tổng quản nhảy bèn đáp: “Ngũ tiểu thư chẳng lẽ còn muốn có lần thứ hai!”

Hòa Linh: “Núi không chuyển thủy nước chuyển, ai có thể đoán trước được tương lai! Được rồi, ta cũng mệt mỏi, ông cũng biết thân thể này vốn yếu ớt, cần phải tĩnh dưỡng cho tốt!”.

Thôi tổng quản rời đi, Hòa Linh nghĩ tới chuyện đời trước, Thôi Ngọc tới giết Thôi tổng quản, lúc đó mọi người mới biết hóa ra Thôi tổng quản còn có một nhị tử. Bọn họ ai cũng nghĩ rằng ông ta không thành thân, cô độc cả đời, nhưng nào ngờ trong quá khứ người này đã từng yêu một nữ tử tên là Phong nương, hơn nữa có cả nhị tử, có điều vạn không nghĩ tới, nữ nhân kia lại là mật thám của địch quốc. Sau đó ông ta đã tự tay giết chết Phong nương.

“Tứ thẩm!”, Hòa Linh vuốt ve chiếc vòng ngọc trên cổ tay, mặt càng thêm lạnh lùng.

“Quả thật không thể nào ngờ được, Tứ phu nhân lại là kẻ chủ mưu đứng đằng sau, nhưng Từ đại phu đã chết, lời Thôi tổng quản nói có thể tin tưởng được sao? Tứ phu nhân bình thường vẫn ôn ôn nhu nhu thật sự không giống với loại người như vậy!”. Xảo Âm chần chừ một lúc, mới mở miệng nói.

Hòa Linh ở bên cạnh khẽ cười yếu ớt, cái gì cũng không nói, đi thẳng vào nội thất.

Xảo Nguyệt và Xảo Âm khó hiểu nhìn nhau, bọn họ càng ngày càng không hiểu tiểu thư, có điều không hiểu thì không hiểu, chỉ cần đi theo tiểu thư là được.

Gần đây Phủ tướng quân thật sự phát sinh rất nhiều chuyện, mà việc này, phần lớn đều phát sinh từ vụ hạ độc kia, nay Từ đại phu đã chết, hết thấy tựa hồ cũng đều tan thành mây khói.

Mười ngày sau, Hòa Linh dường như đã “khỏe lên”, cùng lúc đó, Hòa Tuyết cũng được bỏ lệnh cấm túc. Trong khoảng thời gian thân mình Hòa Linh không tốt này, cũng không hề tiếp xúc với các tỷ muội khác, đợi đến khi khỏe lên có thể đi thính an thì cũng đã nửa tháng không gặp mặt. Qua đợt tĩnh dưỡng này hai má Hòa Linh cũng đã nhiều hơn chút thịt, thoạt nhìn càng đẹp mắt.

“Đại tỷ cũng đã trở lại!”. Hòa Linh thân thiết lại gần.

Hòa Mai là nữ nhi đại phòng, năm kia gả cho trưởng tôn nhà Vương Thượng thư, năm trước mới sinh được nhị tử, cũng xem như là cầm sắt cùng mình.

Đại phu nhân Chu thị cười vừa lòng, nói: “Mấy ngày nữa là đến sinh thần của phụ thân, Mai nhi vẫn ghi nhớ trong lòng, nói là muốn lại đây xem có thể giúp đỡ được việc gì hay không. Đại thọ sáu mươi, không thể nào qua loa được. Con bé tuy đã già ra ngoài, nhưng phận con cháu, tất nhiên muốn góp chút thành ý!”.

Lời nói này rất thỏa đáng, Lão phu nhân vừa lòng mỉm cười: “Mai nhi có tâm. Nhưng mà, trong phủ nhiều người như vậy không khiến Mai nhi phải mệt nhọc làm gì. Có tâm như thế là được rồi!”.

Hòa Mai rụt rè cười, đáp: “Đây là việc cháu gái nên làm”

“Đại tỷ tỷ!”, Hòa Tuyết vừa vào cửa, đã nhanh chóng bỏ nhào vào trong lòng Hòa Mai: “Đại tỷ, tỷ đã trở lại. Tuyết Nhi nhớ tỷ muốn chết!”. Lại nói đến cũng lạ, Hòa Tuyết tuy không dễ chugn đụng với những tỷ muội khác nhưng lại rất thích vị đại tỷ này.

Hòa Linh ngồi ở bên cạnh Hòa Mai, bị Hòa Tuyết va vào, suýt nữa ngã sấp xuống, nàng phui phui chỗ vừa bị Hòa Tuyết chạm qua, tuy rằng trên mặt vẫn tươi cười, nhưng thái độ ghét bỏ vô cùng rõ ràng. Hòa Tuyết vẫn chưa phát hiện, nhưng những người khác sao có thể nhìn không ra chứ!

Tứ phu nhân thoáng lúng túng, có điều chỉ trong nháy mắt liền tiếp tục khôi phục vẻ ôn nhu tươi cười. Trừ bà ta ra, những người khác cũng cảm thấy khó xử, chỉ có Hòa Linh vẫn cứ hồn nhiên đơn thuần y như lúc đầu.

Nhị phu nhân Phương thị thấy thế, chỉ e thiên hạ không loạn, châm ngòi nói: “Ai ui, Linh nhi, thân mình của con đúng là vẫn còn yếu quá, không có việc gì chứ?”.

Lão phu nhân ghét bỏ trừng mắt nhìn Phương thị một cái, người kia thấy thế liền nhỏ giọng nói: “Ta cũng chỉ quan tâm đến Linh nhi mà thôi, xông mạnh như vậy, không đau chết mới lạ!”.

Về mặt Hòa Linh cảm động: “Vẫn là Nhị bá mẫu quan tâm đến ta!”

“Ngươi có ý gì!”, Hòa Tuyết ngay cả giả bộ cũng không thêm, vốn ít tuổi nhất nên từ trước tới nay vẫn luôn tùy hứng, cũng chỉ ở trước mặt tổ mẫu Vương thị mới ra vẻ một chút. Tuy nhiên sau khi bị cấm túc nửa tháng, oán niệm với Hòa Linh đã chất cao như núi. Nhất thời quên mất lời mẫu thân dặn dò, trực tiếp trở mặt.

Hòa Linh cũng không thêm đề ý, nghiêng đầu nói với Hòa Chân, Hòa Khánh ở bên cạnh: “Mấy ngày qua thân thể muội không tốt, chúng ta cũng đã lâu chưa hàn huyên với nhau, không bằng hôm nay tán gẫu một chút?”.

Hòa Chân cười trừ đáp: “Được thôi!”

Hòa Tuyết tức giận mắng: “Sở Hòa Linh, ngươi có nghe thấy ta nói hay không!”

Hòa Linh vô tội hỏi lại: “Muội đang nói chuyện với ta sao? Ta còn không biết đấy!”

Lão phu nhân nhìn chằm chằm Hòa Tuyết, quát: “Quy củ đâu rồi? Nữ nhi gia hô to gọi nhỏ, xúc động lỗ mãng, ngươi đây là đang làm gì. Trong nhà dạy ngươi như vậy hay sao?”

Hòa Tuyết ủy khuất dậm chân: “Tổ mẫu, đều là lỗi của Hòa Linh, tỷ ấy.....”

Tứ phu nhân nghiêm khắc lên tiếng: “Hòa Tuyết, bình thường ta dạy con hành xử như vậy sao?”.

Tứ phu nhân mở miệng, Hòa Tuyết lập tức an tĩnh lại, nhưng vẫn ủy khuất rơi nước mắt.

Hòa Linh ngồi ở một bên, nhàn nhả nói: “Hòa Tuyết thật nghe lời Tứ thẩm!”. Sau đó cũng không nói thêm nữa, nhưng lời này nghe vào tai lại thấy có gì đó không đúng. Lão phu nhân trách cứ Hòa Tuyết, nàng ta còn muốn cãi lại, thế mà Tứ phu nhân vừa mở miệng liền ngoan ngoãn không nói câu nào, chỉ điểm ấy thôi đã làm cho người ta thấy không thoải mái.

Nhị phu nhân lập tức hòa vào: “Đúng vậy, thật sự là rất biết nghe lời! Mẫu thân, không phải ta muốn nói nàng không nghe lời của người đâu!”. Cuối cùng vẫn kéo lão phu nhân vào, kiểu giấu đầu lòi đuôi này thật đúng là làm cho người ta “Vui sướng”.

“Không nói thì không ai bảo ngươi cầm đâu!”. Lão phu nhân nhìn chằm chằm con dâu thứ hai, gần từng tiếng.

Nhị phu nhân bị ghét bỏ, co rúm lại một chỗ, mếu máo không nói nên lời.

Hòa Linh cũng không nói gì cả, chỉ xoay xoay vòng ngọc trên tay, cảm nhận được được ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của lão phu nhân nàng liền ngẩng đầu, nhu thuận cười cười.

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Bầu không khí trong phòng vô cùng kỳ lạ, Hòa Mai vội vàng giảng hòa: “Lâu rồi không gặp, các muội muội càng ngày càng đẹp, khiến tỷ tỷ cảm thấy bản thân đã già đi rất nhiều!”.

“Ai cha Mai nhi, nếu đã như thế thì con nên giúp đỡ đám muội muội của con nhiều hơn mới phải. Có gia đình nào tốt thì nhớ lưu ý cho chúng ta!”.

Nhị phu nhân quả nhiên tức khí. Hòa Mai cũng biết Nhị phu nhân là loại người nào, chỉ khẽ cười, không lên tiếng đáp lại. Còn mặt Hòa Chân chỉ thứ hai thì lại hồng rục lên ra chiều xấu hổ.

Hòa Linh liếc mắt sang chỗ Hòa Chân, cũng không có biểu tình dư thừa gì. Kỳ thật, luận về xuất thân lẫn khí độ kém cỏi nhất trong phủ này không phải là Lan thị mẫu thân của nàng, mà là người nào đó vừa lên tiếng kia. Đại phu nhân xuất thân hàn lâm, gả lại đây liền liên tiếp sinh hai nam hai nữ là Trí Tín, Trí An, Hòa Mai, Hòa Ngọc, giữ vững vị trí của mình. Mà Tứ phu nhân là tiểu thư con quan Lễ bộ, tuy rằng chỉ có một nữ nhi Hòa Tuyết, nhưng rất có thủ đoạn, cùng với Tứ thúc cầm sắt hòa mình, cũng không kém. Mẫu thân nàng xuất thân thương hộ, cũng vì điểm này mà Lão phu nhân có chút không vui; Nhưng chưa bao lâu, thì đối tượng không vui hơn liền chuyển sang Nhị bá mẫu này của nàng.

Nhị bá mẫu trước đây xuất thân vô cùng tốt, cũng là nữ tử quan gia, vừa vào cửa liền sinh một nam một nữ là Trí Viễn và Hòa Khánh. Bà cũng được Lão phu nhân ưa thích, nhưng có đôi khi vận mệnh của con người ta vẫn luôn khó nói, trải qua một cơn bạo bệnh, liền từ già cỗi đòi. Vị Nhị bá mẫu hiện tại kỳ thật là thế tử tái giá, nổi danh là Tây Thi đậu hũ, nếu như không phải có chút mỹ mạo lẫn thủ đoạn đối với nam nhân cũng sẽ không gả được vào đây. Vì lúc bước qua cửa bà đã có thai hơn ba tháng, cũng chính vì vậy mà bà bị người trong phủ Tướng quân khinh thường ấy thế mà người này lại cứ mất diết tại ngơ, coi như không thấy, cả ngày hoan hỉ phần chần.

Nhưng Hòa Linh lại nghĩ, Nhị bá mẫu cũng không phải là loại người ngực lớn não nhỏ như vẻ bề ngoài, nếu không có đầu óc thì sao có thể gả cho Nhị bá phụ. Chỉ có thể nói, khôn khéo của bà ta so với khôn khéo của bọn họ vẫn còn có chút khác biệt, tuy thế vẫn đủ dùng trên người Nhị lão gia là được rồi. Tuy rằng bà ta không quá khôn khéo, giọng điệu sắc mùi con buôn, nhưng trong nhà có một người như vậy, lúc nói chuyện không phải đau đầu.

“Được rồi, trong phòng này, chỉ toàn nghe thấy giọng của người thôi. Ai nói cũng đều xen mồm vào!”.

Lão phu nhân ghét bỏ nói.

Nhị phu nhân thật sự ủy khuất vô cùng, lắc lắc khăn ngồi yên trong góc.

“Gần đây trong phủ đã xảy ra không ít chuyện, còn mấy ngày nữa là đến mười lăm, ta muốn đến chùa cúng bái cầu phúc. Mấy phòng các người cũng cùng đi đi!”.

Tầm mắt Lão phu nhân có chút chần chừ đảo qua: “Hòa Linh vẫn chưa khỏe hẳn, không biết có đi được không?”

Hòa Linh cười yếu ớt, đáp: “Tất nhiên là có thể ạ!”

Lão phu nhân gật đầu, phản phó ma ma bên cạnh: “Người xuống sai người đi chuẩn bị!”.

Có lẽ là do Hòa Mai trở về, Lão phu nhân phá lệ cao hứng. Tuy rằng có xảy ra chút biến cố trong đó, nhưng tâm tình của bà không hề bị ảnh hưởng. Chờ đến lúc mọi người ai về phòng nấy đã là buổi trưa, Hòa Khánh, Hòa Chân tất nhiên cũng không đi đến chỗ Hòa Linh, chỉ có Lương ma ma của Ti y phòng đứng hẹn đến giờ đồ.

Lương ma ma từ lần trước gặp qua vị Ngũ tiểu thư này đã cảm thấy âm trầm, hôm nay dưới ánh mặt trời ngược lại trông thật sáng sủa, không chỉ đáng người, mà nụ cười ngọt ngào như đóa phù dung cũng khiến cho người tuổi đã cao như Lão phu nhân cũng thán thán khen! Ngũ tiểu thư quả nhiên là tiểu thư xinh đẹp nhất Sở gia. Đứng nhìn Sở lão tướng quân bề ngoài bình thường mà nhảm, mấy vị tôn nữ này, thật sự là một người lại hơn một người!

“Ai ui, Tam phu nhân, Ngũ tiểu thư, đã về, chúng ta phải làm việc suốt đêm mới may xong y phục mà ngài đặt lần trước, mau nhìn xem!”. Bà ta cười như gió xuân nghiêng đón từ xa.

Lan thị mỉm cười, đáp: “Linh nhi nhìn xem có thích hay không.”

Hòa Linh vào cửa, đập vào mắt là hai bộ y phục đồ rục được gấp chỉnh tề, gật đầu nói: “Không tệ, cứ như vậy đi!”.

Hả? Cứ như vậy? Không thêm thử? Lương ma ma thật khó hiểu.

Nàng ngẩng đầu, mắt thoáng cong cong: “Chẳng lẽ, còn muốn ta mặc cho bà xem?”, khẽ trêu ghẹo nói.

Lương ma ma vội vàng cùng cười đáp: “Tiểu thư làm ta hết cả hồn. Ta cũng rất tin tưởng tay nghề của chính mình, ngài yên tâm, tất nhiên không thể không đẹp được!”.

Đồng y phục màu đỏ kia nhìn thế nào cũng như là đang chuẩn bị cho tân nương tử, mà ngay cả những tiểu tức phụ mới thành thân gần đây cũng không hề mặc như vậy. Tuy nghĩ vậy nhưng Lương ma ma cũng không nhiều lời, tiểu cô nương người ta đã thán như thế nếu bà ta còn nói nữa thì thật sự quá thiếu đạo đức rồi. Làm nữ nhân, không thể sinh con, thì sao có thể gả ra ngoài được! Nghĩ đến đây trong lòng cũng thán thán tỏ vì sao người kia lại chọn may toàn màu đỏ như thế.

Hòa Linh cũng không nói nhiều với Lương ma ma, phản phó Xảo Âm mang hết y phục đi. Trở về phòng thay quần áo, Hòa Linh đứng ở trước gương, thời tiết vẫn hơi se lạnh, nàng một thân váy áo đỏ thắm trông lại càng diễm lệ.

Tự đáy lòng Xảo Nguyệt cũng thán khen: “Tiểu thư thật hợp với màu này!”

Diện mạo của Hòa Linh vốn không phải là một đoá bách hợp thanh thuần nhát nhẽo, mà chính là một đoá hoa phú quý trong chốn nhân gian. Một thân đỏ thắm, rực rỡ chói mắt xán lạn đoạt hết ánh mắt của người khác.

Hôm sau, Hòa Linh khoác nguyên một bộ như thế đến thính an, tất nhiên Lão phu nhân cũng có nghe nói nàng đặt may y phục toàn màu đỏ, nhưng thật ra vẫn chưa nhìn thấy kiểu dáng ra sao, những việc nhỏ như thế này cho tới bây giờ bà cũng không để trong lòng. Nhưng vừa nhìn thấy Hòa Linh, lập tức liền ngây người, hơi hơi nheo mắt lại, đánh giá một lượt.

Hòa Linh hơi hơi phúc thân: “Hòa Linh gặp qua Tổ mẫu.”

Lão phu nhân gật đầu, Hòa Linh đến trẻ nhất, vài tỷ muội khác đều đã đến từ lâu, thấy nàng như vậy, trong lòng cũng sùng sốt không thôi, nàng mặc như vậy thật đẹp, nhưng có mấy người dám mặc như vậy đâu!

Hòa Tuyết đã được Tứ phu nhân dặn dò qua nên cũng không gây sự, thành thật ngồi ở bên cạnh, liếc Hòa Linh một cái, vừa chán ghét lại vừa ghen tị.

Nhị phu nhân tấm tắc nói: “Linh nhi mặc bộ này so với tân nương tử còn đẹp hơn nhiều!”

Một thân đỏ rực, áo choàng cũng đỏ, đẹp dễ quý giá. Nữ tử tầm thường mà ăn mặc như vậy e là sẽ tục khí vô cùng, nhưng mà nàng lại hoàn toàn không như thế, hơn thế nữa còn rực rỡ khiến mắt người ta phải đui mù.

“Nhị bá mẫu, nếu người thích, chờ thêm mấy ngày trong phủ làm trang phục hè, cũng may một bộ như thế đi cho may mắn hoan hi!”. Hòa Linh cười nói.

Nhị phu nhân vội vàng xua tay: “Thế thì sao được, màu rực rỡ quá ta mặc cũng không đẹp. Chỉ có tiểu cô nương các người mặc mới hợp thôi!”. Sau đó lại thâm nghĩ, đừng nói là ta, cho dù là tiểu cô nương khác, cũng không thể mặc màu này! Người mặc lên đẹp như thế, người khác học theo, tư sắc lại không bằng người thì chẳng phải xấu mất lắm sao? Nếu như thế thì không bằng mặc màu hoàn toàn tương phản mới tốt! Nghĩ vậy bà ta liền âm thầm cân nhắc, không thể để cho Hòa Khánh, Hòa Chân mặc màu đỏ được, một khi mang ra so sánh không phải nữ nhi nhà mình sẽ kém hơn sao!

Hòa Linh làm sao không biết tâm tư của Nhị phu nhân, nàng cúi đầu cười yếu ớt, dịu dàng, màu đỏ sắc bén điểm lệ cũng được nụ cười ôn nhu kia hóa giải vô tung vô ảnh.

“Khởi bẩm lão phu nhân, Đại thiếu gia đang lại đây!”. Tiểu nha hoàn bên người Lão phu nhân vào cửa bẩm báo, người nào đó vừa nghe thấy thế trên mặt tràn đầy ý cười: “Trí Tín đã trở lại?”

“Tổ mẫu!”, giọng nam vang lên, Hòa Linh vừa nhìn sang, quả đúng là đại đường ca Trí Tín của nàng. Sở Trí Tín vén rèm lên vào cửa, hành lễ nói: “Trí Tín gặp qua Tổ mẫu.”

Triều đại này chú trọng khoa cử, trọng văn khinh võ, thái bình thịnh thế, đã thành tục lệ. Nam tử cho dù gia cảnh ưu việt cỡ nào, cứ thông qua khoa cử xuất sĩ thì luôn được người ta xem trọng ba phần, cũng chính vì thế mà chỉ cần vừa độ tuổi, nam tử đều đã gia nhập học đường, để thuận lợi cho việc đọc sách mấy tôn tử Sở gia đều ở luôn tại học đường.

Lão phu nhân không hề nghiêm túc như ngày thường, mặt mày đều là ý cười: “Mau tới đây ngồi, sao đã trở lại rồi? Có chuyện gì không?”.

Trí Tín vội vàng trấn an nói: “Tổ mẫu đừng lo lắng, cũng không có chuyện đại sự gì cả. Lần này xuống núi, là cùng đi với Tạ công tử.”

Lão phu nhân vui vẻ hỏi lại: “Là Cẩn Chi công tử, nhi tử Tạ tướng?”

Trí Tín gật đầu, đáp: “Vâng!”

Trưởng tử Tạ tướng, Tạ Du Vân, tự Cẩn Chi, chín tuổi đã đề tên trên bảng thám hoa, trong vòng một trăm năm qua chỉ có duy nhất một người làm được như vậy. Cao nhũ tuấn mỹ, ngọc thụ chi lan, là nhân tuyển tốt nhất trong lòng các nữ nhi gia tại kinh thành, đồng thời, cũng là đối tượng tôn quý mà các nam tử tranh nhau kết giao.

Vĩnh An có câu tục ngữ, nam Hàn Mộc, bắc Cẩn Chi. Phía nam có Lục Hàn Mộc là nhi tử độc nhất của Túc Thành hầu cùng trưởng công chúa, mà phía bắc đứng đầu là trưởng tử Tạ Cẩn Chi của Tạ thừa tướng. Hai người một nam một bắc này nổi tiếng khắp Vĩnh An, bởi vậy mới có lời đồn đãi như vậy. Lục Hàn Mộc là hoàng thân quốc thích, thân phận tôn quý, tính cách cao ngạo, lạnh lùng, làm việc chưa bao giờ lưu tình không dễ tiếp xúc. Còn Tạ Cẩn Chi công tử tuy rằng lạnh nhạt, nhưng thật ra thân cận hơn rất nhiều, trừ việc đó ra, hần tài hoa hơn người, có thể trở thành bằng hữu của hắn, đối với sự nghiệp học hành của bản thân sẽ có trợ giúp rất lớn.

“Có thể kết bạn với Tạ công tử, cũng đủ chứng minh Trí Tín ưu tú thế nào. Tình nghĩa học đường là trân quý nhất, cháu phải cố gắng quý trọng!”. Lão phu nhân vừa lòng nói.

Trí Tín: “Tôn nhi biết.”

“Hôm nào rảnh, Tín nhi nhớ mời Cẩn Chi công tử về nhà chúng ta làm khách. Các cô nương của Sở tướng quân phủ đều bắt phàm, nói không chừng còn có thể tác thành một mối hôn sự tốt, đến lúc ấy từ bằng hữu lại biến thành muội phu, không phải lại càng dệt hoa trên gấm sao!”. Nhị phu nhân a dua nịnh hót.

“Đúng là nói vậy!” Lão phu nhân cười trách mắng, tuy rằng như thế, nhưng nội tâm lại chưa hẳn không nghĩ như vậy. Lời này của Nhị phu nhân kỳ thật

cũng nói trúng tâm tư của mấy người khác, sắc mặt ai nấy đều nhu hòa, bầu không khí cũng hòa thuận không thôi.

Hòa Linh cúi đầu cười lạnh một tiếng, nội tâm lại khó nén kinh hãi, cơ hồ vò nát chiếc khăn trong tay.

Tạ công tử, thật tốt cho một Tạ công tử!

Những người đang ngồi đây làm sao đoán được, Tạ công tử mà họ vẫn luôn ngưỡng mộ, ở kiếp trước thiếu chút nữa đã cưới Sở Hòa Linh nàng. Mà người này cũng chính trong ngày thành thân lại đến hồi hôn, người như thế có khác gì một tên đạo đức giả đầu cơ chứ, ha ha, quá đạo đức giả!

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Nhớ đến chuyện cũ giữa mình và Tạ Cẩm Chi, Hòa Linh cảm thấy, thật ra ít nhiều có liên quan đến vị đường ca Trí Tín này, nếu như không phải hắn ta giao hảo với Tạ Cẩm Chi thì người kia sao lại chọn trúng nàng. Hắn mãi vương vấn đến người đã chết, lại bị trong nhà bức hôn, nên mới lấy Sở Hòa Linh nàng thành tâm bìa đỡ nạn?

Hắn đăng môn cầu hôn, lại trở mặt hồi hôn ngay trong ngày thành thân, Hòa Linh không thích Tạ Cẩm Chi, nhưng lại hết sức oán hận người này. Thẻ diện vốn đã ít ỏi đến đáng thương nhờ “trợ giúp” của hắn mà không xót lại chút gì.

Tuy nhiên ngay cả như vậy, đời trước nàng nhắm vào phủ Thừa tướng cũng không phải vì Tạ Cẩm Chi hồi hôn. Tân hoàng đăng cơ, xem phủ Thừa tướng và phủ Tướng quân đều cái đình trong mắt! Dưới tình huống như vậy, chỉ có khi phủ Tướng quân bọn họ đứng đối lập với phủ Thừa tướng, mới có thể tồn tại lâu dài. Nhưng không ai tin nàng, hoàn toàn không có ai! Nàng đã chết, phủ Tướng quân và phủ Thừa tướng kết thành đồng minh, thật sự là ngu xuẩn nhìn không ra một chút hy vọng. Sở gia như vậy sao có thể không bị diệt vong.

Hòa Linh không kìm được nở nụ cười, Xảo Nguyệt không biết tiểu thư đang nghĩ đến chuyện gì mà vui vẻ đến thế liền thắc mắc hỏi: “Tiểu thư, từ lúc ở viện Lão phu nhân quay về người cứ nhủ mi suốt làm bọn em lo lắng gần chết! Hiện tại thấy người đã thoải mái hơn thì an tâm rồi!”

Hòa Linh vịn vẹo người nói: “Lần này đi chùa thấp hương, hai người các người cũng đi cùng đi!”

“Vâng!”

“Linh nhi!”. Người chưa tới, nhưng tiếng đã vào đến cửa, Hòa Linh đứng dậy, nghênh đón: “Nương, sao người lại tới đây?”

Lan thị cười ha ha ngồi vào bên cạnh, trong mắt đều là vui sướng: “Linh nhi mặc thế này thật là đẹp mắt.”

Hòa Linh chu môi nói: “Mẫu thân sẽ không tới đây chỉ vì để khen con đẹp thôi đấy chứ?”

Lan thị liếc mắt nhìn sang, khẽ đáp: “Ta làm nương mà không thể khích lệ con một câu sao?” Nghĩ nghĩ một lát, Lan thị mới tiếp tục: “Có điều, một nữ hài tử mà cứ suốt ngày mặc màu đỏ tươi thế này cũng không phải tốt lắm. Ngày mai đến chùa, con nên mặc nhẹ nhàng một chút. Nữ nhi gia đáng đáp có đẹp thế nào cũng không được lòng người, ôn nhu điềm đạm thì tốt hơn!”

Hòa Linh ngưng cười, thân nhiên lên tiếng: “Hiện tại ngay cả ăn mặc thế nào con cũng không có thể tùy ý một chút hay sao?”. Rồi nàng lại cắn môi nói: “Sắc mặt con tái nhợt, nếu như không mặc rực rỡ một chút, thì có khác gì quỷ giữa ban ngày đâu!”

“Con đấy, nói bậy bạ gì vậy. Thôi được, nếu con muốn mặc cái gì thì mặc cái ấy! Ta cũng chỉ vì muốn tốt cho con thôi, thế mà nha đầu con lại còn không cảm kích. Ta nói này, ngày mai, đại ca người sẽ đích thân hộ tống chúng ta đến chùa. Nghe ý tứ thì có vẻ như Cẩm Chi công tử Tạ gia cũng sẽ đến đó. Một cơ hội tốt như vậy, không thừa dịp chớp lấy, còn chờ đến khi nào? Nương đều là vì tốt cho con thôi, cao cao tại thượng như công tử Tạ gia sao có thể thích hình mẫu như thế này?”. Lan thị cảm thấy nữ nhi thật sự không hiểu lòng mình chút nào.

Hòa Linh nở nụ cười, ngọt ngào nói: “Chẳng lẽ, con mặc trùng với tâm ý của hắn thì hắn sẽ để ý đến con hay sao? Nương, đừng uổng phí tinh lực làm gì, Tạ công tử kia, người mà hắn thật sự để ý chính là vị biểu muội Dương Châu ốm yếu cơ!”

Vị biểu muội này mà hắn thậm chí còn muốn xuất gia làm tăng! Cho dù bao nhiêu người có ý ăn mặc như Triệu Uyển Như thì không phải vẫn cứ là không phải.

Lan thị giật mình hỏi: “Sao con lại biết được?”. Trầm mặc một lát, bà lại nhíu mày thắc mắc: “Gi Dương Châu ốm yếu! Con đang nói đến cái gì vậy! Đường đường là một tiểu thư thế gia mà sao nói chuyện lại khó nghe như vậy, nếu người ngoài mà nghe thấy thì biết làm thế nào cho phải? Nhìn thử xem con có chỗ nào kém người ta chút!”

“Sức khỏe con không tốt chính là khuyết điểm lớn nhất!”. Hòa Linh cảm thán: “Nương, con cũng không biết mình có thể sống được bao lâu, cũng biết bản thân không phải chỉ còn có 10 năm nữa thôi, nhưng xác thực là đã trúng độc hai lần, đến tận cùng sẽ để lại di chứng gì, ai cũng không nói trước

được. Thái y cũng không dám nói, đúng không? Con biết mẫu thân đối xử rất tốt với con, nhưng thân thể con như thế, cho dù có gả cho người trong sạch cũng chưa chắc sẽ có kết quả tốt. Gương mặt xinh đẹp, nếu về lâu dài, sợ là đều bị thân thể đổ nát này cùng với hiện thực không thể sinh con đánh bại. Chúng ta có thể không kết thiện duyên, nhưng cũng không thể kết ác duyên được. Lời nói khó nghe, nếu đã không thể tăng thêm trợ lực cho Trí Ninh thì thôi, đừng mang đến kẻ thù cho đệ ấy nữa. Chỉ như thế mới thỏa đáng nhất!”

Về mặt Hòa Linh thoáng cô đơn, nhưng nội tâm lại cười lạnh không thôi, nàng rất hiểu nên uy hiếp Lan thị ở điểm nào, quả nhiên, vừa nghe được có khả năng sẽ gây thêm phiền toái cho nhi tử, Lan thị lập tức nói: “Nương đúng là còn không hiểu biết bằng con, thôi không nói nhiều nữa tất cả đều nghe theo con!”

Đồng ý nhanh đến nỗi suýt chút nữa làm cho Hòa Linh bật cười, nàng gật đầu: “Đề mấy người kia thích làm gì thì làm thôi. Chúng ta đứng một bên, nói không chừng còn có thể kiếm được chút lợi!”

Sao Hòa Linh không nhìn ra, đối với miếng thịt béo Tạ Căn Chi này, tiểu thư mấy phòng kia đều nóng lòng muốn thử. Kỳ thật hiện tại nghĩ lại, kiếp trước quả nhiên mình đã xem nhẹ Sở Trí Tín này, muội muội Hòa Ngọc của hắn vẫn chưa thành thân, lại vẫn luôn ái mộ Tạ Căn Chi, dưới tình huống như vậy lại cực lực tác hợp mình với Tạ Căn Chi, từ đó có thể thấy được, người này biết rõ chân tướng. Vì thế Trí Tín mới không đành lòng để muội muội mình nhảy vào hố lửa, trở mặt nhìn đường muội bị lừa, thật đúng là ca ca quá tốt!

“Căn Chi công tử trẻ tuổi khí khái như vậy, tất nhiên là ai cũng đều yêu thích!”. Lan thị vẫn cảm thấy có chút đáng tiếc, trong giọng nói mang theo buồn bã nồng đậm. Nhưng dù là như thế, rốt cuộc cũng không nhắc tới chuyện ăn mặc của Hòa Linh nữa.

Hòa Linh nghĩ, bị nàng đá kích như thế, phỏng chừng nương nàng sẽ không bao giờ nhắc đến chuyện lập gia đình với mình nữa, cũng sẽ không lo liệu cho nàng, kể cả có người cầu thân thì cũng sẽ sợ ảnh hưởng đến tiền đồ của nhi tử. Cũng không phải thế sao? Chỉ cần thân thể này vẫn gầy yếu, thì mẫu thân tuyệt đối sẽ không để cho nàng thành thân! Nghĩ đến đây, Hòa Linh thật sự thấy cao hứng vô cùng, mong muốn của nàng đã thành công rồi.

“Ai cũng đều ái mộ hắn, nhưng không phải ai hắn cũng đều yêu.”

Lan thị nghĩ đến câu vừa rồi, tò mò hỏi: “Sao con biết Căn Chi công tử thích biểu muội hắn?”

Hòa Linh khẽ đáp: “Nghe lén được!”. Sau đó cũng không nhiều lời nữa, nàng dùng khăn che miệng ngáp một cái, tựa như mệt mỏi lắm rồi, Lan thị thấy thế liền nói: “Thân thể của con vẫn còn yếu lắm!”. Nói xong liền rời đi.

Hòa Linh chuẩn bị ngủ trưa, dặn: “Về sau phu nhân lại đây, phải nhớ báo cho ta biết.”

Xảo Âm liền vâng một tiếng.

Ngẫm lại thật đúng là có ý tứ, mỗi người đều muốn Tạ Căn Chi làm lang quân như ý, sao lại không nghĩ ngược lại rằng người này có đáng giá để mình trao thân gửi phận hay không.

.....

Sáng hôm sau, Hòa Linh thức dậy thật sớm, tùy ý để cho Xảo Nguyệt trang điểm thay y phục cho mình. Ngày thường ở nhà, Hòa Linh chỉ đơn giản buộc tóc đuôi sam, lần này xuất môn cần phải chuẩn bị cho thỏa đáng một chút. Xảo Nguyệt khéo tay, búi hai búi tóc nhỏ hai bên, còn lại bện đuôi sam, Hòa Linh thấy thế cũng vừa lòng gật đầu.

Nàng mặc bộ váy đỏ thắm, áo choàng cùng màu trên mũ hai quả cầu màu trắng trông càng kiều diễm động lòng người.

Tuy rằng Hòa Linh coi như là dậy sớm, nhưng cũng vẫn đến chậm. Chờ nàng thu thập thỏa đáng, Lan thị đã cho người thúc dục hai lần, lúc ra cửa, những người khác đã ngồi lên xe hết rồi, Lan thị liếc nàng một cái, thâm oán: “Sao lại lè nhè như vậy, bình thường con đều là người đến sớm nhất mà!”.

Hòa Linh nhướng mày, Xảo Nguyệt vội vàng đưa ghế tới bên cạnh, Hòa Linh nắm tay Xảo Âm bước lên xe, cười châm chọc: “Mẫu thân, không mau lên, tổ mẫu sẽ mất hứng!”.

Lan thị luống cuống, lập tức lên xe ngựa.

Trong lúc nhất thời, hai mẹ con không có lời nào để nói. Tuy nhiên Hòa Linh cũng không vì Lan thị khó chịu mà không vui, nàng khẽ ngâm nga điệu hát dân gian, xuyên qua tấm rèm che nhìn ra bên ngoài tựa hồ thích thú vô cùng.

“Toàn tiếng kỳ quái, con đang ngâm bài gì đấy?”

Hòa Linh cười hi hi, đáp: “Đồng dao!”

“Sao ta chưa từng nghe bao giờ!”

Hòa Linh không trả lời mà đột nhiên chuyển đề tài: “Nương, có lẽ Trí Ninh sắp về rồi nhỉ?”

Lan thị lập tức vui vẻ ra mặt: “Đúng vậy, Trí Ninh cũng sắp về rồi, thoáng cái, mà thằng bé đã đi được ba tháng, cũng không biết chuyến đi này như thế nào!”.

Hòa Linh nghịch nghịch ngón tay, cười đáp: “Đi theo đại nho như Triệu tiên sinh, tất nhiên là thành tựu phải khác rồi!”.

“Cũng không hẳn vậy, nhưng mà con nói cũng có phần đúng. Có điều từ nhỏ đệ đệ con đã thông minh hơn người, bằng không, Triệu tiên sinh cũng sẽ không thích thằng bé như vậy. Lại nói, hai đứa con đều thừa hưởng điểm tốt của phụ mẫu, dung mạo của con giống ta, còn đệ đệ con thì lại tài hoa giống phụ thân, không thể tốt hơn!”. Lan thị thật đắc ý lại vừa kiêu ngạo vì có một nhi tử như thế.

Hòa Linh kéo dài ngữ điệu: “Triệu tiên sinh ấy.....”

Lan thị vẫn không phát hiện hàm nghĩa của câu kia, vẫn đắc ý dào dạt.

Hòa Linh cười: “Triệu tiên sinh có hai nữ nhi thì phải? Nghe nói còn là hoa tỷ muội song sinh nữa cơ đấy!”

“Đúng vậy. Nhưng đệ đệ con thật ra rất ít khi nhắc các nàng ấy. Sao con lại nói đến bọn họ làm gì?”. Lan thị hiểu kỳ hỏi. Kỳ thật mẫu thân của nàng cũng không có nhiều tâm cơ lắm.

Hòa Linh sáng giọng đáp: “Ta hơi thất vọng thôi, Triệu tiên sinh đối tốt với đệ đệ như vậy, nói không chừng là nhìn trúng đệ ấy, muốn hẳn trở thành hiền tế của mình cũng nên!”. Nói xong, Hòa Linh lập tức đánh giá biểu tình của Lan thị, quả nhiên bà liền đen mặt, mắng: “Đệ đệ con có con đường riêng của nó, sao lại phải làm hiền tế của hân ta. Con đừng có nói bậy bạ!”.

Hòa Linh cúi đầu, khẽ nhếch mép cười, hóa ra, từ đầu nương nàng quả nhiên là không muốn. Ai có thể ngờ được, đời trước thế mà bà lại thương nhi tức kìa còn hơn cả nữ nhi ruột của mình! Không biết là vì bà quá ngốc hay là Triệu thị rất có thủ đoạn. Có lẽ, cái sau vẫn có khả năng hơn!

Hòa Linh không nói chuyện nữa, một lần nữa khẽ ngâm điệu hát dân gian.....

“Con cứ con thỏ gì gi thế, ta nghe mãi mà vẫn chưa hiểu gì!”. Lan thị hỏi.

Hòa Linh nói: “Đề con hát lại cho nương nghe nhé!..... thỏ lớn bị bệnh, con thỏ thứ hai chăm sóc, con thỏ thứ ba mua thuốc, con thỏ thứ tư sắc thuốc, con thỏ thứ năm chết, con thỏ thứ sáu khiêng, con thỏ thứ bảy đào hố, con thỏ thứ tám chôn, con thỏ thứ chín ngồi dưới đất khóc, con thỏ thứ mười hỏi con kia vì sao lại khóc? Con thỏ thứ chín nói, con thỏ thứ năm đã đi rồi không bao giờ trở lại!.....”

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Nói chuyện một lúc cũng đã tới nơi, Lan thị chẳng thèm quan tâm đến thỏ thỏ gì đó, lập tức bước xuống xe. Hòa Linh nhướng mày, Xảo Nguyệt vội vàng xóc mình lên: “Tiểu thư, bên ngoài gió lớn, thân thể người yếu đuối, vẫn nên đội mũ lên thôi!”.

Hòa Linh gật đầu, nàng thận trọng dẫm lên ghế bước xuống xe ngựa. Trong nháy mắt Xảo Nguyệt loáng thoáng nghe được tiếng hít khí truyền vào tai.

Lão phu nhân Vương thị nhíu mi nhìn Hòa Linh, nàng cười tủm tỉm, hành lễ: “Tổ mẫu.”

Người phủ Tướng quân đều mặc xiêm áo trắng trong thuần khiết, chỉ có Hòa Linh trái ngược hoàn toàn. Tuy mới 12 tuổi, nhưng nàng đã cực kỳ xinh đẹp, hơn thế nữa còn khoác lên người bộ váy đỏ rực lại làm chói hết cả mắt người xung quanh.

Lão phu nhân thật không vừa lòng chút nào, phàm là người lớn tuổi thì thường thích khiêm tốn ngoan ngoãn, đương nhiên, cũng không phải không thích thể hiện, nhưng thể hiện ở đây là chỉ về phương diện tài hoa chứ không phải dung mạo. Thấy Hòa Linh như vậy, lại càng không vui. Lãnh đạm gật gật đầu, Lão phu nhân liền mang theo nữ quyến tiến vào đại điện tham bái. Từ kiếp trước trúng độc, Hòa Linh đã không còn tin tưởng vào thần linh. Cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng làm chuyện xấu gì, nhưng vẫn không hề được lão thiên gia hậu đãi, cũng chính vì vậy mà phải hơn mười năm nàng chưa từng đặt chân đến chùa miếu, lần này đến, đúng là cảm thấy mới mẻ vô cùng.

Hòa Linh đứng ở cuối cùng, đi theo mọi người cùng nhau tham bái, sau đó, Lão phu nhân mang sầm đi nhờ đại sư giải cho. Hòa Linh cũng không quan tâm Lão phu nhân cầu hỏi cái gì, việc đó với nàng chẳng có quan hệ gì. Người vào Đại điện nói liên không dứt, rất nhiều người đi qua chỗ Hòa Linh, đều phải ngoái lại nhìn, nhưng nàng cũng không thèm để ý. Giải đoán sấm văn xong, Lão phu nhân cùng với mấy người Đại phu nhân lại đi nghe đại sư giảng kinh pháp, lúc này Hòa Linh không chịu đi theo.

Giảng kinh vừa buồn tẻ vừa khó hiểu, các cô nương tất nhiên đều không thích, có Hòa Linh tiên phong, ai nấy cũng dựa theo đó không đi. Lão phu nhân cũng không miễn cưỡng, sai Trí Tín dẫn mấy người họ đến thiện phòng. Người đến bái phật không ít, bình thường các tiểu thư đều ở thiện phòng chờ, cũng không có gì không ổn.

Trí Tín dẫn mấy muội muội vào thiện phòng, mỉm cười nói: “Bọn muội muội ở chỗ này uống trà, chờ trong chốc lát, tổ mẫu có lẽ còn lâu mới ra!”.

Hòa Ngọc gật đầu, đáp: “Bọn muội biết rồi. Đại ca, huynh cũng ngồi đi!”.

Đối với người muội muội này, từ trước đến nay Trí Tín vẫn nhất mực yêu thương, Hòa Ngọc nói thế, hẳn cũng thuận thế ngồi xuống. Trí Tín vừa ngồi chưa ấm chỗ, Hòa Tuyết đã hỏi thẳng: “Đại ca, ta nghe nói, hôm nay Cẩn Chi công tử kia cũng tới đây bái Phật, huynh không phải tiếp đón sao?”. Tuy rằng tuổi còn nhỏ, vẫn chưa đến thời điểm hôn phối, nhưng nàng ta cũng biết, người nọ là đối tượng rất tốt, cũng không phải muốn lập tức gả cho người ta, chẳng qua là thấy mọi người đều đổ xô vào đó, nàng ta không thể chậm chân được.

Trí Tín mỉm cười: “Tiểu nha đầu!”, cũng không nói là đi hay là không đi.

Hòa Linh không để ý tới bọn họ, cầm lấy trà quả trên bàn, nói là trà quả, kỳ thật chính là điểm tâm trong chùa. Hòa Linh chỉ cầm lên ngắm nghía chứ không ăn.

Hòa Tuyết thấy thế, hừ lạnh: “Kiểu cách!”. Sau đó cao thấp đánh giá Hòa Linh một lượt, ghen tị nói: “Mọi người đến bái Phật đều thanh lịch ưu nhã, không giống người nào đó ăn mặc đầy yêu khí, chẳng biết là đang muốn quyến rũ ai!”.

Hòa Linh nhìn cũng không nhìn, thiên chân vô tà nói: “Đã sớm nghe câu suy bụng ta ra bụng người. Hiện tại xem ra, lời này quả nhiên có đạo lý.”

Hòa Tuyết thay đổi sắc mặt, phẫn nộ nói: “Người có ý gì!”

Hòa Linh ngẩng đầu, gắt gao nhìn nàng ta chăm chăm: “Người nói thử xem ta có ý gì?”

Trí Tín liền đứng ra giải hòa: “Được rồi, hai tiểu nha đầu các muội đều quy củ chút đi. Nơi này là chùa chiền, chú ý đúng mực!”.

Hòa Linh cũng không phải là tiểu cô nương trước đây, nàng tự tiểu phi tiểu nhìn về phía Trí Tín, mềm mại hỏi: “Lời này của Đại ca không đúng rồi. Ta không hề không biết quy củ, cũng không hề không đúng mực. Tuổi còn tuổi đã tư xuân cũng không phải là ta!”.

“Người!”, Hòa Tuyết đỏ mặt, tức giận thở dốc, Trí Tín lớn tiếng quát: “Hòa Linh!”.

Hòa Linh cũng không sợ Trí Tín, hất khuôn mặt nhỏ nhắn lên, khoe miệng vẫn tươi cười: “Đại ca có gì dạy bảo?”. Tuy đang cười, nhưng nụ cười kia của nàng lại lạnh như băng, âm trầm đến mức làm cho Trí Tín đứng là không biết nói thế nào.

“Thỏ lớn bị bệnh, con thỏ thứ hai chăm sóc, con thỏ thứ ba……”. Hòa Linh nói xong liền cúi ngậm nga, đùa nghịch trà bánh trong tay, phảng phất như chơi rất vui!

Hòa Ngọc, Hòa Khánh cùng Hòa Chân vẫn không lên tiếng, bầu không khí có chút quái dị. Hòa Tuyết oán hận nhìn chăm chăm Hòa Linh. Trước kia Hòa Mai chưa gả ra ngoài, Hòa Linh cũng không chấp nhận với Hòa Tuyết, bởi vậy cho tới bây giờ đều là một mình nàng ta nháo loạn. Nhưng từ khi Hòa Mai thành thân, tính tình Hòa Linh lại đột nhiên thay đổi, lần này ôn ào như thế mọi người không biết làm thế nào mới tốt.

Trí Tín thân là nam tử, tuổi lại không lớn, cũng không có kinh nghiệm trong việc xử lý hậu trạch, hẳn hòa hoãn lại, nói: “Hôm nay thời tiết không tệ, Hòa Ngọc, muội dẫn các muội ấy ra ngoài đi dạo đi!”. Hắn tưởng rằng thân thể Hòa Linh không tốt, tất nhiên sẽ không đi ra ngoài, nhưng vừa dứt lời, liền thấy Hòa Linh đứng dậy, đáp: “Đi thôi!”

Hắn hơi hơi nhíu mày, thật sự không biết như thế nào cho phải.

Hòa Linh làm sao không hiểu ý Trí Tín, nhưng nàng là thế đấy, cứ thích nhìn người khác không thoải mái, đặc biệt là những người thích giả tạo thì từ trước đến nay lại càng không khách khí.

Hòa Linh vừa hát vừa thản nhiên ra cửa, khiến Hòa Tuyết tức tối đến dậm chân.

Ba mặt xung quanh ngôi chùa đều là núi, khí hậu vô cùng trong lành, ánh mặt trời ngày xuân chiếu lên trên người thật ấm áp, ngôi chùa lâu năm, tuy rằng hương khói cường thịnh, nhưng cũng không trùng tu sửa chữa quá lớn, rất nhiều chỗ chỉ cải tạo đôi chút, nên vẫn giữ nguyên phong cách cổ xưa. Buổi chiều có rất ít người đến thắp hương bái Phật, lúc này người đã từ từ ít đi, gió xuân mơn man trên má, sợi tóc khẽ bay bay khiến Hòa Linh cảm thấy ngứa ngáy.

Thật sự là đã lâu lắm rồi nàng chưa đặt chân tới nơi này, hiện tại đến đây đúng là cảm thấy có vài phần mới lạ, rất muốn dạo chơi một vòng. Hòa Linh cứ thế đi theo ý mình, không quản đám người Hòa Ngọc có theo ở phía sau hay không.

Hòa Tuyết cắn môi, nói: “Nhị tỷ, chúng ta đi sang bên kia đi, ở đó nhiều hoa, nếu muốn ngắm cảnh, đương nhiên là phải đến chỗ nào đẹp đẹp mới được!”.

Hòa Ngọc khẽ ho một tiếng, nói: “Linh nhi thân mình không tốt, nếu chúng ta đã ra đây, nên ở cùng một chỗ. Bằng không có chuyện gì, ta biết ăn nói với tổ mẫu thế nào?”. Nàng ta nhìn theo bóng dáng Hòa Linh, chỉ thấy tiểu cô nương đỏ rục phía trước hoàn toàn ngó lơ bọn họ, thờ dài nói: “Phía trước có một cái đình, chúng ta đến đó nghỉ tạm một chút, lúc ấy nhị tỷ sẽ cùng muội đi ngắm hoa nhé?”.

Hòa Tuyết gật đầu, rồi lập tức trào phúng: “Tứ tỷ tỷ, không phải quan hệ giữa tỷ và Ngũ tỷ tỷ rất tốt sao? Sao mà muội thấy tỷ ấy chẳng quan tâm đến tỷ gì cả! Ha ha ha!”. Đối với vị tỷ tỷ ở chi thứ hai này, cho tới bây giờ Hòa Tuyết vẫn chưa từng khách khí.

Hòa Chân cắn môi, đáng thương đáp: “Lục muội muội, ta đối với muội và Ngũ muội muội, đều như nhau mà. Sao muội lại hiểu lầm ta như thế?”.

Hòa Tuyết cười lạnh: “Ai ôi, hiểu lầm? Tỷ thật đúng là thích nói đùa!”. Hòa Tuyết không thích Hòa Linh, cũng không thích Hòa Chân, các nàng có thân phận gì mà có thể xưng tỷ gọi muội với mình, ngấm lại đều vô cùng ghê tởm. Mẫu thân nàng ta là thư hương môn đệ, còn bọn họ thì sao, mẫu thân các nàng một thì là nữ nhi thương hộ nữ, một người khác lại là Tây Thi đậu hũ, thân phận như thế, nói ra đúng là dọa người, cũng không biết năm đó tổ phụ tổ mẫu nghĩ như thế nào lại đi đáp ứng mối hôn sự như vậy.

“Được rồi. Ở bên ngoài, chú ý đứng mực!”, Trí Tín mở miệng, hẳn cũng không thích mấy vị muội muội này cho lắm, trong số đó chỉ có Hòa Mai và Hòa Ngọc là biết điều, có tri thức hiểu lễ nghĩa lại rất tài hoa, quả nhiên là nữ nhi do mẫu thân giáo dục. Chỉ thứ hai tam phòng thì không cần nói, tứ phòng..... Tứ thâm ôn nhu khéo léo nhưng thật sự lại quá mức mềm yếu nên mới dạy dỗ ra nữ nhi không hiểu chuyện như Hòa Tuyết.

“Đại ca, ta.....”, Hòa Tuyết đang muốn cãi lại, lại đột nhiên ngưng bật, nàng ta không thể tin nhìn về phía trước, cả người đều ngây dại. Theo tầm mắt đó nhìn sang, Trí Tín tiến lên từng bước mỉm cười tiếp đón, người kia không phải là Tạ công tử sao.

Mấy tiểu thư Sở gia đều giật mình, vốn thấy Sở công tử đã xuất sắc hơn người, nhưng hiện tại xem ra, không bằng một phần vạn của người kia. Tạ công tử một thân áo trắng, búi tóc gọn gàng, mày kiếm mắt sáng, ngũ quan anh tuấn quả thực không giống người phạm, khí chất quanh thân làm cho người ta cảm thấy chói mắt.

Mà cô nương bên cạnh Tạ công tử cũng mực xiêm y trắng tinh, trong veo như nước.

Cũng không biết Trí Tín nói gì mà Tạ công tử lại quay sang hơi hơi gật gật đầu với mấy tiểu thư Sở gia.

Hòa Linh vừa quay đầu, đập vào mắt là cảnh tượng như vậy, Tạ công tử và biểu muội mà hẳn tâm tâm niệm niệm đang đứng chung một chỗ, chẳng khác nào một đôi bích nhân. Có lẽ cảm nhận được ánh mắt của Hòa Linh, Tạ công tử liền hướng mắt sang, Hòa Linh nhướng mày, lập tức..... Tiếp tục đi về phía tropes. Nàng cũng không có tâm tình chào hỏi người này.

Trí Tín đứng ở bên cạnh Tạ Cẩn Chi, xấu hổ giải thích: “Ngũ muội muội từ khi gặp chuyện không may, tính cách có chút cổ quái, Cẩn Chi huynh đừng chấp với muội ấy!”.

Tạ Cẩn Chi nhìn bóng dáng đỏ rực đã mất dạng, liền cất giọng ôn nhuận trong sáng: “Không đâu!”. Lời tuy như thế, nhưng Tạ Cẩn Chi lại cảm thấy, dường như trong nụ cười vừa rồi của nàng ấy tràn đầy trào phúng. Bọn họ cũng có quen biết nhau đâu nhỉ?

“Biểu ca, ta có chút mệt mỏi, không bằng, chúng ta trở về nghỉ ngơi thôi!”. Triệu Uyển Oánh ôn nhu mở miệng.

“Được”, Tạ Cẩn Chi mỉm cười, khẽ nói.

Sau khi từ biệt Tạ Cẩn Chi, tỷ muội Sở gia tụ lại trong đình, Hòa Tuyết lên tiếng hỏi: “Đại ca, nữ nhân bên cạnh Tạ công tử là ai vậy ạ!”.

“Là biểu muội của Tạ công tử, Triệu tiểu thư Kì Châu!”. Trí Tín giọng điệu thần nhiên tựa hồ không muốn nói thêm.

Hòa Linh vốn ngồi ở ven đình, đưa lưng về phía mọi người ngắm cảnh, vừa nghe Trí Tín nói thế, đột nhiên quay đầu nhìn về phía hắn. Trí Tín gặp phải tầm mắt tìm tòi nghiên cứu của nàng mặt liền đỏ rần lên.

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Bản về số tuổi, Trí Tín còn không lớn bằng Hòa Linh, rất nhanh nàng đã phát hiện có gì đó không ổn lắm, giọng điệu kia của Trí Tín..... trong giọng nói của hắn, có chút tình cảm mà người ngoài không thể phát hiện.

Hòa Linh đột nhiên mỉm cười, không biết vì sao, ngay cả bản thân cũng cảm thấy nực cười đến vậy, hóa ra, Sở Trí Tín thích Triệu Uyển Oánh, khó trách hắn lại đối xử với đại tẩu như vậy.

“Đang yên đang lành, tỷ cười cái gì!”. Hòa Tuyết thắc mắc hỏi.

Hòa Chân tự cho là đứng lên tiếng: “Có lẽ Linh nhi nhìn thấy Tạ công tử, đột nhiên nhận ra bản thân trước kia đã nghĩ sai nên mới cười như thế đúng không?”.

Hòa Linh cầm chặt khăn tay, vung qua vung lại, trừng mắt đáp: “Tỷ đang nói đến bản thân mình đấy à?”. Thật đúng là một chút cũng không lưu tình, nếu như để Xảo Nguyệt, Xảo Âm nhìn thấy, tiểu thư bọn họ lần lượt đắc tội với mọi người trong nhà, ai cũng đều không khách khí thế này thế nào cũng nhay dựng lên cho xem.

Hốc mắt Hòa Chân lập tức liền đỏ bừng, mẫu thân nàng ta lúc vào cửa cũng đã có thai, cũng đang vì có mình bà mới được bước vào cửa Sở gia, bởi vậy mà mọi người mới không có thiện cảm với bản thân. Chỉ có Hòa Linh đối tốt với nàng ta một chút, tuy nhiên sau một thời gian không gặp Hòa Linh đã hoàn toàn khác với trước đây.

“Sao muội lại nói như vậy chứ, Chân tỷ cũng đừng khó chịu, Linh nhi không có ác ý đâu!”. Hòa Ngọc vội vàng trấn an, nàng ta hôm nay mặc một bộ váy xanh nhạt, phía trên còn điểm xuyết những bông hoa màu xanh da trời nhỏ nhỏ, trông càng thêm mát mắt. Giai nhân lịch sự, tao nhã lại thức thời như thế, Hòa Linh thầm thán phục, vì cái gì mà Tạ Căn Chi lại cố sống cố chết mà không thích chứ!

“Được rồi, ta không hiểu chuyện, ta có mắt không trông nhưng những gì ta nói đều là sự thật cả, mấy người các người dám khẳng định là mình không thích Tạ Căn Chi kia sao?”. Hòa Linh đưa mắt đánh giá từng người, Hòa Tuyết dù còn nhỏ như vậy mà còn đỏ mặt, nhìn xem, đáng đáp đẹp mắt không ngờ lại có sức hút như vậy. Người ta còn chưa nói câu nào mà đã khiến mấy cô nương hoa tâm nở rộ, đây là còn chưa kể đến những tiểu thư quyền quý trong kinh đầu.

“Muội nói bậy bạ gì thế!”. Trí Tín cũng có chút lúng túng, Hòa Tuyết lại quay sang chất vấn Hòa Linh: “Tỷ chỉ biết nói chúng ta, chẳng lẽ tỷ lại không thích sao? Làm bộ làm tịch, hừ!”.

Hòa Linh đột nhiên đứng lên đáp: “Ta làm sao phải thích hẳn. Đối với tiểu bạch kiểm yếu ớt đó, ta một chút cũng không thấy hứng thú. Có điều thật ra ta lại cảm thấy, mấy người không có bao nhiêu hy vọng đâu. Không phát hiện bên cạnh hẳn còn có biểu tiểu muội như hoa như ngọc kia sao. À..... các tỷ muội cũng đừng quá thất vọng, nếu Tạ Căn Chi thích biểu muội của hẳn, thì mấy người có thể nhờ đại ca Trí Tín giúp một tay, huynh ấy anh tuấn nho nhã, cũng là một nam tử bất phàm, nếu theo đuổi vị Từ tiểu thư kia, nói không chừng nàng ấy sẽ không để ý đến Căn Chi công tử nữa. Đến lúc đó biểu muội Từ gia từ bỏ Căn Chi công tử, Căn Chi công tử lại quay sang cưới muội muội của đại ca. Như thế tốt quá còn gì, vẹn cả đôi đường!”.

Lời này của Hòa Linh nồng đậm ác ý, nhưng mấy người còn lại vẫn hoàn toàn chưa phản ứng kịp, ngay cả Sở Trí Tín cũng hoảng hốt không thôi, tuy chưa hẳn không phát hiện được ác ý của nàng nhưng lại bị chính những lời nói ấy mê hoặc. Hôm qua cùng đi đón biểu muội của Căn Chi, lần đầu tiên gặp Triệu tiểu thư, cũng chỉ một cái liếc mắt thôi mà toàn thân như cảm thấy đã trải qua một vạn năm. Dung nhan thanh thoát trong veo như nước đã khắc sâu trong lòng của hắn.

Hòa Linh không coi ai ra gì vờn vai, nói: “Các người ngồi chơi đi, ta đi dạo chung quanh một lát!”.

Hòa Ngọc nhủ mảy: “Một mình muội đi chỉ e không được an toàn.”

“Nhị tỷ suy nghĩ nhiều, nơi này là thánh địa phạt môn, chẳng lẽ kẻ xấu còn dám tới bắt người vợ vét tài sản? Thứ đáng giá cũng không phải không có, nhưng sẽ không có ai đến bắt một người như muội đâu, vừa không đối được vài phân tiền, còn phải gánh phiêu lưu thật lớn!”. Nói xong, Hòa Linh đi thẳng ra khỏi đình: “Chốc nữa muội sẽ về thẳng thiện phòng, mọi người không cần phải chờ đâu!”.

Thật ra thì nàng vẫn còn thích ở đây chiêm bích thêm vài câu, người khác không thoải mái thì lại càng thấy vui vẻ, dù sao thì bản thân cũng sẽ không thua thiệt. Có điều, cơ hội như thế này trong phủ rất hiếm, khó có khi được xuất môn, nên đi dạo thăm thú còn hơn. Hòa Linh một thân đỏ rực từ đầu đến chân, nhìn từ xa trông rất giống một tiểu cô nương nhỏ.

“Mọi người có cảm thấy, Ngũ muội muội có gì đó..... kỳ lạ hay không?”. Hòa Khánh cân nhắc một chút, mới nói.

Hòa Ngọc nhìn ra xa xa, thoáng trầm tư rồi nói: “Có lẽ là chuyện trúng độc đã đủ kích quá lớn đến muội ấy!”.

“Điên à, chẳng lẽ tỷ ấy trúng độc là do chúng ta gây ra sao!”. Hòa Tuyết tròn mắt nói tiếp: “Tỷ ấy đi rồi càng tốt. Tốt nhất là những người đáng ghét đều đi hết đi!”

Hòa Chân cắn môi không nói gì.

Hòa Tuyết hừ một tiếng, dựa gần vào Trí Tín, thủ thi: “Đại ca, huynh kể cho bọn muội nghe chuyện về Tạ công tử đi?”. Nếu như không phải tuổi còn nhỏ, thì hành động này của nàng ta có thể phạm vào tội kiêu kỳ, nhưng vì chưa trưởng thành tuy không ổn, nhưng thật ra có thể lập lời cho qua.

Trí Tín vẫn còn đang đắm chìm trong nụ cười của Triệu Uyển Oánh, trong đầu hắn không ngừng hồi tưởng lại lời Hòa Linh nói vừa nãy, đúng là..... Có một chút động tâm. Hắn, hắn cũng là vì muội muội của mình thôi không phải sao!

.....

Hòa Linh vuốt ve mặt tường cũ kỹ, khẽ ngâm nga điệu hát dân gian, tâm tình không tệ chút nào.

Nhưng chưa đi được bao lâu, lại thấy một nam tử đang lẳng lặng đứng dưới tàng cây, mà bên cạnh là nữ tử dịu dàng như nước đang ngược lên nhìn hắn, hình ảnh này đẹp không cách nào tả xiết.

Hòa Linh cảm thấy, lão thiên gia đang muốn trêu đùa với mình đây, bằng không sao lại để nàng bắt gặp cảnh này! Tuy nhiên nàng thật không muốn tránh ra, cứ thế nhìn chăm chăm hai người kia. Tạ Căn Chi cảm nhận được có người đang nhìn mình, hắn quay đầu nhìn lại, hơi hơi nhíu mày, sao lại là tiểu cô nương kia.

Triệu Uyển Oánh động lòng người nói: “Biểu ca. Chúng ta trở về được không? Tiểu thư Sở gia kia, có chút kỳ quái!”. Triệu Uyển Oánh nắm khăn tay, gọi: “Biểu ca.....”

Tạ Cẩn Chi trầm mặc một chút, rồi ôn nhu cười: “Được!”

Hòa Linh đứng khá xa nên không thể nghe thấy bọn họ nói gì, có điều nàng vẫn nhìn chăm chăm về phía đó, thấy hai người họ rời đi, liền thông thả bước tiếp về phía trước.

Xảo Nguyệt không nhịn được hỏi: “Tiểu thư, sao người lại chán ghét Tạ công tử đến vậy, rõ ràng dáng dấp của ngài ấy không hề tầm thường!”

Tiểu thư biểu hiện sự chán ghét của mình rõ ràng như vậy, thật sự là không bình thường!

“Đẹp mắt có thể ăn có thể uống không?”. Hòa Linh xem như không có gì xảy ra, vẫn tiếp tục đi. Nàng vừa vuốt tường, vừa ghéu ngao: “Con thỏ lớn bị bệnh, con thỏ thứ hai trông nom...”

“Mấy tiểu thư xem ra đều ái mộ Tạ công tử. Có điều em thấy, Triệu gia tiểu thư vừa đẹp lại vừa chiếm ưu thế hơn, sợ là người khác không thể chen vào!”. Xảo Nguyệt nói.

Hòa Linh dừng bước, nhìn thẳng Xảo Nguyệt, nàng ta mơ hồ hiểu ra, lập tức quỳ xuống: “Tiểu thư, nô tỳ không nên hồ ngôn loạn ngữ!”.

Hòa Linh từ trên cao nhìn xuống, lên tiếng: “Nói cũng không sao. Dù gì.....”

“Dù gì?”, Xảo Nguyệt khó hiểu.

Hòa Linh cười lạnh đáp: “Dù gì..... a miêu xứng đôi với a cẩu, thiên trường địa cửu.”

Hả..... bầu không khí nhất thời lạnh đi vài phần làm cho người ta cảm thấy rét run, Xảo Nguyệt Xảo Âm đưa mắt nhìn chung quanh, thấy không có người, cuối cùng mới yên tâm phần nào.

“Con thỏ lớn đã chết, con thỏ thứ hai trông nom.....” Hòa Linh tiếp tục đi.

Cao Chí Tân xoa xoa cánh tay, nhìn theo thân ảnh tiểu thư Sở gia đã đi xa, nhìn không được mở miệng hỏi: “Biểu, biểu ca, nàng ta..... đang ngâm gì vậy? Sao cứ thấy âm trầm thế nào ấy?”.

Đứng ở bên cạnh Cao Chí Tân không phải ai khác mà chính là Lục Hàn, người nổi danh khắp chốn sánh ngang Tạ Cẩn Chi. Lục Hàn một thân áo xanh, hai tay chấp sau lưng, trên mặt biểu tình âm trầm khó đoán. Hai người họ đều đứng ở bức tường thật cao: “Con thỏ chết!”

Cao Chí Tân ngạc nhiên, bản thân hắn ta thật sự chưa từng nghe qua cái tên này, giai điệu tựa như một bài đồng dao, nhưng ngâm lên thì cứ thấy rờn rợn! “Đệ tưởng là đồng dao chứ!”.

“Chính là đồng dao. Nhưng là một bài đồng dao hắc ám thôi!”. Ngờ kị Lục Hàn lạnh nhạt, hắn cảm thấy hứng thú nhìn bóng dáng đỏ rực đang dần xa, nói tiếp: “Thật thú vị!”.

Cao Chí Tân dùng sức xoa xoa cánh tay: “Thú vị gì chứ. Có mà dọa chết người thì có. Huynh xem nàng ấy, mới có mười hai tuổi thôi sao mà lại âm trầm như thế! Cơ mà..... Không phải nói là người ôn nhu sao? Không phải nói đáng yêu sao? Không phải nói thiên chân vô tà sao? Vừa rồi gì gì mà miêu xứng cẩu chứ! Thật sự là..... Thật sự là, thật sự bị lừa rồi!”. Hắn ta cảm thấy bản thân như vừa mở một cánh cửa mới. Vạn vạn không thể tin được, đánh giá một tiểu cô nương không thể chỉ nhìn vẻ bề ngoài.

Lục Hàn trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn người bên cạnh. Cao Chí Tân bị nhìn nổi hết cả da gà lên, khó hiểu nói: “Đệ, đệ làm sao chứ?”

Lục Hàn hơi hơi cúi đầu, lập tức lại ngẩng lên, khóe miệng mang theo ý cười: “Đệ không thấy như vậy mới thú vị sao? Hơn nữa, ta nhớ rõ đã từng nhắc đệ. Làm việc..... Không thể chỉ nhìn vẻ bề ngoài!”.

Cao Chí Tân cảm khái: “Cho dù biết như thế nhưng tiểu cô nương này cũng quá hai mặt rồi! Có điều, mắt rất sáng khoải. Đệ cũng không quen nhìn Tạ Du Vân kia cứ mãi thanh cao đạm bạc như vậy!”.

Lục Hàn cũng không nói nhiều, lập tức nhảy xuống.

Cao Chí Tân truy vấn: “Biểu ca, huynh định đi đâu! Chẳng phải muốn theo dõi tên Tạ Cẩn Chi kia sao?”

“Ta chưa bao giờ nói là muốn nhìn chăm chăm Tạ Cẩn Chi nên mới đến!”. Lục Hàn đi theo con đường mà Hòa Linh đã đi lúc trước.

“Huynh đang hoài nghi nàng ấy?”, Cao Chí Tân rất nhanh đã hiểu. Đúng là phúc hắc gặp nhau, người bình thường sao có thể kỳ quái như thế. Cũng không phải người mù.

Lục Hàn chưa nói gì, chuyên chú vuốt tường, học theo động tác của Hòa Linh: “Đi thôi, chúng ta đi tìm cô bé quàng khăn đỏ!”.

Cao Chí Tân vò đầu: “Huynh nói vậy khiến đệ cảm thấy mình chẳng khác nào lang sói cả!”. Trong hai người họ, với phong thái của Lục Hàn khẳng định không có ai nói huynh ấy là sói cả, như vậy, cũng chỉ có thể là hắn ta. Ai bảo dáng dấp của mình không đẹp bằng người ta! Thật sự chua xót vô cùng.

“Tìm được cái gì rồi sao?”

Lục Hàn vẫn chưa dừng lại, chỉ khẽ nói: “Ta chưa bao giờ cảm thấy nàng ấy đang tìm cái gì. Ta chỉ đang suy đoán xem vì sao nàng ấy lại muốn làm như vậy! Nhưng thực đáng tiếc, ở cái tuổi này rồi, ta không tài nào đoán được tâm tư của tiểu cô nương!”.

Phụt, Cao Chí Tân muốn phun ra máu!

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Kỳ thật Hòa Linh vượt vách tường đi như thế chẳng hề có chút ý nghĩa đặc biệt nào, chẳng qua chỉ là “trò nữ nhi” thú vị mà thôi. Nàng cảm thấy “tiếp xúc với mặt tường” làm cho bản thân bình tâm tĩnh trí suy nghĩ đến chuyện kế tiếp sẽ phát sinh. Tìm kiếm sự vui vẻ cho chính mình!

Nhưng cảm giác này lần thứ hai bị phá vỡ, lần đầu tiên là gặp Tạ Cảnh Chi. Mà lúc này đây, Hòa Linh dừng bước lại, quay đầu nhìn nam nhân nào đó đang học theo động tác của mình kia. Một nam nhân vô cùng tuấn tú, ngũ quan tinh tế, ánh mắt sắc bén, sống mũi cao, khóe môi khẽ nhếch lên cười như không cười. Tầm mắt Hòa Linh chuyển qua bàn tay đang khẽ lướt qua vách tường, so với những ngón tay trắng nõn non mịn còn chút trẻ con thì tay của người kia lại thon dài như ngọc. Kể cả khi nam nhân này mỉm cười thì vẫn cảm thấy nghiêm túc lẫn lạnh lùng hà khắc.

Lục Hàn cứ thế nhìn nàng, người nào đó đang mở to mắt nhìn thẳng vào mình không chớp, khẽ nhếch môi cười.

Hòa Linh thoáng híp mắt lại, nam nhân này..... Nam tử xuất sắc ở Kinh đô tuy không ít nhưng có khí chất như vậy thì chỉ có một người, tuy rằng kiếp trước nàng vẫn chưa từng gặp qua người này, nhưng hiện tại, nàng cảm thấy mình sẽ không nhận sai.

Nam Hàn Mặc bắc Cảnh Chi, thật sự không ngờ, vận khí của nàng hôm nay không tệ. Liên tiếp gặp được hai công tử nổi danh Kinh thành, không biết có nên quay lại thấp một nén nhang cảm tạ Phật tổ đã ban cho nàng cơ hội này hay không.

Hai tay giao lại đặt ở trước người, nàng khẽ phúc thân, khéo léo mỉm cười.

Lục Hàn cũng không động, chỉ đứng đó nhìn nàng, Hòa Linh tự nhận là mình đã chào hỏi, mặc kệ hắn ta có phản ứng gì liền xoay người tiếp tục..... làm chuyện của mình!

Lục Hàn mỉm cười, xoay người, rồi đi!

Chờ Cao Chí Tân lấy lại tinh thần, thì người đã ngồi trong xe ngựa cùng với Lục Hàn tự bao giờ. Đúng là kỳ lạ, người này rõ ràng cực kỳ chú trọng hưởng thụ, cuộc sống cũng đặc biệt tinh tế, nhưng mỗi khi mọi người nhắc tới hắn, đều cảm thấy người này cực kỳ thâm trầm. Cũng không thấy hắn đặc biệt ham thích cái gì, trái lại còn cực kỳ nghiêm khắc với bản thân, tham công tiếc việc đến mất ăn mất ngủ.

Có thể thấy được một người nếu đã đạt được thành tựu trên một phương diện, thì những phương diện khác sẽ bị mờ nhạt cơ hồ không nhìn thấy.

Ví như hiện tại, hắn đang lười biếng tựa lên tấm đệm bằng da hổ, cực kỳ ung dung.

“Biểu ca, đệ thật không hiểu đến vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Hay là...”. Cao Chí Tân hoài nghi đánh giá Lục Hàn, mặt đầy khiếp sợ: “Hay là, huynh đã nhìn trúng nàng ta! Trời ạ! Huynh cũng quá đói bụng ăn quàng rồi, người ta vẫn còn là một tiểu cô nương đấy!”.

Cao Chí Tân nhìn Lục Hàn khiêu trách, kỳ thật 12 tuổi có chút hơi sớm, nhưng cũng không phải không thể nghị thân, dù sao, từ lúc đó đến khi chân chính thành hôn, ít nhất cũng cần hai năm, mười bốn tuổi thành thân, cũng không coi là sớm. Nhưng, nhưng đó là với người bình thường, mà không phải Sở Hòa Linh! Cũng không phải nàng ấy! Sở Hòa Linh làm cho người ta cảm giác quá nhỏ. Nếu như coi trọng một tiểu cô nương như vậy, Cao Chí Tân chỉ cảm thấy thật biến thái.

Ngón tay thon dài của Lục Hàn chỉ lướt qua chén trà, hắn nhú mày lại, môi mím mấp máy: “Đệ cảm thấy, ta biến thái?”. Quả nhiên có thể đọc được suy nghĩ của Cao Chí Tân.

Cao Chí Tân thoáng ngập ngừng, xấu hổ cười giải thích: “Không, không phải! Có điều..... hôm nay hai người đã xảy ra chuyện gì!”

“Ta đã bảo đệ điều tra Sở Hòa Linh!”. Ngữ khí Lục Hàn lạnh nhạt, nhưng trong đó lại hàm chứa ý chỉ trích. Cao Chí Tân vò đầu, đáp: “Đúng vậy!”

Lục Hàn nở nụ cười, nhưng trong mắt lại lạnh như băng: “Đệ đã nói với ta rằng nàng ấy dịu dàng, ngây thơ, đáng thương vô cùng!”.

“Đúng, đúng vậy!”. Cao Chí Tân khẽ dờ mắt, hắn ta cũng biết, kết quả mà mình tra được, thực ra chỉ là bề ngoài mà ai ai cũng biết, đúng là hắn ta đã làm việc sai lầm: “Biểu ca, đệ sai rồi, đệ đi điều tra một lần nữa. Ai ngờ được tiểu cô nương gia bây giờ lại thích giả trang như vậy! Thật sự là khó

đoán!”.

“Không cần!”. Lục Hàn mỉm cười nói: “Đệ sẽ không tra ra cái gì đâu. Ta sẽ tự đi thám thính!”

Cao Chí Tân hết ý kiến, nhưng ngay sau đó lại bát quái hỏi: “Aiz, không phải huynh coi trọng nàng ta đấy chứ?”.

Lục Hàn hỏi: “Sở Hòa Linh đã từng gặp qua ta rồi sao?”

Cao Chí Tân: “Có lẽ là chưa?”

“Vậy nàng ấy đã từng gặp Tạ Căn Chi cùng với Triệu Uyển Oánh rồi sao?”

Cao Chí Tân khẳng định: “Nhất định là chưa gặp bao giờ, cái này thì đệ đã điều tra rồi!”

Lục Hàn nhấp một ngụm trà, chậm rãi hỏi: “Được, bọn ta đã chẳng nhận thức nhau. Vậy đệ nói cho ta biết, dáng vẻ vừa rồi của nàng ấy giống như không biết ta là ai sao? Nếu như không biết, thì tại sao nàng ấy lại bình luận về Tạ Căn Chi và Triệu Uyển Oánh như thế?”.

Cho tới bây giờ Lục Hàn không hề chỉ suy xét bề ngoài, cũng không phải vô duyên vô cớ học theo động tác của Sở Hòa Linh, hẳn chỉ đang phán đoán mục đích của nàng là gì.

“Đúng vậy!”, Cao Chí Tân vỗ một phát lên chân, cẩn thận nghĩ lại: “Huynh nói đúng. Có lẽ nàng ấy đã vô tình gặp huynh, gặp qua Tạ Căn Chi, nhưng Triệu Uyển Oánh này vừa mới đến kinh thành ngày hôm qua, sao nàng ấy lại biết mà nói như thế! Dù sao, chuyện Triệu Uyển Oánh hoàn toàn không có ai biết mới phải!”.

Bọn họ biết được là vì cẩn thận điều tra Triệu Uyển Oánh, nhưng nàng ấy làm sao lại biết được chứ! Cao Chí Tân đột nhiên liền cảm thấy toàn thân lạnh buốt, nàng ấy sao có thể biết được hết thấy mọi chuyện như vậy?

“Một tiểu cô nương, tất nhiên không có nhân thủ điều tra được nhiều như vậy. Nhưng rõ ràng là hình như nàng ta đã biết được cái gì đó, nếu nàng thật sự biết được, vậy thì cũng chỉ có thể nghe ngóng được từ Sở gia, trừ ở đó ra, không có khả năng biết được chuyện này từ nơi khác. Một tiểu cô nương cửa lớn không ra cửa nhỏ không tới, lẽ ra không nên biết được nhiều như vậy. Cũng có thể..... là do nàng ấy thông minh, đã phát hiện ra gì đó ở phủ tướng quân, ở đó có người đang hoạt động!”. Cao Chí Tân phân tích.

Lục Hàn tuy rằng cảm thấy chưa hẳn đúng toàn bộ, nhưng phỏng đoán này có lẽ hợp lý hơn cả.

“Trông coi phủ tướng quân thật sát sao. Ta không muốn bắt luận kẻ nào thoát khỏi lòng bàn tay của mình!”. Tay Lục Hàn vuốt qua chén trà, nói tiếp: “Tuy rằng của suy đoán của đệ tương đối hợp lý, nhưng tiểu cô nương Sở Hòa Linh này vẫn khiến ta cảm thấy rất kỳ lạ. Đệ cứ nhìn chăm chăm những người khác. Sở Hòa Linh, thì không cần quan!”.

Lục Hàn vốn không phải là người yêu thích nữ sắc, điểm ấy Cao Chí Tân vẫn hiểu được, hẳn ta nghiêm cẩn đáp: “Đệ biết rồi!”.

Lục Hàn không nói thêm gì nữa, chậm rãi nhắm hai mắt lại, trong đầu lại truyền đến tiếng ngâm nga đồng dao đầy trong trẻo của nàng. Thỏ từ, hay là thỏ bị bệnh.

Sở Hòa Linh vì sao lại thích hát bài đồng dao này?

Lục Hàn đang nghĩ về chuyện đã xảy ra, mà lúc này Hòa Linh cũng đã ngồi trên xe ngựa hồi phủ, tựa hồ từ khi gặp được Tạ Du Vân, mọi người liền có chút thay đổi, nghĩ đến cũng đúng, tỷ muội bọn họ đều yêu cái đẹp, động tâm cũng là đương nhiên.

Nhưng không biết, nếu như Lục Hàn Mộng xuất hiện, bọn họ sẽ thích người nào hơn? Đương nhiên, trên thực tế, có muốn cũng vô dụng. Hai người kia, chưa hẳn sẽ để ý cô nương Sở gia bọn họ. Triều đại này trọng văn khinh võ, ngay cả tổ phụ bọn họ là tướng quân, e là cũng lọt vào nỗi mắt hai nhà này.

Xe ngựa chậm rãi đi, đến lúc trở về Sở gia, Hòa Linh liền quay trở về phòng nghỉ ngơi, nàng có chút mệt mỏi, cũng không muốn chơi cùng bọn họ. Hiện tại Hòa Linh vô cùng quan tâm đến thân thể của mình, nếu như đi đòi nhà ma, thì làm gì còn có cơ hội quay lại lần nữa!

“Phân phó phòng bếp làm chút đồ mà ta thích ăn, chủ yếu là rau quả. Mặt khác đi chuẩn bị nước, ta muốn tắm rửa!”.

Ngày xuân tuy không lạnh lắm, nhưng từ bên ngoài trở về tắm rửa sạch sẽ cũng sẽ sáng khoái hơn. Không lâu sau, Xảo Âm đã chuẩn bị tốt hết thấy, sau đó nhỏ vài giọt tinh dầu hoa hồng vào trong nước, mùi hương hoa thơm ngát lập tức lan tỏa khắp nội thất. Hòa Linh vui mừng vào trong nước, nhắm mắt lại, cảm thấy cả thể xác lẫn tinh thần đều thoải mái vô cùng.

“Tiểu thư, phu nhân nghe nói gần nhất người thích hương hoa hồng nên đã sai người tặng một loại hương liệu mới lại đây. Nô tỳ vừa mới kiểm tra qua, cũng không có gì, người cứ yên tâm!”. Xảo Âm lập tức bẩm báo.

Hòa Linh: “Bà ấy sẽ không hại ta!”. Tồi thiểu hiện tại, trong hoàn cảnh không ảnh hưởng đến Trí Ninh này, bà sẽ không ra tay hại chính nữ nhi của mình. Mặc kệ là phụ thân hay phụ mẫu, từ khi trùng sinh trở về nàng liền hiểu, chỉ cần bản thân không đề cập đến lợi ích của đệ đệ thì bọn họ sẽ không làm gì với mình. Hơn nữa, tựa hồ còn có thể lấy được đôi chút ôn nhu từ họ.

Cho dù là kiếp trước, đến tận hai mươi lăm tuổi nàng vẫn còn ở nhà, bọn họ vẫn không để nàng thua thiệt bất cứ thứ gì, ít nhất thì trên phương diện vật

chất cho tới bây giờ đều thỏa mãn. Có điều, đây là trên cơ sở không liên lụy đến Trí Ninh. Nàng cũng biết rõ nhi tử còn lớn hơn trời. Cho nên đời này trở về, tuy rằng trong lòng ghi hận, nhưng cũng không nghĩ làm gì bọn họ cả. Tương kính như băng là được rồi! Bọn họ có tốt thì bản thân nàng mới tốt được.

“Tiểu thư!”, Xảo Âm chần chờ một lát mới nói: “Nô tỳ và Trần ma ma ở phòng bếp có quan hệ vô cùng tốt!”.

Hòa Linh gật đầu, điểm ấy nàng cũng biết.

Ổn định lại tinh thần, Xảo Âm tiếp tục nói: “Trần ma ma nói với nô tỳ là Xảo Liên trong phòng phu nhân vụng trộm qua lại với Nhị gia!”. Nàng ta nhú mi lại: “Người xem chuyện này, chúng ta có cần bẩm với phu nhân hay không?”.

Xảo Liên? Hòa Linh ngẩng đầu, trên mặt có chút nghi hoặc: “Trong phòng mẫu thân có người tên Xảo Liên sao?”.

Xảo Âm cũng không nghĩ tiểu thư biết người này, liền giải thích: “Xảo Liên là nha hoàn tứ đẳng, vốn không thể lại gần phòng của phu nhân. Người này chuyên làm chút việc nặng, cũng không biết tại sao, lại quyến rũ Nhị gia. Ừm.....” Xảo Âm cắn môi, có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn nói ra: “Trần ma ma nhìn thấy hai người họ ở sau núi giả tiểu viện!”.

Hòa Linh cười lạnh lên tiếng: “Thật sự là cầu không đổi được tính hay ăn...”

Xảo Âm không biết nói gì cho phải, cúi đầu, gần đây tiểu thư nói chuyện càng không kiêng nể gì. Có điều, Nhị lão gia quả thật chính là một người không kiêng kị như vậy, nếu như không ham mê nữ sắc thì năm đó cũng sẽ chẳng cưới Tây Thi đậu hũ kia làm kế thê.

“Bọn họ không chịu có kị, có ngày cũng sẽ bị phát hiện thôi. Nếu như sự tình truyền ra ngoài, tất nhiên Nhị phu nhân liền muốn tới nháo loạn, phu nhân cũng sẽ bị mất mặt.”

Hòa Linh cười lạnh: “Xảo Liên!”.....

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Hòa Linh cũng không có ấn tượng gì với Xảo Liên này, cẩn thận nghĩ lại, kiếp trước chưa hẳn không phát sinh, nhưng làm gì có ai rồi hơi mà chạy tới nói với một tiểu cô nương mới mười hai tuổi những chuyện thế này. Kỳ thật Nhị phu nhân chăm sóc Nhị lão gia rất cẩn thận chu đáo, hết thầy đều chưa từng lơ là chậm trễ, Hòa Linh bĩu môi, hỏi: “Xảo Liên này đến phòng chúng ta bao lâu rồi!”.

Xảo Âm vội vàng trả lời: “Cũng không lâu, ước chừng mới được hai ba tháng.”

Hòa Linh gõ gõ lên thùng nước, phân phó: “Đi nói với Thôi tổng quản, điều Xảo Liên đi chỗ khác, ta không muốn thấy nàng ta ở Tam phòng!”.

Xảo Âm trả lời: “Vâng!”

Không lâu sau, Xảo Âm rất nhanh đã trở về, lúc này Hòa Linh đang nằm dưỡng nhan, nhu thuận để Xảo Nguyệt bôi hương cao lên mặt. Lúc chăm sóc da mặt không thể nói chuyện, Xảo Âm liền bẩm: “Tiểu thư, đã xong rồi ạ!”.

Hòa Linh liền phát phát tay ra hiệu, Xảo Âm hiểu ý vội vàng đi làm việc khác.

Từ lúc trùng sinh, Hòa Linh vô cùng chú trọng dưỡng sinh chăm sóc bồi bổ cơ thể, bản thân nàng thật vất vả mới trở lại một lần nữa nên không thể tùy tiện như trước đây. Bằng không sẽ thật có lỗi với chính mình, cho dù đây chỉ là một giấc mộng thì nàng cũng phải có một giấc mộng thật đẹp. Sau khi đắp mặt xong, rửa mặt thật sạch sẽ, Hòa Linh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trong gương, khẽ thốt lên: “Thật mềm mại mịn màng!”.

“Phụt!”, hai nha hoàn đều nở nụ cười: “Tiểu thư vẫn còn nhỏ đương nhiên là trắng trẻo mịn màng rồi!”.

Hòa Linh cảm thấy mấy người họ thật ngốc, hiện tại không nhân lúc còn trẻ mà dưỡng nhan, mai này lớn tuổi có muốn chăm sóc thế nào cũng đều vô dụng!

Hòa Linh cũng lười trả lời, chỉ trưng ra vẻ mặt “các người thật ngốc”, sau đó quay sang uống thuốc bổ.

“Thôi tổng quản không hỏi nhiều?”, nàng điềm nhiên hỏi.

Xảo Âm lắc đầu: “Không có. Thôi tổng quản lập tức đáp ứng. Có điều nô tỳ nghe người khác nói, Thôi tổng quản xin Lão tướng quân nghỉ vài ngày để ra biên ngoại một chuyến. Chắc mấy ngày nữa sẽ khởi hành, có điều ông ấy lại không hề nhắc nửa chữ với nô tỳ!”.

Hòa Linh biết, chắc chắn là ông ta muốn đi tìm Thôi Ngọc, nghỉ ngơi một lát, đặt chén thuốc xuống, nói: “Mài mực cho ta!”.

“Vâng!”, từ khi trúng độc, tiểu thư đã thật lâu không viết chữ, Xảo Âm vội vàng đi làm, đợi đến lúc mài mực xong, Hòa Linh mới ngồi xuống bắt đầu viết, không bao lâu liền viết xong, nàng dán kín thư rồi đưa cho Xảo Âm, dặn: “Ngươi giao cái này cho Thôi tổng quản, nói với ông ấy rằng, ta cũng không phải là người keo kiệt, ông ấy đã phóng khoáng đáp ứng thì đây là quà đáp lễ của ta!”.

Xảo Âm tuy khó hiểu, nhưng vẫn nghe theo.

“Nô tỳ đã biết thưa tiểu thư, có cần làm gì nữa không ạ?”

Hòa Linh cười: “Nói với Thôi tổng quản, thuận buồm xuôi gió!”

Xảo Âm lĩnh mệnh rồi đi, Xảo Nguyệt khó hiểu, hỏi: “Tiểu thư, người viết thư cho Thôi tổng quản, nếu như ông ta giao cho Tướng quân, vậy thì...”. Nói xong liền lo lắng không thôi.

Khoe môi Hòa Linh khẽ giương lên: “Ta có gì phải sợ chứ! Xảo Nguyệt, ngươi phải tin rằng, ta sẽ không đại gì mà trung nhược điểm của mình cho bất kỳ kẻ nào thấy được, phàm là tặng vật thì phải đưa thôi, hơn nữa, ta cũng không sợ. Làm sao ngươi biết ta sẽ không tính toán bước tiếp theo chứ!”.

Xảo Nguyệt vội vàng quỳ xuống: “Nô tỳ đã quá phận!”

“Không sao cả, ta biết ngươi muốn tốt cho ta, nhưng ta không thích người khác nghi ngờ quyết định của mình!”. Hòa Linh đánh giá Xảo Nguyệt. Xảo Âm và Xảo Nguyệt đều tự nàng làm chủ mưa trở về, bởi vậy, bọn họ trung thành hơn những người khác nhiều. Nhìn dáng vẻ kia của Xảo Nguyệt, Hòa Linh liền nói: “Ba năm!”

Xảo Nguyệt khó hiểu ngẩng đầu.

“Ba năm, ngươi toàn tâm toàn ý để đổi lấy tiền đồ cho đệ đệ ngươi!”.

Trong nháy mắt Xảo Nguyệt liền hiểu được, nàng ta mở to hai mắt, môi khẽ run run không thể tin nhìn tiểu thư nhà mình, không dám tin mở miệng: “Tiểu thư.....”

“Ba năm đổi lấy tiền đồ cho đệ đệ ngươi, ta sẽ cho hẳn ta một thân phận của một người bình thường rồi đi. Còn ngươi, đến lúc ấy, có lẽ cũng biết được nhiều thứ, ta sẽ không để ngươi đi đâu, trừ phi...”, Hòa Linh cười khẽ: “Trừ phi ngươi chết!”.

Xảo Nguyệt kiên định: “Nô tỳ không đi, nô tỳ dù có thể nào cũng không đi, chăm sóc cho tiểu thư cả đời này. Đa tạ tiểu thư, đa tạ tiểu thư! Ta sẽ biểu hiện thật tốt!”. Nàng ta không ngừng dập đầu.

Kỳ thật không có ai biết, mẫu thân Xảo Nguyệt là ngoại thất của một tội thần, có điều còn chưa chờ được Phạm đại nhân đưa về nhà làm thiếp thì người nọ vì dính líu đến một vụ án tham ô mà bị xử trảm. Cả Phạm gia chỉ có nhi tử độc nhất của Phạm đại nhân được mẫu thân Xảo Nguyệt vụng trộm dẫn theo. Còn những người khác đều bị sung quân. Không bao lâu mẫu thân Xảo Nguyệt qua đời, nàng ấy liền dẫn “Đệ đệ” cùng nhau bán mình vào phủ Tướng quân.

“Ta thích thoả thuận giữa hai bên như thế này. Xảo Nguyệt, ngươi đừng khiến ta thất vọng!”. Hòa Linh nhẹ nhàng nói, Xảo Nguyệt vội vàng gật đầu: “Nô tỳ thề, cả đời này sẽ không phản bội lại tiểu thư!”.

Hòa Linh nhếch môi: “Không cần phải nói như thế. Không có gì gọi là cả đời cả!”. Hơn nữa, có lẽ, ta cũng không có cái gọi là cả đời này.

Hòa Linh đứng ở bên cửa sổ, vươn tay mở cửa ra, trăng non đã dần lên cao, nàng thì thào: “Ta là con chó thứ năm, nhưng vậy thì sao chứ!”. Cảm xúc yếu ớt cô đơn chỉ trong nháy mắt liền bị kiêu ngạo lấn át.

Hôm sau, Hòa Linh liền biết tin, Xảo Liên bị điều đến Tứ phòng, một tứ đẳng nha hoàn nhỏ nên tất nhiên không có ai chú ý đến cả nhưng cũng đủ để cho Hòa Linh vừa lòng. Tội thiếu, điều này cũng đã chứng minh được thành ý của Thôi tổng quản, mà Hòa Linh nàng lại là người rất thích làm giao dịch với những người như thế.

Hiện tại thứ mà nàng có thể làm tốt nhất đó chính là lấy lực đả lực.

Lúc đến thỉnh an, Hòa Linh vẫn một thân đồ rực như cũ, tuy biết mọi người không thích mình ăn mặc thế này nhưng chính mình vẫn còn nhỏ, thích mặc cái gì thì mặc cái ấy thôi. Hơn nữa, người khác không thoải mái, thì nàng lại càng vui vẻ!

“Ái chà, Linh nhi mặc bộ này thật là đẹp mắt!”. Nhị phu nhân vốn thấy ai cũng đều khen, đứng giữa châm ngòi, nhưng chẳng lần nào thành công.

Mắt Hòa Linh long lanh vui sướng đáp: “Đẹp mắt không ạ! Nếu vậy, mỗi ngày ta đều mặc y như thế này!”.

Nhị phu nhân:“.....”

Lão phu nhân oán hận trừng mắt nhìn Nhị phu nhân một cái, làm bà ta ủy khuất không thôi. Không cần ta nhắc thì chẳng phải ngày nào ngươi cũng mặc bộ váy kia sao! Huyền nào như thế làm gì để cho ta lại bị xem thường.

“Muội muội đẹp như vậy, mặc cái gì cũng đều là dệt hoa trên gấm cả!”. Hòa Ngọc mỉm cười nói.

Lão phu nhân gật đầu, nói thế nào thì nói, những đứa nhỏ của Đại phòng vẫn biết điều nhất. Lễ chúc thọ của Lão tướng quân tất sẽ có rất nhiều khách nhân, bà thầm hạ quyết tâm muốn nhân cơ hội này tìm một mối hôn sự thích hợp cho tôn nữ này. Tất nhiên, nhìn khắp xung quanh, thí sinh tốt nhất chính là công tử Tạ gia, nhưng nhà bọn họ lại thua kém nhà người ta rất nhiều, chỉ có thể dựa vào ưu thế duy nhất là mối quan hệ giữa Trí Tín và công tử Tạ gia. Nhưng mối quan hệ này vốn vô cùng mong manh!

“Quá mấy ngày nữa là đến sinh thần của Tổ phụ các cháu, hôm ấy sẽ có không ít khách nhân lui tới, tất cả đều là tiểu thư quan gia, không thể quá mức tùy ý, ta đã phân phó xuống dưới, mời Ti y phòng chiều nay đến làm cho mỗi người hai bộ y phục!”. Tầm mắt đảo qua xiêm y đồ thẩm của Hòa Linh, tiếp tục nói: “Đã là nữ tử phải cao nhã trang trọng mới là thích hợp nhất!”. Trong lời nói ám chỉ rất rõ ràng.

Hòa Linh không hề bị lời của Lão phu nhân ảnh hưởng, còn bật cười ha ha trêu ghẹo: “Nhưng không phải nam nhân đều thích xinh đẹp sao?”

“Phụt!”, Nhị phu nhân vừa uống được miệng trà trực tiếp phun thẳng ra. Vài vị phu nhân khác cũng đều xấu hổ nhìn trời, Lan thị vội lên tiếng trách mắng: “Con nói bậy bạ gì đó!”.

Hòa Linh vô tội nhướn mày: “Con còn nhỏ mà, đồng ngôn vô kỵ! À, mà hôm qua chẳng phải Lục muội muội còn hỏi Đại ca về nam nhân nữa cơ, Đại ca cũng có nói gì đâu!”.

Thật sự là ngây thơ vô cùng, nhưng lời này lập tức lại được không ít người vào cuộc!

Đại phu nhân vội vàng nói: “Trí Tín này đúng là đọc sách nhiều đến ngấy người, lúc về ta phải dạy lại nó mới được, các muội muội còn nhỏ, mặc kệ có thể nào thì thảo luận về nam nhân khác cũng không tốt lắm!”. Bà vừa cười vừa nói, sau đó nhìn về phía Tứ phu nhân.

Tứ phu nhân cũng ôn nhu lên tiếng: “Mẫu thân, thật sự là lỗi của nhi tử, Hòa Tuyết càng lớn thì lại càng cần quấy. Cho dù kia công tử Tạ gia có xuất sắc thế nào cũng không thể hỏi như vậy, có điều Hòa Tuyết mới chín tuổi, sao đã đến tuổi nghị thân được, nha đầu này nhanh mồm nhanh miệng như thế, kỳ thật, đều là vì nghĩ cho các tỷ tỷ thôi!”.

Khéo léo đưa đẩy liền hóa giải được vấn đề. Hòa Linh vốn cũng không cảm thấy chuyện này có thể làm gì được bọn họ. Cũng chỉ vì nhân rồi không có việc gì nên mới trêu đùa một chút! Dù sao nán lại đây cũng chẳng có chuyện gì làm, nhấp một ngụm trà, Hòa Linh lại mở miệng: “Trà này thật ngon, so với trong phòng con thì tốt hơn nhiều. Quả thật chẳng muốn đi đâu nữa, chỉ muốn ở lý chỗ này của Tổ mẫu uống trà thôi!”.

Nghe thử xem, vốn chuyện này do chính nàng khơi mào, mà hiện tại lại chẳng khác nào người đứng ngoài xem cuộc vui, không khiến cho Đại phu nhân và Tứ phu nhân uất nghẹn mới là lạ. Hòa Tuyết vừa muốn phát hỏa, lập tức bị Tứ phu nhân giữ chặt tay, liền cắn môi, cúi đầu không nói gì nữa.

Hòa Linh làm sao không thấy được động tác nhỏ này của Tứ phu nhân, đừng nói là nàng mà ai ai ở trong phòng này đều nhìn ra. Quả nhiên, Nhị phu nhân lại mở miệng: “Ai cha, thế tử lão Tứ, đang êm đẹp, người siết đứa nhỏ làm gì!”. Đã không biết ăn nói lại tự cho là thông minh, cảm thấy có thể nhìn thấu hết thảy, nhất nhất đều phải nói ra miệng mới được!

Hòa Linh cười sung sướng, bày ra dáng vẻ tiểu nữ nhi ngây thơ: “Đúng đấy, Tứ thẩm, người mau buông tay ra, đừng làm đau Hòa Tuyết muội muội!”.

Hai người phối hợp thật sự ăn ý, chẳng qua là tâm nhãn tiểu nhân, đẩy một cái mà đã ngã ngửa, Hòa Tuyết rốt cuộc cũng chỉ là nữ hài tử chín tuổi, tức giận nghẹn đỏ mặt.

“Hòa Linh, con ít nói đi một hai câu. Sao mà lúc nào cũng thích chen vào thế!”.

Hòa Linh lắc lắc khăn tay, không phục: “Con chỉ muốn tốt cho muội muội thôi mà! Tứ thẩm nặng tay như vậy, lần trước kéo con, thiếu chút nữa gãy cả ngón tay rồi. Không phải con đang lo lắng cho muội ấy sao?”

Phụt! Lại có người phun trà ra!

Lan thị đỏ mặt, mắng: “Con cầm miệng cho ta.”

Hòa Linh ủy khuất gật đầu, than thở: “Vốn có lòng tốt thôi mà!”

“Linh nhi đúng là thích bênh vực lẽ phải!”. Một giọng nam hùng hậu đột ngột vọng đến, rền được xóc lên, từ trong nội thất đi ra, chính là Sở lão gia, Sở tướng quân.

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Từ khi Hòa Linh tỉnh lại, chưa từng gặp qua vị tổ phụ này, hiện tại vừa nhìn thấy người, lại cảm thấy như đã trải qua mấy đời, người đã chết vẫn còn sống sờ sờ trước mặt, Hòa Linh không muốn cảm khái cũng không được! Ai có thể ngờ được, chỉ trong mười ba năm ngắn ngủi, rất nhiều người đều đã không còn, quả thật là thế sự vô thường.

Tuy rằng vị Tổ phụ này không quá quan tâm tới nàng, nhưng Hòa Linh lại cảm thấy đây chính là người hiểu biết nhất Sở gia, chỉ tiếc, lại chết sớm!

“Gặp qua Tổ phụ!”. Mọi người đứng dậy thỉnh an, Hòa Linh cũng hành lễ theo. Hôm nay, Sở lão tướng quân có chút không khỏe nên ở bên trong nội thất nghỉ ngơi, không ngờ lại nghe được một vở kịch hay như vậy. Liên tưởng đến chuyện lúc trước, Sở tướng quân đánh giá Hòa Linh, bên ngoài ông cũng đã nghe không ít người nghị luận về vị tôn nữ này của mình, trừ thân thể hơi yếu ớt ra, một thân đỏ rực thế kia quả nhiên là chói mắt vô cùng.

“Trước đây rất ít khi thấy cháu mặc đồ đỏ!”

Hòa Linh ngẩng đầu đáp: “Trước kia cháu cảm thấy làm người nên khiêm tốn một chút, nên ăn mặc đơn giản mộc mạc một chút để không làm chói mắt người khác. Có điều hiện tại cháu đột nhiên lại hiểu được, nếu người khác đã chú ý đến mình thì dù có làm thế nào cũng đều như thế cả, cho nên mặc cái gì họ cũng sẽ chán ghét mình kể cả mình có khiêm tốn đến thế nào đi chăng nữa. Vì thế cháu mới thích những màu rực rỡ sáng lạn như thế này. Bản thân càng xinh đẹp thì càng khiến cho những người không thích mình càng tức đến hộc máu!”.

Những lời thẳng thắn như thế có thể nghe lọt tai được sao? Lúc này Lan thị chỉ hận không thể đào một cái kẻ hở mà chui xuống. Chỉ có Hòa Linh vẫn an nhiên đứng đó, nàng nắm chặt khăn tay, sống lưng thẳng tắp.

Sở tướng quân thoáng xấu hổ, rồi lập tức gạt đầu nói: “Không quan tâm đến ánh mắt người bên ngoài cũng có cái tốt!”.

Hòa Linh: “Cháu để ý chứ! Nhìn người khác mặt hửng thì cháu liền vui vẻ!”

Tiểu cô nương ngây thơ đúng lý hợp tình nói thẳng ra như vậy, quả nhiên là khác biệt, Sở tướng quân không thể không thờ dài, sau đó lên tiếng: “Thái độ này đừng dùng với người trong nhà thì tốt rồi!”

“Tổ phụ nói gì thế. Cháu đâu phải là người như vậy! Ha ha!”. Tiếng cười này vừa ra quả nhiên là lạnh đến tận xương tủy.

“Cháu tới thư phòng, ta có vài lời muốn nói!”. Sở tướng quân cân nhắc một lúc liền dẫn đầu đi ra cửa, Hòa Linh vẫn thản nhiên cười, chớp chớp mắt nhìn Lão phu nhân, làm bà tức giận cười mắng: “Con bé muốn ta tức chết đây mà!”. Có lẽ đã bị cái nháy mắt kia của Hòa Linh tác động, Lão phu nhân bỗng thay đổi suy nghĩ, rốt cuộc cũng chỉ là đứa nhỏ mới mười hai tuổi. Rơi vào tình huống thập tử nhất sinh như thế, tâm lý có chút phản nghịch cũng là chuyện bình thường đi.

Lan thị vội vàng nói: “Mẫu thân, là con dâu đã không dạy bảo tốt Hòa Linh.”

Lão phu nhân liếc mắt nhìn sang, đúng là nữ nhi nhà thương họ không biết nhìn sắc mặt của người khác.

Hòa Linh lộc cộc đi theo Sở tướng quân, thấy ông nhíu mày quay đầu lại liền nhe răng cười. Sở tướng quân vừa bước tiếp, bên tai lại vang lên tiếng lộc cộc lộc cộc.

Sở tướng quân vốn là quân nhân, sao chấp nhận nổi hành động này, giọng điệu có vài phần nghiêm khắc: “Cháu có thể nhắc chân lên đi hay không?”

Hòa Linh vô tội nhướn mày: “Cháu vẫn đi thế mà!”

Sở tướng quân tức giận đến nghiêng răng, con bé lại còn trả treo mình cơ đấy!

“Dưới đây có gì đáng giá mà cháu cứ lạch cạch mãi như vậy. Trên chân đạp phải cút chó sao?” Sở tướng quân gắt gao nhìn Hòa Linh chăm chăm. Nàng liền thận trọng nhắc chân lên, mặt đầy ủy khuất: “Đã thô tục lại còn muốn yêu cầu cao!”.

Sở tướng quân giận đến dựng râu tròng mắt.

Đi theo Tổ phụ vào thư phòng, Sở tướng quân nhíu mày nghiêm khắc quan sát Hòa Linh. Nàng cũng không động, cúi đầu nhìn khăn tay, không hề lên tiếng.

“Về chuyện cháu trúng độc.....”, Sở tướng quân chỉ vừa cất lời liền phát hiện có gì đó không đúng, Hòa Linh đột nhiên mỉm cười làm cho ông không thể nói được câu kế tiếp, nụ cười kia tuy rằng hồn nhiên, nhưng lại thấp thoáng vẻ trào phúng, tựa như đã sớm biết được hết thảy. Ông nhanh chóng điều chỉnh nội dung: “Cháu đã nói chuyện với Thôi tổng quản!”

Hòa Linh tội nghiệp mở miệng: “Cháu mệt.....”

Sở tướng quân lập tức cứng đờ người: “Được được, nếu mệt, thì mau ngồi đi!”

Hòa Linh nhu thuận ngồi xuống, hai tay đặt ở trên đầu gối, bày ra tư thế nhất mực nghe lời, tuy nhiên, Sở tướng quân cũng không cho rằng tôn nữ này của mình hiền lành ngoan ngoãn đến mức độ ấy.

“Cháu vẫn chưa trả lời!”

Hòa Linh cắn môi: “Cháu chưa nói gì cả! Một đứa trẻ như cháu thì tán gẫu được gì với một ông lão chứ!”, vẻ mặt đầy ghét bỏ.

Sở tướng quân gắt gao nhìn thẳng: “Nếu như chưa nói cái gì, thì vì sao hắn ta lại đòi ra biên ngoại. Hắn ta.....sao lại biết Thôi Ngọc đang ở đó chứ?”. Ông nhìn Hòa Linh chăm chú, Ngữ khí lại càng thêm nghiêm khắc: “Là cháu nói cho hắn ta rằng Thôi Ngọc không chết mà đang ở biên ngoại. Đúng không?”

Hòa Linh ngẩng đầu, giọng đầy bình thản: “Không phải! Cháu không biết, thậm chí cháu còn không biết Thôi Ngọc là ai! Tổ phụ, sao những câu mà người nói, một câu cháu đều nghe không hiểu! Chẳng lẽ Thôi tổng quân xuất môn đi biên ngoại sao? Thôi Ngọc là ai vậy? Một tiểu cô nương xinh đẹp sao? Cháu còn nghĩ Thôi tổng quân sẽ sống cô độc cả đời ấy chứ!”

Biểu tình của nàng không nhìn ra một chút sơ hở nào, Sở lão tướng quân đi vào trước bàn ngồi xuống, hai người cứ thế nhìn thẳng đối phương.

“Sao cháu lại biết chuyện đó?”. Chuyện này, hoàn toàn không có người biết mới đúng.

Hòa Linh vẫn cười đáp: “Cháu biết gì chứ! Tổ phụ, hình như người rất để ý đến cháu thì phải?”

Sở lão tướng quân đột nhiên phát hiện, bàn thân ông nhìn không thấu tôn nữ này của mình, con bé nói, cái gì cũng không biết, biểu tình kia rõ ràng như không biết gì cả sao?

“Hòa Linh, cháu phải biết rằng, một khi ta đã ra quyết định gì thì chắc chắn đều là quyết định tốt nhất đối với cái nhà này. Chuyện cháu bị người ta hạ độc cũng đã qua, chẳng lẽ cứ muốn giữ chặt lấy không tha? Hơn nữa, thật thật giả giả, cháu xác định mình có thể thật sự tìm được người kia hay sao!”

Hòa Linh cười lạnh đứng lên: “Nếu tìm không được, vậy thì cứ mạng hết những người có hiềm nghi ra tra tấn đến chết!”. Cho tới bây giờ, nàng vẫn không hoàn toàn tin lời Thôi tổng quân, chính nàng muốn nhắm vào Tử phụ nhân, chứ không phải bởi vì sự kiện lần này, cũng không nói đến Thôi tổng quân chưa chắc đã nói sự thật. Tử đại phụ nói không phải sự thật, thì ai có thể chứng minh được ông ta không bị người ta lừa gạt chứ! Hết thầy đều có khả năng!

Sở tướng quân lớn tiếng quát: “Ồ nháo, người mà cháu gọi là hiềm nghi, đều là người thân của cháu cả đấy!”

Hòa Linh cũng lạnh lùng đáp lại: “Thế thì lúc bọn họ hại cháu có nghĩ cháu là người nhà của bọn họ không? Nếu cháu đã không chết thì người hại cháu nhất định phải chết. Hoặc là, Tổ phụ phải giết cháu trước đã?”. Hòa Linh đứng lên, nàng ngạo mạn nhìn Sở lão tướng quân: “Cháu có thể biết được chuyện Thôi Ngọc, thì tất nhiên có thể biết được những chuyện khác. Giết cháu, các người ai cũng đừng mong sống tốt!”.

“Sở Hòa Linh!”, Sở tướng quân vỗ bàn: “Cháu có biết mình đang nói chuyện với ai không?”

Hòa Linh đột nhiên cười khê: “Chính bởi vì biết, nên cháu mới có thể nói như vậy, nếu như là người bên ngoài, cháu sẽ không nói một câu. Hiện tại cháu chịu nói là vì Tổ phụ ngài vẫn là người hiểu biết. Không bằng, chúng ta thực hiện trao đổi, cháu giúp người, còn người giao hung thủ cho cháu!”.

Sở tướng quân cứ thế nhìn chằm chằm Hòa Linh, nàng cũng không yếu thế nhìn lại, không biết qua bao lâu, Sở tướng quân mới lạnh lùng lên tiếng: “Nếu như ta không chịu thì sao! Cháu định uy hiếp ta sao? Sở Hòa Linh, cháu lại dám uy hiếp ta? Nếu như cháu dám làm loạn cái nhà này lên, ta sẽ không giết cháu. Nhưng ta cũng không ngại nhốt cháu ở trong phòng cả đời!”. Giờ khắc này, Sở tướng quân đã hoàn toàn bốc hỏa, ông hung hăng vỗ bàn, làm vỡ mất một miếng.....

Hòa Linh cong môi: “Tổ phụ, người đừng làm cháu sợ!”

Sở tướng quân vốn tức giận ngập trời đột nhiên như quả bóng bị xì hơi.

Nhưng trong nháy mắt, một con tức nữa lại trào lên: “Người đã từng này tuổi, nếu cứ nổi giận như thế đối với thân thể không tốt. Cho dù thế nào, còn sống mới là tốt nhất!”.

Sở tướng quân bị chọc tức đến ngã ngửa, nhìn hai mắt ông sắp phun ra tia lửa. Hòa Linh đột nhiên liền bật cười “khanh khách” không ngừng.

Sở tướng quân:“.....”

Cũng không biết cười bao lâu, Hòa Linh rốt cuộc cũng dừng lại, ngón tay di di vệt nước trên bàn, nhẹ nhàng viết một chữ “Sở”, viết xong, liền ung dung cất lời: “Cháu nói đều là thật sự mà, người cũng đừng nên tức giận. Ngắm lại mà xem, nếu như người tức giận quá mà sinh bệnh thì hiện tại ai có thể cheo chống Sở gia. Là Đại bá phụ nóng vội luôn cúi, không nhìn rõ tình thế, là Nhị bá phụ háo sắc không biết xấu hổ, hay là một người không quả quyết, bần nhảo không chắt nổi tường như phụ thân cháu? À quên mất, còn phải kể đến một Tử thúc không có tài hoa lại chỉ yêu mỹ nhân nữa chứ, bọn họ ai có thể chống đỡ được cái nhà này? Làm gì có ai chứ? Cho nên, người vẫn nên giữ gìn sức khỏe thật tốt. Về phần cháu, người có thể giết, cũng có thể bắt nhốt, nhưng vậy thì thế nào? Tổ phụ, người cảm thấy, cháu sẽ để ý sao? Cháu đã chết qua một lần, hiện tại, còn gì phải sợ nữa chứ, cháu cũng sẽ không để cho người khác được như ý!”.

Tạm dừng một chút, Hòa Linh nhìn Sở Tự, tùm tùm nói tiếp: “Cháu viết không sai chứ? Một nét bút, không thể viết ra được hai chữ Sở, cháu tin người hại mình không phải bá phụ hay thúc thúc, hiện tại, cháu chỉ cần biết, một trong ba người Đại bá mẫu, Nhị bá mẫu hay Tử thẩm, là ai đã làm!”.

Lúc này, sắc mặt Sở tướng quân cũng dịu đi nhiều, liền hỏi: “Cháu liên kết luận là một trong ba người bọn họ?”.

Hòa Linh cười lạnh: “Bọn họ hoàn toàn không nhắm vào phụ thân mà nhắm vào cháu. Nhắm vào một tiểu chất nữ không có năng lực, chuyện không có

đầu óc như vậy, nhất định là vì nữ nhân ghen tị, chỉ có bọn họ mới có động cơ, đúng không?”

Biểu tình Sở tướng quân trong nháy mắt liền kinh ngạc, bị Hòa Linh bắt được rất nhanh, nàng mỉm cười: “Cháu nói đúng rồi.”

Sở tướng quân xoa mi tâm: “Trước kia, cháu quả nhiên giấu mình rất tốt!”

Hòa Linh khiêm tốn: “Cháu chỉ là một tiểu nữ nhi mà thôi!”

Sở tướng quân tiếp tục vỗ bàn: “Tiểu nữ nhi cái gì mà tiểu nữ nhi, có tiểu nữ nhi mười hai tuổi nhà ai lại dám chọc tức Tổ phụ như vậy! Có tiểu hài nhi mười hai tuổi nhà ai lại giỏi tính kế như thế này chứ!”. Mặt bàn lại tiếp tục rạn nứt.

Hòa Linh xấu hổ cười: “Mọi việc luôn cần phải trải nghiệm qua một chút có như vậy cuộc sống mới đặc sắc. Được rồi, được rồi, Tổ phụ, cháu không truy vấn là ai làm nữa vẫn không được sao! Chuyện này, coi như là bị chó cắn một phát thôi!”

Chuyển biến cực nhanh, quả thực làm cho Sở tướng quân rửa mắt mà nhìn, ông đỡ trán: “Đang êm đẹp, như thế nào liền biến thành ra như vậy?”

Hòa Linh chớp mắt: “Tổ phụ, người đừng nóng giận, đối với thân thể thật sự không tốt! Cháu đã nói không truy cứu là không truy cứu? Cháu đã rộng lượng như thế rồi, người nhượng lại cửa hàng hương liệu ở phố Tây cho cháu nhé?”

Lúc này miệng của Sở tướng quân đã..... méo xệch!

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Hòa Linh lắc lắc khăn tay, chân thành nhìn Tổ phụ của mình: “Cháu thích cửa hàng may y phục ở phố Tây!”.

Quả nhiên, Sở tướng quân tức đến rung rẩy, quang minh chính đại đòi cái nợ cái kia như vậy, thật đúng là “Cháu! gái! Ngoan!”, người nào đó cố gắng xoa dịu tâm tình, rồi nói: “Cháu còn thể diện nữa không đấy?”

Hòa Linh thờ ơ đáp: “Nếu cho cháu cửa hàng kia thì không cần cũng được. Nói cho cùng thì là trao đổi bằng tiền không phải sao? Cháu thề, vĩnh viễn sẽ không truy cứu chuyện hạ độc, cũng sẽ không ở dùng chuyện này để bôi lông tìm vết. Chỉ với một cửa hàng may y phục đã có thể khiến cháu yên lặng ngậm miệng. Không phải quá hời rồi sao? Người cũng biết, bởi vì chuyện hạ độc kia mà cháu đã phải trả giá rất nhiều, nói không chừng về sau còn không gả đi được. Tuy rằng các người đều nói độc này không nguy hiểm, nhưng ai có thể cam đoan, nó sẽ không để lại di chứng gì? Hiện tại có ngày nào mà cháu chẳng phải uống thuốc đâu!”. Hòa Linh bình thản nói, cũng không nhìn Sở tướng quân, bắt đầu từ lúc ông vỗ nứt cái bàn kia.

Sở tướng quân trầm mặc, ông chần chờ một lúc mới nói: “Nào có cô nương nhà ai chưa xuất giá mà đã được cấp cửa hàng, nói ra cũng không dễ nghe!”.

Hòa Linh tự tiểu phi tiểu tiếp tục phản bác: “Nếu như cả đời này cháu không thể gả thì sao! Tâm trí của mẫu thân lại luôn hướng về đệ đệ, vì thế bản thân cháu phải chừa cho mình một đường lui chứ. Bằng không đến lúc đệ đệ thành thân, ngài lại mất rồi, không biết bọn họ sẽ đuổi cháu đi đâu! Cũng không phải là không có khả năng. Nếu có một cửa hàng, tối thiểu sẽ không bị đói chết! Hơn nữa, cháu cũng không truy cứu người hại mình rồi còn gì!”

Sở tướng quân lẳng lặng nhìn Hòa Linh, còn người nào đó thì không hề khản trương chút nào, nàng biết, Tổ phụ nhất định sẽ đáp ứng.

Quả nhiên, Sở tướng quân cũng không suy nghĩ lâu, rốt cuộc mở miệng: “Cửa hàng hương liệu sẽ cho cháu!”.

Hòa Linh vui mừng ngẩng đầu, cười híp cả mắt, sung sướng biểu hiện rõ trên mặt, nàng kéo góc áo Sở tướng quân: “Cháu biết Tổ phụ tốt nhất mà. Ngài hiểu cháu rõ nhất, cuối cùng cháu cũng đã có tài sản riêng của mình rồi, thật tốt quá!”

Sở tướng quân bị vẻ tươi tắn của nàng cuốn hút, sắc mặt cũng nhu hòa hơn vài phần, còn nói thêm một câu: “Ta sẽ không để cho cháu không gả đi được, sức khỏe của cháu nhất định sẽ tốt lên, cửa hàng cũng đã cho cháu rồi về sau đừng có đề cập đến chuyện hạ độc nữa đấy!”.

Hòa Linh gật đầu: “Biết biết, cháu là người nói không giữ lời như vậy sao? Đại trưởng phu nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy!”.

Sở tướng quân bị câu nói kia chọc cười: “Cháu là một tiểu cô nương, đại trưởng phu gì chứ. Có điều..... Hòa Linh, vì sao cháu lại biết được chuyện Thôi Ngọc?”. Nói tới đây, ông lại nghiêm túc đứng lên.

Hòa Linh cười tủm tỉm: “Tổ phụ, cháu nói gì người cũng sẽ tin sao! Vừa rồi cháu chỉ nói hươu nói vượn, phô trương thanh thế thôi, kỳ thật cháu không hề biết Thôi Ngọc gì gì đó! Cả ngày cháu không xuất môn, thì sao có thể biết được nhiều chuyện như vậy, người nói đúng không?”

Sở tướng quân cảm thấy thật sự không thể nhìn thấu tôn nữ này của mình, nhìn có vẻ thông minh lanh lợi, nhưng có lúc lại ngây thơ vô cùng, thật thật giả

giả, thật sự không biết đến tốt cùng là như thế nào.

Ông nhìn chằm chằm Hòa Linh, thấy nàng cứ gõ gõ lên bàn, bắt đầu nói: “Cháu không thể ngồi yên hay sao?”

Hòa Linh ngẩng đầu, ngơ ngẩn “à” một tiếng, rồi còn đáp: “Có thể!”, sau đó lại liếc mắt ngắm cái bàn kia, tựa hồ cực kỳ tiếc rẻ.

Sở tướng quân cảm thấy cổ họng như có vật gì đó chặn lại, không biết phải mở lời thế nào mới là tốt nhất, nghĩ nghĩ một lát, mới hỏi: “Đến tốt cùng là cháu có biết hay không?”

Hòa Linh lập tức lắc đầu.

Sở tướng quân quan sát biểu tình của nàng, rốt cuộc thờ dài nói: “Được rồi, cháu trở về đi.”

Hòa Linh nhu thuận hỏi: “Cái bàn của Tổ phụ đã nứt thành mấy chỗ, dù sao cũng không thể dùng, cho cháu được không? Cháu rất thích nó. Để ở chỗ này cũng không có giá trị gì, có lẽ còn có thể tái sử dụng!”

Sở tướng quân không kiên nhẫn xua tay: “Cho cháu đấy!”

Hòa Linh cao hứng: “Tổ phụ đối với cháu vẫn là tốt nhất!”

Hòa Linh vui vui về ra cửa, rồi quay đầu nhìn cánh cửa đã được khép lại, khẽ nở nụ cười bí hiểm. Kỳ thật, nàng cũng không muốn điều ra người hạ độc chân chính, kẻ thù dễ xử lý quá có vẻ không được thú vị cho lắm, mục tiêu của nàng ngay từ đầu đã là cửa hàng ở phố Tây kia. Có tiền bạc, thì mới có thể làm chuyện mình muốn. Mà hiện tại cửa hàng may y phục này mới chỉ là điểm khởi đầu thôi. Ngoài việc kiếm được sinh ý thì cửa hàng này còn có một tầng dụng ý khác, là con đường mà nàng có thể tiếp xúc gần nhất với các nữ quyền, có rất nhiều nhà cũng không thể tự may y phục, cho nên chỉ có cửa hàng này là thích hợp nhất.

Cho tới tận bây giờ nữ nhân đều không phải là người đơn giản, có thêm một con đường này, thì nàng sẽ càng như cá gặp nước. Về phần người hạ độc, xung quanh đã có vài đối tượng tiềm ẩn, có chạy cũng chạy không thoát, nàng có thể hết lòng tuân thủ hứa hẹn không bôi lông tìm vết, nhưng có thể tìm đường chết một lần, thì vẫn có thể tìm đường chết lần thứ hai, không thể đoán trước được điều gì. Nhưng nàng tin, người kia nhất định còn chưa chết tâm, chuyện này không truy cứu thì có thể lấy chuyện khác bù vào. Ban đầu phản ứng kịch liệt như vậy vì muốn đòi bằng được cửa hàng này, lùi một bước, Tổ phụ cũng sẽ dễ dàng nhân nhượng hơn. Quả nhiên hết như dự đoán, Tổ phụ của nàng đã đồng ý.

Hòa Linh vừa lòng ngâm nga bài đồng dao trở về phòng.

Biểu hiện của Tổ phụ không thoát khỏi suy đoán của nàng, tất cả mọi phản ứng của ông nàng đều nắm chắc trong lòng bàn tay, Hòa Linh cũng tin rằng lúc này dù có náo loạn thế nào cũng sẽ không có vấn đề gì lớn. Cho nên mới có câu, đừng nên tạo cho người đối diện cảm giác tồn tại quá mạnh mẽ nếu như muốn thuyết thành công. Hơn nữa, đối một võ tướng như Tổ phụ nàng, vừa đánh vừa xoa, tiền hành từng bước mới là phương pháp xử lý tốt nhất. Nghĩ lại, lúc nàng những lời kia người vẫn thực sự thương xót đứa cháu gái này như vậy là tốt rồi!

Cài lại mũ áo choàng, tâm tình của Hòa Linh vô cùng sung sướng.

Về đến phòng, Lan thị đã chờ sẵn ở đó, Hòa Linh lười phải vòng vo, trực tiếp nói: “Mẫu thân, con hơi mệt!”. Nói xong, ho khan vài tiếng, vô cùng yếu ớt.

Lan thị vội vàng: “Tổ phụ nói gì với con thế?”, bà chỉ sợ Hòa Linh lại chọc giận Sở tướng quân.

Hòa Linh hà hơi một cái mới đáp: “Tổ phụ nói, con còn nhỏ như vậy mà đã bị trúng độc, về sau chưa biết có gả ra ngoài hay không, mẫu thân lại bận lo cho đệ đệ, vì thế ngầm đi ngầm lại mới cho con gian hàng ở phố Tây làm tài sản riêng!”

Hòa Linh mặt không đổi sắc, vừa nói vừa nhìn chằm chằm Lan thị, quả nhiên, mẫu thân nàng có chút lúng túng không được tự nhiên, nhưng ngay sau đó liền nói: “Giữa con và đệ đệ con, ta đương nhiên phải đối xử bình đẳng. Chẳng qua, đệ đệ con vẫn còn nhỏ, cần chăm sóc nhiều hơn cũng là lẽ thường!”.

Hòa Linh khẽ nhếch môi, nhẹ giọng nói: “Mẫu thân không cần giải thích, con thật sự mệt mỏi.”

Lan thị chần chờ một chút, rồi nói: “Tổ phụ con thật sự nói như vậy?”

Hòa Linh cũng không nhìn bà, để Xảo Nguyệt cởi áo choàng ra cho mình, đáp: “Con lừa người làm gì, tất nhiên là thật. Chờ đến lúc được phân cửa hàng, thì sẽ biết thôi!”.

Lan thị cắn cắn môi: “Gian hàng kia cũng không kiếm được bao nhiêu!”. Tuy kiến thức nông cạn, nhưng dù sao cũng xuất thân từ thương hộ, đối tiền bạc Lan thị vẫn hiểu biết hơn so với những người khác.

Hòa Linh nhướn mày, từ chối cho ý kiến.

“Mẫu thân có một gian thư trai ngay bên cạnh cửa hàng y phục kia, thôi thì cho con trước, như vậy thì trong tay cũng dư được chút tiền!”. Lan thị cũng không phải quá quan tâm đến nữ nhi, nhưng chính những lời kia của Hòa Linh đã động, bà cảm thấy, nếu làm như vậy sẽ khiến cho lão gia tử càng thêm cao hứng.

Hòa Linh mở to hai mắt, hỏi lại: “Mẫu thân cho con?”

Lan thị thấy nữ nhi ngạc nhiên như thế, liền cười đáp: “Đúng vậy, cho con đây, để ta sai người đi làm!”.

Hòa Linh ôm chầm lấy Lan thị: “Đa tạ mẫu thân!”, sau đó nhảy nhót không ngừng.

Lan thị gật đầu, dặn dò: “Con phải nhu thuận một chút, đừng gây phiền toái cho chúng ta là tốt rồi! Lời của người ngoài, à, mà cũng không phải người ngoài, tuy rằng đều là người thân nhưng ý tưởng bất đồng, cách nhìn nhận sự việc cũng khác nhau, có lẽ sẽ dẫn đến một số bất công. Nhưng mặc kệ người khác nói với con cái gì, con cũng đừng tin, con là nữ nhi của ta, ta tất nhiên sẽ đau lòng, cũng sẽ đối tốt với con. Ta vất vả thế nào mới sinh ra con chẳng lẽ còn bạc đãi con hay sao?”. Lan thị tình thâm ý trọng nói.

Trong nháy mắt Hòa Linh liền ngơ ngẩn, nếu như không phải kiếp trước chính mình bị độc chết, chỉ sợ là hiện tại đã cảm động không thôi. Nhưng, sự thật chứng minh, đối mặt với rất nhiều chuyện, thậm chí còn không đến mức to tát như mất đi tính mạng thì người mẫu thân này đều có thể triệt triệt để để từ bỏ nữ nhi của mình, từ bỏ một nữ nhi không hề quan trọng với mình chút nào.

Bình tĩnh lại, Hòa Linh liền mỉm cười: “Con biết rồi, mẫu thân, con biết người rất khó xử.”

Lan thị vừa lòng gật đầu: “Con biết là tốt rồi!”

Hòa Linh nghĩ một lúc, chớp chớp mắt, vô tội hỏi: “Mẫu thân, tại sao người lại nói cửa hàng ở phố Tây kia không kiếm được tiền? Làm sao mà người biết được?”.

Lan thị đắc ý cười đáp: “Bọn họ đều khinh thường ta cái gì cũng không biết, tuy ta không đọc sách nhiều nhưng đối với phương diện này vẫn có chút hiểu biết. Mọi người đều khinh thường nữ nhi thương họ, mà không ngẫm lại, bất kể là ở thời đại nào, tiền đều đóng vai trò quan trọng cả? Không có tiền, còn chú ý gì đến ăn mặc lễ nghi chứ. Còn không phải vì có tiền, nên địa vị của Tam phòng chúng ta, ở trong phủ này không bị rơi xuống thế hạ phong? Chỉ phí ăn mặc của con, có bao giờ kém hơn những người khác chứ? Trong những tiểu thư của phủ này, không phải điều kiện của con vẫn luôn tốt nhất sao. Con cho rằng trong phủ hào phóng đấy chắc? Đại tâu mặc dù có kiến thức, cũng phân phát nhiều đồ tốt, nhưng sao có thể dùng một cách thoải mái. Tam phòng được như thế này chẳng phải lấy từ vốn riêng của ta?”.

Điểm ấy Hòa Linh cũng nắm được, cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng nghĩ Lan thị đối xử tệ với mình ở phương diện này, nói thật ra là còn có chút hào phóng. Nàng gật đầu tỏ vẻ đã hiểu: “Con biết rồi! Mẫu thân, người vất vả như thế nào, con đều hiểu được.”

“Con hiểu được là tốt rồi, đừng tưởng rằng mẫu thân nặng bên này nhẹ bên kia, ta đối với các con vẫn luôn luôn bình đẳng.”

Hòa Linh gật đầu.

“Được rồi, nghỉ ngơi đi, chiều mai có thể đệ đệ con sẽ trở về, ta phải về chuẩn bị một chút!”

Hòa Linh vịn vịn khăn tay, khẽ đáp lại: “Vâng!”

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Con phải khóc thì mẹ mới cho bú, trước đây Hòa Linh còn chưa vận dụng tốt điểm này hiện tại xem như đã nắm được chân lý. Nàng biết được Tổ phụ ở bên trong nội thất, mới có tình xử sự như vậy quả nhiên là có thành quả, có điều nàng thật sự không ngờ, thế nhưng mẫu thân cũng sẽ cho mình một gian cửa hàng. Bình thường những cô nương chưa thành thân sẽ không có tài sản riêng, tuy rằng tình huống của nàng có chút đặc thù, nhưng cũng không đặc biệt đến mức có thể được phân tài sản riêng, lần này quả nhiên nàng đã đạt được không ít lợi ích.

“Tiểu thư, vừa rồi Tướng quân đã sai người đưa khế ước của hàng lại đây, ngài ấy còn nói.....”, Xảo Âm ngưng ngưng không dám nói tiếp.

Hòa Linh nhướn mày: “Nói cái gì, không cần phải ngại!”

“Nói là để cho người bớt đồng bóng đi!”, Xảo Âm xấu hổ không thôi, Hòa Linh cũng chẳng cảm thấy gì, chìa tay: “Đưa cho ta!”

Bọn họ ai cũng không biết giá trị của cửa hàng sơn phấn này, nhưng nàng thì ngược lại, cũng chẳng muốn nhiều lời làm gì. Kế trước, tất cả các cửa hàng của Lan thị đều do nàng xử lý, hiện tại ngẫm lại, đây chắc hẳn là một trong những nguyên nhân khiến Triệu thị chán ghét mình.

“Nữ hài tử có được cửa hàng sơn phấn của riêng mình vô cùng quan trọng, càng như thế bản thân càng thêm chinh chu, xinh đẹp. Mà có xinh đẹp thì mới có thể nổi tiếng!”. Hòa Linh phân tích.

Xảo Âm, Xảo Nguyệt gật đầu, tỏ vẻ chính mình đã sáng tỏ.

Hòa Linh chiếm được chút lợi ích nên tâm trạng cũng không còn quá buồn bực khi nghe tin Trí Ninh trở về. Tuy nhiên..... khi còn bé dường như Trí Ninh vẫn rất lệ thuộc vào nàng, không biết từ khi nào đã thay đổi? Hòa Linh nghĩ nghĩ, nhưng lại thấy rất bẽ tắc, bởi vì từ đầu đến cuối, Trí Ninh đối tỷ tỷ như nàng thực sự rất tốt. Năm đó nàng bị Tạ Du Vân từ hôn, cũng chỉ có Trí Ninh ra mặt bênh vực. Cho nên lúc biết được mình bị bọn họ độc sát nàng mới đau lòng như thế!

“Tỷ tỷ!”, ngoài cửa truyền đến tiếng gọi, tiếng của một nam hài đang bị vỡ giọng, Hòa Linh thoáng run lên, ngay lập tức liền nở nụ cười, xem đi, vừa nghĩ đến người đã xuất hiện.

Xảo Âm vội vàng đi ra ngoài, Trí Ninh là đứa bé nhỏ tuổi nhất Sở gia, năm nay mới 8 tuổi, tuy nhiên cũng có chút tài hoa, ngày trước tiên sinh mà thắng bé theo học là Triệu tiên sinh đại nho đương triều, mấy tháng trước cùng ra ngoài du ngoạn, hôm nay mới trở về.

Nhìn đáng vẻ phong trần mệt mỏi của đệ đệ, Hòa Linh liền biết, thằng bé vừa về đã chạy đến chỗ của mình trước tiên: “Đã trở lại?”, hỏi hột cười hỏi.

Trí Ninh vội vàng tiến lên kéo tay Hòa Linh: “Tỷ tỷ, đệ nghe nói tỷ bị trúng độc? Tỷ sao rồi? Có nặng lắm không?”. Nói xong liền cao thấp kiểm tra Hòa Linh một lượt, thấy sắc mặt nàng tái nhợt, ánh mắt liền bốc hỏa: “Có tra ra ai làm chưa?”.

Hòa Linh ngồi xuống, hỏi: “Đệ vừa về tới đây?”

Trí Ninh không trả lời, cắn môi, gọi: “Tỷ!”. Không biết vì sao cậu lại cảm thấy tỷ tỷ của mình là lạ.

Xảo Âm lạnh lợi rút một ly trà lại đưa cho tiểu thư nhà mình, Hòa Linh nhận lấy, lại hỏi tiếp: “Đệ đã đến bái kiến Tổ phụ, Tổ mẫu chưa?”.

Trí Ninh lắc đầu, đáp: “Tỷ tỷ bị trúng độc, cho nên đệ phải đến đây trước xem tỷ thế nào!”.

Hòa Linh đột nhiên bật cười, cười đủ, liền thu hồi ý cười hỏi: “Ta muốn hỏi đệ, là ai đã nói cho đệ biết ta bị trúng độc, ta tin mẫu thân sẽ không phải là người nói chuyện này, đệ mau nói cho ta biết, là đã ai nói cho đệ!”.

Trí Ninh sững sốt một chút, mới đáp: “Là Trí Tín ca lúc đi đón đệ đã nói!”

Hòa Linh đứng phắt dậy: “Đi!”

“Đi đâu!”, Trí Ninh khó hiểu.

“Máng huynh ấy!”, Hòa Linh lạnh lùng đáp.

Trí Ninh ngây người, nhưng rất nhanh liền vội vàng giữ chặt Hòa Linh: “Tỷ, tỷ muốn làm gì! Trí Tín ca cũng chỉ có lòng tốt, biết đệ quan tâm sự tình trong nhà mới nói cho đệ. Tỷ làm thế, về sau huynh ấy sẽ không nói gì cho đệ biết đâu. Tỷ, tỷ đừng xúc động quá!”.

Hòa Linh cười lạnh nhìn Trí Ninh, nói: “Đệ đúng là gốc hết chỗ nói!”. Tuy có chút thành kiến với đệ đệ, nhưng hiện tại, thằng bé chưa làm gì có lỗi với mình, hơn nữa, còn thật lòng quan tâm đến người tỷ tỷ này, cho nên Sở Hòa Linh cũng không nở lợi dụng tính kè: “Nói cho đệ biết? Đệ nghĩ huynh ấy tốt như vậy sao? Đệ ra ngoài du ngoạn nửa năm, trở về trước tiên không phải đi gặp Tổ phụ, Tổ mẫu, không đến bái kiến phụ thân, mà tới gặp tỷ tỷ của mình, nếu truyền ra ngoài thì sẽ có hậu quả thế nào?”. Bỏ tay Trí Ninh ra, Hòa Linh không nói hai lời bước đến Đại phòng, đã nhiều ngày Trí Tín chưa quay lại học đường, rất nhanh đã tìm được thư phòng của hắn.

Gã sai vặt đang đứng canh ở cửa, thấy Ngũ tiểu thư và Tứ thiếu gia tới liền vội vàng thỉnh an, Hòa Linh cũng không vào cửa, chỉ tại cửa lớn tiếng: “Sở Trí Tín, huynh mau lần ra đây cho ta!”.

Mỹ nhân như hoa như ngọc lại buông lời thô tục làm cho người ta vô cùng kinh ngạc, Trí Tín rất nhanh liền đi ra, hắn ta nhú mày hỏi: “Muội đang làm gì thế!”

Hòa Linh một thân váy áo đỏ rực, trông cực kỳ chói mắt, nàng nhìn chằm chằm Trí Tín, cười lạnh nói: “Sở Trí Tín, huynh thật đúng là từ tâm, đệ đệ còn nhỏ như vậy, đã muốn tính kế hắn sao? Ta nói cho huynh biết, đánh chó thì phải ngó mặt chủ, huynh muốn khi dễ đệ ấy không có cửa đâu!”

Đánh chó..... Còn phải ngó mặt chủ? Lời này..... là có ý gì?

Trí Tín lạnh lùng: “Muội nói bậy bạ gì đó? Ta tính kế Trí Ninh, ta tính kế Trí Ninh gì chứ!”. Hắn ta nhướng mày hỏi lại.

Hòa Linh hất đầu, đáp: “Huynh nói tính kế hắn cái gì sao? Vậy lúc vừa về phủ huynh cố ý nói với đệ ấy chuyện ta bị trúng độc, là vì cái gì! Không nói đến hiện tại ta đã khỏe hơn, cho dù ta không tốt thì huynh cố ý nói thế đến tột cùng là có ý gì. Đệ ấy biết ta trúng độc nhất định sẽ kinh ngạc mà chạy đến thăm ta trước tiên. Ra ngoài du ngoạn lâu như vậy một khi hỏi phủ trước tiên không bái kiến tổ phụ tổ mẫu, mà lại chạy thẳng đến viện của tỷ tỷ mình, người ngoài sẽ nói đệ ấy thế nào? Huynh còn nói là mình hảo tâm nữa chứ? Ta nhớ rõ chuyện đầu độc này đã được làm rõ, một người bị hại cũng đã không đề cập đến, thì một người ngoài như huynh có tư cách gì mà nhắc tới chứ?”.

Lúc Sở Trí Tín nói cho Trí Ninh quả thật là có chút tâm tư, muốn dọa người một chút mà thôi, hiện tại lại bị Hòa Linh đến cửa mắng té tát như vậy liền phần nộ không thôi.

“Sở Hòa Linh, muội là muội muội của ta, muội nói ai là người ngoài hả? Trí Ninh là đệ đệ, của muội, muội xảy ra chuyện lớn như vậy, ta không nên nói

cho đệ ấy một tiếng sao? Một tiểu cô nương, không nên có suy nghĩ quá nhiều như vậy. Chúng ta là người một nhà, sao ta lại muốn hại đệ ấy được, thanh danh của đệ ấy không tốt thì ta được lợi gì chứ?”

“Được lợi gì sao? Chẳng lẽ huynh lại không rõ sao?”. Hòa Linh cười lạnh, đáp: “Cái lợi ở đây chính là thanh danh của đệ ấy có vết nhơ. Đừng có mà nói cái gì huynh muội tình thâm. Cho dù là Trí Ninh, ta cũng không nghĩ đệ ấy nhất định sẽ một lòng hướng về ta, chứ đừng nói đến một đường ca như huynh. Tiên sinh của đệ ấy là Đại nho đương triều, nói không chừng về sau càng thành tựu hơn huynh nhiều, nên hiện tại huynh liền động tâm tư, cũng không phải không có khả năng!”

“Sở Hòa Linh, muội phát điên gì đấy, không phải trúng độc bị ngốc rồi đấy chứ, hiện tại lập tức trở về phòng cho ta, thu hồi hết mấy cái ý tưởng loạn thất bát tao trong đầu muội lại!”. Trí Tín nghĩ đến Tạ công tử vẫn còn ở trong thư phòng, liền cảm thấy ong hết đầu, chứng kiến cảnh này chỉ sợ sẽ dọa người ta hỏng mất.

Vì thế lại dịu giọng đi một chút: “Ta nếu đã là Đại ca của bọn muội, vạn vạn sẽ không tính kế người trong nhà. Hòa Linh, muội hiểu lầm ta rồi, chuyện lần này ta không so đo với một tiểu cô nương như muội, mau trở về đi. Trí Ninh vừa về phủ, không phải còn phải đi bài kiến Tổ phụ, Tổ mẫu sao?”

Hòa Linh thấy thế liền hung hăng hơn: “Người một nhà tính kế lẫn nhau đầy rẫy ra đấy, Sở Trí Tín, huynh.....”

“Trí Tín, hần không có ý gì khác!”. Tiếng nói thanh nhã vang lên, người vừa từ thư phòng đi ra không ai khác mà chính là Tạ Du Vân. Hần một thân áo trắng, nho nhã tuấn tú, vừa thấy Hòa Linh, liền nghĩ lại là tiểu cô nương này, vì thế thân nhiên nói tiếp: “Tạ mẫu vốn không nên xen vào việc của người khác, nhưng Trí Tín là bằng hữu của ta, ta nghĩ, lần này hần không hề có ý. Xin tiểu thư rộng lượng bỏ qua!”

Hần vốn không muốn đi ra, nhưng không biết vì sao, nghe tiếng người nào đó thanh thúy kêu gào như vậy lại không khống chế được chính mình, đột nhiên cũng rất muốn gấp mặt xem sao, quả nhiên, đúng là cô nương đỏ rục như lửa kia.

Hòa Linh đột nhiên mỉm cười, nàng không lạnh lùng giống lúc trước mà trong sáng thuần khiết nhìn Tạ Du Vân, nhẹ nhàng hỏi: “Chuyện này..... có liên quan tới người sao?”

.....

Bầu không khí nhất thời yên tĩnh lại, lúc này mọi người không biết nên nói như thế nào mới tốt.

Bản thân Tạ Du Vân cũng không ngờ, Sở ngũ tiểu thư lại không nể mặt mình như vậy. Từ trước đến nay hần đều là đối tượng ngưỡng mộ của mọi người, chưa từng có ai không nể nang đến mức này. Hần cũng không muốn làm cái đĩnh trong mắt người ta. Kỳ thật từ lúc mới gặp Tạ Du Vân đã có cảm giác, dường như, Sở ngũ tiểu thư này vô cùng chán ghét mình.

Tuy nàng che giấu rất tốt nhưng dù là thế, hần vẫn có thể cảm nhận được vài phần, ai bảo hần là người trong cuộc chứ! Vì thế vẫn cứ thắc mắc mãi không biết mình đã đắc tội với tiểu cô nương này lúc nào.

“Quả thật, không có quan hệ gì với ta cả. Vậy không biết, Sở tiểu thư có thể nể mặt ta một chút được không, cứ âm ỉ như thế thật không ổn!”

Đột nhiên Hòa Linh cảm thấy thật tức cười, tại sao Tạ công tử thanh cao không hỏi thế sự lại thay Sở Trí Tín nói chuyện chứ, theo nàng biết, quan hệ của bọn họ cũng không sâu nặng đến thế? Hoài nghi đánh giá Tạ Du Vân và Sở Trí Tín một lượt, trong lòng lại không ngừng cười lạnh.

Kỳ thật bản thân Tạ Du Vân cũng không hiểu vì sao mình lại nói như vậy, quan hệ giữa hần và Sở Trí Tín chỉ là tương giao mà thôi. Nói như vậy chính là muốn xem xem tiểu cô nương kia sẽ trả lời thế nào. Trong lúc bất chợt, hần cảm thấy bản thân thật buồn cười, nhưng dù là vậy, vẫn cứ nhìn chằm chằm Hòa Linh, chờ đợi đáp án của nàng.

“Tỷ, quên đi, đại ca không có ý gì khác đâu. Chúng ta trở về đi, như vậy..... Rất khó coi!”. Trí Ninh phát hiện không ít hạ nhân đều nhìn qua đây, liền thấy rất xấu hổ, tuy rằng tỷ tỷ vì muốn tốt cho mình, nhưng làm vậy khó tránh khỏi làm cho người ta khó xử.

Hòa Linh quay đầu, nhìn chằm chằm Trí Ninh gần từng tiếng: “Đệ xác định?”

Dù sao Trí Ninh cũng mới chỉ là đứa nhỏ 8 tuổi, trong lúc nhất thời liền ngây người không biết đáp thế nào cho phải.

Hòa Linh còn thật sự bồi thêm: “Nếu đệ cảm thấy như thế không sao, thì lần sau, ta vĩnh viễn sẽ không xen vào chuyện của đệ nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Hòa Linh đột nhiên nghiêm khắc dọa cho Trí Ninh giật mình, tuy rằng trước kia cũng không quá ôn nhu, nhưng cũng rất hòa nhã khác xa với hiện tại. Trí Ninh kinh hãi, nhưng cũng không ngốc, lập tức hiểu được đạo lý, cúi đầu, không nói.

Hòa Linh cười lạnh tiếp tục nói: “Tạ công tử, ta nghĩ, lệnh tôn cũng không hy vọng người can thiệp vào gia sự của người khác!”. Thử diện gì chứ? Sao ta phải cho người thể diện trong khi năm đó người đã vắt hết mặt mũi của ta đi! Hòa Linh lạnh lùng nhìn Tạ Công Tử, không chớp mắt.

“Muội quá can quấy rồi đấy, Tạ công tử là khách của ta, như vậy quá không lễ phép rồi!”

“Huynh đừng nói lung tung nữa, ta cũng không muốn thảo luận với huynh về Tạ công tử gì gì đó, nên đi thẳng vào vấn đề tính kế đệ đệ của ta thì hơn!”.

“Đại công tử, Ngũ tiểu thư, Lão gia cho mời hai vị đến thư phòng!” Gã sai vặt vội vàng chạy tới, nom nớp lo sợ nói.

Sở Trí Tín tạm thời thu xếp cho Tạ Du Vân, sau đó cùng mấy người đi vào thư phòng, lúc này bên trong đã thay một cái bàn học khác, nhìn tôn nữ kia của mình, trên khuôn mặt sắc bén của Sở lão tướng quân thoáng qua một tia bất đắc dĩ, ông xoa mi tâm hỏi: “Không phải ta đã bảo cháu đừng làm loạn nữa sao?”

Hòa Linh cảm thấy bản thân thật vô tội, nàng chỉ chỉ Trí Ninh, đáp: “Cháu có muốn thế đâu nhưng cũng không thể để Sở Trí Ninh làm như thế được? Hơn nữa, trong chuyện này quả thực là đại ca không đúng, Tổ phụ, Trí Ninh vẫn còn nhỏ, nếu như biết cháu bị bệnh, nhất định sẽ đến thăm cháu trước tiên, nhưng làm vậy sẽ bị người khác xem thường là không có quy củ!”

Sở Trí Tín đang muốn giải thích, lại bị Lão tướng quân khoát khoát tay, dĩ nhiên là ông đã nắm rõ được hết thái độ tình, cũng không để Trí Tín giải thích nhiều, chỉ nhìn chằm chằm Hòa Linh: “Trí Ninh làm vậy thật ra không có gì là không tốt, nhưng bản thân cháu..... Cùng với Trí Tín, hai đứa các cháu sẽ bị người ta lên án. Cháu cảm thấy, đích trưởng tôn bị người ta lên án sẽ có lợi cho Trí Ninh sao? Không nói đến Trí Tín nghĩ như thế nào nhưng cháu cứ nháo lên như thế là không sai rồi!”.

Hòa Linh cũng không sợ hãi cao giọng đáp: “Dù sao cũng nhàn rồi không có việc gì!”

Sở tướng quân thiếu chút nữa tức đến bốc khói, ngày hôm nay, con bé đã náo loạn hai lần rồi, phiền não nói: “Đừng cào nữa, cái bàn vẫn còn tốt, cháu mò mẫm cái gì, có thể thành thật một chút hay không!”.

Hòa Linh ngẩng đầu: “Khi ra cửa cháu có thể giải thích thay cho Trí Tín ca, là lỗi của cháu, là do cháu đã hiểu lầm huynh ấy. Như vậy mọi người sẽ không sẽ nói gì nữa, có điều, vì có gì mà cháu phải làm như vậy chứ? Cháu có lợi gì trong chuyện này đâu?”.

“Không lẽ cháu còn muốn đòi thêm một gian cửa hàng nữa đấy chứ? Sở Hòa Linh, đừng quá tham lam!”. Sở lão tướng quân lạnh mặt nói tiếp: “Ta biết, nể thân cháu cũng đã tặng cho cháu một gian cửa hàng rồi!”. Hơn nữa, còn mang ông ra làm bậc thang, nghĩ đến chuyện này, Sở lão tướng quân liền cảm thấy con bé xảo trá vô cùng.

Hòa Linh khanh khách nở nụ cười, xinh đẹp nói: “Ăn một hơi no quá cũng không tốt. Cháu cũng chẳng có yêu cầu gì, có điều, nương cháu cho cháu cái gì có quan hệ gì tới Sở gia đâu, đó là đồ cưới của bà mà? Nương cháu đã tặng một gian cửa hàng, thì sao cháu lại không nhanh chóng biểu hiện, bảo vệ nhi tử bảo bối của bà một chút chứ?”

Sở tướng quân bị Hòa Linh chặn họng không thốt nên lời, bản thân ông chưa từng cẩn thận xem xét qua tôn nữ này, hôm nay quả thật đã được mở rộng tầm mắt. Tuy con bé không làm gì, nhưng tất cả hành vi đều lộ ra sự quật cường khó có thể diễn tả.

“Vậy cháu muốn thế nào!”

“Cũng không muốn thế nào, bởi vì cháu sẽ không giải thích giúp huynh ấy! Cháu nháo lớn chuyện này để cho Trí Ninh nhớ rõ, về sau phải cẩn thận hơn, không để người ta tính kế mình nữa!”. Hòa Linh nhìn trời khe khẽ lên tiếng.

Công phu trở mặt trong nháy mắt của nàng quả nhiên khiến người ta phải rửa mắt mà nhìn. Sở lão tướng quân xoa mi tâm, nói: “Trí Tín, mau giải thích với Trí Ninh!”.

Sắc mặt Trí Tín lập tức thay đổi, hẳn ta không sao hiểu được, một sự kiện nhỏ như con kiến thế này lại bị nháo lớn đến thế, nhưng hiện tại xem ra, không quan trọng là lớn hay nhỏ, mà là Hòa Linh hoàn toàn không muốn buông tha, đúng vậy, vì thế cho nên, khi Tạ công tử mở miệng, muội ấy vẫn cứ khư khư giữ nguyên ý kiến.

“Trí Tín!”, giọng của Sở tướng quân đã lạnh đi vài phần.

Tuy rất bức nhưng Trí Tín vẫn phải mở miệng: “Trí Ninh, thực xin lỗi. Chuyện này, huynh không hề có ác ý, nhưng có lẽ ta đã quá xem nhẹ sức ảnh hưởng của nó. Kỳ thật, trong lòng ta cũng quan tâm đến Hòa Linh nên mới nhắc đến chuyện này với đệ!”.

Trí Ninh khẽ liếc mắt nhìn Hòa Linh, thấy tỷ tỷ không có ý kiến gì mới gạt đầu: “Đệ biết, đệ không để ý đâu, đại ca cũng đừng bận tâm làm gì!”.

Sở tướng quân chốt lại một câu: “Mặc kệ có như thế nào, ta hy vọng các cháu nhớ kỹ, gia hòa vạn sự hưng. Đừng có náo loạn lần nữa, đi xuống đi!”.

Trí Tín nắm chặt quyền, nhìn chằm chằm Hòa Linh: “Hòa Linh, vừa rồi muội nói.....”

Hòa Linh tự tiểu phi tiểu, đáp: “Lúc đi ra ngoài, muội sẽ xin lỗi huynh trước mặt mọi người, có phải không? Đương nhiên, không có vấn đề gì. Nhưng đại ca này, về sau vẫn nên sử dụng đầu óc cho tốt, bằng không người làm muội muội như ta cũng cảm thấy rất mất mặt. Đích tôn trưởng tôn nhà ta, trí tuệ không minh mẫn, nói ra cũng quá dọa người đi!”.

“Đại ca, mẫu thân cho muội một thư trai, học đường các huynh đều là sĩ tử, tất nhiên cần dùng đến nhiều thứ, trở về nhớ quảng cáo giúp muội một chút nhé!”. Mặt Hòa Linh đầy ý cười, hai mắt cong cong như vầng trăng đáng yêu không thể tả. Trí Tín ngơ ngẩn nhìn, thật khó tưởng tượng, Ngũ muội muội mới vừa vẫn còn giương nanh múa vuốt với mình vừa đảo mắt đã ngoan ngoãn như con mèo nhỏ.

“Muội không làm trễ nãi đại ca nữa, về sau nếu buôn bán có lời, sẽ mời các huynh ra ngoài uống hoa tửu*!”.

*Hoa tửu: Vừa uống rượu vừa có kỹ nữ theo hầu.

Khụ! Trí Tín gào lên: “Ta không phải người như vậy!”.

Hòa Linh cười tủm tỉm, đáp: “Không uống hoa tửu, thì còn có cái khác, Đại ca cần phải nhớ rõ lời dặn của Tổ phụ, chúng ta đều là người một nhà đấy. Nếu mọi người trong thư viện không đến mua đồ thì muội nhất định sẽ đến chỗ của người cáo trạng rằng Đại ca không hề tận tâm!”.

Trí Tín nghẹn họng, mắt nửa ngày, mới rầu rĩ nói: “Được, được được. Đi thôi!”

Đến khi ra cửa, tới gần Trí Tín, Hòa Linh khẽ nói: “Đại ca, về sau vẫn nên thận trọng từ lời nói đến việc làm mới tốt, bằng không chưa biết chừng muội lại nổi điên đấy!”. Nói xong, liền thật nhận sai: “Đại ca, thật xin lỗi, là muội đã hiểu lầm huynh!”.

Trí Tín còn chưa kịp phản ứng với khẩu khí âm trầm kia, lại thấy tiểu cô nương nào đó mỉm cười ngọt ngào giải thích với mình, liền bối rối không thôi.

“Đại ca thực quan tâm đến muội, đều là lỗi của muội cả. Huynh nhất định sẽ không trách muội đúng không?”

Trí Tín ho khan một tiếng, có chút lúng túng đáp: “Không, sẽ không!”

Hòa Linh cười: “Muội biết đại ca sẽ không trách muội mà!”

Trí Tín: “.....”

Trí Ninh không trở về cùng Hòa Linh, vừa mới quay về tất nhiên phải trò chuyện với Tổ phụ vài câu. Khi trở về phòng nàng đã thấy Lan thị ở đó, liền kể lại hai năm rở mười cho bà nghe, Lan thị chỉ mắng đồ tiểu nhân, đồng thời càng cảm thấy Hòa Linh biết điều. Nàng âm thầm cười lạnh, nhưng vẫn ôn nhu tiễn bước Lan thị.

Xảo Âm khó hiểu, buồn bực nói: “Tiểu thư, người ép buộc một vòng như vậy mà Đại thiếu gia chẳng bị trừng phạt gì! Hơn nữa, chuyện này lại càng khiến cho thanh danh của người không được tốt. Tính tình ương ngạnh truyền ra ngoài thật chẳng lọt tai tí nào!”.

Hòa Linh cũng không giải thích, thản nhiên lên tiếng: “Người chỉ cần làm tốt chuyện của mình là được rồi!”. Nàng vờn vai nói tiếp: “Kỳ thật mỗi ngày bối rối tìm vết đầu đá lẫn nhau cũng thú vị ra phết!”.

Xảo Âm, Xảo Nguyệt: “.....”

Trí Tín trở về, thấy Tạ công tử đang im lặng đọc sách, người này vẫn luôn như vậy, mặc kệ sự tình ra sao đều không sợ hãi, tựa như hết thảy chẳng ảnh hưởng đến mình.

“Cẩn Chi.”

Tạ Du Vân ngẩng đầu, mỉm cười hỏi: “Xử lý xong rồi?”

Trí Tín ngượng ngùng thở dài: “Vừa rồi đã khiến huynh chê cười, muội muội ta còn nhỏ nên không hiểu chuyện. Ta đã giải thích với muội ấy rồi, tiểu nha đầu cũng đã trở về. Quả thật đã khiến huynh chê cười rồi!”.

Tạ Du Vân thả sách xuống, trầm tư một chút, mới nho nhã hỏi: “Trí nhớ của Tạ mẫu không tốt lắm, ta luôn luôn nghĩ, có phải đã từng gặp qua lệnh muội ở nơi nào đó rồi chăng?”

Trí Tín vội vàng đáp: “Có lẽ không đâu, xá muội cực ít khi xuất môn.”

Tạ Du Vân trầm ngâm: “Không biết.....”

Không biết, lại biểu hiện chán ghét rõ ràng đến thế, Tạ Du Vân trầm nghĩ, trên đời này chẳng có ai vô duyên vô cớ chán ghét đối phương, tới tận bây giờ hẳn thật sự không nhận ra tiểu cô nương áo đỏ này, khả năng lớn là không có rồi? Hơn nữa, cô nương đặc biệt thế này nếu như đã từng gặp chắc chắn sẽ không quên.

“Hôm nay, đã thêm phiền toái cho huynh rồi. Các muội muội trong nhà ta...”, Trí Tín không biết nên nói thế nào, cũng không thể nói thẳng là trong số các tiểu thư nhà ta, chỉ có Sở Hòa Linh là độc nhất vô nhị.

Tạ Du Vân khì khái đáp: “Không sao cả. Kỳ thật, ta thấy sống tùy ý như thế cũng có cái hay của nó. Ta hâm mộ còn không kịp, về phần phiền toái, thì

không có vấn đề gì!”.

Trí Tín cười thở ra một hơi.

“Ngày mai sẽ hồi học đường rồi, không bằng chúng ta đi cùng nhau?”. Hấn đề nghị.

Tạ Du Vân gật đầu đáp ứng: “Cũng được!”

Rời Sở phủ, Tạ Du Vân ngoái đầu lại biển hiệu treo cao, trầm mặc hơn nửa ngày, ngay cả tùy tùng đi theo bên cạnh hấn cũng phải nghỉ hoặc tuy nhiên lại không dám lên tiếng đánh động.

“Tạ Nam, người thử nói xem, Sở gia này như thế nào?”

Tùy tùng Tạ Nam khó hiểu, có điều vẫn đáp: “Đại để cũng giống như các gia tộc bình thường khác, giữa các phòng thoạt nhìn không được hòa thuận như vẻ bề ngoài họ vẫn thể hiện!”

“Thật không?”, Tạ Du Vân thu hồi thần sắc, nói: “Đi thôi!”

Sau khi hai người rời đi, một nam tử từ trong bóng tối đi ra, Cao Chí Tân chà xát tay, xoay người đi về hướng ngược lại, vọt thẳng vào phủ Túc Thành hầu, nghe Cao Chí Tân bẩm báo xong, Lục Hấn cũng không nói gì.

Cao Chí Tân lại tiếp tục khoa tay múa chân: “Trời ạ! Biểu ca, huynh không biết đâu, sức chiến đấu của nha đầu áo đỏ kia thật sự cường hấn, có điều diễn biến về sau đệ vẫn có chút không hiểu, đệ tin, người khác có xem cũng chẳng hiểu được đâu”. Nha đầu áo đỏ cũng không làm gì mà lại đi xin lỗi Sở Trí Tín, chuyện này thật không tin được! Người khác thì dễ rồi nhưng còn nha đầu này, hấn ta không tin nàng ấy sẽ dễ dàng thỏa hiệp.

Lục Hấn mỉm cười, nói: “Chuyện hôm nay, không đơn giản như mấy người nghĩ đâu!”

Cao Chí Tân: “Hà?”

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Lục Hấn cười lạnh: “Ngay từ đầu nàng ấy đã không phải thật sự nhắm vào Sở Trí Tín. Nếu như thật sự có người tin nàng ấy đối đầu với Sở Trí Tín, thì ta chỉ có thể nói, Sở gia xong đời rồi, chỉ có ngu mới không nhìn ra điểm ấy!”.

Cao Chí Tân vò đầu, hấn ta cũng nằm trong số những người nghĩ như thế có được không.

“Vậy thì chuyện này...?”, người nào đó không nhìn được mà bật thốt hỏi. Lục Hấn đột nhiên nở nụ cười, không biết vì sao đột nhiên hấn lại không muốn chia sẻ chuyện xưa của nha đầu kia với người khác.

“Ta muốn yên tĩnh một lát!”. Khoát tay, Lục Hấn cầm lấy kiếm, một mình xuất môn, Cao Chí Tân ngẩn ngơ nhìn theo, không hiểu sao đang yên đang lành người này lại muốn đi luyện kiếm chứ? Chưa giải thích xong mà! Tuy nhiên, hấn ta lại không có gan chạy theo quấy nhiễu Lục Hấn, người này, người cũng như tên, rét lạnh từ trong xương. Trơ mắt nhìn Lục Hấn đi mất, người nào đó tuy rằng tò mò, nhưng dù sao tính mạng vẫn quan trọng hơn.

Lục Hấn đi vào rừng trúc, những khi nhân hạ vô sự hoặc khi cần suy nghĩ chuyện gì đó hấn đều thích luyện kiếm, mà hiện tại, hấn đang thắc mắc không hiểu nha đầu áo đỏ đã lớn lên như thế nào, nếu như không phải ngẫu nhiên tránh vào phòng của nàng, có lẽ hấn cũng sẽ không biết tiểu cô nương nào đó lại là kẻ hai mặt.

Bề ngoài ôn ôn nhu nhu lại có thể ác độc lệ thốt ra những lời sắc bén giết chết người không dao không kiếm.

Quan sát nàng một thời gian, lại đạt được “Kinh hĩ” vô hạn, là do chuyện trúng độc đã kích thích hoàn toàn sức chiến đấu của nàng hay sao? Lục Hấn đoán vậy.

“Áo choàng đỏ” hoàn toàn không nhắm vào Sở Trí Tín, chìa mũi nhọn vào Sở Trí Tín thì có ý nghĩa gì chứ, hấn ta là đích trường tôn, nàng không hề có lợi gì khi trở mặt với người này, cho dù khôn khéo thế nào thì cái được cũng thế bù cái mất. Huống chi nàng vốn chỉ là một tiểu cô nương mà thôi, hấn cũng không tin một tiểu cô nương mới mười hai tuổi có thể náo lật trời. Hơn thế nữa, hấn càng tin nàng làm vậy là có ý đồ riêng, không phải muốn cho Sở Trí Tín mất mặt.

“Một tiểu cô nương thông minh như vậy, có cái gì mà ta không biết chứ?”

“Ai ai, biểu ca, vừa rồi đệ quên mất không nói, lúc ấy Tạ Du Vân cũng ở đó, hấn ta còn muốn “Áo choàng đỏ” nê mặt mình mà bỏ qua nhưng nàng ấy

nhất quyết không cho hắn ta chút mặt mũi nào! Trời ạ, huynh không thấy đâu, sắc mặt Tạ Du Vân lúc ấy, thoát xanh thoát trắng, vô cùng dọa người, ha ha!”. Cao Chí Tân chợt nhớ ra mình chưa báo cáo chuyện này nên quay trở lại, mặt mày hớn hớn, nói tiếp: “Đây là lần đầu tiên đệ thấy Tạ Du Vân bị người ta vất hết mặt mũi như vậy đấy, ha ha ha ha! Huynh thấy, “Áo choàng đỏ” có tuyệt không cơ chứ, không phải nàng ấy không biết Tạ Du Vân, ngay cả khi như thế cũng không chừa cho hắn ta chút thể diện nào. Ha ha ha!”

“Tạ Du Vân ở đó!”, Lục Hàn nhướn mày, trầm tư một lát, hần thu kiếm, hỏi: “Lần này Sở tướng quân có mời chúng ta đến phủ tham gia thọ yến không?”

Cao Chí Tân gật đầu: “Tất nhiên là có mời, sao có thể không mời được. Nhưng những chuyện như vậy, không phải huynh đều không tham gia sao?”.

“Chuẩn bị một phần lễ, ta sẽ đi!”

Trên khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng kia không hề có chút biểu tình, cũng không có gì biến hóa, chỉ lạnh nhạt phân phó, Cao Chí Tân liền ngưng ý cười, đáp: “Đệ biết rồi!”.

“Sở Hòa Linh, ngươi mau ra đây cho ta, Sở Hòa Linh, ngươi.....”. Mới sáng sớm mà đã có người đến trước cửa sửa không ngừng, khiến cho người nào đó đang ngủ cảm thấy vô cùng khó chịu, từ khi sống lại, Hòa Linh phát hiện bản thân thật sự lười biếng đi nhiều, lại còn mắc tật ngủ nướng, không chịu rời giường.

Hòa Linh đứng dậy, tóc dài xõa xuống, Xảo Nguyệt vội vàng tiến lên: “Tiểu thư, người dậy rồi. Quấy nhiễu người nghỉ ngơi là lỗi của nô tỳ!”.

Hòa Linh day day huyết thái dương: “Người quấy nhiễu ta đâu phải là ngươi, mau sửa soạn đi!”.

“Sở Hòa Linh, tiện nhân này, ngươi dựa vào cái gì mà dám khi dễ đại ca, đừng có mà quá phận, đừng tưởng rằng..... A!”, Hòa Tuyết đang mắng hăng say liền cảm thấy có thứ gì đó bay tới, lập tức né tránh, nhưng vẫn bị đập vào người, lập tức liền ngây dại.

Chờ phản ứng kịp, liền thấy Hòa Linh một thân đồ rực đứng bên cửa sổ, tóc dài tung bay trong gió, quý dị nói không nên lời, trong nháy mắt, nàng ta thoáng thấy chột dạ nhưng rất nhanh đã phản nộ hỏi: “Ngươi dám ném ta, ngươi dám ném ta!”

Hòa Linh đứng bên cửa sổ, không thèm quan tâm. Hòa Tuyết bị coi thường lại tức sôi máu, trực tiếp vọt vào, phản nộ mắng: “Đồ tiện nhân này, ngươi dám đánh ta, đừng tưởng rằng ngươi.....”

“Chát!”, một tiếng tát vang dội vang lên, bên trong lập tức im lặng, Hòa Linh đánh Hòa Tuyết xong, lại xem như không có việc gì chuẩn bị đi thay xiêm y. Hòa Tuyết nào đã bị đánh đau như thế bao giờ, giận điên lên: “Ta giết ngươi, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu, ngươi lại dám đánh ta, hôm qua đã khi dễ đại ca, lại còn cố ý xuất hiện trước mặt Tạ công tử, ngươi, tiện nhân này..... đừng có ý vào nhan sắc của mình mà lên mặt!”

Hòa Linh nhin không được cười khế: “Hóa ra vẫn là tư xuân nhộn nhạo, có điều, ngươi xem trọng hắn ta, nhưng ta thì chưa hẳn đã để ý. Loại mặt hàng như Tạ Du Vân tự ngươi giữ mà dùng. Ta còn tạ ơn không hết ấy chứ!”.

Hòa Tuyết hỗn hển: “Ngươi nói ai tư xuân, cái đồ không biết xấu hổ, đừng tưởng rằng ta không biết ngươi đang tính toán cái gì. Tạ công tử anh tuấn như vậy, sao ngươi có thể không thích huynh ấy được!”.

“Ồ, hóa ra cứ anh tuấn thì sẽ thích, mà nam tử anh tuấn ở kinh thành lại nhiều như vậy, chẳng phải Lục muội muội phải bận rộn chết mất!”. Hòa Linh nhàn nhạt nói, quả nhiên lại khiến Hòa Tuyết tức giận không thôi, nàng ta gào khóc lên: “Ta mới không có, ta chỉ thích Tạ công tử!”.

Hòa Linh ngoáy ngoáy lỗ tai: “Tạ công tử a! Chắc chắn! Còn ta thì lại thấy, nếu như thật sự thích, cũng sẽ thích người như Lục Hàn, Lục công tử mới phải? Ngươi xem, Lục công tử về ngoài tuần lễ, điều kiện lại tốt vô cùng. Nếu so sánh với Tạ Du Vân thì chỉ có hơn chứ không kém!”.

Hòa Tuyết phản nộ: “Ta mới không phải loại người thích thế lực như ngươi. Thảo nào mà ngươi lại không để Tạ công tử vào mắt, hóa ra là đã thâm ái mộ Lục công tử. Ngươi mới nên nhìn lại bản thân mình ấy, nhìn xem mình là mặt hàng gì, một con ma ốm thì có quyền gì mà thích người ta. E rách giày cho người ta, người ta còn không cần!”.

Hòa Linh mỉm cười, nhẹ nhàng đáp trả: “Ừm, rách giày cũng không cần sao! Ngươi mau tìm hắn đến đây, rồi xem xem ta rách giày cho hắn, hắn có cần không. Ta tự nhận thấy mình còn đẹp mắt hơn nhiều cái cọng giá đỗ như ngươi?”

Xảo Nguyệt và Xảo Âm ở một bên thò đầu nhìn cao cảnh giác, chỉ sợ Lục tiểu thư vọt tới, dù sao, mỗi câu mà tiểu thư bọn họ thốt ra đều đâm trúng vào chỗ đau của Lục tiểu thư.

Hòa Tuyết rớt cuộc vẫn còn nhỏ, lại quen được nuông chiều, thật sự là tức đến mức oa oa khóc lớn.

Nàng ta xông lên đánh người, nhưng lại bị hai nha hoàn cản lại, cũng không thể tới gần Hòa Linh, thấy người nào đó chẳng khác nào bệnh nhân tâm thần, nàng liền xoa xoa cánh tay: “Sao mà ngươi giống hệt như người điên thế!”.

Hòa Tuyết gây náo loạn ở Tam phòng như vậy rất nhanh liền truyền ra ngoài, không lâu sau Lão phu nhân cho người đến dẫn Hòa Tuyết qua đó, chờ Hòa Linh thay xiêm y, trang điểm xong xuôi, thì đã mất nửa canh giờ, Xảo Nguyệt lo lắng: “Tiểu thư, cũng đã muộn lắm rồi, khẳng định Lục tiểu thư đã nói xấu người không ít, hơn nữa, người đến muộn thế này chỉ sợ Lão phu nhân sẽ mất hứng!”.

Hòa Linh lập tức phản đối: “Nếu như Tổ mẫu thật sự là người đơn giản như thế thì hậu viện đã không duy trì được như hiện tại!”.

Từ lần trước Hòa Tuyết bị phạt, hiện tại lại càng không biết xấu hổ, kiêu căng lỗ mãng, cho nên Lão phu nhân sẽ không hoàn toàn tin tưởng lời của nàng ta. Nàng chậm rãi đến muộn cũng là vì muốn làm cho Lão phu nhân bình tĩnh trở lại. Bình tĩnh lại, thì sẽ cảm thấy có vấn đề với chuyện Hòa Tuyết đến phòng nàng.

Sáng sớm Hòa Tuyết đã chạy đến đây, nàng liền phát giác có gì đó không đúng, tuy nhiên chuyện này cần phải cẩn thận điều tra mới được. Nghĩ đến đây, nàng vịn vịn khăn tay, hỏi: “Các người có tin lần này ta sẽ không bị phạt không?”.

Xảo Âm tuy lo lắng, nhưng vẫn mỉm cười đáp: “Chúng nô tỳ tất nhiên tin tưởng tiểu thư!”

“Sở Hòa Tuyết cũng sẽ không bị xử phạt gì lớn, chỉ khiến Tứ thẩm bị cấm túc vài ngày mà thôi!”.

Ở trong mắt rất nhiều người, đây không được coi là trừng phạt, nhưng Hòa Linh lại cảm thấy không phải vậy. Xương cốt không bị thương thì sao có thể được tính chứ!

“Có điều chúng ta cũng không thua thiệt, tiểu thư còn tát nàng ta một cái mà!”. Xảo Nguyệt cười nói.

Hòa Linh nhướn mày: “Đánh muội ấy? Ta có sao?”

Xảo Nguyệt ngẩn ra, lập tức trả lời: “Không có!”

“Thật sự bị phạt, sẽ là một người khác!”. Hòa Linh nói.

Hà? Trong khi hai nha hoàn đang ù ù cạc cạc không hiểu thì đã đến viện của Lão phu nhân, vừa theo ma ma vào cửa, đã thấy Hòa Tuyết quỳ gối khóc sụt sùi, mà bên cạnh đã có không ít người. Tính ra, Hòa Linh lại là người đến trễ nhất!

Lão phu nhân này mới vừa có chút hảo cảm với Hòa Linh thì từ chuyện phát sinh tối hôm qua đến sáng nay lại sụp đổ hoàn toàn. Tuy không hài lòng, nhưng bà vẫn thật bình tĩnh quan sát.

Hòa Linh vừa vào cửa đã chủ động quỳ xuống.

Lão phu nhân lúc này mới dịu đi một chút: “Cháu đánh Hòa Tuyết?”

Hòa Linh cũng không nói gì cả, trực tiếp xóc tay áo lên, trên đó toàn là những dấu vết hồng hồng: “Cháu đánh muội ấy, mà trên người muội ấy chẳng chỗ nào có vết thương. Trong khi muội ấy không đánh cháu, mà dấu vết này trên cánh tay đã qua nửa canh giờ vẫn chưa tiêu mất. Vốn cháu muốn để cho dấu vết biến mất không nhìn thấy mới lại đây, nếu muội ấy đã nói như vậy thì cháu đây cũng không khách khí nữa!”.

Lúc Hòa Linh đánh Hòa Tuyết căn bản là không dùng lực, không có dấu vết, lại không có người làm chứng thì ai sẽ tin chứ. Mà bản thân nàng trời sinh đã có làn da nhạy cảm hay bị bầm tím, thật không phí công khi để mặc Hòa Tuyết lôi kéo cánh tay của mình.

Hòa Tuyết vừa thấy, đã khóc cãi lại: “Người nói dối, người nói dối!”

Hòa Linh nâng cánh tay lên để cho người ta nhìn rõ cánh tay của mình: “Muội dám nói, cái này không phải do muội làm không? Ngay cả ta cũng thấy thật hiểu kì, vì lý do gì mà mới sáng sớm muội đã vọt tới phòng của ta nắng nhức. Đại ca cũng không trách ta thì tại sao muội lại kích động đến vậy, hơn nữa, ta không thích Tạ công tử cũng là sai sao! Ta còn nhỏ, không giống người nào đó chỉ muốn nhanh chóng gả ra ngoài như thế!”

Hòa Tuyết hô to: “Người không thích Tạ công tử, là vì người đã thích Lục Hàn Mộc!”

Cả phòng nhất thời lặng ngắt như tờ.....

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Lời này của Hòa Tuyết quả nhiên là một kích dấy ngàn tảng sóng, mọi người quay sang nhìn Hòa Linh bằng ánh mắt thăm dò khó hiểu.

Hòa Linh khẽ nhếch môi, lên tiếng: “Phong thái của Lục Hàn công tử không ai có thể sánh bằng, ta ngưỡng mộ một chút cũng không thể sao? Chỉ đơn thuần là ngưỡng mộ chứ không hề có ý gì khác. Mọi người trong Sở gia có ai mà không ngưỡng mộ Tổ phụ, chẳng lẽ, bọn họ đều hy vọng gả cho người hay sao? Muội muội không khỏi quá mức hạn hẹp rồi. Ta lại chưa từng gặp qua Hàn Mộc công tử, không giống như những người cứ nhìn thấy nam nhân liền cảm lòng không đành, chỉ đơn thuần ngưỡng mộ nhân phẩm người ta mà thôi, xin hỏi, như vậy cũng không thể sao?”. Lời này thốt ra vô cùng chính

đáng. Có điều trong lúc giải thích đồng thời còn tiện thể kéo theo một số người vào. Lão phu nhân sống đến từng này tuổi, vừa nghe đã hiểu ngay, kỳ thật Hòa Linh đã lên thay đổi khái niệm, chẳng qua bà không muốn truy cứu mà thôi.

“À hóa ra người thích thì chính là ngưỡng mộ, còn ta thích thì lại là cảm lòng không đáng sao? Sở Hòa Linh, người thật sự quá buồn cười rồi!”, Hòa Tuyết kêu gào.

Tứ phu nhân không thể không nhíu mi, người ta vẫn chưa đề cập người nọ là ai mà con bé lại chưa khảo đã xưng, cứ thế bước vào cạm bẫy mà người ta đã bố trí sẵn.

Hòa Linh không nói lời nào, chỉ cười cười đứng đó. Lão phu nhân thấy thế liền thở dài, kỳ thật nếu so ra thì thế tử của lão Tam kém hơn thế tử của lão Tứ nhiều, nhưng Hòa Tuyết này lại không bằng một nửa mẫu thân của mình, nói thẳng ra, con bé còn không bằng Hòa Linh. Tuy đôi lúc Hòa Linh nói chuyện làm việc không có chừng mực, nhưng lại mạnh hơn Hòa Tuyết không ít. Hiện tại mới chỉ có nút thắt đơn giản như vậy, mà con bé đã đâm đầu nhảy xuống, quả thực khiến bà cảm thấy đau đầu vô cùng.

“Được rồi, các cháu đừng nhắc đến Hàn Mộc công tử nữa, người ta với các cháu có quan hệ gì chứ. Hòa Tuyết, cháu mau nói xem, đang êm đẹp, vì có gì lại muốn bôi lông tìm vết, sáng sớm Hòa Linh đã trêu chọc gì đến cháu hả?”, Lão phu nhân lập tức hỏi thẳng vào vấn đề chính.

Hòa Tuyết thoáng ngập ngừng, rồi hùng hồn nói: “Tỷ ấy khi dễ đại ca!”

Hòa Linh nghiêm mặt lại, chậm rãi lên tiếng: “Ta khi dễ đại ca? Ta khi dễ đại ca cái gì? Nếu như muội muốn nói đến chuyện hôm qua, thì đại ca có phần không ổn, ta cũng có chút xúc động, nhưng hai chúng ta cũng đã bắt tay giảng hòa. Ta cũng đã xin lỗi huynh ấy. Chuyện này không phải đã êm đẹp rồi sao? Nếu đã xem như không có gì, vậy không biết, vì sao Lục muội muội lại nhắc tới chứ. Đang yên đang lành lại muốn cái nhà này náo loạn lên sao?”.

Hòa Linh không ngừng truy vấn, khiến cho Hòa Tuyết không biết phải trả lời như thế nào.

“Hay là, muội tức giận vì hôm qua ta không chừa mặt mũi cho Tạ công tử, muội cứ luôn miệng nhắc tới Tạ công tử, hẳn ta có quan hệ gì với Sở gia! Hay có quan hệ gì tới Hòa Tuyết muội chứ?”.

Hòa Tuyết cắn môi, đáp: “Ta, ta chỉ muốn bênh vực kẻ yếu!”

“À, bênh vực kẻ yếu, vậy vì sao hôm qua lại không tới tìm ta mà lại phải đề tận đến sáng nay!”, Hòa Linh từng bước ép sát.

Tầm mắt của Lão phu nhân cũng dán chặt lên người Hòa Tuyết, đây cũng là điểm mà bà đang thắc mắc này giờ, nếu như không phải có người khuyến khích thì nhất định con bé sẽ không lỗ mãng, luống cuống đến vậy. Tuy rằng Hòa Tuyết hơi kiêu căng, nhưng cũng không phải đứa nhỏ thích thù địch chuyện. Đột nhiên hành động như thế, tất phải có nguyên do.

Hòa Tuyết không chần chừ, đáp ngay: “Ta trước đó cũng không nghĩ đến. Nếu như không phải tối hôm qua gặp Tứ tỷ tỷ ở hoa viên, thì chuyện này sẽ cứ thế lắng xuống rồi.”

Sắc mặt Hòa Chân lập tức trắng bệch, vốn muốn xem trò vui, lại không ngờ lửa này liền cháy lan đến mình. Kỳ thật, đúng là nàng ta cổ động Hòa Tuyết, tính tình Hòa Tuyết như thế, chỉ cần hơi động chút tâm tư, liền có thể đùa giỡn xoay quanh, chỉ có kẻ ngu mới không tận dụng cơ hội này, nhưng ngu ngốc quá cũng không tốt, có thể chỉ điểm mình ra bất cứ lúc nào.

Nàng ta cắn cắn môi, bùm một tiếng, quỳ xuống: “Tổ mẫu, cháu không biết Lục muội muội đang nói gì cả. Lục muội muội cũng không hề thân cận với cháu thì sao có thể nghe theo lời cháu nói được, xin người minh giám!”

Hòa Tuyết bị nàng ta nói vậy, cũng tức nhảy dựng lên: “Cái gì mà ta sẽ không nghe lời người, rõ ràng là người nói, Hòa Linh làm như vậy rõ ràng là vì muốn thu hút sự chú ý của Tạ công tử. Tạ công tử thường gặp những cô nương xinh đẹp ôn nhu, nếu như trước mắt lại xuất hiện một người kiêu căng đánh đá, nhất định sẽ bị thu hút, rõ ràng là người nói như thế!”.

Náo loạn nửa ngày, hóa ra lại vì một người nam nhân. Cô nương chưa xuất giá mà đã thảo luận về nam tử như vậy, mặt Lão phu nhân nhất thời vô cùng khó coi, tuy bà hy vọng tôn nữ của mình có thể gả đến một nhà tốt, nhưng vì một “Người xa lạ” chưa nhắc nổi quan hệ mà các cô nương trong nhà lại náo loạn đến mức này thì thật quá khó coi.

Lão phu nhân nhìn chằm chằm Hòa Chân, hỏi: “Cháu đã nói như vậy?”

Hòa Chân lắc đầu: “Không ạ, cháu đâu có nói gì, muội ấy đã vu oan cho cháu. Tổ mẫu, Hòa Tuyết vẫn luôn không thích cháu, là muội ấy cố ý nói vậy. Cháu.....”, Hòa Chân cúi đầu rơi lệ, ủy khuất không thôi.

Hòa Tuyết tức giận trừng mắt: “Ta oan uổng người? Sở Hòa Chân, lúc ấy cũng không chỉ có một mình ta ở đấy, nha hoàn của ta đều có thể chứng minh, người đã nói những lời này!”.

Hòa Chân nhu nhợt khóc, cơ hồ muốn té xỉu: “Nha hoàn của muội tất nhiên phải đứng về phía muội rồi, nha hoàn của ta cũng có thể chứng minh ta chưa nói những lời này. Muội sao có thể đổ oan cho ta như vậy, sao có thể, hic hic ~” Hòa Chân khóc đến lợi hại, như sắp ngất xỉu đến nơi.

Nhị phu nhân vừa thấy khuê nữ nhà mình bị ủy khuất, oán hận thốt lên: “Lục nha đầu, bình thường cháu đã hay bắt nạt tứ tỷ, sao không nghĩ đến, làm thế chính là đang khi dễ chúng ta. Như thế nào? Ý vào thân phận mình cao hơn một chút liền khi dễ người sao? Làm sao có chuyện như vậy được, mẫu thân, người cũng không thể để mặc Tiểu Tứ nhi bị người ta bắt nạt thế được. Nha đầu Hòa Chân này ngốc lắm, muội muội có khi dễ thế nào cũng đều không

nói một câu. Con cũng đã nói với con bé, làm tỷ muội thì nên quan tâm nhường nhịn nhau, dù có chịu chút ủy khuất thiệt thòi cũng không vấn đề gì, nhưng, nhưng mà mấy người họ lại cứ một tắc đòi tiền thêm một bước!”

Cả phòng nhất thời yên tĩnh lại.

Tứ phu nhân chậm rãi lên tiếng: “Chuyện này nhi cho dù có như thế nào, đều là lỗi của Hòa Tuyết!”.

Hòa Linh khề nhếch môi, Tứ thẩm ắt hẳn đang muốn xuất đại chiêu đây, lấy lui làm tiến, quả nhiên lợi hại.

“Hòa Tuyết, con mau giải thích với hai tỷ tỷ. Mặc kệ như thế nào, chuyện này đều là con không đúng, con nhỏ tuổi nhất phải cung kính với tỷ tỷ mới phải!”. Tứ phu nhân chậm rãi nói tiếp.

Hòa Linh nhọt nhọt cười: “Lời này của Tứ thẩm cháu thật sự không tán thành, cũng không phải vì tuổi còn nhỏ mà có thể phạm lỗi mãi được, sai chính là sai. Sáng sớm liền vọt tới phòng cháu nổi con tam báng, người nào không biết còn tưởng rằng muội muội chính là một cô nương ương ngạnh không có giáo dưỡng nữa ấy chứ!”.

Hòa Tuyết tức giận vô cùng, nhưng nàng ta cũng biết, nếu tiếp tục mở miệng nói thêm nữa thì lại càng sai, bởi vậy chỉ lắc lắc khăn tay vô cùng đáng thương quỳ gối ở đó.

Từng người một đều giả vờ đáng thương, Hòa Linh cảm thấy không thật chút nào.

Tứ phu nhân có chút ngoài ý muốn vì Hòa Linh không cho mình bậc thang đi xuống, có điều bà ta cũng không ngạc nhiên như nữ nhi nhà mình, vì thế ôn nhu cười đáp: “Chuyện này, thật sự là Hòa Tuyết không đúng. Hòa Linh, cháu nể mặt Tứ thẩm đừng giận con bé được không? Con bé nào biết, người mà cháu thích vốn không phải là Tạ công tử, mà là Hàn Mộc công tử chứ!”. Tứ phu nhân thâm cười lạnh, người muốn an toàn trở ra thì không có cửa đâu. Nữ nhi của ra vì Tạ công tử mà mất mặt thì chuyện người ngưỡng mộ Lục Hàn Mộc, cũng không tốt lành gì đâu, sau đó bèn nói tiếp: “Kỳ thật Hòa Tuyết còn nhỏ, con bé đâu đã hiểu được cái gì là thích hay không thích, hoàn toàn đều là nghe theo lời người khác, nếu Chân nha đâu đã bảo rằng mình chưa nói gì cả, vậy thì xin hỏi, tối hôm qua cháu thực sự không đến hoa viên sao? Nếu như đã đi thì đã đứng ở đâu! Hiện tại cũng sắp đến lễ mừng thọ của Phụ thân, mặc dù là chàng vạng, cũng không ít nha hoàn bà tử hay gã sai vặt bận rộn qua lại, chắc chắn sẽ không có người chuyện không chứng kiến cảnh này!”.

Hòa Chân lập tức hoảng loạn, tuy đã vội vàng che giấu nhưng dù sao cũng chỉ là một tiểu cô nương, làm sao thoát khỏi những ánh mắt tinh tường, mọi người liền hiểu ngay Hòa Chân mới là người nói dối. Mặt Lão phu nhân cũng trầm xuống theo.

Tứ phu nhân lại tiếp tục lên tiếng: “Kỳ thật con cũng không nên nói nhiều làm gì, nhưng vẫn xin nẫu thân điều tra rõ ràng, vì chuyện này sẽ ảnh hưởng đến việc Hòa Tuyết có nói dối hay không. Con tin tưởng, nữ nhi của mình không phải một tiểu cô nương dối trá, hơn nữa con bé còn ít tuổi như vậy lại hay xúc động, cũng không thể nào nghĩ ra lời nói dối thích hợp đến thế!”.

“Thê tử Lão Tứ, lời này của muội, ta nghe chẳng lọt tai tí nào, khuê nữ của muội không thể nói dối, thì khuê nữ của ta nói dối chắc? Người nghĩ đến là hay. Đừng tưởng rằng bản thân có xuất thân tốt là có thể khi dễ người khác!”. Nhị phu nhân lại tiếp tục cao giọng: “Các người đều khi dễ cô nhi quả phụ chúng ta, các người đều khi dễ người, ta không muốn sống nữa, không muốn sống.....”.

Nhị phu nhân đột nhiên xông ra ngoài, bị ma ma trông cửa vội vàng ngăn lại, Lão phu nhân lập tức quát lên: “Đủ rồi!”

Nhị phu nhân bị quát lớn, thành thật lui xuống, Lão phu nhân cất giọng thấp phần không thoải mái: “Mới sáng sớm, trẻ con không hiểu chuyện đã gây trò cười, ngay cả người lớn các người cũng loạn hết cả lên, thể diện của cái phủ này còn biết giấu vào đâu. Tiểu Tứ nhi, ta cho cháu một cơ hội cuối cùng, cháu nói mình không nói dối. Nếu thật sự là thế, nể tình cháu vì phạm lần đầu mà phạt nhẹ. Còn bằng không một mai ta điều tra ra, đừng trách người làm Tổ mẫu này không nể mặt lưu tình. Đừng tưởng rằng ta không thể điều tra ra. Trong phủ này chỉ cần là chuyện mà ta muốn biết thì chẳng có gì có thể qua mắt được!”.

Ngọc Chân bị Lão phu nhân quát nạt, hai mắt nhắm nghiền, ngất xỉu.....

“Trời ơi, Chân nhi của ta!”, cả phòng lại loạn hết cả lên, Hòa Linh lặng lẽ đứng ở một bên, nhìn Hòa Chân đang nhẹ nhàng nhéo tay Nhị phu nhân mà không nhận được cười lạnh, giả bộ bất tỉnh sao! Sở Hòa Chân, người đang học theo chiêu trò của ta đây hả!

Chuyện này xét cho đến cuối cùng, Hòa Linh thế nhưng chẳng có chuyện gì, nàng cũng không ở lại bên kia xem náo nhiệt nữa mà đi thẳng về phòng.

Lại nói đến nguyên nhân vì sao nàng lại căm ghét Ngọc Chân, thậm chí còn vượt qua cả Hòa Tuyết ngu xuẩn kia. Hòa Tuyết vừa ngốc lại vừa ương ngạnh khác hoàn toàn với Hòa Chân, một người ác độc tận trong xương.

Năm đó nàng bị Tạ gia hồi hôn, Đại công tử Tạ gia, Tạ Du Văn rời đi, bọn họ thế nhưng lại muốn gả nàng cho một tên con của vợ kế nổi tiếng ăn chơi trác táng, thậm chí còn..... mắc bệnh hoa liễu ở trong kinh. Mà người đề ra ý kiến này lại chính là Hòa Chân lúc trước được gả làm bình thê cho chi thứ hai của Tạ gia. Nào ai có thể ngờ được, người mà nàng xem như tỷ muội ruột thịt lại có thể ác độc đến vậy. Bộ mặt tiểu nhân bị ỏ sau khi hồi phủ của nàng ta khiến cả đời này nàng nhớ mãi không quên. Không những thế, nàng ta còn liên kiếp tính kế Sở gia, nhiều không đếm xuể, ngay cả mẫu thân của nàng ta không chịu được mà đoạn tuyệt quan hệ với nữ nhi của mình. Cũng chính vì những hành vi này của Hòa Chân nên Tổ phụ càng thêm tức giận, bệnh tình càng trầm trọng, cuối cùng đi đời nhà ma.

Nàng cũng từng suy nghĩ rất lâu, không biết nàng ta đã thay đổi từ lúc nào, đời này, nàng mang theo trí nhớ của kiếp trước, đột nhiên liền phát hiện, kỳ thật Hòa Chân không hề thay đổi, chỉ có bọn họ mù mờ hoàn toàn không hiểu rõ con người của nàng ta mà thôi.

Vừa đi vừa suy nghĩ, cuối cùng cũng trở về phòng, nàng xoa huyết thái dương nói: “Sáng sớm, đã làm cho ta đau hết cả đầu, mau chuẩn bị cho ta vài món thanh đạm để bổ sung năng lượng!”.

Xảo Nguyệt vội vàng đáp ứng, rồi đi.

Hòa Linh lại dặn: “Không cần đi theo, ta vào nằm một lát. Bao giờ có đồ ăn thì gọi ta là được!”

Xảo Âm lập tức vâng dạ nghe theo.

Hòa Linh lười biếng bước vào nội thất, đột nhiên cứng đờ, nàng chậm rãi cúi đầu, trên thất lưng lại mọc ra một cánh tay nam tử.....

Thanh âm mát lạnh ghé vào bên tai nàng thì thầm: “Đừng kêu!”

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Hòa Linh rất ghét cảm giác bị người khác sát lại gần thế này, hơn nữa, nàng còn khẳng định, người hiện tại đang ôm lấy mình đích thị là tên hắc y nhân buổi tối hôm đó, tên khốn kiếp thiếu chút nữa đã bóp chết nàng. Chẳng qua là lần này hắn không bịt miệng của nàng, không chỉ không làm vậy mà còn thấp giọng thì thầm thì bên tai. Điều này làm cho Hòa Linh cảm thấy ghê tởm không thôi.

Một con rắn bò lên trên người của ngươi, ngươi có ghê tởm hay không chứ!

Hơn nữa, tại sao người này lại không che miệng nàng, chuông báo động không ngừng rung lên trong lòng Hòa Linh!

“Ngươi muốn làm gì.”

Cánh tay đang đặt trên thất lưng nàng vẫn chưa dời, hắn đứng ở đằng sau, cười yếu ớt, tiếng cười trầm thấp cùng với hô hấp nóng bỏng khiến cho Hòa Linh liên tưởng đến một tên biến thái!

Nài nài nó chứ, Sở Hòa Linh nàng lớn bằng từng này, đã gặp qua biết bao người vô lại, tiểu nhân lẫn ác độc không biết xấu hổ, nhiều người trong ngoài không đồng nhất nhưng vẫn là lần đầu tiên gặp một tên biến thái. Lão thiên gia cũng quá “Hậu đãi” nàng rồi.

Hòa Linh có rất nhiều cảm xúc, nhưng không hề sợ hãi, đối với những tên biến thái càng sợ hãi, sẽ chỉ làm chúng thêm cao hứng, vì thế còn lâu nàng mới sợ!

“Đến tốt cùng ngươi muốn làm gì, ngươi nên biết, nếu ta hô lớn lên, thì ngươi tuyệt đối trốn không thoát đâu!”. Tinh thần trấn định, Hòa Linh cũng không quay đầu lại nhìn mà chỉ mở miệng thăm dò.

Lục Hàn nhìn vành tai đang đỏ ửng lên của nàng, đột nhiên cảm thấy cực kỳ buồn cười, người này thật sự không giống những tiểu cô nương kahcs. Kỳ thật nếu như nàng quay đầu thì ngay lập tức sẽ biết, người đang ôm thất lưng mình, chính là Lục Hàn Mặc đã từng gặp qua, nhưng tiểu cô nương người ta lại không hề muốn quay đầu lại nhìn hắn. Ngẩng lại cũng đúng, nếu như nhìn thấy mặt rồi thì khả năng bị giết để diệt khẩu khá cao, đây mới chính là nguyên nhân mà nàng không quay đầu lại? Mặc dù phô trương thanh thế nói rằng sẽ gọi người đến nhưng cũng vẫn không hề ngoại lại?

“Sao ngươi lại không nhìn ta!”

Hòa Linh hừ lạnh: “Ta không muốn vì đám đạo chích mà làm bẩn mắt mình. Hơn nữa, người nào xấu hơn ta, ta lại càng không muốn nhìn!”.

Lục Hàn cúi đầu bật cười, kỳ thật ngay cả bản thân hắn cũng không biết, vì có gì lại muốn tới nơi này. Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên hắn làm một việc không theo trình tự quy tắc nào cả, cũng là một sự kiện bất bình thường nhất. Vừa rồi trong nháy mắt đứng ở trong phòng, hắn cảm thấy dường như mình đã đến nhầm, nhưng ngay lập tức lại biến mất hoàn toàn, có lẽ, làm người không thể quá nghiêm túc. Phải thử qua mới có thể biết được quyết định của chính mình có chính xác hay không.

“Nhưng ngươi cũng biết, nếu như ngươi hét lên, thì bản thân cũng sẽ không sống được, ta biết, ngươi rất sợ chết!”. Lục Hàn cố ý thổi một luồng khí lạnh vào tai nàng, hù dọa một tiểu cô nương thật không phải là việc mà một đại nam tử nên làm, nhưng Lục Hàn cảm thấy, trước đây bản thân đã quá gò bó vào khuôn phép cũ, cũng chưa từng làm chuyện thế này bao giờ, tuổi dần lớn, ngẫu nhiên cũng nên thay đổi.

Hòa Linh cười lạnh: “Ta sợ chết? Nếu như ta sợ chết thì trong khoảnh khắc ngươi chạm tay vào đã gào thét chói tai rồi, sao còn có tâm tư nói chuyện với ngươi tới bây giờ? Ta không hề sợ ngươi đâu. Nếu như ngươi muốn giết thì tối hôm đó đã giết ta rồi, sẽ không chờ tới bây giờ. Mà ta cũng thật tò mò, vì có gì mà ngươi cứ xuất hiện ở nơi này, lại còn vào ban ngày ban mặt nữa chứ. Chẳng lẽ, đến tìm đến cô nương nào đó trộm hương không thành?”

Tay Lục Hàn đưa lên má Hòa Linh, nhéo một cái: “Không phải là đang ở cùng người sao?”

Hòa Linh thật buồn bực, chỉ hận không thể bấm vào tên khốn này ra thành mười tám khúc, nhưng mặc kệ có thể nào thì nàng vẫn phải nhẫn, tuyệt đối nhẫn nhịn! Người này tốt nhất đừng rơi vào tay nàng, nhất định, nhất định, nhất định sẽ không bỏ qua. Tuyệt đối sẽ không!

“Ta còn rất nhỏ, không cần ức hiếp ta làm gì!”, Hòa Linh lập tức đổi giọng.

Lục Hàn: “.....”

“Ta chỉ là một tiểu cô nương mới 12 tuổi, người đừng tìm ta được không? Người cứ đi tìm Nhị tỷ tỷ, Tam tỷ tỷ, Tứ tỷ tỷ ấy, bọn họ tuy không đẹp bằng ta, nhưng độ tuổi lại rất thích hợp với người!”. Hòa Linh không hề có nghĩa khí mà chỉ mặt những người khác.

Lục Hàn: “.....”

“Nếu người không thích tiểu cô nương, thì còn có thể đến tìm Đại bá mẫu, Nhị bá mẫu, Tứ thẩm thẩm của ta, ai ai cũng đều yếu điệu thướt tha cả!”. Hòa Linh tiếp tục nói, với mong muốn làm người đó tức chết!

Lục Hàn: “.....” mãi sau mới nói: “Ta mà lại đòi bụng ăn quà thế sao?”

Hòa Linh nở nụ cười: “Nếu người muốn nhỏ tuổi hơn cũng có, Lục muội muội của ta tuy hơi ương ngạnh một chút, nhưng mặt đẹp là được rồi đúng không. Muội ấy tuy không đẹp bằng ta, nhưng cũng là một tiểu mỹ nhân tương lai!”.

Lục Hàn bẹo bẹo má tiểu cô nương nào đó, hỏi: “Người trắng trợn bán đứng tỷ muội như vậy sao? Nữ hài tử mà lỗ mãng quá cũng không tốt, hơn nữa, người thật sự hoàn toàn không để ý đến an nguy của họ chút nào, có điều, người đã nói các nàng ấy không đẹp bằng mình thì ta còn đi tìm những người khác làm gì nữa?”.

Hòa Linh nhướng mày: “Ta cũng không thể vì an nguy của mình mà nói dối được, bọn họ vốn không đẹp bằng ta, nếu như ta không có khí tiết nói bọn họ mạnh hơn mình thì cũng không thực tế. Ta chỉ muốn cung cấp cho người càng nhiều manh mối mà thôi, tuy rằng bọn họ không phải là người đẹp nhất ở đây, nhưng rất đa dạng phong phú, không phải nam nhân vẫn luôn đề ý cái này sao?”. Hòa Linh lại tò mò hỏi. Nói thật ra, kiếp trước nàng sống chưa đến hai mươi lăm, cho nên có nhiều việc vẫn không hiểu thấu đáo. Hiện tại hiếm khi vớ được một người từ trên trời rơi xuống, tuy không biết vì sao hán lại đến đây, nhưng nếu như người này đã không giết mình ngược lại còn thích tán gẫu này nọ, thì yên tâm hơn hẳn.

Khó có khi gặp được một tên biến thái, có lẽ nên tận dụng cơ hội hỏi một chút, hơn nữa, cho dù tương lai hán có nói ra thì cũng sẽ không có ai tin tưởng cả, ai bảo bản thân hán là một tên biến thái chứ!

Lục Hàn hoàn toàn không ngờ, đề tài lẽ có xu hướng đi xa như vậy, hán chỉ muốn đùa giỡn với tiểu nữ hài khác thường này một chút, thuận tiện xem phản ứng ủa nàng thế nào. Không nghĩ câu chuyện lại bị lệch hướng trọng tâm. Mối quan hệ giữa bọn họ thân thiết đến mức..... thảo luận tới những đề tài này sao?

Sắc mặt thoáng hồng rực, Lục Hàn lên tiếng: “Tiểu cô nương, vẫn không biết nên biết những thứ này thì tốt hơn!”.

Hòa Linh sâu sắc cảm nhận được người nào đó đang mất tự nhiên, nàng thử dò xét: “Tuổi của người cũng không lớn lắm mà!”. Kỳ thật, nàng muốn nói là không lớn, nhưng lại sợ hán nhạy cảm phát hiện ra.

Ngón tay thon dài của Lục Hàn lại trượt đến cổ Hòa Linh, rồi dán sát người vào: “Người đang muốn thử ta sao?”

Hòa Linh lắc đầu: “Ta làm sao dám chứ!”

“Ừm, kỳ thật, người biểu diễn vẫn tương đối có trình tự, lúc trước thì bày ra tư thế thả chết chứ không chịu khuất phục, sau đó lại là một tiểu cô nương bệ ngoài cứng rắn, nội tâm yếu đuối. Tiếp theo nữa, trình diễn tiết mục nội tâm âm u. À, quên, còn có một chút hiểu kỳ nữa. Sở Hòa Linh, người diễn giỏi như vậy, người nhà của người có biết không?”

Hòa Linh phập phồng không yên, hán biết nàng là ai, biết rõ nàng là Sở Hòa Linh nữa! Người này kiếp trước nàng chưa gặp qua bao giờ.

“Ta không biết người đang nói gì cả!”. Hòa Linh vắn vắn góc áo: “Ta rất sợ, người đừng thương tổn đến ta được không? Người đi đi, ta sẽ không khai người ra đâu, không phải lần đầu tiên ta cũng không nói với ai về người mà. Người nên tin tưởng ta, cũng không cần tới đây nữa, ta cam đoan, chuyện hôm nay xem như chưa từng phát sinh, được không? Người thật sự sẽ không nảy sinh ý tưởng không an phận nào đối với một nữ hài mới mười hai tuổi chứ?”. Hòa Linh lại khề nói tiếp: “Nhà hoàn của ta rất nhanh sẽ vào đây, ta sẽ không vạch trần người đâu, ta sẽ che mắt lại, người chạy nhanh đi, ta sẽ không nhìn lên!”.

“Lời thề của người có thể tin tưởng được sao?”, Lục Hàn mang theo ý cười lại hỏi: “Ai mà biết, người có cần ngược lại ta hay không! Hơn nữa ta nhìn ra được, người đối với người thân của mình cũng không hề khách khí. Đối với người thân mà còn như thế, thì những người khác có là gì. Ta không tin, người sẽ bỏ qua cho ta. Có điều, áo choàng đỏ này, người đã không thích người nhà mình như vậy thì có suy tính đến chuyện giúp ta một tay không?”. Lục Hàn đưa tay trượt về phía cổ Hòa Linh: “Người giúp ta, chúng ta cùng nhau làm cho Sở gia lụn bại, khiến cho tất cả bọn họ đều không có kết quả tốt, người thấy có được hay không? Hả? Áo choàng đỏ?”.

“Ta không phải người như vậy. Ta sao có thể tùy tiện bán đứng Sở gia chứ!”. Hòa Linh hùng hồn cự tuyệt: “Cho dù người giết ta, ta cũng sẽ không làm như vậy, bản thân ta chính là người Sở gia, tổ chim bị phá sao trứng có thể an toàn. Người cho ta là đồ ngốc chắc?”

Lục Hàn nở nụ cười, lên tiếng: “Ta có thể thú trở ngại về làm tiểu thiếp, như vậy hoàn toàn có thể giữ an toàn cho ngươi!”

Toàn thân Hòa Linh lập tức lạnh như băng, nàng chán ghét nhất đó là mạng chuyện hôn sự ra đùa. Khi đó bị hối hôn, không thể sinh con lại không thể gả đi, ai ai cũng đều nói, cho dù nàng có chấp nhận làm tiểu thiếp cũng không có người muốn.

Mỗi người đều có vậy ngược không thể chạm vào, mà vậy ngược của Sở Hòa Linh nàng chính là chuyện thành hôn này. Nắm chặt quyền, Hòa Linh cười lạnh: “Tiểu thiếp?.....”

Trong nháy mắt trầm tĩnh đó, nàng đột nhiên hô to: “A.....”

Lục Hàn bị tiếng hét này làm cho hoảng sợ, nhất thời buông lỏng tay ra, Hòa Linh lại hét lên: “A.....”

Xảo Âm ở bên ngoài nghe thấy thế trong nháy mắt liền chạy vội tới. Tuy Lục Hàn không ngờ Hòa Linh lại đột nhiên hét chói tai nhưng vẫn nhanh nhẹn vọt ra ngoài cửa sổ, để lại trong mắt Hòa Linh chỉ còn một bóng dáng màu tím, nàng liền nhũn mày thất sắc.

Xảo Âm ở phía sau, vọt vào: “Tiểu thư, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Hòa Linh cắn môi, đáp: “Có rấn!”

Rấn sao? Xảo Âm kinh ngạc hỏi: “Ồ đâu vậy, tiểu thư mau đi ra ngoài, để nô tỳ tìm đánh chết nó! Nô tỳ không sợ, tiểu thư cũng đừng sợ! Đừng sợ nhé!”

Hòa Linh oán hận nhìn ra cửa sổ: “Không cần, bỏ ra cửa sổ trốn rồi!”

Biểu tình của nàng tối tăm không rõ, Xảo Âm vẫn cẩn thận hỏi: “Tiểu thư, trong phòng sao lại đột nhiên có rấn chứ? Rất có thể là đã có người ra tay hãm hại rồi?”

Hòa Linh cười lạnh: “Hại ta? Đúng lúc, ta đang thiếu mấy con rấn độc để ngâm rượu thuốc, ai hại ta, ta sẽ cho người đó vào ngâm hết!”

Vung tay áo, Hòa Linh vào nội thất: “Thay quần áo giúp ta, còn những đồ này thì vất hết đi!”

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Sở gia gần nhất xảy ra hai chuyện, thứ nhất là Tứ tiểu thư bởi vì hãm hại Lục tiểu thư mà bị phạt cấm túc. Có thể thấy được, kể cả lúc đó nàng ta có giả bộ bất tỉnh cũng vô dụng. Một chuyện khác đó là trong phòng Ngũ tiểu thư phát hiện có rấn. Có điều tuy nghe nói có rấn xuất hiện trong phòng nữ nhi nhưng Sở Kỳ và Lan thị cũng chỉ tới hỏi mấy câu rồi thôi.

Hòa Linh đã sớm thất vọng đối với bọn họ, nên cũng không suy nghĩ nhiều. Chỉ riêng Sở tướng quân là âm thầm cảm khái, nghĩ lại những lời Hòa Linh đã nói ngày ấy, chưa hẳn không có vài phần đạo lý, kỳ thật những nhĩ tử này của ông chẳng có ai ra hồn, vì thế đành phải lựa chọn một người có khả năng nhất để chèo chống cái nhà này từ trong đám tôn tử mà thôi.

Nhưng Lão đại Trí Tín lại không làm cho người ta yên tâm, ngay cả Hòa Linh cũng có thể gây khó dễ hắn, Trí Ninh thì còn nhỏ, nhìn quanh cũng chỉ còn Trí An và Trí Viễn là có thể bồi dưỡng được.

“Lão gia tử, tuy rằng đang là mùa xuân, nhưng thời tiết vẫn lạnh, ông cũng đừng cậy mạnh như thế!”. Lão phu nhân vì phủ thêm áo choàng cho trượng phu.

Sở lão tướng quân thờ dài một tiếng, rồi nói: “Mấy ngày nay, bà cũng mệt mỏi rồi. Mấy đứa nhỏ này, làm sao chẳng có đứa nào nghe lời cả!”.

Lão phu nhân nghe xong lời này, trong lòng vô cùng âm áp, bà tựa vào người Lão tướng quân đáp: “Đều là việc ta nên làm. Hậu viện nếu như ta xử lý không tốt, thì sao ông có thể yên tâm mà ra chiến trường? Bây giờ tuy thế tử của Lão đại xử lý còn chưa ổn thỏa lắm, nhưng ai mà chẳng có lúc như vậy? Ta sẽ từ từ chỉ bảo nàng ta!”.

Lão tướng quân gật đầu: “Như thế là tốt rồi. Mấy nha đầu kia thì sao? Mấy đứa nó đều không phải là đèn đã cạn dầu, bà cũng không cần quá mức lo lắng, cứ giao cho mẫu thân của chúng dạy dỗ. Tất cả đều cần dạy dỗ lại, nay xem ra, cũng chỉ có Hòa Ngọc và Hòa Khánh là biết điều một chút. Còn Hòa Chân, Hòa Linh, Hòa Tuyết, chẳng đứa nào khiến ta bớt lo!”.

Nhắc tới cái này, Lão phu nhân cũng bèn thờ dài: “Đúng là một chút cũng không bớt lo!”. Mẫu thân chẳng ra đâu vào đâu cũng chính là vấn đề lớn, ông xem đây, đang yên đang lành, vốn có thể dưỡng thành tiểu thư khuê các, kết quả lại chẳng có bộ dáng gì. Lại nói tiếp, thế tử lão Tứ tuy xuất thân không

kém nhưng lại không biết cách giáo dục Hòa Tuyết, quá mức khắc nghiệt, mới dẫn đến kết quả như vậy. Lão Nhị Và lão Tam, đều là những người không thể lên nổi mặt bàn, sao có thể giáo dục tốt hải tử được.

“Thật ra ta cảm thấy, nếu để chúng nó ở bên cạnh mẫu thân mình mới không ổn, không bằng cứ đưa đến viện của ta, rồi tìm một ma ma giáo dưỡng đến dạy quy củ, bằng không chẳng biết còn nháo ra những chuyện gì nữa. Đúng là dọa người mà!”. Lão phu nhân nghĩ đến chuyện Tạ công tử liên tục sâu vô cùng lo lắng.

Lão tướng quân lắc đầu: “Không ổn. Chúng nó cũng không còn là tiểu cô nương nữa, nếu như từ nhỏ đã được đưa đến dưới trướng bà thì là một nữ, nhưng thực tế thì không phải vậy, hiện tại mà điều qua đây, sẽ chỉ làm bà thêm ưu phiền thôi. Tốt nhất là bà cứ gở lên đầu mấy nhi tức là được!”.

Lão phu nhân gật đầu đáp ứng.

Hôm sau, Lão phu nhân mượn những chuyện đã xảy ra trong phủ trong thời gian qua nổi giận dưng dưng khiển trách mấy nhi tức của mình, ai nấy đều im thin thít nghe mắng không dám cãi lại. Thân làm con dâu quả thật không dễ chút nào.

Lại nhìn Lão phu nhân đối xử với nữ nhi của chính mình hoàn toàn ngược lại, nghĩ đến vị cô nãi nãi sắp sửa trở về, thì hiếm có khi nào mấy vị nhi tức đều đứng chung một trận tuyến như lần này.

Lão tướng quân chỉ có một nữ nhi, lại sinh ra muộn nhất nên từ trước đến giờ liền phá lệ sủng ái yêu thương, tính tình đó quả thực khiến cho người ta không thể nhẫn nại. Sắp tới đại thọ của Lão tướng quân, vị kìa tất nhiên sẽ trở về. Bà ta hiện tại đang ở Giang Nam, một khi trở về, tất yếu sẽ ở lại một thời gian, mà bên kia đã truyền đến tin tức mình vừa xuất phát, có lẽ ít ngày nữa sẽ đến nơi, ai nấy nghe tin xong cũng đều xanh cả mặt.

Năm đó Cô nãi nãi này cũng được gả vào một nhà rất tốt, nhưng mệnh thì lại không được như vậy, thành thân được năm năm thì trượng phu bị bệnh qua đời, chỉ để lại cho bà ta một nam một nữ. Tất cả những gì không tốt đều chân truyền hết cho đôi huynh muội này, tính cách này đúng là không thể gặp người.

Tâm tình của ai nấy đều không được tốt lắm, vừa trở lại viện của mình, Lan thị liền trút hết oán giận với Hòa Linh: “Mấy ngày qua bận bịu với việc của bọn con làm ta quên mất cô nãi nãi kia của con sắp về đến đây rồi đấy!”. Lúc nói câu này, mặt đầy vẻ ghét bỏ.

Hòa Linh thả cái bát trong tay xuống, trước kia mỗi ngày nàng đều đọc sách, còn hiện tại được thay bằng việc ăn uống điều dưỡng, chưa đến mấy ngày mà khuôn mặt nhỏ nhắn đã hồng hào hơn rất nhiều.

Người ta đều nói từ việc ăn uống có thể điều dưỡng thân thể, người khác thì không biết thế nào nhưng Hòa Linh thì có hiệu quả thật rõ rệt.

“Cô cô trở về thì trở về, nương không quan tâm đến bà ấy là được, cũng chẳng phải sống với nhau cả đời!”. Hòa Linh cũng không muốn tiếp tục nhắc đến chuyện này. Nhưng thật ra, bản thân Hòa Linh cực kỳ có hứng thú đối với vị biểu tỷ kia của mình. Đời trước nàng bị người ta hối hôn một lòng muốn chết, chỉ có biểu tỷ đánh nàng một bạt tai, để bản thân có thể bình tĩnh lại. Cho nên biểu tỷ tuy rằng ương ngạnh, nhưng vẫn là người tốt. Không tốt ở đây chỉ có vị biểu ca kia mà thôi.

Dáng vẻ và cả lơ phất phơ thì thôi đi, còn tự tìm đường chết. Kỳ thật ngoài cô cô ra cũng không có ai biết, nhi tử ngỗ nghịch kia hoàn toàn không phải là do bà sinh ra. Cũng vì cái người gọi là biểu ca này nên biểu tỷ phải chịu biết bao đau khổ, gặp rất nhiều tai ương, cuối cùng chết cực thảm thiết. Đời này, thứ mà Hòa Linh muốn cứu vẫn chỉ có cái chết của biểu tỷ. Tiễn người kia về Tây Thiên trước một bước!

Kiếp trước Hòa Linh cũng từng báo thù cho biểu tỷ, làm cho hắn ta muốn sống không được muốn chết cũng không xong, nhưng vậy thì thế nào chứ, người đã chết là hết. Còn vị cô cô kia nữa, vì một đường tử mà lại đi chà đạp nữ nhi thân sinh của chính mình nàng nhất định sẽ không lưu tình.

Tuy nhiên, tất cả kế hoạch cần phải chuẩn bị kỹ càng, nếu tùy tiện nhắm vào cô cô và vị biểu ca kia, thì đừng nói là biểu tỷ, mà ngay cả Tổ phụ lẫn Tổ mẫu, sợ là cũng sẽ không tha cho nàng. Bản thân vẫn chưa đủ lòng đủ cánh cho nên, phải hết sức cẩn thận.

Hòa Linh bụng chén nhỏ xuống, tuy rằng mỗi ngày đều bổ sung dinh dưỡng, nhưng kỳ thật nàng cũng ăn không nhiều lắm, chỉ chia làm nhiều bữa mà thôi.

“Mẫu thân, mấy ngày nữa cô cô bọn họ về đến nơi?”, Hòa Linh hỏi. Kiếp trước bởi vì trên đường gặp chút phiền toái mà trước lễ mừng thọ một ngày bọn họ mới đến, lần này không thể biết có gì khác trước hay không.

Lan thị trừng mắt đáp: “Nghe nói phải mấy ngày nữa, Cô cô của ngươi còn nói, bản thân rất ít khi xuất môn, nên mượn cơ hội này mà thăm thú chung quanh một phen!”. Trầm mặc một lát, bà mới nói tiếp: “Không được, ta phải sang chỗ Đại bá mẫu hỏi thăm xem thế nào!”.

Tuy bình thường vẫn hay đối địch, churong mắt nhau, nhưng lần này Cô nãi nãi sắp về nhà, bọn họ cũng không thể cứ ngồi chờ chết như vậy, bằng không lại bị ghen chết mất.

Hòa Linh liếc mắt nhìn Lan thị, thấy bà đang tức giận dưng dưng, liền tốt bụng nói: “Kỳ thật, cho dù nương có cẩn thận chặt chẽ đến đâu, nếu đã khiến cho vị ấy thấy tức mắt thì cũng vẫn sẽ cạnh khóe bới móc ra thôi!”. Tam dừng một chút, Hòa Linh liền nở nụ cười, nói tiếp: “Còn không bằng, bà ấy càng không muốn thấy cái gì, nương càng trưng ra cái đó! Đây mới chính là biện pháp chọc giận đối phương tốt nhất!”.

Lan thị vừa nghe, liền thấy rất có đạo lý, hứng thú tiếp tục hỏi: “Linh nhi, con nói xem, còn có cái gì nữa để vị kìa chán ghét nữa không!”.

Hòa Linh nắm khăn, ngay thơ lên tiếng: “Con cũng không phải là Cô cô, nên tất nhiên sẽ không biết bà ấy chán ghét cái gì. Có điều, làm người ấy mà,

bản thân mình ghét cái gì thì có lẽ đối phương cũng sẽ như thế!”. Hòa Linh nói đến đây liền không chịu mở lời nữa. Lan thị vừa nghe, càng cảm thấy quá đúng, bà vỗ vỗ quần áo đứng dậy: “Đi, ta phải đến chỗ Bá mẫu nghe trò chuyện tán gẫu một lát, con nghỉ ngơi đi!”.

Hòa Linh dạ một tiếng, cười tủm tỉm nhìn Lan thị rồi đi, cho dù không thể động đến vị Cô cô kia, nhưng nàng vẫn có cách khiến cho bà ta khó chịu, cứ đợi mà xem.

Suy nghĩ hàng ngày của Hòa Linh: Làm cho người khác không thoải mái, khiến cho người khác không vui, cãi nhau với người khác,...

“Tiểu thư, Biểu thiếu gia kia mất thì híp, lại bắt cần đòi chẳng kiêng kị ai, vừa nhìn đã thấy chán ghét!”. Xảo Nguyệt bĩu môi nói, ngay cả đại thẩm ở phòng bếp, mà còn bị ngài ấy sờ mông, hư hỏng như vậy, vĩnh viễn không xuất hiện mới là tốt nhất!

Xảo Âm cũng có chút lo lắng, chần chờ hỏi: “Tiểu thư, người có cần tìm một hộ vệ hay không, người đẹp như vậy lại là thiếu nữ tử, chỉ sợ Biểu thiếu gia xấu xa kia lại đánh chủ ý không tốt thì phải làm sao bây giờ? Hắn ta cũng chẳng để ý người có còn là tiểu cô nương hay không đâu!”.

Hòa Linh lắc đầu, đáp: “Không cần. Chúng ta không cần phải làm quá mức rõ ràng!”. Hơn nữa, nàng đã có kế sách để đối phó Lý Hiền.

So với Lý Hiền, càng làm cho Hòa Linh chú ý hơn chính là tên hắc y nhân chết tiệt chẳng hề biết xấu hổ xông thẳng vào khuê phòng của nàng kia, từ đó cũng cho thấy, công tác phòng vệ ở phủ Tướng quân quá kém. Nếu như hộ vệ nghiêm mật, thì người này sao có thể thông dong ra vào những hai lần, điều này rất không hợp với lễ thường.

Hơn nữa, hắn ta còn nói, mình có muốn chung tay khiến cho Sở gia sụp đổ hay không! Chung tay! Sụp đổ! Sở gia! ba từ này khi đặt cạnh nhau, khiến cho Hòa Linh cảm thấy, Sở gia đã rước phải phiền toái lớn rồi!

Hắc y nhân kia, rốt cuộc là ai?

.....

“Biểu ca đã nhiều ngày không xuất môn rồi!”, mỗi ngày Cao Chí Tân đều đến phủ Túc Thành hầu một lần, nói chuyện chọc cười, thuận tiện, báo cáo chính sự.

Lục Hàn đang tu bổ hoa cỏ, nghe thấy tiếng Cao Chí Tân, cũng không hề đáp lại, nhưng khi xuống tay lại không chút lưu tình, trực tiếp cắt đứt một cành hoa.

Nếu là người ngoài tất nhiên nhìn không ra Lục Hàn có gì không đúng, nhưng Cao Chí Tân lại không phải là người ngoài, từ nhỏ đã lớn lên cạnh Lục Hàn, quan hệ vô cùng tốt, lập tức cười hỏi: “Gần đây, trong kinh đang âm thầm truyền ra vài lời đồn rất thú vị!”.

Lục Hàn vẫn không hề ngẩng đầu, hết sức chuyên chú làm việc của mình. Nam tử như ngọc chuyên chú như thế nếu nữ tử nào nhìn thấy, e rằng sẽ ghen tị với hoa cỏ trên tay hắn mất.

Cao Chí Tân cười ha ha: “Huynh không quan tâm thật sao, tin đồn này có liên quan đến huynh và Ngũ tiểu thư Sở gia đấy?”

Lục Hàn hơi khựng lại, sau đó nghĩ đến đáng về trở mặt của tiểu nữ hải nào đó mấy ngày trước, liền tiếp tục động tác.

“Là thế này, trên phố người ta đồn rằng, Ngũ tiểu thư Sở gia cực kỳ ngưỡng mộ huynh đấy! Huynh không thấy hiếu kỳ chút nào sao?”

Lục Hàn rút cuộc cũng thả kéo trong tay xuống, mỉm cười nhìn về phía Cao Chí Tân, chậm rãi đáp: “Ta còn chưa bụng đói ăn quà đến mức ngáp ngáp một tiểu nữ hài!”

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Cho dù Lục Hàn tin tưởng thàng sáu có tuyết rơi, cũng không bao giờ tin Sở Hòa Linh ngưỡng mộ mình. Kỳ thật, hắn rất khó tưởng tượng Sở Hòa Linh sẽ ngưỡng mộ một ai đó, đặc biệt lại là một nam nhân! Mặc dù chỉ gặp quá vài lần, nhưng Lục Hàn tin tưởng trực giác vào của mình. Rất kỳ quái, nhưng cũng rất chắc chắn.

“Biểu ca, huynh phát biểu mấy câu đi xem nào, được người ta ngưỡng mộ như thế chẳng lẽ không cao hứng tí nào sao? Sao về mặt huynh lại không thay đổi chút nào thế. Hơn nữa tiểu thư Sở gia rất đẹp, được một mỹ nhân ngưỡng mộ, giá trị lại cao thêm một bậc rồi!”. Cao Chí Tân trêu chọc, được người khác ngưỡng mộ thì còn đỡ nhưng đôi lại là nữ hài tử kia, hắn ta vẫn luôn cảm thấy có điểm kỳ lạ!

Tuy thế nhưng Cao Chí Tân vẫn không ngừng trêu chọc Lục Hàn, kể cả khi sắc mặt của người bên cạnh không có chút biến hóa nào cả. Trầm ngâm một lát, người nào đó liền cất lời: “Đi, theo ta ra ngoài một chút.....”

Cao Chí Tân: “Hả?”

Lục Hàn thong thả đi ra cửa, Cao Chí Tân ngờ ngạc đứng lên, lập tức nói: “Ai đợi đệ với, huynh đi đâu vậy!”

“Thời tiết rất tốt, nên đi dạo chung quanh!”

Lục! Hàn! Muốn! Đi! Dạo! Chung! Quanh!

Biểu hiện này của Lục Hàn đã thành công khiến cho người nào đó mắt chữ A mồm chữ O, nhưng dù là như thế, hắn ta vẫn bước nhanh đuổi theo.....

Lục Hàn quả nhiên đi dạo phố thật, dù sao, nam nhân đi đến cửa hàng trang sức thường không nhiều lắm. Hắn cũng không phải lần đầu tiên đến nơi như thế này, mà ngược lại, vô cùng thông thuộc mọi cửa hàng bán trang sức trong kinh, mọi người ở đây cũng tập mãi thành quen. Trường công chúa Vinh Hoa tuy xuất thân phú quý, nhưng lại cực kỳ thích những món nữ trang tinh xảo, điểm ấy mọi người đều biết, mà thân là nhi tử độc nhất của bà, Lục Hàn vô cùng có hiếu tâm. Bình thường trong kinh cứ có món đồ gì đó khác biệt hắn liền tìm mua trước tiên để tặng cho mẫu thân của mình.

Lục Hàn vừa đến, chuông quây đã vội vàng ra đón.

Các kiểu trang sức mới lạ cũng không phải không có, nhưng lại chẳng có thứ gì quá trân quý, Lục Hàn trầm ngâm một lát, rồi nói: “Ồ tiệm các ngươoi, có bán trang sức gắn lục lạc không?”

Chuông quây sững sốt một lúc, mới trả lời: “Không biết Lục công tử muốn kiểu như thế nào? Đồ trang sức rất ít cái có gắn chuông trên đó. Tuy nhiên trong cửa tiệm hiện tại cũng có mấy loại, ta sẽ mang hết lên cho ngài xem!”

Lục Hàn nghĩ đến tiểu cô nương “Áo choàng đỏ” nào đó một khắc trước còn cười cười nói nói, một khắc sau đã trở mặt vô tình, liền đáp: “Còn lắ chân nào có gắn những cái chuông nhỏ không?”

Chuông quây: “..... Còn..... Thực sự còn một cái!”. Nếu như Lục công tử không nói, ông ta thậm chí sẽ không lấy ra, đeo lắ chân lại còn gắn chuông, mỗi lần bước đi cứ đinh đing đang đang thật sự không tiện chút nào. Kiểu trang sức này, được truyền từ nước khác tới, rất ít có tiểu thư bản xứ nào muốn mua. Nếu bán ra, đại để cũng là vì..... Khụ khụ, khụ khụ khụ khụ,..... phu thê....Khụ khụ khụ! Muốn tăng thêm hứng thú!

Chuông quây liếc mắt nhìn Lục công tử một cái, không biết lần này ngài ấy nghĩ gì mà muốn mua một vật như vậy, có điều chẳng ai không thích bán được hàng cả, đặc biệt là kiểu lắ chân kén người mua này, tiêu thụ được cái nào tốt cái đó.

Chuông quây rất nhanh đi ra, ngoài cái lắ chân có gắn chuông ra còn mang thêm vào kiểu dáng khác, Lục Hàn vừa nhìn lập tức liền bị cái vòng kia thu hút, xích chân bằng vàng ròng, xung quanh đính những chiếc chuông nho nhỏ, vừa động liền phát ra âm thanh đing đing vô cùng vui tai.

Vừa ngắm vừa không kìm được nở nụ cười.

Chuông quây rất ít khi thấy vị Lục công tử này mỉm cười, tự nhiên lại thấy có chút không thích ứng nổi.

“Chính là nó!”, Lục Hàn cầm lên rung rung vài cái, mặt lại càng thêm xán lạn.

Cao Chí Tân ở một bên trở mặt nhìn, thắc mắc hỏi: “Biểu ca, huynh mua cái này làm gì? Có dùng làm gì đâu nhi! Kiểu dáng này Cô mẫu cũng chẳng thích đâu!”

Chuông quây đang gói gém lắ chân vô cùng cẩn thận, chợt nghe Lục Hàn thân nhiên đáp: “Ta cảm thấy, chỉ có con mèo nhỏ mới hợp đeo cái này, lại càng tăng thêm sức mạnh.”

Cao Chí Tân vô đầu: “Mèo gì chứ? Trong phủ huynh làm gì có nuôi mèo!”

Chuông quây cúi đầu không nói, cái này rõ ràng là đưa cho cô nương nhà người ta, mèo..... mà dùng lắ chân lớn như vậy? Cao công tử vẫn ngây thơ hết mức.

Đưa hộp vòng cho Lục công tử, chuông quây lại tiếp tục phun một đồng lời hay ý đẹp, Lục Hàn nhướn mày từ chối cho ý kiến, đứng dậy xuất môn.

Trời chiều chạng vạng, gió lạnh phát phơ, Lục Hàn ngược lên nhìn mây đen vần vũ trên cao, nói với Cao Chí Tân: “Đột nhiên lại kéo mây đen, có lẽ sắp mưa rồi. Đi nhanh đi!”

Cao Chí Tân liền lên tiếng đáp ứng.

Vừa xuất môn, liền nhìn thấy một đám xe ngựa vội vàng đi ngang qua, Lục Hàn tự tiểu phi tiểu nhếch miệng hỏi: “Đây là.....?”

Cao Chí Tân vừa nhìn sang, cũng không biết là nhà nào, người trong kinh, chẳng có ai ăn mặc như vậy, chẳng phải người ta vẫn bảo không đến kinh thành không biết quan nhỏ, vì ở đây quan lớn đặc biệt nhiều, người có thân phận có bối cảnh lại càng nhiều, nếu ra cửa mà không biết nhìn sắc mặt, chẳng may đắc tội với ai đó bản thân chết như thế nào còn không biết, hơn thế nữa còn liên lụy đến cả nhà.

Bởi vậy này trong kinh thật đã lâu chưa gặp cảnh tượng huênh hoang đến vậy.

Cao Chí Tân tiến lên nói thẳm hai câu, rất nhanh sau đó liền trở về, hần ta bữu môi nói: “Đây là Lý phu nhân, Cô nãi nãi Sở gia, nữ nhi độc nhất của Sở tướng quân. Hần là trở về mừng đại thọ Sở tướng quân!”

Lục Hàn nhướng mày.

“Người Sở gia, ai nấy tính tình thật đều kỳ quái, huynh xem, chẳng lẽ trưởng bối nhà bọn họ không biết nói cho vị Lý phu nhân kia, về đến kinh thành phải cụp đuôi làm người sao! Chỉ một nữ nhi tướng quân nhỏ, đã được gả ra ngoài mà lại dám nghênh ngang bừa bãi, thật sự là quá ngu xuẩn!”

“Được rồi, mặc kệ chuyện của họ, đi thôi!”, Lục Hàn để hộp lắc chân vào trong lòng, rời đi.....

Người mà hần vừa gặp, quả đúng là Cô nãi nãi Lý phu nhân, vừa đến cổng lớn Sở phủ thì đúng lúc trời mưa to, bà ta không vui, vừa xuống xe ngựa, đã cất giọng mắng người: “Các người phải cẩn thận với mấy món đồ quý này đây, nếu như làm hỏng, ta nhất định sẽ không tha!”.

Thêm vào đó lại chẳng nhìn thấy ai ra đón mình, lại càng thêm bất mãn: “Nhanh đi thông truyền, nói Cô nãi nãi ta đã trở lại, bảo tất cả bọn họ mau ra tiếp. Thật là, không có chút kiến thức, quy củ gì cả, ta trở về, lý ra phải tới đây nghênh đón, hiện tại thì hay rồi, một mống cũng chẳng có. Ta thật sự quá xui xẻo mà, đã thế còn gặp phải thời tiết như vậy, xui thế không biết! Các người cũng cậy, hết thấy đều vô dụng, nếu không phải trên đường chậm chạp rề rề, thì sao có thể gặp phải mưa to như thế, quần áo của ta cùng bị nước mưa làm hỏng rồi, có biết đồ này đắt cỡ nào không? Có biết không?”. Lý phu nhân, cũng chính là Sở thị không ngừng kêu to, như chỉ sợ người khác nghe không nghe thấy được.

Mà lúc này một đôi huynh muội cũng đang chậm rãi xuống xe ngựa.....

Lý Hiển tiến đến bên cạnh Sở thị, đổ dầu vào lửa: “Con thấy cừu cừu không hề chào đón chúng ta trở về rồi, nếu như hoan nghênh, sao lại không chờ ở cổng lớn chứ?”

“Cũng không hẳn vậy, ta đã nói, cưới thì liền quên ngay thân muội muội mà, con xem đây, sao mệnh ta lại khổ như vậy.....”

Mẫu tử hai người kẻ xướng người hoạ, nói cho sướng miệng, ngay cả đám nha hoàn bà tử nghe xong, cũng âm thầm mắng một tiếng không có kiến thức. Bất ca ca của mình chờ ở cổng lớn, không đợi chính là không có quy củ, đúng là cũng chỉ có Cô nãi nãi nhà bọn họ mới có thể nói xuất khẩu thành chương. Cũng không nhìn lại xem bản thân mình là ai chứ.

“Tiểu muội!”, mấy chị em dâu còn chưa đợi đến cửa đã nghe người nào đó phát bệnh tâm thần chửi bậy, trong lòng buồn bực không thôi, tuy thế vẫn phải cố gắng trung ra vẻ mặt tươi cười như không có chuyện gì: “Muội đã về rồi! Bọn ta nhớ muội muốn chết!”

Mấy người họ hiếm khi cùng chung một kẻ địch như vậy! Từ đó cũng có thể thấy được, vị cô nãi nãi khiến người ta phiền chán cỡ nào!

“Sao chỉ có mấy tẩu ra đây, các ca ca của ta đâu!”, Sở thị không vui, nhìn một vòng lại không thấy có chất nữ nào xuất hiện, lại càng thêm cáu gắt.

Đại phu nhân dẫn đầu, mỉm cười nói: “Cứ nghĩ ngày mai muội mới đến, nên hôm nay bọn họ đều đi ra ngoài lo công vụ hết rồi, muội cũng biết đấy, nam nhân sao có thể so với nữ nhân chúng ta được, công sự quần thân. Có điều phụ thân mẫu thân biết tin muội về, nên đang chờ ở chính phòng đây. Đi mau thôi!”

Tuy Sở thị không vui cho lắm nhưng cũng không phát tác nữa, vừa trở về, bà ta còn chưa gặp được phụ mẫu của mình đâu! Nghĩ đến đây liền nhấc váy bước nhanh về hướng nhà chính: “Hiển nhi, Mộng nhi, mau nhanh lên!”.

Người làm mẹ nào mà chẳng thương yêu nữ nhi, Lão phu nhân vừa nghe nói Sở thị đến, liền sốt sắng không thôi, Sở thị vừa vén rèm lên, bà đã đỏ bừng hốc mắt, than: “Châu nhi của ta!”.

Sở thị có khuê danh Như Châu, nghĩa cũng như tên như châu như bảo. Có thể thấy được, bà ta được phụ mẫu yêu thương ra sao.

Mẫu tử ôm nhau khóc lóc một thời một hồi.

.....

Nghe nói nhà chính vô cùng náo nhiệt, Hòa Linh cũng chẳng hề sốt ruột, bảo Xảo Nguyệt hầu hạ mình tắm rửa thay quần áo. Xảo Nguyệt lập tức nhắc nhở: “Cố lẽ lát nữa phu nhân sẽ sai người lại đây mời người qua đó!”.

Hòa Linh tự tiểu phi tiểu: “Thân thể ta không tốt, không thể tùy tiện quấy rầy. Bọn họ sai người đến, người cứ đáp qua loa là được, trời mưa to thế này ta cũng không có tâm tình sang bên kia, bản hết cả y phục!”.

Xảo Nguyệt vâng một tiếng, hầu hạ Hòa Linh tắm rửa, mùi hoa hồng nhàn nhạt lan tỏa khắp phòng, Hòa Linh vắt tóc cho hết nước, sau khi bảo đường xong xuôi liền phát tay nói: “Đi xuống đi, nếu như có người tới, thì cứ nói ta đang nghỉ ngơi!”.

Quả nhiên, chỉ một lát sau, liền có một ma ma bên viện Lão phu nhân tới tìm người, Xảo Âm Xảo Nguyệt canh giữ ở cửa, giải thích một phen, khiến người nọ phải lắc đầu rời đi.

Biết được tiểu thư còn chưa ngủ, Xảo Âm ở ngoài rèm gọi: “Tiểu thư.”

Hòa Linh “Ừm?” một tiếng, ý bảo nàng ta cứ nói, vì thế Xảo Âm liền tiếp tục: “Ma ma nói, ngài mà không qua, Lão phu nhân nhất định sẽ tức giận.”

Hòa Linh thả ống tay áo xuống, cười lạnh một tiếng, cất giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Có thích ta hay không thì có quan hệ gì, cái nhà này vẫn chưa tới lượt bà ta làm chủ đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Quy Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Đến tận ngày hôm sau Hòa Linh mới gặp mặt bà cô Sở thị cùng với hai huynh muội Lý Hiền, Lý Mộng. Tên tiểu nhân Lý Hiền kia vừa thấy Hòa Linh, hai mắt liền sáng bừng, thâm cảm khái, sao Sở gia lại sản sinh ra toàn những cô nương như hoa như ngọc thế này. Nhìn vẻ mặt thâm tà của hắn ta, Hòa Linh chán ghét bái kiến cô cô.

Thấy Hòa Linh phúc thân, Sở thị ngoài cười nhưng trong không cười, mỉa mai: “Nghe nói cháu đang bị bệnh!”, hỏi thế nhưng lại không hề gọi đứng lên, cố ý để nàng thình an lâu một chút. Nhưng Sở thị hoàn toàn không ngờ, chưa kịp gây khó dễ thì Hòa Linh vừa thình an xong đã đứng thẳng dậy.

Đã thế nàng còn nghiêm túc đáp: “Cô cô đúng là không quan tâm đến cháu gái gì cả, chất nữ không phải bị bệnh, mà là bị người ta hạ độc!”

Sở thị tức giận mắng: “Ta đã cho cháu đứng lên chưa mà đã tự ý đứng dậy! Đã thế lại còn dùng giọng điệu đó nói chuyện với ta, chẳng có chút quy củ nào cả, ta là Cô cô của cháu đấy!”

Mấy tiểu thư của các phòng khác tới hôm qua đã sang thình an, tất nhiên sẽ không bị đối đãi như vậy, ai nấy đều âm thầm cảm thấy may mắn, xen lẫn vui sướng khi người gặp họa. Tới hôm qua Hòa Linh không tới, nay lại đến thình an cuối cùng, ngay cả Lão phu nhân từ trên mặt lẫn trong mắt đều cực kỳ bất mãn, có thể thấy được sẽ không có người nào đứng ra nói giúp nàng. Nhưng thế thì có sao, nàng cũng không để ý việc bản thân trở thành bia ngắm, làm bia ngắm, cũng có cái tốt của nó, bọn họ đã quen hành xử cẩn thận chặt chẽ quán nên sẽ không hiểu được đâu.

“Cô cô đang nói gì vậy! Người bảo cháu không có quy củ, vậy xin cô cô chỉ rõ một hai như thế nào là không có quy củ, là do vừa rồi cháu trực tiếp đứng dậy sao? Vậy chẳng lẽ, cô cô lại muốn mạng của cháu? Cháu gái trúng độc, thân thể suy nhược, trong tình huống như vậy, nếu như bệnh càng thêm nặng thì chẳng phải sẽ ảnh hưởng đến đại lễ mừng thọ của Tô phụ ngày mai sao. Đến lúc ấy là người bất hiếu, hay là cháu bất hiếu đây!”. Hòa Linh lập tức chuyển đề tài sang hướng có lợi cho mình nhất.

Lời này lập tức làm cho Sở thị ghen hờn, tuy nhiên vẫn còn không cam lòng yếu thế: “Cho dù nguoi chết, cũng sẽ chẳng ảnh hưởng gì đến lễ mừng thọ hết!”.

Còn Hòa Linh đột nhiên lệ rơi như mưa.

“Như Châu!”, Lão phu nhân hung hăng trừng nữ nhi, lời này sao có thể thốt ra miệng, nếu như truyền đi..... Thanh danh của nữ tử quan trọng nhường nào, Lão phu nhân chắc hẳn phải rõ ràng, hơn nữa bà còn biết, Lý gia vẫn luôn muốn vì xin một danh hiệu trinh tiết cho nữ nhi nhà mình, nếu như thanh danh quá kém, thì có cầu cũng chẳng được. Tuy rằng tên quý đoàn mệnh kia đã chết, nhưng rốt cuộc vẫn là người Lý gia, Lý Hiền và Lý Mộng, chung quy cũng mang họ Lý.

“Như Châu, con đang nói gì đấy, cho dù Hòa Linh là tiểu bối con cũng không thể phát ngôn như thế được. Nương hiếu ý của con, nhưng con.....”

“Tổ mẫu, cháu gái biết cô cô không thích cháu!”. Hòa Linh cắt đứt lời Lão phu nhân định nói, còn lâu nàng mới để cho bà vấn hồi đại cục, lại càng không để bà đổ hết sai lầm lên người mình, vì thế liền tiếp tục lên tiếng: “Hôm qua thân thể cháu không khỏe lại vừa mới uống thuốc xong mới không thể đứng lên thình an, nếu như cô cô vì chuyện này mà ghét bỏ, hận không thể khiến cho cháu chết đi thì Hòa Linh sẽ thuận theo tâm ý của người. Cô cô hy vọng cháu chết như thế nào? Nhảy xuống hồ làm quỷ nước có được không?”.

Nói xong, Hòa Linh liền xông thẳng ra ngoài.

Mọi người không kịp phản ứng lại, đến lúc tỉnh ra thì Hòa Linh đã không còn trong phòng. Lão phu nhân lập tức hô to: “Mau kéo con bé về đây. Sao lại có tính khí như thế chứ!”

Lý Hiền dù sao cũng là nam tử, nên hành động nhanh nhất, chờ hắn ta đuổi theo ra, Hòa Linh đã chạy tới bên mép hồ nhỏ trong viện: “Biểu muội.”

Hòa Linh đứng ở bên hồ nước, mái tóc dài phấp phới trong gió xuân, mắt vẫn còn vương lệ: “Cô cô hận không để cho ta chết đi, vậy thì ta sẽ làm theo ý nguyện của các người!”

Hòa Linh xoay người muốn nhảy xuống, Lý Hiền vội cầm lấy tay nàng, đột nhiên lại thấy người nào đó cười nói: “Lý Hiền, nguoi quá ngu xuẩn!”.

Lý Hiền không kịp phản ứng, Hòa Linh đã tiến lên phía trước một chút, tiếp theo lại ngửa ra sau, đồng thời thê lương hét lên: “Biểu ca đừng có giết ta!”

Lý Hiền kinh ngạc buông tay, đúng lúc này có một đám người đuổi tới chỉ nghe thấy tiếng thét chói tai.

Ngay trong lúc mọi người đều nghĩ Hòa Linh sẽ rơi vào trong nước thì một nam tử mạnh mẽ nhanh chóng xẹt qua mặt nước, giữ lấy Hòa Linh, mạo hiểm kéo nàng lên bờ. Hòa Linh xụi lơ trên đất, lạnh run người.

“Tiểu thư, tiểu thư.....”, Xảo Âm, Xảo Nguyệt đều xông tới gọi.

Lan thị vẫn đang chìm trong trạng thái bối rối, lúc nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của nữ nhi, mới chợt ngộ ra nữ nhi nhà mình thiếu chút nữa bị người ta hại chết, liền “A” một tiếng liền chạy đến bên cạnh.

“Linh nhi à, khuê nữ của ta! Con hù chết mẫu thân rồi, con điên rồi sao? Nha đầu ngốc này, sao lại có thể dại dột như thế chứ!”, Lan thị khóc lóc tuôn ra một tràng.

Hòa Linh vẫn không ngừng thút thít, lớn tiếng trả lời: “Con đâu có muốn chết, lúc chạy đến đây con đã hối hận rồi, nhưng biểu ca, huynh ấy nói muốn lấy con, nếu không đáp ứng thì sẽ đẩy con xuống hồ đi gặp diêm vương, đều là do biểu ca hết, hơn nữa còn nói nạp hết mấy cô nương chúng ta về nhà,.....” Hòa Linh vừa nói vừa chỉ tay về phía Lý Hiền, khiến hắn ta nhất thời kinh ngạc không thôi, nhưng rất nhanh đã hỗn hển phản bác: “Ta không có, ta vốn chưa nói gì cả!”.

Trên đường đến đây quả thật hắn ta đã thương lượng với mẫu thân về chuyện lấy một trong số các biểu muội Sở gia về làm thiếp, nhưng chưa từng nhắc tới biểu muội Hòa Linh này, hiện tại rõ ràng là nàng đang đổ oan cho hắn ta.

“Nha đầu ác độc chết tiệt kia, ta đã hảo tâm cứu ngươi, ngươi lại còn đổ oan cho ta.....”

Hòa Linh mất ngăn lệ lên án: “Vừa rồi huynh đẩy ta, mọi người đều nhìn thấy, vì ta không đáp ứng, nói huynh là người xấu nên huynh liền ra tay!”

Dáng vẻ diêm dăm đáng yêu kia hoàn toàn khiến cho người ta không thể nào hoài nghi, ai nấy đều nghi ngờ nhìn về phía biểu thiếu gia, thậm chí ngay cả Sở thị cũng thế, bà ta cũng quá hiểu nhi tử nhà mình, bởi vậy trong trường hợp này liền phản xạ có điều kiện mà tin theo lời Hòa Linh nói.

“Được rồi, chuyện đã như vậy, cũng không phải một hai câu là có thể nói rõ. Linh nhi đừng sợ, mọi việc còn có Tổ phụ, Tổ mẫu, còn có chúng ta ra mặt, sẽ không để cho con vô duyên vô cớ chịu ủy khuất, tất nhiên, cũng sẽ không oan uổng Hiền nhi. Về phòng trước đã. Có nữa, người kia là ai vậy!”.

Đại phu nhân chỉ về phía nam tử vừa cứu người hỏi, người nọ lại không hề nói lời nào, đúng lúc này Thôi tổng quản liền thở dốc chạy tới đáp: “Khởi bẩm phu nhân, đây là khuyển nhi Thôi Ngọc.”

Đại phu nhân: “Cái gì?”. Bà ta kinh ngạc không thôi, ai mà không biết, Thôi tổng quản chưa từng thành thân, hiện tại từ đâu đào ra một người con trai? Chẳng lẽ, lần này ông ta xuất môn, là vì việc này?

Thôi tổng quản bình tĩnh trả lời: “Nô tài đã bẩm báo việc này cho Lão gia.”

Sở tướng quân đã biết, thì những người khác cũng không có quyền lợi nhiều lời.

“Lão gia đã đồng ý để Ngọc nhi ở lại làm thị vệ trong phủ. Phụ tử nô tài sáng sớm đã ra roi thúc ngựa chạy về phủ, cũng đã thỉnh an Lão gia. Sau khi ngài trở về sẽ công bố việc này!”. Thôi tổng quản chậm rãi giải thích.

Lan thị xen vào: “Bồ Tát phù hộ, Bồ Tát phù hộ, nếu như không phải Thôi Ngọc đột nhiên xuất hiện, e là con đã mất mạng rồi. Nha đầu ngốc này, cho dù có muốn hờn nháo, thì cũng không thể lấy cứng đối cứng được!”

“Ta không có!” Lý Hiền tràn đầy oán hận nhìn chằm chằm Hòa Linh, muốn giết chết tiểu yêu nữ này.

Lan thị tức giận xoay người: “Ngươi không có, ngươi không có, ngươi cứ luôn miệng nói mình chẳng làm gì cả, có hay không, tất cả mọi người đều có thể thấy được, chẳng lẽ bị mù chắc? Chúng ta đối đãi với ngươi tốt như thế, nhưng ngươi thì hay rồi, vừa muốn lấy nữ nhi của ta, vừa giờ trò hăm hại sau lưng, đã thế còn muốn giày xéo những chất nữ khác, ngươi có liêm xỉ hay không vậy?”.

Lan thị hiếm có khi nào kiên cường thế này, có lẽ là vì đang vô cùng oán giận. Thêm vào đó, hiện tại ván đã đóng thuyền, nhìn thái độ của mọi người, sao có thể không tận dụng cơ hội cao giọng một phen. Bù lại những ngày trước, khi cô nải nải này còn chưa thành thân, không ít lần sỉ nhục chàm chọc bọn họ.

“Lan thị, ngươi tưởng mình là ai mà dám mắng nhi tử của ta. Để rồi xem, ta sẽ nói với Tam ca hưu ngươi. Một nữ nhi nhà thương hộ, ý vào việc phụ thân ngươi đã cứu phụ thân của ta mà thôi, mà còn đòi hiệp ăn cầu báo, đúng là không cần thể diện nữa mà!”. Sở thị cay độc mắng.

Hòa Linh đứng lên, đi đến bên cạnh Sở thị, ngược đôi mắt ngập nước nhìn bà ta nói: “Cô cô, sao người có thể nói mẫu thân cháu như vậy. Chẳng lẽ, ngoại tổ phụ của cháu cứu người cũng là sai sao? Cô cô, không lẽ, biểu ca làm như vậy là đúng?”. Hòa Linh túm lấy tay Sở thị, bà ta vừa muốn phản bác, thì nàng đã ghé sát vào, tuy giọng nói vẫn còn khàn khàn vì vừa khóc nhưng lại ẩn chứa đầy hàn băng: “Lý Hiền không phải là nhi tử thân sinh của cô cô đúng chứ!”.

Gần từng tiếng, đánh thẳng vào điểm yếu của Sở thị, vừa định lên tiếng lại chạm phải ánh mắt đầy ác ý của Hòa Linh, cả người bà ta như đang rơi vào hầm băng, lạnh đến phát run: “Ngươi.....”

Trong nháy mắt Hòa Linh lại khôi phục lại dáng vẻ điềm đạm đáng yêu thường ngày, khẽ nói tiếp: “Cô cô, những lời vừa rồi chỉ là nhất thời nóng nảy thôi đúng không? Người sai là biểu ca cho nên cô cô sẽ trừng phạt huynh ấy chứ?”

Sở thị lập tức yên tĩnh lại, mọi người ai cũng đều nghĩ người nọ sẽ phản bác, sẽ lập tức giương nanh múa vuốt mắng to, ấy thế mà lại hoàn toàn ngược lại.

Tay người nào đó lập tức lại bị Hòa Linh bóp càng chặt thêm: “Cô cô!”

Hiện tại Sở thị nhìn Hòa Linh, chẳng khác nào như đang nhìn thấy quỷ, khó có thể bình tĩnh nổi, nụ cười kia vừa dừ tụt lại đáng sợ gấp vạn lần.

“Đúng..... đúng là biểu ca cháu đã sai, ta sẽ dạy dỗ lại hần!”

Ai nấy có mặt tại hiện trường lập tức ngây người, ngay cả Lý Hiển cũng quên cả phản bác, đợi đến khi hiểu ra, liền hùng hổ hét lên: “Nurong, con bị nha đầu chết tiệt kia đồ oan, tuổi nhỏ vậy mà tâm địa thật ác độc, muội ấy.....”

“Chát!”, Lý Hiển chưa nói xong, Sở thị rất nhanh đã bước tới quăng một cái tát lên mặt hần: “Câm miệng, người sai là con, mau giải thích với biểu muội!”.

Mọi người:“.....”

Gió đột nhiên đổi chiều, ai cũng không thể ngờ được.

Chỉ có Hòa Linh cảm kích lên tiếng: “Cháu biết mà, tuy cô cô nói năng chua ngoa nhưng tâm lại mềm như đậu hũ, cháu biết cô cô sáng suốt nhất mà. Cháu biết.....” Kịch động không nói nên lời.

Sở thị không hề liếc sang Hòa Linh, chỉ nhìn chăm chăm Lý Hiển: “Mau giải thích với biểu muội của con đi!”

Lý Hiển tuy ương ngạnh, nhưng vẫn rất nghe lời Sở thị, thấy mẫu thân mình kiên quyết như thế, rút cuộc cũng mở miệng: “Thực xin lỗi biểu muội.”

Hòa Linh lui về phía sau từng bước, túm lấy ống tay áo Lan thị, tỏ vẻ “Ta rất sợ” trước mặt mọi người.

“Biểu muội, ta.....”

“A.....” Hòa Linh như sợ hần sẽ tiếp tục tới gần mình liền hét lên một tiếng..... hôn mê bất tỉnh!

Cục diện nhất thời, càng thêm rối loạn!

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Sự kiện ồn ào kia liền chấm dứt khi Hòa Linh đột ngột ngất đi, kỳ thật cũng không phải không muốn gây thị phi chẳng qua ngày mai chính là sinh thần của Sở lão tướng quân cho nên không có người nào dám gây chuyện cả. Trừ Hòa Linh ra, thì hết thấy mọi người vẫn đều cẩn thận kiêng dè, hơn nữa, hiện tại Sở thị mặc danh kỳ diệu đã nhận hết tội danh lên người nhà mình, tuy rằng ai nấy đều cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn phải thừa nhận sự thật.

Tuy thế, nhưng hầu hết những người đó đều cực kỳ thắc mắc thái độ của Sở thị khi ấy, không hiểu vì sao bà ta lại bất chợt quay ngoắt lại như thế.

Không có một ai giải thích nổi điều này, duy chỉ có Hòa Linh lúc này đang phơi phới nằm ở trên giường ăn trái cây. Tất nhiên nàng tin chắc bản thân sẽ không rơi vào trong nước, chỉ cần có Thôi Ngọc ở đó sẽ không có vấn đề gì. Hơn nữa, Thôi tổng quân nhất định sẽ trở về trước ngày sinh thần của Tổ phụ, mà ngày mai đã là lễ mừng thọ vì thế hôm nay chắc chắn sẽ trở về. Nàng thực tin vào điểm này, sự thật chứng minh, Hòa Linh không hề tính sai.

Tuy rằng Lão phu nhân tận lực đề chuyện này xuống, còn nghiêm lệnh không cho bất kỳ ai hó hê nửa lời, nhưng chuyện Hòa Linh nháo muốn nhảy xuống hồ nước chẳng phải là một chuyện nhỏ làm sao có thể giấu người trong nhà, khiến Lão tướng quân tức đến dựng râu, nhưng càng tức hơn khi việc này có liên quan đến nữ nhi và ngoại tôn của mình. Đang êm đẹp tự dung lại loạn hết cả lên, đương nhiên, Hòa Linh là không bớt lo nhất. Cái nhà này, ngoài Đại phòng ra thì chẳng có đứa nào khiến ông an tâm. Vốn Lão tướng quân còn muốn tìm Hòa Linh nói chuyện, hỏi rõ ngọn ngành nhưng con bé kia ngay cả đầu muối đều không ưa, phỏng chừng có hỏi cũng sẽ không thu được kết quả gì.

Bởi vậy Lão tướng quân liền bỏ qua chủ ý này, điều mà ông quan tâm nhất là, vì sao nữ nhi nhà mình lại đột nhiên thay đổi hẳn thái độ, ai ai cũng đều nhận thấy có gì đó sai sai ở đây. Nhưng hết thấy đều phải đợi sau ngày mai mới có thể xử lý, lúc ấy sẽ có không ít đồng僚 đến tham dự, bên nào nặng bên nào nhẹ, ông là người rõ ràng hơn ai hết.

“Lão gia. Tất cả đều đã chuẩn bị tươm tất, đại lễ ngày mai ngài cứ yên tâm!”, Thôi tổng quân tiến vào bẩm báo.

Lão tướng quân gật đầu, rồi ngẩng lên hỏi: “Đã thu xếp ổn thỏa cho Thôi Ngọc chưa?”

“Đã thu xếp xong rồi, đa tạ ngài quan tâm!”

Lão tướng quân thở dài một tiếng, nói: “Cũng may là có Thôi Ngọc, bằng không Linh nhi sẽ bị rơi xuống hồ rồi. Trong nhà này, không có ai khiến ta bết lo, ngày mai nhớ bảo Thôi Ngọc sang bên đó giúp đỡ một tay!”

Thôi tổng quản đáp lời, rồi trở về tiếp tục chuẩn bị, ông ta đã vắng mặt nhiều ngày nay, lại còn phải chuẩn bị sinh thần cho Lão tướng quân, nên bận tới mất tới mũi.

“Thưa Thôi tổng quản, mấy thiếu gia đều đã trở lại rồi ạ!”. Gã sai vặt vội vàng chạy tới báo cáo, còn Thôi tổng quản sai bước đi ra cửa.....

Hòa Linh đang ở trong phòng “Tĩnh dưỡng”, nghe nói Trí Ninh vừa trở lại đã muốn gặp mình, ngầm nghĩ một lát liền đáp ứng. Lần trước đệ đệ trở về chỉ ở lại một đêm sau đó liền vội vàng quay trở lại thư viện, quả là có chút khác khở.

“Tỷ tỷ!”, Trí Ninh bước nhanh từ bên ngoài tiến vào, lo lắng không thôi.

Hòa Linh đang xem sổ sách, tiện tay để sang một bên, hỏi: “Vừa trở về, sao không nghỉ ngơi cho đỡ mệt đã?”.

Trí Ninh cười chân thành, đáp: “Đệ không yên lòng, vừa nghe mẫu thân nói, buổi sáng tỷ đã tranh cãi với cô cô có phải không? Biểu ca thật là quá đáng, huynh ấy.....”

“Ta cố tình vu oan giả họa cho hấn ta đấy!”, Hòa Linh không hề để ý, nàng cảm ly lên, co người trên tiểu tháp, cười cười nhìn Trí Ninh.

Trí Ninh không thể tin nhìn Hòa Linh, mãi sau mới ngáp ngừng lên tiếng: “Tỷ tỷ, vì sao tỷ lại muốn làm như vậy?”. Cậu vẫn cho rằng tỷ tỷ mình bị khi dễ, nhưng thật không ngờ, sự thật lại khác biệt một trời một vực như thế. Bây giờ nhìn lại mới thấy tỷ tỷ đã hoàn toàn khác trước, không nhận ra được nữa.

Hòa Linh cười lạnh: “Không vì sao cả! Chán ghét một người còn cần lý do nữa hay sao?”

Trí Ninh trầm mặc một lát mới nói: “Tỷ tỷ, tỷ thay đổi rồi!”

Hòa Linh nhướn mày, thay đổi sao? Nếu nàng mà không như thế thì ở trong cái nhà này sẽ bị ăn đến xương cốt cũng không còn. Nàng nghiêng ly, một ít trà lại theo đó mà sánh ra ngoài, Hòa Linh chấm nước viết gì đó lên bàn, Trí Ninh ghé đầu nhìn liền thấy hai chữ: Nhân sinh.

Trí Ninh khó hiểu: “Tỷ tỷ!”

Hòa Linh cũng không muốn giải thích nhiều, chỉ lạnh nhạt nói: “Kỳ thật nhân sinh chính là như vậy. Bản thân mình cao hứng là được không cần phải để ý đến người khác làm gì, được rồi, đệ mau về đi. Ngày mai là sinh thần của Tổ phụ, nghỉ ngơi cho khỏe để còn biểu hiện cho tốt, có lẽ sẽ có không ít người đến tham dự đâu!”.

Trí Ninh còn chưa kịp tiêu hóa câu nói kia của Hòa Linh, nhưng lại sợ tỷ tỷ mệt mỏi, liền đứng dậy cáo từ: “Tỷ tỷ cũng nghỉ ngơi cho tốt!”.

Trí Ninh nói xong liền đi ra ngoài, Hòa Linh lẳng lặng ngồi ở trước bàn đọc sách, cũng không biết qua bao lâu, nàng mới lên tiếng: “Đã đến rồi thì hà tất phải trốn tránh. Xem ra, Sở gia thật sự phải chinh đồn lại một phen, sao có thể để mặc cho người ta tùy tiện tiện ra vào thế này được. Hay là vì người thật sự thích ta, có đôi khi, quá xinh đẹp cũng là một loại gánh nặng!”.

Lục Hàn ngồi ở trên xà nhà, cũng không xuống dưới, tay sờ sờ vào chiếc hộp lắc chân, đáp: “Sao ngươi không cho rằng ta đến đây là vì có mục đích khác?”.

Hòa Linh bĩu môi: “Ta tin, lần đầu tiên ngươi tới là do nhầm lẫn, nhưng lần thứ hai rồi lần thứ ba thì sẽ không còn là ngẫu nhiên nữa rồi? Cho nên ta chỉ có thể nghĩ rằng người nào đó thấy mình xinh đẹp như hoa nên mới động tâm tư mà thôi!”. Hòa Linh cũng không ngẩng đầu, giọng nói vẫn mang theo ý cười: “Còn bây giờ thì ta muốn tắm rửa, ngươi còn muốn tiếp tục rửa mặt nữa hay thôi? Có điều nhìn một chút cũng không sao cả, dù gì thì sớm muộn ngươi cũng sẽ chết. Nhìn ta.....”, Hòa Linh tạm dừng một lát rồi mới thản nhiên nói tiếp: “Nhìn ta thì sẽ bị chết, sẽ bị chết đấy!”.

Lục Hàn cảm thấy, bất kể Sở Hòa Linh có làm gì cũng chẳng bao giờ giống như bình thường. Nàng có bất thường mới chính là bình thường. Nhưng, lần nào cũng đều khiến hấn cảm thấy hứng thú, mới mẻ.

“Ta tin, hiện tại ngươi không có năng lực giết chết ta, nếu như có khả năng thì ngươi sẽ ngoan ngoãn ngồi ở chỗ kia sao? Sở Hòa Linh, làm người không thể quá tự tin!”.

“Ta biết chứ, cho nên ta mới ngồi đây nói chuyện với ngươi. Có điều, chuyện gì cũng đều có biện pháp của nó, lần đầu tiên ta không có biện pháp, lần thứ hai lần thứ ba cũng không có, nhưng nói không chừng đến lần thứ tư lần thứ năm lại nghĩ ra thì sao. Chỉ cần ngươi không khống chế được mà tới đây thì thế nào cũng sẽ bị giết thôi!”. Rồi Hòa Linh cười tùm tùm đứng dậy: “Ta sẽ gọi người vào đây!”.

“Bụp!”. Một cái hộp rơi xuống trên bàn, phát ra tiếng lạch cạch.

Hòa Linh quan sát chiếc hộp nhỏ tinh xảo, tựa tiểu phi tiêu: “Cái này..... không phải là tặng cho ta đấy chứ?”

Sắc mặt Lục Hàn tối tăm khó hiểu, trầm ngâm một chút, mới nói: “Trượt tay!”

Hòa Linh nhẹ nhàng cầm lấy cái hộp, nhưng không thém mở ra, tò mò ngắm nghía từ trên xuống dưới, sau khi xem xong liền thả lại trên bàn, gõ gõ ngón trỏ: “Không ngờ trượt tay lại rơi ra món đồ tốt như thế!”

“Nếu đã làm rớt, sẽ không nhặt lại!”

Ngón tay Hòa Linh đang gõ gõ lên bàn rớt cuộc cũng dừng lại, cười lên khanh khách, cười đủ rồi mới thu thần sắc nói: “Ta cũng không tùy tiện nhặt đồ của người khác!”, sau đó đứng dậy mở cửa sổ, không hề do dự ném ra ngoài.

Thần sắc Lục Hàn khẽ biến, cất giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Sở Hòa Linh!”.

Hòa Linh thân nhiên đáp trả: “Nếu muốn tặng lễ vật, thì ta thích quang minh chính đại hơn!”. Nói xong, liền đi ra khỏi nội thất.

Xảo Âm thấy Hòa Linh đi ra liền hỏi: “Sao tiểu thư lại ra đây? Phía tây đang kéo mây đen chỉ sợ là trời sắp mưa rồi!”.

Hòa Linh liền bảo: “Chuẩn bị nước!”

Xảo Âm lập tức đi chuẩn bị.

Đến khi Hòa Linh quay vào, trong phòng đã không còn hơi thở của người nọ, nói đến cũng lạ, kể từ khi trùng sinh, nàng cực kỳ không thích có người tới gần mình, nếu như trong phòng có người khác liền phát giác ra rất nhanh, cũng vô cùng chán ghét.

“Hành động thật mau!” Hòa Linh thì thào.

“Tiểu thư nói gì vậy ạ?”

Hòa Linh lắc đầu: “Không có gì!”

Hòa Linh ngâm mình vào trong bồn, dưới làn nước thoang thoảng hương hoa hồng, nàng vốc nước lên tay, nở nụ cười.....

Cũng cùng lúc đó, Lục Hàn đang hí hục tìm hộp giấu trong bụi hoa, hần nắm chặt cái hộp quay đầu nhìn ánh nến vừa được thắp lên trong phòng, tựa tiểu phi tiêu: “Người cho rằng ta..... Không dám sao!”

.....

Đêm khuya.

Gió lớn gào thét, mưa như trút nước kèm theo đó là tiếng sấm rền vang, Tạ Du Vân không ngừng trần trọc, chìm trong cơn ác mộng mãi không thể thoát ra được.....

Lúc này, hần một thân hi bảo đứng ở trong phòng, mặc kệ mọi người đi tới đi lui, vẫn lẳng lặng chìm trong thế giới của riêng mình.

“Cần Chi, hôm nay là ngày vui của huynh, sao ngay cả một nụ cười cũng không có thể?”, vài huynh đệ bằng hữu mỉm cười trêu chọc.

Tạ Du Vân vẫn cứ mân mê ngọc bội trên tay, không nói lời nào.

“Sao con cứ cầm ngọc bội mãi thế, mẫu thân biết con vẫn nhớ tới Uyển Oánh, nhưng người cũng đã không còn, dù thế nào thì con cũng phải thành thân. Con nà ỏm Sở gia kia..... tuy rằng kém hơn con về nhiều mặt nhưng phụ thân con đã nói, nàng ta thông minh lanh lợi có thể hỗ trợ được cho con phần nào. Con, con cứ lấy đi. Cùng lắm thì đến lúc đó nạp thêm mấy tiểu thiếp là được? Đứa nhỏ thì ai cũng đều có thể sinh, dù sao nàng ta thế kia thì cũng chẳng sống được mấy năm. Con cứ yên tâm, nương tuyệt đối sẽ không bạc đãi con đâu.

.....”

Lúc này người chúc mừng đâu không thấy, đột nhiên lại biến thành Tạ phu nhân. Bà kéo tay hần rủ rỉ dỗ dành.

Hần cố sức thoát ra, nhưng mãi vẫn không tỉnh.....

Hình ảnh lại biến đổi, không biết vì sao, tất cả mọi người đều biến mất, Sở Hòa Linh mặc giả ý đồ thắm, dáng vẻ tiêu tụy, trên mặt nàng toàn là nước mắt nhưng ánh mắt lại hết sức kiên định: “Tạ Du Vân, từ hôm nay Sở Hòa Linh ta sẽ cùng Tạ gia các người không đội trời chung!”.

.....

Tiếng vó ngựa không ngừng, Tạ Du Vân ngồi trên lưng ngựa, mặc cho nước mưa tấp vào người..... Hần lúc này tang thương già yếu, tiếng vó ngựa rớt cuộc cũng dừng lại, hần kéo chặt dây cương, ngo ngắc nhìn biển hiệu “Sở phủ”, cứ thế im lìm bất động.

Không biết vì sao, Tạ Du Vân đột nhiên cảm thấy bản thân khổ sở không thôi, hần cứ thế trần trọc, muốn từ trong mộng tỉnh lại, nhưng đều phí công vô ích.

Trong đầu lại hiện lên hình ảnh hân hoan áo trắng tang thương đứng ở trước bia mộ, vuốt ve hàng chữ khắc bên trên, tựa như đã cạn kiệt hết khí lực, rốt cuộc cũng ngã nhào lên nắm mộ: “Sở Hòa Linh, quả nhiên nhất ngừ của ngươi thành sấm rồi!”

“A.....” Tạ Du Vân bừng tỉnh, hân thờ hồn hên, khẽ thốt ra ba chữ: “Sở Hòa Linh.....”

Bạn đang đọc truyện *Quy Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Tuy rằng đêm qua mưa to không ngừng, nhưng hôm nay thời tiết ngược lại rất tốt, đây cũng là điểm đặc biệt của tiết trời Vĩnh An, mưa tới cũng nhanh, mà đi cũng mau. Mưa thu thì lạnh mà mưa xuân thì sẽ ấm lòng người xưa quả thật chẳng sai, vạn vật hài hòa cảnh sắc tươi đẹp.

Mặc dù gió xuân ấm áp như thế nhưng Hòa Linh vẫn phủ thêm áo choàng, Xảo Âm thử thăm dò: “Tiểu thư, hôm nay không thay đổi một chút sao?”. Suốt ngày mặc váy áo đỏ thắm như thế, nhìn thế nào vẫn thấy quái dị.

Hòa Linh thắc mắc nhìn Xảo Âm, hỏi: “Ta mặc như vậy không đẹp hả?”

Đẹp, thật sự là điểm lệ vô song!

Xảo Âm thành thực gật đầu, Hòa Linh mỉm cười: “Vậy là được rồi, đi thôi!”

Có lẽ hôm nay sẽ có không ít người lui tới, vì đây là dịp mà người ta tranh thủ giao hảo tạo mối quan hệ với nhau, tuy người đến người đi luôn không ngừng thay đổi, nhưng giới quý tộc trong kinh đêm đi đêm lại cũng chỉ có từng ấy nhà, Tổ phụ nàng lúc còn trẻ đã kiến tạo được sự nghiệp, ở Vĩnh An đã vài thập niên nhưng cũng chỉ có thể xem như một gia tộc mới nổi, vẫn kém hơn đám quý tộc thế gia kia mấy tầng. Bởi vậy, nên ông cực kỳ coi trọng những dịp như thế này.

Quả nhiên, Hòa Linh vừa chuẩn bị xong, liền thấy Lan thị vội vàng tiến vào, vui mừng nói: “Linh nhi, cửu cửu và biểu ca cũng tới đây!”.

Hòa Linh lên tiếng: “Vậy chúng ta mau đi gặp cửu cửu thôi!”

Lan thị lắc đầu, đáp: “Không thể, một tiểu cô nương như con mà ra mặt thì có chút không ổn, sau khi yến hội kết thúc, nương sẽ mời bọn họ lại đây, còn bây giờ con mau đi đến chỗ Tổ mẫu đã không bà lại tức giận. Người trong nhà không có mặt từ sớm thì chẳng phải sẽ khiến khách nhân chê cười sao?”.

Hòa Linh cười cười, nhu thuận nói: “Đều nghe mẫu thân!”

Hai người mang theo nha hoàn, xuyên qua hành lang thật dài đi vào trong viện của Lão phu nhân, lúc này những người khác cũng đều có mặt, còn Hòa Linh lại là người đến cuối cùng y như trước đây. Nàng hơi hơi phúc thân, rồi ngồi xuống ghế, khẽ liếc mắt ra xung quanh, ai nấy cũng đều diện váy áo xúng xính, đều là những đồ đặt tí y phùng may mấy hôm trước, cực kỳ tinh xảo.

Nếu nói không có gì thay đổi thì chỉ có Hòa Linh, vẫn lựa chọn một thân đồ thắm, tuy kiểu dáng có hơi khác, cũng là đồ mới được đặt may, nhưng cũng làm cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn. Mọi người trong nhà nhìn nhiều cũng đã quen nên không có cảm giác gì, nhưng với người ngoài, thì hoàn toàn không phải vậy, xinh đẹp rực rỡ đến chói mắt không gì sánh được, yêu kiều đến mức khiến người ta không nghĩ trước mắt mình chỉ là một tiểu cô nương mới mười hai tuổi.

Phu nhân Chu ngự sử Chu An thị vừa mới vào cửa đã có suy nghĩ này, bà ta là mẫu thân của Đại phu nhân Chu thị, vì Chu gia và phủ Tướng quân qua lại gần gũi nên là người đến sớm nhất, ngoài dẫn hai nhi tức ở hai phòng đi theo, còn mang thêm vài người cháu gái nữa, Hòa Ngọc vừa thấy biểu tỷ muội nhà mình lập tức cười tươi đi ra nghênh đón.

“Yến Ninh, Yến Ly mau tới ngồi bên này!”. Hòa Ngọc kéo các nàng ấy ngồi xuống bên cạnh mình, mấy người khác cũng quay sang chào hỏi lẫn nhau, tầm mắt Chu An thị khẽ đảo qua Hòa Linh, cười nói với Lão phu nhân: “Tôi tới hơi sớm một chút, bà sẽ không ghét bỏ đấy chứ?”.

Lão phu nhân tươi cười hiền lành, đáp: “Sao bà lại nói thế. Lão thân ngắm trông đã lâu, ngồi đây nói chuyện với đám tiểu bối thật không thú vị gì cả. Vẫn là mấy bà già chúng ta hợp ý nhau hơn nhiều!”.

Chu An thị: “Thế là tôi đến đúng lúc rồi, chúng ta là thân gia với nhau nên tôi muốn đi sớm một chút, giúp bà một tay tiếp đón quan khách. Bà không chê tôi xen vào việc của người khác thì tôi đã cao hứng lắm rồi!”. Lời này của Chu An thị vô cùng chân thật, lúc trước lúc Chu thị xuất giá, xem như bị gả vào nhà thấp hơn, nhưng hiện tại xem ra, hai nhà đã chẳng phân biệt được cao thấp, lại có quan hệ thông gia nên Chu An thị cũng không có gì quá phận cả. Hơn nữa nếu so sánh với mấy thông gia khác thì chỉ có nhà mình là xuất sắc nhất, chẳng phải càng tăng thêm thể diện cho nữ nhi của mình sao.

Gương mặt đầy dấu vết của năm tháng của Sở lão phu nhân tươi rói: “Nào dám ghét bỏ lão tỷ tỷ chứ!”, rồi lại nhìn phía hai tôn nữ mà Chu An thị dẫn theo mỉm cười khen: “Ninh nhi với Ly nhi càng ngày càng duyên dáng, hấp dẫn ánh mắt của bao người!”.

Chu An thị [bánh ít đi, bánh quy lại]: “Mấy tiểu thư trong phủ mới thật là khí chất bất phàm!”.

Ngươi tới ta đi, cứ thế mà tán dương lẫn nhau. Hòa Linh cảm thấy mình ngồi sắp mọc rễ ra đến nơi rồi.

Nhưng chẳng mấy chốc, lại có thêm mấy nhà tới thăm viếng, chỗ của Lão phu nhân tuy không nhỏ, nhưng vẫn cảm giác có chút chật chội.

Đại phu nhân Chu thị là người thông minh thấy thế liền mỉm cười phân phó: “Ngọc nhi, con dẫn các vị tiểu thư và mấy muội muội ra ngoài đi dạo đi. Người lớn nói chuyện, đám trẻ cũng sẽ không thấy hứng thú đâu, thôi không giữ chân các con lâu nữa. Mấy khóm hoa trong vườn vừa mới hé nụ, mặc dù chưa nở rộ, nhưng cũng đẹp vô cùng, có lẽ mấy nhà đầu các con sẽ cảm thấy hứng thú. Đi ra ngoài chơi đi!”.

Hòa Ngọc vội đáp ứng, đứng dậy đưa mấy người đi ra ngoài, Hòa Linh là người đi cuối cùng, ngoài đám tỷ muội bọn họ còn có thêm bảy tám vị tiểu thư nữa, kiếp trước nàng cũng từng gặp qua, nhưng không hề có tâm tư kết giao. Vì kiếp trước bản thân bị trúng độc suy nhược, sau lại lại bị người ta hời hợt, có khác nào với việc thôi lui ra khỏi cái vòng xã giao luẩn quẩn, kỳ thật có muốn tham gia cũng không được, ai cũng đều kính nhi viễn chi, hoàn toàn không muốn quan tâm đến một con ma ốm như nàng. Cũng không thể nói bọn họ bạc bẽo mà thôi đời chính là như thế.

Cảm nhận được một tầm mắt đang hướng về mình, Hòa Linh ngẩng đầu, liền thấy Lý Mộng đang chăm chú nhìn nàng. Hòa Linh liền cười tươi đáp trả đôi lại là một cái hừ lạnh sau đó xoay người tiếp tục đi của nàng ta.

“Trong hoa viên có một cái đình, thưởng cảnh vô cùng tốt, mời các vị qua bên này!”

Mấy cô nương ở đây đều là tiểu thư quyền quý, cho dù ở trong phủ như thế nào một khi ra ngoài ai ai cũng trưng ra vẻ mặt ôn nhu, dịu dàng.

Mọi người đến đình, bên trong đã sớm chuẩn bị đệm mềm, Hòa Linh tìm một vị trí ngồi xuống, cũng không hề lên tiếng, chỉ lắc lắc cái khăn trong tay.

Vài vị cô nương lên tiếng pha trò, giải tỏa bầu không khí trầm mặc.

“Bộ váy này của Ngũ tiểu thư thật là đẹp mắt, ta trở về cũng muốn đặt may một bộ!”. Một thanh âm thanh thật vang lên từ phía tiểu cô nương mặt tròn tròn, Hòa Linh đoán nàng ta cũng cùng độ tuổi với mình nên mỉm cười đáp: “Cái này ta đặt may ở ti y phường”.

Đây ắt hẳn là tiểu tôn nữ nhà Lâm Thượng thư, hình như là..... cái gì Lâm ấy....

“Ti y phường sao? Nhà chúng ta bình thường không mời bọn họ, nương ta vẫn thường nói tay nghề khuê phòng nhà mình tốt hơn. À đúng rồi, ta tên là Đinh Chi. Nương ta hay gọi ta là Chi Chi, ngươi cứ kêu ta Chi Chi là được!”. Lâm Đinh Chi ngây thơ nói, nàng ấy đơn thuần, cũng không phải muốn nhắm vào Hòa Linh. Chẳng qua, mấy cô nương trong kinh cũng có không ít người thích dùng đồ của ti y phường, lời này vừa ra cũng khiến cho vài người thấy xấu hổ.

Lâm Đinh Chi..... Đúng vậy, nàng ấy là Lâm Đinh Chi, Lâm gia là một trong những thế gia trong kinh còn nàng ấy là tôn nữ nhỏ nhất của Lâm gia, cũng là người được yêu chiều nhất.

Hòa Linh nhướn mày, đáp lại: “Nhà chúng ta cũng có tú nương, nhưng ta vẫn thích đặt may ở bên ngoài hơn, kiểu dáng thật đặc biệt. Này ngươi cứ nhìn thử mà xem?”. Hòa Linh đứng dậy, quay một vòng, gió nhẹ thổi bay, áo choàng rực rỡ tung bay theo khiến cho bọn họ nhìn đến ngây người.

Lâm Đinh Chi nuốt nuốt nước bọt, nghiêm túc nói: “Đẹp cực kỳ, ta rất muốn đặt may ngay bây giờ!”

Hòa Linh mỉm cười: “Có lẽ ta nên tìm ti y phường đòi trích chút lợi nhuận mới được, xem đi, nếu như không phải ta cật lực đề cử, thì sao Chi Chi có thể thích như thế chứ!”

Mọi người tất nhiên đều hiểu đây là nói vui mà thôi, ai nấy đều che miệng nở nụ cười.

“Ôi? Vị bên kia, có phải phải là Tạ công tử hay không?”, từ ngày Hòa Tuyết được mẫu thân mình dạy bảo đã thành thật hơn rất nhiều, hôm nay cũng không dám tác oai tác quái. Nhưng vừa nhìn thấy Tạ Du Vân, vẫn không thể nào kìm lòng nổi.

Các cô nương lập tức nhìn qua, chỉ thấy Tạ Du Vân đứng ở bên hồ nước, một thân áo trắng, lẳng lặng nhìn mặt hồ, công tử ôn nhuận như ngọc lại có vẻ mặt đau thương như chẳng mấy chốc sẽ trầm mình xuống dưới.

Hòa Ngọc hơi hơi cắn môi dưới, nói: “Xảo Tịch, ngươi đi nhìn xem. Hay là có vấn đề gì?”

Xảo Tịch vâng dạ, vội vàng đi xuống.

Lâm Đinh Chi phát tay gọi: “Cẩn Chi ca ca!”.

Tạ Du Vân đứng ở đó hoàn toàn không nghe thấy Lâm Đinh Chi nói gì, nhưng người nào đó vẫn nhiệt tình hô: “Cẩn Chi ca ca, Cẩn Chi ca ca.....”

Hòa Linh nhàn nhàn nói: “Đừng để đứt hơi mà chết, hần sẽ không nhảy vào đâu!”. Đây hoàn toàn là việc không đáng lo.

Đinh Chi vỗ đầu: “Cũng đúng!”, rồi liền nở nụ cười, thật là một tiểu cô nương đơn thuần.

Tiểu thư Trần gia cất giọng đầy ý cười nói: “Ai không biết, tương lai Đinh Chi sẽ gả đến Tạ gia, hiện tại quan tâm đến phu quân tương lai như thế ầu cũng

là bình thường.”

Tuy rằng lời nói có ý trêu chọc nhưng lại thốt ra từ miệng một cô nương gia thì dù sao cũng không ổn hơn nữa, Hòa Linh còn nhìn ra ác ý trong mắt nàng ta.

Dinh Chi đỏ mặt, hờn dỗi dậm chân: “Trần tỷ tỷ khi dễ người ta!”

Trần tiểu thư vừa dứt lời, lại thấy thái độ của Lâm Dinh Chi như thế thì ngay lập tức ánh mắt của những cô nương còn lại liền thay đổi, ghen tuông nồng đậm, quả thực không dám nhìn trực diện.

Có điều, không đợi nha hoàn Xảo Tịch đi đến chỗ Tạ Du Vân thì một nữ tử đã đến đứng bên cạnh, người nọ uyển chuyển hàm xúc khá ái, thanh thuần như nước. Không cần phải nói cũng biết, kia đúng là Triệu Uyển Oánh biểu muội Tạ gia.

Lâm Dinh Chi chu miệng: “Hò ly tinh kia sao lại theo tới chứ. Có ai mời nàng ta đâu?”

Trần tiểu thư mỉm cười đáp: “Có lẽ là theo Tạ công tử đến. Chẳng phải huynh ấy luôn đối xử vô cùng tốt với biểu muội của mình hay sao?”

Hòa Linh chán ghét nhất chính là loại người trong miệng giấu kim chuyên khi dễ người như thế này. Tuy Lâm Dinh Chi không có quan hệ gì với nàng, nhưng những lời khinh khi người khác như vậy nghe vào tai vẫn thấy khó chịu.

“Trần tỷ tỷ quả nhiên hiểu hết thấy về Tạ công tử, so với Chi Chi còn tỏ tường hơn nhiều!” Hòa Linh vắn vò khăn tay, cũng không thêm để ý đến ai: “Người không biết còn tưởng rằng mỗi ngày tỷ đều nấp ở Tạ phủ ấy!”

“Người!”, Trần tiểu thư cắn môi, nhưng rất nhanh liền tươi cười đáp lại: “Kỳ thật đây cũng chẳng là bí mật gì, ai ai mà không biết chuyện này chứ!”

Hòa Linh còn gục gặc đầu, ra vẻ như đang thụ giáo: “À, hóa ra người người đều biết, nhưng dường như tỷ tỷ đặc biệt biết nhiều hơn thì phải!”

Trần tiểu thư xiết chặt khăn tay: “Ngũ tiểu thư cứ hay nói đùa!”

Hòa Linh đứng dậy: “Đúng vậy, chỉ đùa một chút thôi mà!”, sau đó nhìn về phía Tạ Du Vân, mà tên nam tử áo trắng đang cách xa tít mù tắp kia không biết vì sao đột nhiên lại nhìn sang đây. Bốn mắt nhìn nhau, Hòa Linh trào phúng cười: “Giống như, không có cái gì đặc biệt cả!”

Trần tiểu thư đột nhiên lại nghiêm túc nói: “Tạ công tử ở trong lòng Ngũ tiểu thư..... Tất nhiên là không bằng người ta rồi!”

Hòa Linh “Tò mò” hỏi: “Vậy không biết, người ta trong miệng Trần tiểu thư là ai!”

“Ta nghĩ, người nào đó trong miệng Trần tiểu thư chắc hẳn là mình rồi!”. Một giọng nam trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo ý cười đột nhiên vang lên.....

Thanh âm này..

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Sắc mặt Hòa Linh khê biến, giọng nói này, rõ ràng là của tên hắc y nhân nên bị cắt thành mười tám đoạn nào đó mà!

Người nào đó vòng qua bụi cây, chậm rãi đi lên bậc thang, một thân trường bào xanh ngọc, búi tóc chìn chu, hai mắt thâm thúy sáng ngời, mũi cao thẳng, môi mỏng khê nhếch, nét nào ra nét đấy nhưng khi kết hợp lại với nhau lại hoàn mỹ vô cùng. Chẳng trách người trong kinh vẫn luôn ca ngợi nam Hàn Mộc bắc Cẩn Chi. Nếu đứng ra so sánh thì Lục Hàn Mộc và Tạ Cẩn Chi chẳng hơn kém nhau điểm gì nếu có khác biệt thì chỉ về phong thái mà thôi. Trên người Lục Hàn Mộc tỏa ra khí chất xâm lược lạnh lẽo như băng còn Tạ Cẩn Chi thì lại ôn nhu như ngọc.

“Hóa ra là Hàn Mộc công tử!”, một người nào đó lên tiếng

Hòa Linh lập tức sững sờ.....

Lục, Lục Hàn? Lục Hàn Mộc? Nàng thực sự rất muốn hét lên chói tai!

Nhưng trong nháy mắt Hòa Linh lại bình tĩnh trở lại, Lục Hàn bước lên bậc thang, hai tay chấp sau hông, nhìn chằm chằm người nào đó cười cười: “Tại hạ nghe nói, Ngũ tiểu thư Sở phủ vô cùng ngưỡng mộ Hàn mẫu. Tuy vẫn còn ít tuổi nhưng đã có phong thái đại mỹ nhân xinh đẹp bức người!”

Hòa Linh khê phúc thân đáp lại: “Đa tạ khích lệ. Những lời này của ngài hình như hơi quá rồi!”

Lục Hàn mỉm cười, đây cũng không phải lần đầu tiên họ gặp nhau, so với lần trước ở trong chùa xa xa nhìn lại thì cảm giác lần này chân thật hơn rất nhiều. Có điều Lục Hàn ung dung bình thản bao nhiêu thì Hòa Linh lại luống cuống bấy nhiêu. Điều quan trọng nhất ở đây không phải là sự xuất hiện của người nào đó hay những lời mà hắn vừa nói mà chính là việc không ngừng xông vào Sở phủ khi đêm xuống. Trong chớp nhoáng này, Hòa Linh suy nghĩ rất nhiều, nhưng rất nhanh, nàng liền cười yếu ớt nói tiếp: “Lần đầu tiên nhìn thấy ngài, quả nhiên là cao quý bất phàm!”.

Lục Hàn nhướn mày, mỉm cười đáp lại: “Ta nghĩ, đây không phải lần đầu chúng ta gặp nhau. Tuy rằng lần trước ta vẫn chưa tự giới thiệu, nhưng chắc hẳn đã từng gặp Ngũ tiểu thư rồi!”.

Hòa Linh nắm chặt khăn tay ngẩng đầu nhìn hắn, tỏ ra vô cùng kinh ngạc: “Tuy đã từng gặp qua, nhưng Hòa Linh vạn vạn thật không ngờ, ngài lại chính là Lục công tử danh chấn kinh thành!”.

Điều mà Lục Hàn muốn đề cập chính là lần gặp gỡ ở trong chùa; Mà Hòa Linh thì lại đang ám chỉ đến hắc y nhân ở Sở phủ. Hai người bốn mắt tương giao, dường như ai cũng đều hiểu được đối phương đang nghĩ gì.

“Thật sự là chẳng có dịp nào thích hợp, nhìn Sở ngũ tiểu thư kinh ngạc như vậy thật không uống công ta đặc biệt tới đây một chuyến!”. Lục Hàn tự tiểu phi tiểu, hàm nghĩa tới tăm mù mịt làm cho người ta không sao hiểu được. Bầu không khí nhất thời có chút quỷ dị không nói nên lời.

Hòa Linh mỉm cười, thiên chân vô tà, đáp trả: “Có khi sau này các cô nương ở kinh thành phải mang sách mà đến học hỏi kinh nghiệm mất. Cả ngày ở trong khuê phòng cần nết khăn tay ngưỡng mộ ngài, ấy thế mà ngài lại không thêm liếc mắt một lần. Cũng may có ai đó hảo tâm giúp đỡ tuyên truyền một phen, nhìn tình hình hiện tại, không phải là đã chiếm được ưu ái sao! Có khi ta còn phải cảm ơn người đã truyền tin ra ngoài nữa ấy chứ!”

Chuyện Hòa Linh ngưỡng mộ Lục Hàn rõ ràng do người trong Sở gia truyền đi, Hòa Linh ngấm ngấm trào phúng trúng phải ai thì trúng. Nàng cũng không để ý người khác có nghe ra manh mối gì hay không, mà nghe ra được thì lại càng tốt.

Tỷ muội Sở gia có vài phần xấu hổ, còn những người khác cũng có đôi chút ngượng ngùng, trường hợp như thế này dù cho có nói cái gì cũng không đều không ổn. Ai biết, ai biết Sở ngũ tiểu thư này lại tiếp tục nói ra chuyện gì. Dù sao, nhìn nàng ta cũng không thấy bình thường.

Mọi người đều xấu hổ, chỉ có nam tử duy nhất nào đó lại chẳng hề có thái độ gì, hắn không hề cảm thấy nữ tử tùy tiện như thế hay Sở Hòa Linh nói những lời như vậy có gì không ổn.

Phải biết rằng, nha đầu kia đã từng vô cùng “Thành ý” đề cử những tỷ muội của mình cho hắn, từ đó có thể thấy được nhân phẩm của nàng ra sao rồi.

“Quả thật, có người ái mộ mình như vậy ta thật sự rất vui, thậm chí còn chọn một món lễ vật lại đây hy vọng Sở ngũ tiểu thư sẽ thích.....”, tạm ngừng một chút, Lục Hàn lại cười hết thần bí khó lường: “Cũng hy vọng Sở ngũ tiểu thư không chê. À đúng rồi, chuyện thuận tay ném ra ngoài đình chắc Sở ngũ tiểu thư cũng sẽ không làm đâu nhỉ?”

Khốn kiếp! Khốn kiếp, khốn kiếp!

Hòa Linh âm thầm mắng vô số lần, nhưng vẫn tươi cười “Chân thành” đáp: “Tất nhiên là sẽ không. Đâu phải ai cũng được hưởng đãi ngộ này, sau khi trở về phòng ta nhất định sẽ đặt vào một chỗ trang trọng, mỗi ngày thắp hương ba lần, ngài cứ yên tâm đi!”

Mọi người:“.....” Càng thêm xấu hổ!

“Thắp hương ba lần thì không cần, người cũng sẽ không làm đâu!”. Lục Hàn không đợi Hòa Linh phản đòn liền đưa vật vẫn đặt sau lưng từ nãy giờ ra, mọi người tập trung nhìn lại, thì ra là một chiếc hộp vô cùng tinh xảo.

Hòa Linh nhướn mày.

Lục Hàn cũng không trực tiếp đưa cho nàng, mà lại tự tay mở hộp lấy chiếc lắc chân bằng vàng có gắn những quả chuông nhỏ ra.

Hòa Linh:“.....”

Đây là cái quý gì thế không biết!!!

Lục Hàn tiến lên, Hòa Linh khẽ há miệng lui về phía sau vài bước, hắn cúi đầu cười khiêu khích hỏi: “Người sợ à?”.

Hòa Linh cười lạnh đáp: “Ta sợ chứ! Trước mặt mọi người, ai biết được Lục công tử sẽ làm gì ta chứ!”

Lục Hàn cười “Ha ha” rồi nói: “Vậy thì đừng có động!”, giọng nói đầy uy quyền như thể đang ra mệnh lệnh.

Hòa Linh chỉ muốn đá một cước vào bộ mặt ghê tởm kia, để hắn cút ra thật xa! Có điều..... Hiện tại không phải là thời cơ tốt nhất.

Lục Hàn đứng đối diện với Hòa Linh, chậm rãi ngồi xổm xuống, nàng nhiu nhiu mày, lại thấy hắn giữ chặt mắt cá chân của mình. Người nào đó cố gắng bình tĩnh hỏi: “Người! Muốn! Làm! Gì!”.

Lục Hàn không trả lời, hắn tháo chốt cái vòng ra trực tiếp đeo vào chân cho nàng.....

.....

Hòa Linh kinh ngạc không thôi, biểu tình cứng ngắt hỏi: “Ngài đây là có ý gì?”

Lục Hàn cười đáp: “Quả nhiên rất hợp với ngươi!”. Nói xong, hắn yên lặng há miệng, tuy không phát ra âm thanh nào nhưng Hòa Linh lại hiểu được người nọ đang muốn nói những gì. “Chẳng phải ngươi nói, thích được tặng lễ vật một cách quang minh chính đại sao? Ta chỉ làm theo lời ngươi thôi mà!

Hòa Linh cố gắng giữ bình tĩnh, chỉ sợ không khống chế nổi bản thân liền đập một phát lên gương mặt đáng ghét kia mất, tuy triều đại này không ngăn cấm nam nữ tiếp xúc, nhưng cho dù không nghiêm cấm như vậy thì kẻ cả giữa phu thê với nhau mà phát sinh hành động này cũng không ổn lắm. Hai người bọn họ lại chẳng có quan hệ gì, Lục Hàn làm thế này có khác gì đang đẩy nàng vào hố lửa. Đúng là tự bẽ mặt đập vào chân mình, nhàn rồi không có việc gì tự kiếm việc để làm. Ngươi tung chiêu hiểm ác thế này muốn làm cho ta càng thêm khó chịu đúng không! Hòa Linh nắm chặt khăn tay, cười lạnh ra tiếng.

“Tiếng cười của ngươi thật đúng là dễ nghe!”, Lục Hàn đứng dậy, lui về sau một bước, tạo một khoảng cách với Hòa Linh.

Thực rõ ràng, tâm tình của người nào đó đang tốt vô cùng, làm sao mà không tốt cho được chứ, chọc ghẹo nàng chính là niềm vui của hắn mà! Hòa Linh hận không thể xé nát khuôn mặt tươi cười kia! Nàng cố gắng ổn định tâm tình, cố gắng kìm con giận đang chỉ trực trào lên, cười tủm tỉm hỏi: “Lục công tử thích ta sao?”.

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng hít khí, Hòa Linh cũng không quan tâm, nếu hắn đã thích theo dõi chuyện thì nàng không có lý do gì không phụng bồi.

Lục Hàn hơi hơi nhướng mày: “Một tiểu cô nương đáng yêu như Ngũ tiểu thư đây, ta nghĩ sẽ không có ai chán ghét nổi, còn nếu như chán ghét thì chỉ có thể nói người nọ đang ghen tị với ngươi thôi!”

Hòa Linh xiết chặt tay, người này muốn trả hết những lời khiêu khích lại cho nàng sao? Ha ha, ha ha! Tiếng cười của Hòa Linh càng ngày càng lạnh, dù là như vậy, nàng vẫn cố tươi cười, thua người nhưng không thể thua trận được!

“Kỳ thật chuyện này cũng không phải không có. Dù sao, thì có vài người thẩm mỹ hơi bất thường một chút!”. Hòa Linh cười sáng lạn như hoa đào đang nở.

“Hóa ra Lục công tử đang ở đây!”. Đúng lúc này, Trí Tín đi tới, đi sau hắn ta là biểu huynh muội Tạ gia, Tạ Du Vân gật đầu với Lục Hàn, hai người cũng không tương giao, nên không thân thiện cho lắm.

Lục Hàn khẽ nhướng mày, cũng không tiếp lời, khiến Trí Tín có chút xấu hổ.

Lục Hàn này vẫn luôn luôn cao ngạo lạnh lùng, nói cách khác về mặt này mới là hắn của thường ngày, còn hành động thân thiện với Sở Hòa Linh vừa rồi, hoàn toàn ngoài phạm vi bình thường.

Cho nên mới nói, Hàn Mộc công tử thích Sở ngũ tiểu thư sao?

Ai nấy đều kinh hãi dấy lên hoài nghi. Không nói đến Sở ngũ tiểu thư vẫn là một tiểu cô nương, chứ đừng nói gì đến Hàn Mộc công tử. Tuy rằng mỗi người đều ca tụng nam Hàn Mộc bắc Cần Chi, nhưng trong kinh người ái mộ Tạ Cần Chi nhiều hơn Lục Hàn Mộc rất nhiều. Tạ Cần Chi đối ai cũng đều tao nhã lịch sự, vừa khiêm tốn lại ôn nhuận như ngọc. Mà Lục Hàn Mộc thì lại khác hoàn toàn, thân phận cao quý, tính tình cũng cực kỳ lạnh lùng, không tốt ở chung. Cho dù có ái mộ hắn, cũng cần phải có lá gan.

Nhưng hiện tại, thế nhưng lại có thể “Thân cận” với Sở ngũ tiểu thư như vậy khiến cho ai nấy đều phải lau mắt mà nhìn.

“Hành vi của Lục công tử hình như không hợp lễ nghĩa cho lắm?”. Tạ Du Vân đột nhiên mở miệng, tầm mắt nhìn về phía mặt cá chân Hòa Linh, nơi đó hiện tại đang đeo một chiếc lắc chân ánh vàng rực rỡ.

Lục Hàn tự tiểu phi tiểu “à” một tiếng, chậm rãi nói: “Thích hợp hay không thích hợp, thì có liên quan gì tới Tạ công tử chứ?”, giọng nói hàm chứa khiêu khích, biểu tình lại cực kỳ ngạo mạn.

Tạ Du Vân nghiêm túc đáp: “Quả thật không có liên quan tới ta cả, nhưng với tư cách là bằng hữu của Trí Tín mà Sở ngũ tiểu thư lại muội muội của huynh ấy, cũng như là muội muội của ta, cho nên ta mới ra mặt lên tiếng!”.

Gì? Hòa Linh không nhịn được đảo đảo lỗ tai, cười lạnh nói: “Đầu năm nay, còn có người chủ động nhận làm ca nữ cơ đấy!”.

Sắc mặt Tạ Du Vân trắng đi vài phần, nhưng vẫn nhìn chằm chằm Lục Hàn.

Lục Hàn thế nhưng lại ngồi xuống: “Ngươi xem, Ngũ tiểu thư người ta cũng đâu có nhận thức ngươi! Làm người ấy mà, cũng đừng nên quá tự tin, không thì lại ngã quỵ đau đấy. À đúng rồi, có vài người cảm thấy đại gia nghiệp nhà mình quá vững chắc nên không sợ gì cả!”.

Hòa Linh rút cuộc cũng biết vì sao Lục Hàn lại không vui rồi, giọng điệu khiêu khích này, ngôn từ lạnh lùng, khiến cho nàng..... cao hứng hết sức!

“Ừm, căn cơ vững chắc, sao có thể sợ gió lớn được!”. Hòa Linh ở một bên hất đầu vào lửa.

Trí Tín trừng mắt nhìn Hòa Linh, thế nào mà ở đâu cũng tham gia vào!

Hòa Linh cũng nhận thấy biểu tình của Trí Tín, nhất thời nở nụ cười, thật là có người không sợ chết, không có việc gì lại dám trêu chọc Sở Hòa Linh nàng, hình như đã quên nàng là dạng người gì rồi? Tầm mắt Hòa Linh lướt qua Tạ Du Vân, nhìn về phía Triệu Uyển Oánh ở đằng sau.

“Vị này chắc hẳn là Triệu tiểu thư rồi? Ta thường xuyên nghe Trí Tín ca ca nhắc tới người đấy, nào là khen người vừa xinh đẹp lại ôn nhu, bao nhiêu danh môn khuê tú trong kinh thành cũng không bằng. Hôm nay vừa thấy, quả thật không ngoa chút nào!”.

Sắc mặt Trí Tín lập tức liền thay đổi, hẳn ta rất muốn phản bác, nhưng nếu phản bác thì có khác gì tự đưa mình vào tròng. Hẳn ta không thừa nhận, thì chứng tỏ bản thân chưa từng khen Triệu Uyển Oánh sẽ làm cho Triệu tiểu thư thương tâm, mà chuyện như thế hẳn ta không làm được; Nhưng nếu như thừa nhận, thì lại xem như đắc tội với các tiểu thư thế gia trong kinh vì thế biểu tình cứ thay đổi liên tục, thoát xanh thoát trắng.

“Sở ngũ tiểu thư khen nhầm rồi. Có điều ta nghĩ.....”

Còn chưa nói xong, Hòa Linh đã chen ngang: “Khen ngợi người không phải là ta, mà là huynh ấy!”. Hòa Linh vươn ngón tay ngọc chỉ về phía Trí Tín vẫn còn đang trừng mắt nhìn mình.

“Tuy nhiên đường ca của ta khen ngợi người, cũng là vì muốn tăng thể diện cho Tạ công tử, ai bảo Tạ công tử.....” Hòa Linh lấy khăn che miệng lại, nở nụ cười.....

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Dù Hòa Linh mới chỉ nói lấp lửng nhưng ai nấy cũng đều hiểu được về sau muốn ám chỉ điều gì, chẳng phải là Tạ Du Vân thích Triệu Uyển Oánh thôi sao. Lật qua lật lại, chỉ cần hai câu đã kéo được ba người vào cuộc thì Sở Hòa Linh sao có thể là một tiểu cô nương đơn thuần được chứ. Chỉ có người vừa nói là cảm thấy bản thân mình ngây thơ vô tội, chớp chớp mắt hết nhìn sang bên này, rồi lại nhìn sang bên kia.

Lục Hàn thấy thế liền bật cười, bình thường hẳn vẫn cảm thấy những chuyện bên trong nội trạch thật không thú vị cũng chẳng có ý nghĩa gì, nhưng hiện tại xem ra có vẻ phải nhìn nhân lại.

Có thú vị hay không thì còn phải xem ai nói ai làm, “áo choàng đồ”..... À không, phải là “chuông nhỏ” mới đúng, chỉ cần có mặt nàng thì cho dù chuyện có chán ngán cỡ nào cũng đều có thể làm cho người ta thấy hứng thú.

Lục Hàn không lên tiếng, chỉ hững hờ nhìn Tạ Du Vân và Triệu Uyển Oánh, tầm mắt ái muội cứ quét tới quét lui trên người bọn họ.

Tạ Du Vân bị xoi mói, lập tức nói: “Ngũ tiểu thư còn nhỏ, nên vẫn còn hơi trẻ con. Nàng có coi ta là ca ca hay không cũng không quan trọng, ta mà so đo với một tiểu cô nương thì làm gì còn mặt mũi nhìn ai nữa. Nàng ấy nhỏ không hiểu được sự tình nhưng Lục công tử hẳn không nên như vậy chứ? Ngài làm vậy, người ngoài sẽ đánh giá Ngũ tiểu thư thế nào?”.

Tuy trên mặt Lục Hàn vẫn tươi rói, nhưng trong mắt lại không hề có ý cười, hẳn cao giọng đáp lại: “Nếu ngài đều đã nói Ngũ tiểu thư là tiểu cô nương thì hành vi này của ta chẳng có gì là không thể cả? Nếu như ai đó có suy nghĩ lệch lạc không nên có định hắt nước bẩn lên người chúng ta, thì ta cũng không có biện pháp gì, vì dù sao, trong mắt của ta, Ngũ tiểu thư chỉ là một tiểu cô nương. Ta làm việc luôn quang minh chính đại, nếu như có người vô duyên vô cớ sinh sự, thì sau khi Ngũ tiểu thư cập kê ta sẽ đến cầu hôn, như vậy sẽ không có vấn đề gì nữa chứ?”

Lục Hàn cũng không phải là người dễ bắt nạt, hẳn không nói thì thôi vừa nói liền khiến cho Tạ Du Vân á khẩu, không có cách nào tiếp tục được nữa.

Kỳ thật, Tạ Du Vân cũng không biết bản thân mình bị sao nữa, có lẽ là do cảnh trong mơ đêm qua, hay có lẽ là do nàng là muội muội của Trí Tín chăng? Chính hẳn cũng không hiểu được vì có gì mà mình lại thốt lên những lời kia, nhưng thực hiển nhiên, người ta cũng chẳng hề cảm kích, nghĩ đến đây lại đột nhiên cảm thấy mình thật buồn cười!

“Nếu Lục công tử đã suy nghĩ thấu đáo hết thấy như thế thì quả thật Tạ mẫu cũng sẽ không nhiều lời nữa!”.

“Biểu ca, muội thấy hơi vắng đầu!”, Triệu Uyển Oánh điem đậm đáng yêu nói, nàng ta xoa huyệt thái dương, đáng vẻ vô cùng mệt mỏi.

Lâm Đình Chi hừ mạnh một tiếng, thấp giọng nói: “Nếu như thân thể không tốt, thì cứ ở yên trong phòng đi, theo ra ngoài làm gì. Nhà người ta đang có chuyện mừng lại còn nói mình không thoải mái, quả nhiên là xui xẻo mà!”.

“Biểu ca.....” Triệu Uyển Oánh lại thì thầm

Tạ Du Vân trầm mặc một chút, rồi ôn nhu lên tiếng: “Muội ngồi xuống nghỉ một lát đi!”

Vốn Triệu Uyển Oánh muốn rời đi, nhưng lại không ngờ biểu ca lại bảo mình ngồi lại đây, tuy buồn bực không vui nhưng vẫn nghe lời ngồi xuống.

Người ngoài không nhận ra, nhưng hành động kia không trốn được ánh mắt của Hòa Linh, Triệu Uyển Oánh đang nắm chặt khăn, bàn tay cơ hồ nổi đầy gân xanh.

Càng nhìn càng cảm thấy sự tinh thú vị, nàng liền mỉm môi cười.

“Chuông nhỏ đang cười gì thế, nói ra để cho mọi người cùng cao hứng một chút?”, khoe miệng Lục Hàn khê nhếch lên, ánh mắt đầy thâm thúy.

Từ xa nhìn lại, Lục Hàn cách Hòa Linh rất gần, Hòa Linh đang đứng nên cao hơn Lục Hàn một chút, tầm mắt khê giương lên còn Hòa Linh thì lại cười xán lạn, trông vô cùng xứng đôi.

Kỳ thật cũng không cần nhìn từ xa, mà ngay cả Tạ Du Vân đứng ở bên cạnh đình đột nhiên liền cảm thấy một màn trước mắt này hết sức chói mắt!

“Chuyện thú vị đương nhiên phải giấu trong lòng, nếu nói ra, thì còn có ý nghĩa gì nữa!”, Hòa Linh thần nhiên đáp. Tuy không thích đám người Tạ Du Vân nhưng Hòa Linh cũng không có hảo cảm gì với Lục Hàn, cũng không muốn dây dưa gì với người này.

Trong nháy mắt, Triệu Uyển Oánh lấy khăn che miệng cười, sau đó mở miệng nói: “Ai cũng nói Ngũ tiểu thư chỉ là một tiểu cô nương, nhưng mà ta lại thấy, tâm tư nàng ấy lại sâu kín vô cùng!”. Nàng ta đặc biệt không thích Sở Hòa Linh này, lần đầu tiên gặp mặt đã không thích, lúc ấy người nọ một thân đồ rực đứng bên tường rêu mái ngói vừa quay đầu đã khiến cho vạn vật chói lóa, cho dù là nữ tử nhưng vẫn thấy vô cùng nhức mắt.

Mà lần này, thực rõ ràng, biểu ca nhìn thấy Hàn Mộc công tử nói chuyện với nàng ta nên mới cùng Sở Trí Tín lại đây, Sở Trí Tín không biết, nhưng nàng ta thì lại hiểu rất rõ.

Thân phận của Biểu ca như thế, tài hoa dung mạo phẩm hạnh chẳng có điểm nào không tốt, cho dù có thế nào nàng ta cũng sẽ không buông tay. Tuy rằng gia thế thấp hơn phủ Thừa tướng trăm ngàn lần, nhưng nàng ta lại là biểu muội của Tạ Du Vân, chỉ cần dựa vào vị trí này, chiếm được cảm tình của biểu ca thì Triệu Uyển Oánh tự tin có thể gả được vào phủ Thừa tướng.

Triệu Uyển Oánh tuy nói rất nhẹ nhàng nhưng đã là phái nữ thường rất mẫn cảm, rất nhiều người đều nghe ra sự khiêu khích trong đó. Trần tiểu thư cũng mỉm cười đồ thêm dầu vào lửa: “Ai nói tiểu cô nương thì không thể có tâm tư chứ? Ngũ tiểu thư có tâm sự gì ai mà chả biết!”.

“Cho nên mới nói, tiểu cô nương luôn nghĩ gì nói nấy, không được kín đáo như những người trưởng thành. Có điều nhỏ cũng có cái hay của nhỏ, dù có nói gì cũng chẳng có ai trách tội cả. Nhưng ta rất thắc mắc, không biết Trần tiểu thư thầm mến Lục công tử hay là Tạ công tử đây? Ta biết, Triệu tiểu thư thích Tạ công tử nhưng lại không biết, Trần tiểu thư thầm mến người nào? Nếu như là Tạ công tử, vậy thì cũng không được tốt lắm. Người ta không thể nào lấy hai bình thê được?”. Hòa Linh lắc lư chân, tạo ra mấy tiếng đình đình, rồi lại cười tủm tỉm: “Còn thầm mến Lục công tử kỳ tình cũng không tốt....” Tạm dừng một chút, Hòa Linh lại cất giọng có vài phần ác ý: “Bởi vì..... Hẳn ta chướng mắt người!”

“Phụt!”, Lâm Đình Chi không nhịn được, trực tiếp phun cả trà ra.

Trần tiểu thư nhất thời đỏ hốc mắt, cắn môi nói: “Sao người có thể nói như vậy. Ta tự nhận thấy mình chẳng làm gì đắc tội với người, vậy thì vì có gì mà người lại nhục nhã ta như vậy?”.

Hòa Linh đồng tình nhìn Lục Hàn và Tạ Cẩm Chi: “Hừm..... có vẻ như các người cũng không được hoan nghênh cho lắm, ta nói nàng ta thầm mến một trong hai người chứ có nói là nhục nhã nàng ta đâu!”.

“Hòa Linh, được rồi!”. Trí Tín nhủ mi, hẳn ta thật có chút hối hận khi tới nơi này. Nửa giờ qua hẳn ta chưa từng mở miệng, thật sự chỉ sợ lại bị vạ lây, phải biết rằng, có người rất thích bôi lông tìm vết, càng đánh sẽ càng hưng phấn, hoàn toàn không kìm chế nổi, nếu muốn nháo thì vừa bắt đầu liền thua. Hẳn ta là văn nhân, so đo cùng một nữ hài tử thì còn ra thể thống gì. Nhưng lúc này không mở miệng, tựa hồ cũng không thỏa đáng.

“Biểu ca.....” Triệu Uyển Oánh cũng yếu ớt chen vào: “Ngũ tiểu thư còn nhỏ, muội cũng không so đo với nàng ấy, nhưng hai người chúng ta không hề giống như nàng ấy nói, chúng ta không hề làm gì khuất tất hay vượt khuôn cả!”

“Cũng có ai nói các người phát sinh quan hệ đầu cơ chứ!”. Lý Mộng đột nhiên mở miệng, lườm người nào đó một cái: “Giả vờ thánh thiện!”.

Bầu không khí nhất thời lâm vào trầm mặc, một cây châm rút xuống cũng có thể nghe thấy, Trí Tín xoa mày quát: “Mộng nhi!”.

Lý Mộng phẩy phẩy tay nói: “Bên này thật không vui tí nào, muội về chỗ ngoại tổ mẫu đây!” Sau đó liền đi mất.

Hòa Linh mỉm cười nhìn theo bóng dáng vừa rời đi, biểu tỷ quả nhiên vẫn giống với trước kia. Lý Mộng cứ thế mất dạng, chẳng khác nào tát thẳng vào mặt Triệu Uyển Oánh một cái, nàng ta nhất thời lệ nóng vòng quanh, nước mắt thì nhau rơi xuống.

Hòa Linh nhướn mày: “Ái chà, hình như là biểu tỷ ta khi dễ nàng ấy rồi!”

Lâm Đình Chi lập tức chen vào: “Là chính nàng ta thích khóc đấy chứ liên quan gì đến người khác!”. Nàng ta chướng mắt Triệu Uyển Oánh này từ lâu rồi.

Hòa Linh cười tủm tỉm: “Nếu như tổ mẫu mà trách phạt ta và biểu tỷ, Lâm tiểu thư nhớ phải làm chứng cho chúng ta đấy nhé!”.

Lâm Đình Chi vừa gật đầu vừa đáp: “Tất nhiên là phải giúp người rồi. Từ trước đến nay chẳng cần biết người ta có hoan nghênh mình hay không, sau đó

lại lung la lung lay muốn ngã xuống, người như thế không phải chuyện lừa gạt thì là gì! Lại nói, biểu tỳ của người cũng chưa hẳn đã nói sai, đã có ai nói cái gì đầu mà nàng ta đã lớn tiếng thanh minh thanh nga. Phụ thân ta từng nói, cứ lặp đi lặp lại..... Lặp đi lặp lại thì chính là....”, đến đây thì bí từ nghĩ không ra.

Hòa Linh liền “hảo tâm” nhắc: “Giấu đầu lòi đuôi.”

Lâm Đình Chi: “Đúng!”

Triệu Uyển Oánh muốn khóc cũng không được mà không khóc cũng không xong, xấu hổ không thôi, đồng thời thấy xấu hổ còn có cả Trần tiểu thư, nàng ta vốn ủy khuất khóc lóc, muốn náo loạn một trận nhưng lại bị Triệu Uyển Oánh chen ngang, cho nên chẳng còn ai thêm đoái hoài đến nàng ta nữa, mặt tức giận đến tái nhợt, nhưng lại không thể phát tác.

“Thật sự là một vở kịch hay. Nếu lấy hết về nhà chỉ sợ chưa đến vài năm đã bị ép buộc đến chết!”. Lục Hàn vỗ vỗ quần áo, đứng lên: “Nam tử mà cứ suốt ngày có oanh oanh yến yến vây quanh thì chỉ gây ra nhiều thị phi, Lục Hàn ta quang minh lỗi lạc, chẳng bao giờ làm những chuyện như thế. Lễ vật cũng đã tặng rồi, nên cáo từ thôi. Nhờ Sở đại công tử thông báo cho ta một tiếng!”.

Trong lúc nhất thời, khiến cho tất cả mọi người đều hoang mang không biết lễ vật mà hắn nói đến tốt cùng là lễ vật tặng cho Sở tướng quân hay là chiếc vòng tặng cho Sở Hòa Linh. Liếc mắt nhìn chiếc lắc trên chân Sở Hòa Linh, hắn vừa lòng gật đầu, một thân trong treo nhưng lạnh lùng bước xuống đình.

Hòa Linh buông tay hỏi: “Ca ca, hắn nói nam tử mà thường tụ tập ở bên nữ nhân thì sẽ gây ra thị phi đấy!”. Nàng chỉ vào bóng lưng Lục Hàn, sâu xa nói: “Đại ca, muội thấy, huynh nên trở về tiền viện tiếp đón khách nhân đi. À mà nếu như huynh lo lắng, có thể sai Nhị ca, Tam ca lại đây. Bọn muội đều là những nữ tử yếu đuối sao có thể gây ra chuyện gì được chứ?”.

Sợ người đàm tiếu! Chẳng lẽ hành vi vừa rồi của các người lại không bị đàm tiếu chắc! Bởi vì người nên ta mới đi đến đây đây! Sở Trí Tín rất muốn rút gào, cuối cùng vẫn kìm chế lại.

Hắn ta oán hận liếc Hòa Linh một cái, rồi mỉm cười với Tạ Du Vân: “Cần Chi huynh, không bằng chúng ta đến tiền viện thôi?”

Tạ Du Vân thật sự không nhìn thấu được Sở Hòa Linh, nhưng hiển nhiên nếu cứ ở đây lại càng không thích hợp, hắn ôn nhu nhìn về phía Triệu Uyển Oánh, hỏi: “Biểu muội ở lại đây cùng các vị tiểu thư, hay là đi cùng ta tới tiền viện?”

Triệu Uyển Oánh mặt mày ân tình, đáp: “Tất nhiên..... Tất nhiên là đi cùng biểu ca. Sức khỏe muội không tốt, nếu như đột nhiên té xỉu, sợ các nàng ấy không xử lý được!”.

Thật đúng là “Tri kỷ”, Hòa Linh cười lạnh.

“Hừ, người ta thân trúng kịch độc so với người còn khỏe mạnh hơn nhiều!”, Lâm Đình Chi lạnh lùng nói.

Tạ Du Vân lúc này mới nhìn về phía Lâm Đình Chi, đáp: “Lâm tiểu thư xin hãy nói năng cẩn thận. Nữ nhi gia, nên lấy hiền đức làm trọng, đừng để mồm miệng tạo nghiệp!”.

Lâm Đình Chi đột nhiên bị Tạ Du Vân nhắc nhở nhất thời đỏ hốc mắt: “Huynh lại đi che chở cho hồ ly tinh này. Ta chán ghét các người!”.

Hòa Linh tốt bụng giữ Lâm Đình Chi lại, rồi vỗ vai của nàng ta: “Quên đi, quên đi, tiểu Chi đáng thương. Người ta khi dễ người, thì người phải về nhà cáo trạng mới đúng! Khóc lóc làm gì cho thêm mất mặt!”.

Mọi người: ...!

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

“Lâm tiểu thư rất đáng thương, ta dẫn nàng ấy về phòng an ủi một chút. Các người cứ chậm rãi nói chuyện đi!”. Hòa Linh cảm thấy, mình thật sự quá tốt bụng, kéo Lâm Đình Chi bước đi, Lâm Đình Chi vẫn còn đang ngờ ngác cứ thế đi theo xuống đình.

Hòa Linh lại tiếp tục lên tiếng hướng dẫn: “Người đấy, vẫn còn non lắm, nếu đã đánh không lại thì phải đi tìm trợ giúp chứ, phụ mẫu người chắc hẳn rất thương người đúng không, nếu thế thì càng phải nói cho họ biết mình đã bị ai khi dễ! Người là quý nữ trong kinh, thành Vĩnh An này có mấy người so được với người chứ? Có nhiều chuyện ở bên ngoài không tiện nói ra! Có điều nếu như gặp người mạnh thật sự thì còn có thể mạnh hơn người chắc? À đúng rồi, nếu người muốn biết người biết ta, thì liền sai người đi tra nền tảng của họ là được!.....”. Hòa Linh vừa đi vừa nói chuyện, không hề có kỳ chú nào.

Đám người ở trong đình vẫn có thể nghe được không sót một chữ!

Mặt Triệu Uyển Oánh trắng bệch, cả người run run đứng lên.

“..... Cẩn Chi huynh, Triệu tiểu thư, hai người đừng trách, muội ấy còn nhỏ không hiểu chuyện để bữa nào đó ta sẽ nhắc nhở muội ấy!”. Sở Trí Tín lúng túng nói, hấn ta cúi gập liếc theo bóng dáng Hòa Linh, đúng là người rất thích gây phiền phức.

Triệu Uyển Oánh điềm đạm đáng yêu, cứ như sắp té xỉu đến nơi ấy, nàng ta cắn môi nói: “Sở công tử, ta, ta.....” Nước mắt cứ như vậy rơi xuống.....

Không nói đến bên này nữa, hiện tại Hòa Linh đang lôi kéo Lâm Đình Chi vừa đi vừa nói, còn người bên cạnh thì tập trung nghe chỉ giáo.

Hòa Linh đột nhiên hăng hái bất ngờ mà Lâm Đình Chi cũng đồng bệnh tương liên, cảm thấy thích Hòa Linh vô cùng.

“Hòa Linh, ngươi năm nay mười hai, vậy sinh vào tháng nào, ta sinh tháng tư, cho nên mới có nhũ danh Tháng Tư!” Lâm Đình Chi hỏi.

Hòa Linh: “Ta sinh tháng 8, đúng lúc trời nóng nhất!”

Lâm Đình Chi cao hứng: “Ta sinh sớm hơn muội, vậy thì phải gọi ta là Đình Chi tỷ tỷ rồi, về sau ta sẽ bảo vệ cho muội!”

Hòa Linh nhướn mày, Lâm Đình Chi nói xong liền ngượng ngừng chà xát tay: “Có điều, có điều muội cũng phải đề xuất cho ta chút chủ ý. Đầu óc của ta không được thông minh cho lắm, nương ta thì nói ta quá đơn thuần luôn khiến bà phải lo lắng!”.

Hòa Linh tựa tiểu phi tiểu nói: “Mẫu thân của ngươi đúng là rất hiểu nữ nhi nhà mình. Cho nên mới nói, có việc gì thì cũng đừng tự mình cân nhắc, nên hỏi qua ý kiến của nương ngươi!”.

Lâm Đình Chi vội vàng gật đầu: “Ngươi nói đúng lắm, chuyện ta không biết thì có lẽ nương ta sẽ biết, chính phụ thân ta từng nói chờ đến tuổi sẽ gả ta cho Tạ Du Vân. Nếu không phải phụ thân ta nói như vậy, ta còn lâu mới thích hấn, người gì đâu mà đáng ghét, chỉ biết thích biểu muội chỉ một con gió sẽ thổi bay kia. Đúng vậy, lúc về ta sẽ cho người ta đến phía nam điều tra, tra triệt triệt để để, xem xem thực hư thế nào!”.

Tuy bản thân nói không thích Tạ Du Vân, nhưng về mặt Lâm Đình Chi đã bán đứng nàng ta, ánh mắt mơ màng, hai má phơn phớt hồng không phải thích thì là gì!

Hòa Linh cẩn thận hồi tưởng đến chuyện trước kia, muốn nhớ xem Lâm tiểu thư là người như thế nào. Theo đạo lý, Tạ thừa tướng và Lâm đại nhân muốn đi chung một con đường thì không nên phát sinh chuyện thông gia này. Kiếp trước hình như không có..... Hơn nữa, chưa bao giờ có người đề cập tới vấn đề này.

Hòa Linh đột nhiên liền cảm thấy có cái gì đó đã thoát khỏi sự khống chế của mình, cảm giác này, không tốt một chút nào!

Gặp được tên hắc y nhân xông vào phòng mình lúc nửa đêm đã không tốt, hiện tại cảm giác cũng không khá hơn là bao.

“Á” Hòa Linh đang kéo Lâm Đình Chi đi tản bộ, đột nhiên bị người nào đó kéo tay lại, vừa nhìn người vừa từ trong bụi cỏ nhảy ra nhất thời không biết nói gì, ha ha, sao lại là hấn chứ! Quả nhiên là âm hồn bất tán mà!

“Lục công tử làm gì vậy. Quan hệ của chúng ta còn chưa tốt tới mức động tay động chân đâu nhỉ? Hơn nữa không phải ngươi đã đi rồi sao?”. Hòa Linh nhìn chăm chăm vào tay Lục Hấn, cất giọng đầy sắc bén.

Lục Hấn mỉm cười: “Ngươi lại đây, ta có mấy câu muốn hỏi ngươi.”

Hòa Linh không chịu: “Có việc gì thì cứ nói luôn ở đây đi, chẳng có gì mà phải giấu diếm cả, tránh cho Chi Chi hiểu lầm!”. Hòa Linh vênh mặt, kiêu ngạo lạnh nhạt đáp lại.

Lục Hấn cười lạnh: “Đừng để ta phải ra tay, mau lại đây!”. Buông tay Hòa Linh ra, hấn lập tức đứng sang một bên.

Hòa Linh bắt lấy tay áo, thật muốn bạo phát, từ khi sống lại một lần nữa, chưa từng có ai dám hù dọa nàng như vậy. Nửa đêm xuất hiện ở trong phòng thiếu chút nữa bóp chết nàng còn chưa tính, hấn còn ra ra vào vào như chỗ không người, quả thực không xem nàng ra gì, coi nàng là con cừu nhỏ dễ xỏ mũi dắt đi sao!

Hơn thế nữa còn công khai xuất hiện trong phủ, tự tiện đeo vòng chân cho nàng, đúng là không biết xấu hổ. Có thể nhẫn nhưng không thể chịu nhục được!

Hòa Linh cảm giác mũi mình sắp phun khí đến nơi, nhưng vẫn cố gắng nhịn xuống, miễn cưỡng nở nụ cười: “Chúng ta đi thôi.”

Lâm Đình Chi hào tâm nhắc: “Lục công tử tìm muội đây!”

Hòa Linh cười lạnh, giọng nói của nàng vô cùng ôn nhu, nhưng lại mang theo khiêu khích: “Hấn chờ ta thì ta phải nghe theo sao? Trên đời này nào có đạo lý dễ dàng như vậy? Chúng ta cũng chẳng hề quen thuộc đến vậy!”.

Hả, đây coi như là không quen biết sao?

Lâm Đình Chi nhìn vào mắt cá chân Hòa Linh, hiện tại nơi đó đang đeo chiếc lặc chân gắn đầy chuông nhỏ xinh xinh đáng yêu vô cùng.

Tại Lục Hân rất thính, hẳn trầm ngâm một lát, liền mở miệng: “Ngươi đừng tưởng rằng ta không dám bắt ngươi. Quả thật chỉ muốn nói mấy câu mà thôi, hơn nữa, chuyện này cũng hết sức có lợi cho ngươi. Nói trắng ra là ta đang tốt bụng giúp ngươi ấy chứ!”.

“Lục công tử đúng là tốt bụng biết lo nghĩ cho người khác, tình nguyện bắt ngươi khiến cho mọi người chê cười? Nhưng sao ta lại cảm thấy, ngươi không hề tốt bụng như vậy nhỉ!”. Hòa Linh còn lâu mới tin, trên đời này có người như vậy, nàng nhủ mi, đuôi mắt đầy trào phúng, Lục Hân thấy vẻ mặt của người nào đó như thể không khỏi cảm khái mèo nhỏ đúng là có tài chọc cho người khác tức giận.

Hắn nho nhả tỷ vào nhánh cây, mỉm cười: “Tuổi nhỏ mà cảnh giác như vậy, lại thích chọc cho người khác tức giận, ngươi đúng là rất am hiểu đạo lý này!”.

Hòa Linh đắc ý: “Ta không có tài làm cho người khác cao hứng nhưng muốn mất hứng thì cứ tìm ta là được rồi.”

Lâm Đình Chi:“.....”

Lục Hân không hề chần chừ nói ngay: “Vốn muốn nhắc nhở ngươi phải cẩn thận Triệu Uyển Oánh, nhưng nếu ngươi đã không kiêng kị thì ta đây sẽ trực tiếp nói thẳng. Nàng ta không hề đơn giản như vẻ ngoài đâu, ngươi mà mai người ta như vậy hoàn toàn chẳng có tí ảnh hưởng mà chỉ càng khiến đôi phượng này sinh phòng bị hơn nữa còn hận mình thấu xương. Theo ta thấy, tuy ngươi thông minh lại nhanh nhẹn nhanh miệng, nhưng cũng không phải là người ác độc, có đôi khi không nhất định sẽ là ưu điểm. Một cô nương đường trong khuê phòng như ngươi không đâu lại Triệu Uyển Oánh đâu!”.

Hòa Linh đá đá chân khiến những chiếc chuông phát ra tiếng ding ding đang đang, nàng cúi đầu đáp: “Xem ra, đúng là vì muốn tốt cho ta!”.

Lục Hân mỉm cười, tuy thế hơi thở vẫn đầy trong trẻo lẫn lạnh lùng: “Chiếc lặc chân này rất hợp với ngươi!”.

Hòa Linh cười yếu ớt: “Ta cũng rất thích, thích cảm giác tồn tại do nó mang lại. Đúng lúc, ngài lại đưa cái này thật hợp ý ta. Tất nhiên, ta còn muốn cảm tạ Lục công tử hảo tâm khuyên nhủ, có điều bản thân ta tự nhận thấy mình và Triệu Uyển Oánh không hề có quan hệ gì? Ta cũng không có hứng thú để ý những chuyện có liên quan đến nàng ta. Hơn nữa.....”. Hòa Linh lắc lư chân, nàng khanh khách cười nói tiếp: “Hơn nữa, ta cảm thấy Lục công tử nói không đúng rồi, ngài nói ta là cô nương ru rú trong khuê phòng, chẳng lẽ Triệu tiểu thư thì không phải chắc? Hoặc là, ngài muốn báo cho ta một số chuyện mà ta không biết đây?”

Lục Hân vẫn không hề kiêng dè Lâm Đình Chi đang đứng bên cạnh, trả lời: “Nàng ta có hay không, chẳng lẽ Ngũ tiểu thư lại không biết? Ta nghĩ, Ngũ tiểu thư chưa hẳn đã không biết, nhưng phải biết tự lượng sức mình!”.

Hòa Linh cười tủm tỉm, nhìn thẳng Lục Hân đáp: “Thế thì, chúng ta cứ xem là biết ngay thôi!”

Lục Hân nhìn vào mắt Hòa Linh, tuy rằng đang tươi cười, nhưng ý lạnh không ngừng lóe ra. Kỳ thật hắn còn muốn nói chuyện khác nữa, nhưng hiện tại không phải là thời điểm thích hợp. Hơn nữa, đột nhiên, hắn lại thấy hoài nghi về những lời mà mình vừa thốt ra, ngón tay thon dài khẽ phẩy chiếc lá vừa đậu trên người, có lẽ, tiểu cô nương này chưa hẳn đã không đâu lại nữ nhân rắn rết kia mà là có thật lòng muốn đâu hay không thôi.

Ngay cả việc không liên quan đến mình lại cứ thích chen vào chọc ngoáy, nhưng dường như nàng ấy không phải là người như vậy, không thích Tạ Du Vân, nhưng lại đối địch với Triệu Uyển Oánh, chỉ một điểm ấy thôi cũng khiến cho hắn vô cùng tò mò.

Đến tốt cùng là..... Vì cái gì!

Lục Hân vốn là người lạnh lùng, vui buồn đều không thể hiện ra mặt, hẳn thu hạ thần sắc, mỉm cười như thường: “Lời nên nói cũng đã nói, Ngũ tiểu thư vẫn nên bảo trọng thì hơn!”.

“Ta nhất định sẽ nhớ kỹ lời khuyên của Lục công tử!”

“Vậy xin cáo từ!”

Nhìn Lục Hân rời đi, đến khi không nhìn thấy bóng dáng đâu nữa, Lâm Đình Chi mới tò mò hỏi:“Ngũ tiểu thư, hắn nói vậy là có ý gì?”. Nàng ta nghĩ mãi mà vẫn không tài nào hiểu được.

Không thể không nói, Lâm Đình Chi được phụ mẫu bảo hộ vô cùng tốt, cho nên mới có thể đơn thuần đến vậy.

Không đợi Hòa Linh trả lời, Lâm Đình Chi liền vò đầu nói tiếp: “Ta biết ý của hắn đại khái chính là Triệu Uyển Oánh không phải là người tốt, muốn ngươi phải cẩn thận. Nhưng, vẫn như đang lọt vào trong sừng mù ấy! Hơn nữa, Triệu Uyển Oánh chỉ là một nữ tử đường nơi khuê phòng nào có năng lực gì đi đối phó với ngươi! Chẳng lẽ sẽ bởi vì mấy câu nói vừa rồi mà lại quay sang làm khó người sao?”

Hòa Linh cười yếu ớt đáp: “Những lời hôm nay, ngươi trở về cứ nói cho phụ mẫu mình nghe đi!”

Lâm Đình Chi khó hiểu, chỉ “A” một tiếng.

“Nếu không rõ thì cứ nói cho phụ mẫu của ngươi, không phải ta vừa nói qua sao? Ngươi cũng đâu phải một mình cứ hỏi bọn họ cũng không có gì là không tốt cả. Thay vì hỏi ta hoặc là tự mình suy nghĩ thì không bằng tìm người trầm ổn có kinh nghiệm!”. Hòa Linh rất tốt bụng nhắc nhở: “Ngươi vẫn còn nhỏ, không nên cậy mạnh!”.

Lâm Đình Chi xi một tiếng bật cười: “Ngươi rõ ràng còn nhỏ hơn ta, thế mà lại phát ngôn những lời như bà lão tám mươi. Ngươi yên tâm đi, ta còn lâu mới bị người ta khi dễ. Không biết vì cái gì, mà ta vừa thấy ngươi liền hợp ý vô cùng. Sau này ta muốn tìm ngươi trò chuyện được không?”

Hòa Linh gật đầu: “Tất nhiên là được. Ngươi không chê ta không thú vị là tốt rồi!” Đương nhiên, cũng muốn phụ mẫu ngươi cho ngươi đến nữa, ha ha!

Lâm Đình Chi giữ chặt tay nàng: “Một lời đã định!”

Hòa Linh vừa đáp ứng Lâm Đình Chi, liền thấy xa xa có một tiểu nha hoàn tìm lại đây, hiện tại đang là giữa trưa, có lẽ đang tìm các nàng về dùng bữa. Đến khi về chỗ các nữ quyến, mọi người ai nấy đều thần sắc như thường.

Hòa Linh vừa thấy Triệu Uyển Như nhìn sang, lập tức liền cười tươi đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Trên chân Hòa Linh đeo chiếc lắc gắn chuông nhỏ, chỉ cần đi đường sẽ phát ra tiếng vang, thu hút không ít sự chú ý. Tuy nhiên, Lão phu nhân cũng không hỏi han tới việc này. Nghĩ đến cũng đúng thôi, sao bà có thể không biết rõ ràng mọi chuyện chứ! Tên Lục Hàn kia quang minh chính đại thế cơ mà.

Nam nữ tách riêng ra dùng bữa, Tạ Du Vân không ở đây, một mình Triệu Uyển Oánh ngồi một góc, Hòa Linh rất muốn hỏi một câu, sao không đi tìm biểu ca của ngươi đi! Không phải lúc nào cũng bám nhau như sam sao?

Hòa Linh vẫn luôn cảm thấy lời người xưa chẳng phải cái nào cũng đúng, nhưng riêng câu “Ác nhân ắt có thiện nhân trị” vẫn thực chuẩn xác. Trong mắt nàng, Tạ Du Vân và Triệu Uyển Oánh chính là minh chứng tốt nhất.

Lục Hàn luôn cảm thấy nàng có thể đầu lại Triệu Uyển Oánh, kỳ thật, hắn hoàn toàn không biết, bản thân nàng còn là một cô nương vô cùng ôn nhu. Tuy chán ghét Triệu Uyển Oánh, nhưng chỉ cần nàng ta không đến gây sự khiến mình phiền lòng, thì nàng cũng chẳng thêm quan đến làm gì, tiếp tục cuộc sống tiêu dao tự tại tự do thoải mái. Thậm chí, nàng còn hy vọng Triệu Uyển Oánh rửa sạch hết dơ bẩn, thuận lợi gả vào phủ Thừa tướng. Có như vậy, mới tăng phần thú vị.

Có điều, không biết người tự cho mình là thanh cao như Tạ Du Vân một khi phát hiện tình nhân trong mộng mà bản thân vẫn tâm tâm niệm niệm ở bên ngoài ngủ với vô số người sẽ cảm thấy thế nào. Nghĩ đến đây, Hòa Linh liền bật cười.

Kiếp trước những người khiến cho bản thân không thoải mái, thì đời này, nàng sẽ không để bọn họ sống tốt, trong đó có Tạ Du Vân, Triệu Uyển Oánh, và người Sở gia. Nàng chán ghét Triệu Uyển Oánh không phải bởi vì Tạ Du Vân thích nàng ta, mà là con người của nàng ta. Lúc ấy Triệu Uyển Oánh còn chưa chết, Tạ thừa tướng đã định ra hôn sự giữa nàng và Tạ Du Vân. Khi đó ngay cả khi thân thể cực kém, nhưng Triệu Uyển Oánh vẫn không ngừng dùng thủ đoạn nhằm vào Hòa Linh. Lúc đầu nàng thậm chí còn không biết vì sao người này lại cứ một mực tính kế một người bệnh nặng sắp chết như mình, cũng chẳng thêm so đo với nàng ta. Nhưng không ngờ sự ác độc đó, vượt xa sự tưởng tượng của rất nhiều người, hoàn toàn bất đồng với vẻ ngoài ôn nhu. Nếu không phải nàng ta đã chết, Hòa Linh cũng không biết, sẽ xảy ra thêm những tình huống gì nữa.

Lại nói tiếp, kiếp trước Triệu Uyển Oánh đột nhiên bị bệnh, chưa chữa trị được mấy ngày đã chết, nhanh đến mức làm cho người ta không thể tin được.

Tuy bên ngoài vẫn đồn đãi thân thể Triệu Uyển Oánh yếu nhược, nhưng theo Hòa Linh thấy, đấy chỉ là do nàng ta tự cải trang mà thôi chứ không hề bị bệnh thật. Chờ đã...! Hòa Linh đột nhiên cảm thấy, dường như kiếp trước chính mình đã xem nhẹ cái gì đó, cảm giác này khá mơ hồ vẫn chưa nắm bắt được.

“Hòa Linh, Hòa Linh!”, Lâm Đình Chi kéo Hòa Linh, tò mò nói: “Ta đã gọi ngươi mấy tiếng rồi đấy, sao lại không thèm trả lời!”

Hòa Linh định thần lại, mỉm cười đáp: “Làm sao vậy?”

“Ta muốn, ta muốn đi vệ sinh, nhưng không biết chỗ.....”, nàng ta đỏ mặt, lắc lắc khăn xấu hổ nói nhỏ.

Hòa Linh đứng dậy nói: “Đề ta dẫn ngươi đi!”

Hòa Linh dẫn Lâm Đình Chi đi ra ngoài, Lý Sở thị nhìn theo bóng dáng hai người họ rồi lặng lẽ ra hiệu bằng mắt cho nha hoàn bên cạnh, người kia nhận mệnh vội vã đi theo. Nha hoàn bà tử trong viện đi qua đi lại như mắc cửi, nhưng Hòa Linh vẫn lập tức phát hiện ra. Nàng từng đoán có lẽ vì trùng sinh cho nên bản thân mới mãi cảm đến vậy nhưng sau đó lại nghĩ có lẽ mình như thế cũng là do thói quen từ kiếp trước. Lúc ấy nàng đối nghịch lại phủ Thừa tướng, phải cẩn thận khắp nơi cũng vì vậy mới tạo nên tính cách cảnh giác đa nghi này.

Đến nơi, Hòa Linh phân phó nha hoàn Lâm Đình Chi và Xảo Âm đứng đó canh chừng, chỉ để Xảo Nguyệt ở lại, mặc dù không biết mục tiêu là ai,

nhưng cũng không thể để Lâm Đình Chi xảy ra chuyện ở đây được.

Đứng ở dưới tàng cây chờ đợi, mái tóc đen dài của Hòa Linh bị gió thổi bay, tà váy đỏ lay động, miệng khẽ giương lên, lẳng lặng chờ đợi.

“Sao biểu muội lại ở đây thế này!”, một giọng nam đầy ác ý vang lên, Hòa Linh ngẩng đầu, cười lạnh nhìn Lý Hiến. Mà cách đó không xa, nha hoàn của Lý Sở thị áo dắc nhòem sang bên này, có thể thấy được, người nọ đã dẫn Lý Hiến đến đây. Vừa thấy Hòa Linh nhìn về phía mình, lập tức liền rời đi.

Hòa Linh cũng không ngoài ý muốn, nàng nghiêng người, thản nhiên nhìn Lý Hiến, lạnh lùng đáp: “Ta đi đâu còn chưa đến lượt ngươi quản!”.

Lý Hiến cao thấp đánh giá Hòa Linh một lượt, cất giọng không hề dễ nghe: “Nha đầu chết tiệt kia, ngươi nhìn cái gì, dám khinh thường ta sao? Mẫu thân của ngươi cũng chỉ là nữ nhi thương họ, thế mà tiểu tiện nhân ngươi còn dám dõm tội lên đầu ta. Ta muốn đẩy ngươi vào nước lúc nào? Từ nhỏ đến lớn, ta chưa từng phải chịu thiệt như thế bao giờ, lần này cứ chờ mà xem, đắc tội ta sẽ có kết cục gì?”.

Lý Hiến túm lấy cổ tay Hòa Linh, Xảo Nguyệt thấy thế liền xông lên đẩy ra, chắn ở phía trước: “Xin biểu công tử hãy chú ý đến ngôn hành của mình. Nơi này là Sở phủ, chứ không phải là Lý gia Giang Lăng!”.

“Chát!”, Lý Hiến vung một bạt tai sang, hung tợn mắng: “Ngươi là ai chứ, một nha hoàn mà lại dám kêu gào trước mặt ta, đây chỉ là một giáo huấn nho nhỏ, mau cút ngay. Nếu như khiến ta cao hứng, có lẽ tương lai sau khi thú tiểu thư nhà ngươi vào cửa, còn có thể miễn cưỡng nâng ngươi làm thông phòng, nếu không, thì có chết cũng không được từ tể đâu!”.

“Xảo Nguyệt, ngươi tránh ra!”, Hòa Linh nhẹ nhàng mở miệng.

“Tiểu thư.....” Xảo Nguyệt lo lắng gọi.

Hòa Linh đột nhiên nở nụ cười, nàng chỉ là một tiểu cô nương, giọng nói thanh thúy như hoàng anh xuất cốc, cười lên lại càng thêm mê người.

Lý Hiến hừ lạnh: “Tiểu thư nhà ngươi còn không để ý, tốt nhất đừng ở lại đây cho thêm chướng mắt, cút ngay cho ta!”. Quát xong, hắn chăm chú nhìn Hòa Linh, thấp giọng hỏi: “Ngươi nói đi, làm sao ngươi lại biết được?”.

Hòa Linh vẫn cười cười nhìn Lý Hiến, cũng không động. Hắn ta thấy thế càng thêm hung dữ: “Nếu như ngươi không nói, thì đừng trách ta không khách khí. Ngươi đừng tưởng ta không dám làm gì, hôm nay nhiều người như vậy, ngươi đột nhiên mất tích trong chốc lát, cũng sẽ không có ai để ý. Hơn nữa ngươi đắc tội với Triệu tiểu thư, Trần tiểu thư, Tạ công tử, nhiều người như vậy, biết là ai làm chứ. Mau nói nhanh lên, bằng không, đừng trách ta bán ngươi vào chốn ăn chơi kia!”. Tạm dừng một chút, Lý Hiến lại đầy ác ý cười nói: “Ta nghĩ, với dung mạo này, có lẽ sẽ kiếm được món hời đây, tuổi lại còn nhỏ, quả nhiên là thời điểm tốt nhất!”.

Hòa Linh vẫn đứng đó cười nhìn Lý Hiến, nghe hắn ta thốt ra những lời ác độc dọa người. À, mà có bao giờ hắn ta không ác độc đâu, từ trước đến giờ vẫn vậy, chưa từng thay đổi.

“Cho dù tìm được, thì với tám thân như bản kia thì Sở gia cũng sẽ xem như nữ nhi này đã chết. Cho dù không chết..... Ha ha, ta nghĩ, bọn họ cũng sẽ tìm mọi cách khiến cho ngươi không còn trên cõi đời này. Mặc kệ ngươi có nói gì, cũng sẽ không có ai tin tưởng!”. Lý Hiến lại ác độc bồi thêm.

Đúng như dự liệu, Hòa Linh lập tức liền thay đổi sắc mặt, ngay cả khi trên mặt đã trang điểm qua nhưng hai má vẫn tái nhợt đến dọa người, nàng gắt gao nhìn chăm chăm Lý Hiến, hỏi: “Ngươi nói cái gì!”

Lý Hiến cho rằng nàng sợ, liền đắc ý đáp: “Ta nói, người Sở gia sẽ không thừa nhận ngươi, sẽ tìm cách giết chết một nữ nhi vô dụng chỉ mang lại mầm họa cho nhà bọn họ!”.

Cho dù vân đạm phong thanh, nhưng chuyện bị Sở gia phản bội, bị độc sát đều là nghịch lân của nàng không thể đựng vào, mà Lý Hiến này lại đại đột động đến cả hai. Đúng vậy, nàng chính là một người có thể tùy thời bị vứt bỏ, đừng nói đến người Sở gia mà ngay cả người thân nhất của mình cũng thế.

“Ngươi nói đi, rốt cuộc từ đâu lại biết được tin tức này? Là ai nói cho ngươi!”. Lý Hiến tiến lại gần, ép hỏi.

Hòa Linh cứ như vậy nhìn hắn, biểu tình không có một tia thay đổi, Lý Hiến có chút thẹn quá thành giận: “Ngươi xem lời của ta thành gió thoảng bên tai sao hả?”. Sau đó vươn tay định chế trụ cổ Hòa Linh, nhưng ngay lập tức bị Hòa Linh túm lại.

Lý Hiến thoáng sững sốt, lập tức ái muội cười: “Sao nào? Ngươi thích ta?”

Hòa Linh kiều mỵ cười cười, tiến về phía trước từng bước, ngay tại lúc Lý Hiến tâm viên ý mã, nàng lập tức không chần chừ rút trâm ra đâm về phía hắn ta. Người kia không hề để phòng, bị đâm một cái, liền “a” một tiếng, xụi lơ trên đất. Không biết Hòa Linh đâm trúng chỗ nào mà hắn ta cảm thấy toàn thân vô lực, tay đặt trên miệng vết thương, đã nhiễm đầy máu.

Hòa Linh không chút do dự ngồi xổm xuống, tiếp tục đâm thêm một nhát. Lần này Lý Hiến phát hiện, bản thân thậm chí còn không thể phát ra âm thanh, oán độc nhìn Hòa Linh, nhưng trong oán độc lại có một tia sợ hãi.

Hòa Linh liếc mắt ra hiệu, Xảo Nguyệt lập tức kéo Lý Hiến vào trong bụi cây gần đó, Hòa Linh ngồi xổm xuống trước mặt hắn ta, còn Xảo Nguyệt đứng một bên trông chừng.

Hòa Linh cười lên “khanh khách”, vừa cười, vừa dùng vạt áo Lý Hiến lau vết máu trên cây trâm, cứ lặp đi lặp lại cuối cùng cũng sạch sẽ, Hòa Linh cầm

cây trâm nhẹ nhàng lướt qua mặt hán ta: “Không phải muốn bán ta sao?”

Lý Hiền sợ hãi nhìn Hòa Linh, muốn nói chuyện nhưng lại chẳng thể nào lên tiếng: “Bán đi? Ha ha, Lý Hiền, người thật sự nghĩ ta là người dễ bắt nạt vậy sao?”.

Hòa Linh nắm chặt cây trâm, không hề chần chừ đâm một phát lên bả vai người nọ, Lý Hiền mở to hai mắt, môi run run, đầu đến choáng váng mặt mũi.

“Đừng nói đến một người ngoài được nhận nuôi như người, cho dù là người Sờ gia, bất cứ ai dám dùng giọng điệu vừa rồi nói chuyện với ta, cũng sẽ nhận được kết quả tương tự. Cho dù là..... mẫu thân của người, cô cô tốt của ta cũng vậy. Lý Hiền, nếu cảnh cáo ngày hôm qua không để cho người yên phận vậy thì hiện tại thấy thế nào? Người có sợ không? Bán ta sao? Người muốn bán ta! Người có tin ta sẽ bán người vào Nam Phong quán, để cho người cả đời đều không có cơ hội ra khỏi nơi đó!”. Nói xong lại đâm Lý Hiền một nhát nữa, lúc này tên kia đã sợ không thốt nên lời.

Hòa Linh vừa nói chuyện với Lý Hiền, vừa nghĩ đến kiếp trước. Khi ấy, hán ta vì tiền đồ của mình mà đã gây mê biểu tỳ Lý Mộng, đưa tỳ ấy lên giường của một lão nam nhân, mặc cho lão ta giày xéo.

Vì đòi lấy tiền đồ, không biết đã bán đứng biểu tỳ bao nhiêu lần, mà cô cô tốt của nàng thế nhưng lại là đồng lõa, giúp đỡ con nuôi hại chính nữ nhi ruột của mình. Nghĩ đến đây nàng lại nghĩ đến nương của mình, vì cơ gì, vì cơ gì mà bà lại đối xử với mình như thế. Càng nghĩ đến lại càng oán hận không thôi.

Nếu đời này bọn họ vẫn giống như kiếp trước thì đừng trách nàng hạ thủ vô tình.

Lý Hiền bị Hòa Linh đâm bốn lần, cả người toàn là máu, run lấy bầy, tiếng cười âm trầm của người trước mặt xâm nhập đến tận cốt tủy, lạnh đến tận xương, tuy rất muốn mở miệng cầu xin tha thứ, nhưng lại không thể thốt ra nổi tiếng nào.

“Người đánh Xảo Nguyệt?”, cây trâm liền tiếp tục bổ xuống: “Đây là cái giá phải trả khi đánh nha hoàn của ta!”

Lý Hiền cố gắng vận dụng hết khí lực toàn thân, không ngừng lắc đầu.

“Người cũng có thể nói cho bọn họ là do ta làm, nhưng người nói xem, họ có tin hay không?”. Hòa Linh cười phá lên, nàng ngồi xuống tảng đá bên con đường nhỏ cách đó không xa, đứng đưa chân, chiếc vòng liền phát ra những tiếng đình đình thật vui tai: “Thời tiết hôm nay rất tốt! Đặc biệt thích hợp để giết người.”

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Hòa Linh vừa dứt lời, mặt Lý Hiền liền tái nhợt, thậm chí hán ta còn không dám khẳng định, bản thân có thể sống sót hay không. Biểu muội này, hiện tại diên rồi sao? Cảm giác âm trầm xâm nhập đến tận cốt tủy khiến cho hán ta không dám xê dịch chỉ sợ chọc giận nàng, sẽ trực tiếp bị giết chết!

Hòa Linh lắc lư chân, tiếng đình đình vang lên không ngừng, nàng cầm cây trâm trên tay, rút cuộc cũng đứng dậy, đi đến cạnh Lý Hiền, hán ta không dám nhìn trực diện, chỉ run run muốn lui vào trong góc. Hòa Linh dùng áo Lý Hiền lau trâm, lúc này một thân áo trắng đã loang lổ vết máu, sau khi đã sạch sẽ, nàng liền cười khanh khách, nói: “Tuy hôm nay thời tiết đẹp rất thích hợp để giết người, nhưng lại là sinh thân của Tổ phụ, vẫn nên khiêm tốn một chút, không thể để ngoại tôn của ông...” Hòa Linh cài lại trâm lên đầu, tiếp tục nói: “Cũng không thể để ông người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh trong ngày mừng thọ của mình được?”

Lý Hiền không ngừng gật đầu.

Hòa Linh cười khanh khách, rồi đứng lên, lui ra phía sau hai bước, ngoan độc nói: “Về sau thấy ta, tốt nhất nên quy củ khách khí một chút, bằng không nếu tâm tình ta không tốt sẽ rất dễ nổi diên. Mà một khi nổi diên, cũng không biết bản thân mình có thể làm ra cái gì đâu!”.

Lý Hiền gật đầu như giả vờ, hán ta quả thực rất sợ chết, sợ đến không thể tự giữ.

Hòa Linh vừa lòng cười, xoay người đi, rồi khỏi đó.

Lúc cùng Xảo Nguyệt trở lại dưới tàng cây, đã thấy Lâm Đình Chi đang đảo đảo nhìn xung quanh, thấy Hòa Linh trở về, liền vội vàng tiến lên: “Người đi đâu vậy, ta đi ra mà không thấy ai cả!”.

Hòa Linh mỉm cười đáp: “Ta thấy người mãi chưa ra, liền đi dạo xung quanh một vòng!”. Hòa Linh lắc lư chân mình, nói tiếp: “Người xem, những chiếc chuông nhỏ trên chân vẫn đang vang, thú vị vô cùng!”

Lâm Đình Chi đỏ bừng mặt cười đáp: “Bụng ta hơi không thoải mái, cho nên đi hơi lâu, ta chỉ sợ người sốt ruột. Đi nào, chúng ta trở về thôi!”.

Hòa Linh gật đầu: “Đi thôi!”.

Hai người về đến nơi, liền thấy Lâm phu nhân đang tìm kiếm xung quanh, tựa hồ vô cùng lo lắng cho nữ nhi nhà mình, thấy các nàng không việc gì, thì mỉm cười gật đầu.

Hòa Linh giáo huấn Lý Hiền một trận, tâm tình vui vẻ không thôi, nàng chào mời Lâm Đình Chi: “Những cái khác thì không dám nói, chứ chè do đầu bếp nhà chúng ta nấu vẫn là ngon nhất, không đâu có thể sánh bằng. Ngươi nếm thử đi!”

Lâm Đình Chi chu miệng: “Có ngon thật không đấy!”

Sau khi được Hòa Linh tặng cho một ánh mắt khích lệ, Lâm Đình Chi liền múc một miếng chè khoai sọ cho vào miệng, vội vàng gật đầu: “Hương vị quả nhiên rất ngon!”

Hòa Linh cười tủm tỉm: “Ta không lừa ngươi chứ, quả thật ăn rất ngon mà!”. Tới gần Lâm Đình Chi, nàng lại thấp giọng nói: “Nữ nhân trong phủ ta đều thích ăn ngọt, nên yêu cầu rất cao, kết quả tay nghề của đại sư phụ càng ngày càng tốt!”.

Mặt của Lâm Đình Chi hơi tròn tròn, có chút mồm mỉm trẻ con, nàng ấy lại gấp thêm một miếng, cảm khái nói: “Quả nhiên ăn ngon thật!”.

Hòa Linh khích lệ khiến cho nha hoàn trong phòng bếp vui đến chảy nước mắt, kỳ thật có đôi khi chính là như vậy, nếu mỗi ngày đều khen thì nghe câu nói này cũng chỉ thấy bình thường. Nhưng nếu suốt ngày bị chê hết cái nọ đến cái kia đột nhiên nhận được một lời nói tốt, sẽ khiến cho con người ta vui mừng vô cùng.

Hiện tại chính là như vậy, Hòa Linh sao có thể biết được, bản thân chỉ vô tình nói ra thôi nhưng lại làm cho các nha hoàn bà tử trong phòng bếp thật cảm khái, tuy Ngũ tiểu thư nhìn có vẻ khó gần nhưng kỳ thật lại là một người tốt trong nóng ngoài lạnh.

Tuy nhiên đó là chuyện của sau này, tạm thời không nhắc tới.

Hòa Linh và Lâm Đình Chi qua lại mật thiết, Lão phu nhân thấy thế cực vì vừa lòng, chỉ cần cô nương nhà mình giao hảo với danh môn quý nữ khác, thì bà đều cực kỳ đắc ý.

Tuy cục diện tương đối hòa hợp vui vẻ, nhưng có rất nhiều người lại không hề vừa lòng như vẻ ngoài, không nói đến ai khác mà ngay cả trong nhà cũng có vô số, Hòa Tuyết oán hận nhìn chằm chằm Hòa Linh, nàng ta cũng làm quen được với vài cô nương, nhưng không ai có gia thế tốt bằng Lâm Đình Chi, tâm tình không tốt chút nào. Tuy nương đã nói mình không phải là đối thủ của Hòa Linh, làm việc gì cũng phải cân nhắc trước sau, nhưng nàng ta vẫn không phục.

Các vị tiểu thư, mỗi người một bàn, không ngồi cùng mẫu thân của mình, Tứ phu nhân thấy biểu tình kia của Hòa Tuyết, nhất thời không yên tâm liền thấp giọng giao phó với nha hoàn bên người hai câu, người kia vội vàng đi đến cạnh Hòa Tuyết, nàng ta nhìn về phía mẫu thân mình rồi cuộc cũng cúi đầu an tĩnh lại.

Nàng ta tự cho là bản thân đã che dấu rất tốt không bị ai phát hiện, lại không biết những biểu hiện kia đã bị Sở Hòa Linh cũng như Triệu Uyển Như nhìn thấu. Ngoài nàng ta ra còn có Trần tiểu thư cũng có biểu hiện y hệt, nhìn nàng chẳng khác nào nhìn kẻ thù. Thấy có nhiều người chán ghét Hòa Linh như thế trong đầu Triệu Uyển Như bỗng nảy sinh kế hoạch lợi dụng những con cờ này.

Không biết vì sao, có những người trời sinh đã không hợp nhau, tựa như nàng ta và Sở Hòa Linh, mặc dù tương giao không sâu, nhưng lần đầu tiên gặp mặt, đã cảm thấy ngứa mắt, loại cảm giác này tựa như đã xâm nhập vào tận cốt tủy. Hơn nữa nàng ta luôn cảm thấy, người này sẽ phá hư việc tốt của mình. Tuy người mà Tạ thừa tướng hướng tới là Lâm Đình Chi, hơn nữa Sở Hòa Linh dường như cũng không ưa thích biểu ca, nhưng cảm giác này vẫn khiến cho nàng ta thật không thoải mái, chỉ hận không thể..... tiêu diệt cho thống khoái.

Có lẽ, sau khi trừ bỏ được nàng ta thì Lâm Đình Chi kia cũng sẽ trở mình không dậy nổi.

Triệu Uyển Như nắm chặt tay ngẩng đầu nhìn Sở Hòa Linh, thấy nàng cũng đang nhìn chính mình, khi mắt đối mắt liền tươi cười sáng lạn.

Tuy Triệu Uyển Như cố gắng cười đáp lại, nhưng lại không thể nào làm được, nàng ta cảm thấy, nếu có cười, cũng sẽ vô cùng khó coi, cho nên cứ để như vậy đi.

Lâm Đình Chi cũng nhìn ta liền hừ một tiếng, nói nhỏ với Hòa Linh: “Cười với hồ ly tinh kia làm gì!”.

Hòa Linh bung ly rượu lên, khẽ nhấp một ngụm rượu mơ, rồi điềm đạm cười đáp: “Cho dù có cười, nhưng cứ thử động đến ta mà xem, ta sẽ không nương tay đâu!”.

Lâm Đình Chi: “.....”

Mà Hòa Khánh ngồi cạnh, sau khi nghe xong lời này, liền kinh ngạc nhìn Hòa Linh, hoàn toàn không còn nhận ra Ngũ muội muội này nữa, vừa nói năng hùng hồn lại ngây thơ thanh thuần được ngay, đúng là không tài nào hiểu được.

Yến hội hôm nay tuy có vài biến cố nhỏ nhỏ nhưng vẫn trôi qua vô cùng tốt đẹp.

Đợi đến khi chạng vạng, mọi người lục đục ra về, Hòa Linh và đám tỷ muội nhu thuận đi theo lão phu nhân tiễn khách. Lúc đi, Lâm Đình Chi còn luôn miệng nói, mấy ngày nữa sẽ đến tìm Hòa Linh chơi, nàng liền mỉm cười đáp ứng.

Tồn nữ nhà mình ai nấy đều nghe lời khiến lão phu nhân hết sức vừa lòng, bà nhân nhật cười phân phó bọn họ mau đi nghỉ ngơi.

Tuy Hòa Linh không làm gì, nhưng cũng bị ép buộc một ngày, sau khi nhu thuận hành lễ liền trở về phòng.

“Tỷ tỷ!”. Một giọng nam xé gió vang lên, trong phủ này thanh âm kỳ quái như vậy cũng chỉ có Trí Ninh. Người nào đó bước nhanh đuổi kịp Hòa Linh: “Tỷ tỷ, đệ đệ đưa tỷ trở về phòng!”.

Hòa Linh hơi hơi nhuróng mày, từ chối cho ý kiến, thấy trên chân nàng phát ra tiếng đinh đang, Trí Ninh cắn cắn môi, hỏi: “Đây là cái vòng Lục công tử tặng sao?”. Lúc nói lời này thái độ ghét bỏ rõ ràng.

Hòa Linh hỏi lại: “Không phải đệ ở bên chỗ tổ phụ sao, thế nào lại rảnh rỗi quay lại đây đưa ta về?”. Nàng cũng không tin không có ai phát hiện ra Lý Hiền, có điều Lão tướng quân vì muốn tránh thị phi cho nên tận lực đề ép chuyện này xuống, điều này cũng thực bình thường.

Trí Ninh nói nhỏ: “Đề lo lắng cho tỷ. Trong phủ cũng chưa chắc đã thái bình!”. Cậu cúi đầu, đưa Hòa Linh đến tận phòng, rốt cuộc mới nói: “Tỷ tỷ, kỳ thật hôm nay đã xảy ra chuyện!”.

Hòa Linh “a” một tiếng rồi nhuróng mày hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”, giọng nói cực kỳ bay bổng.

Rốt cuộc Trí Ninh vẫn còn nhỏ, nên vẫn có chút háp tấp: “Tỷ đừng có coi thường! Đệ đệ nói cho tỷ.....” sau khi nhìn nhìn xung quanh một lượt mới trầm tư thì thào: “Chúng ta vào nhà nói.”

Hòa Linh vẫn hết sức thờ ơ, vừa vào cửa, Trí Ninh vội vàng mở miệng: “Tỷ tỷ, đệ nói cho tỷ biết một chuyện đại sự. Xế chiều hôm nay, có người ở trong viện phát hiện ra biểu ca bị người ta đâm nhiều nhất, máu chảy đầm đìa, lúc được tìm thấy, huynh ấy đã ngất xỉu!”.

“Ai phát hiện?”, Hòa Linh ra hiệu, Xảo Âm nhanh nhẹn đi pha một bình trà lại còn Xảo Nguyệt hầu hạ nàng cời áo choàng treo lên.

“Là gã sai vặt của nhị ca, cũng may huynh ấy khôn khéo, nếu không, chuyện này nhất định sẽ gây ra náo động lớn rồi. Vừa nãy từ thư phòng đi ra, tổ phụ còn nói, đệ còn nhỏ, đừng nên để ý tới việc này!”. Trí Ninh lại lo lắng, nói tiếp: “Sao trong phủ lại trở nên không an toàn đến vậy. Sau này đệ sẽ nói với phụ thân và mẫu thân an bài cho tỷ một thị vệ, bằng không.....”. Trí Ninh còn chưa nói xong đã bị Hòa Linh cắt ngang.

Nàng mỉm cười nói: “Là ta làm!”

Trí Ninh lập tức ngăn cản cả người, đưa mắt nhìn Hòa Linh, ngập ngừng một chút mới lên tiếng: “Tỷ tỷ..... Tỷ tỷ vừa nói cái gì?”

Hòa Linh nhấp một ngụm trà lại, thỏa mãn híp mắt, đáp: “Ta nói, Lý Hiền là ta đâm bị thương!”

Trí Ninh bàng hoàng sửng sốt, đưa mắt nhìn khắp nơi thấy Xảo Âm, Xảo Nguyệt tuyệt không hề kinh ngạc, liền run run môi, hỏi: “Vi, vì sao?”. Tuy nhiên rất nhanh, cậu lại dõn dáp nói: “Là vì hấn ta khi dễ tỷ sao? không được, chúng ta phải đi tìm tổ phụ giải thích, bằng không sau khi tỉnh lại hấn sẽ tố cáo tỷ mất, như vậy.....”.

“Thì có sao!”, Hòa Linh mỉm cười, nói tiếp: “Hấn ta không dám đâu!”. Hòa Linh thả chén xuống, mỉm cười nhìn Trí Ninh: “Khi dễ ta? Làm gì có cửa, chỉ là ta không muốn hấn ta nói những nói cuội trước mặt mình. Trí Ninh, đệ biết không? Hiện tại tính tình của ta không tốt chút nào, lá gan cũng nhỏ, chỉ sợ người khác nói này nói nọ. Không ngờ rằng mình thế mà lại nổi điên!”

Nhất thời, Trí Ninh không biết nên nói cái gì mới tốt.

“Ta nói cho đệ, chính là muốn cho đệ biết, ta không thích có người suốt ngày kè kè bên cạnh, thị vệ gì chứ, ta không cần. Hơn nữa, ta chưa bao giờ cảm thấy mình cần người khác phải bảo hộ cả!”. Hòa Linh đứng dậy, đuổi người, chuông trên chân lại phát ra tiếng vang, chiếc vòng nhỏ nhắn này cực kỳ tinh xảo, đeo trên chân nhìn thế nào cũng thấy hết sức đáng yêu.

Nhưng tại sao Trí Ninh lại cảm thấy có gì đó là lạ, tỷ tỷ của mình đáng yêu như thế, nhưng.... lại khiến cho người ta nhìn không thấu, thậm chí có thể nói là có chút đáng sợ.

“Tỷ tỷ thật sự sẽ không sợ sao?”

Hòa Linh nhếch môi cười như có như không, nàng gần từng tiếng, thông thả vô cùng: “Vì sao ta lại phải sợ! Ta có thể giết hấn ta một lần thì cũng có thể có lần thứ hai. Hiện tại chỉ tạm lưu lại cho hấn ta một cái mệnh thôi. Nếu bản thân hấn ta không quý trọng, thì sẽ càng chết thảm hơn mà thôi!”.

Mặt Trí Ninh trắng bệch, khóe miệng ngập ngừng, cuối cùng mới nói: “Đệ sẽ không nói đâu!”

Hòa Linh thờ ơ đáp: “Tùy đệ!”

.....

Phủ Thừa tướng.

Tạ Du Vân đứng trong thư phòng, quý công tử ngọc thụ lâm phong, chỉ có hàng mày khẽ nhíu lại mày làm giảm bớt đôi phần phong thái đẹp như trích

tiên. Còn vị lão giả nhỏ nhả đang ngồi trên ghế Thái sư, chính là Tạ Dịch người mà con dân Vĩnh An vô cùng kính trọng.

Lúc này Tạ Dịch không có biểu tình gì, giọng điệu bình thản: “Hôm nay..... Không thuận?”

“Tham gia thọ yến mà thôi, có gì mà thuận hay không thuận, có điều, hôm nay dường như Sở phủ có chút không ổn!”. Tạ Du Văn thản nhiên đáp.

“À?”, Tạ thừa tướng vụt qua một tia hưng trí.

“Biểu công tử Lý Hiến bị đâm, tình huống cụ thể thì không biết, nhưng đã bị Sở Trí An dẹp xuống!”.

“Ai làm!” Tạ thừa tướng tiếp tục truy vấn.

Tạ Du Văn lắc đầu: “Không biết là ai, có điều con nghĩ, chắc hẳn Tạ gia sẽ điều tra. Chuyện này với chúng ta cũng có quan hệ gì đâu!”.

Tạ thừa tướng nghĩ nghĩ một lát mới nói: “Chuyện này, con nhớ phải lưu ý một chút. Lục Hàn bỗng dưng góp mặt chắc hẳn không phải đơn giản!”. Tạm dừng một chút, giọng điệu của ông ta lại nghiêm khắc vài phần: “Còn nữa, ai cho con tự ý dẫn Triệu Uyển Oánh đi dự tiệc? Cần Chi, con xem lời của ta chẳng khác nào gió thoảng bên tai phải không? Ta nhớ rõ đã nói với con, không được kết giao với con bé đó cơ mà, rốt cuộc có để vào tai hay không?”.

Tay Tạ Du Văn khẽ nắm thành quyền, hần nhìn thẳng vào Tạ thừa tướng, cao giọng đáp: “Biểu muội thiện lương đơn thuần, sao phụ thân lại cứ muốn làm vậy! Hơn nữa, con mang muội ấy đi, là vì muốn muội ấy có thể kết giao thêm vài bằng hữu. Không hơn!”

Tạ thừa tướng lập tức châm chọc: “Nhưng kết quả thì sao? Một người cũng chẳng có, không phải sao? Cần Chi, con còn trẻ, nên chưa hiểu thấu được nữ nhân đâu. Cha hy vọng con hiểu được, hết thấy những gì ta làm đều là vì tốt cho con mà thôi, sau này rồi con sẽ biết!”.

Tạ Du Văn lạnh lùng ngắt đầu: “Tất nhiên con không thể..... Hiểu biết nữ nhân bằng người được rồi. Có điều, con cũng tin vào phán đoán của mình. Con phụ thân cũng không cần phải khoe mình hiểu biết nữ nhân ra sao trước mặt con đâu. Không quan trọng!”. Nói xong, hần xoay người rời đi, nhìn theo bóng dáng nhĩ tử, đôi mày của Tạ thừa tướng nhũu lại càng sâu....

Mà cùng lúc đó, Hòa Linh đang ở tắm rửa, đột nhiên bỗng dưng động tác, nàng nghiêng đầu, biểu tình hiém có khi nào không trấn định đến vậy: "Đúng rồi..... có khi nào có chuyện như vậy xảy ra không?"

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Lúc này Hòa Linh thật sự không giữ nổi bình tĩnh, cũng không biết vì sao, vừa rồi đột nhiên trong đầu lại nảy ra một ý niệm kỳ quái, đời trước, Triệu Uyển Oánh thật sự bị bệnh rồi chết sao? Tạ thừa tướng cũng không thích Triệu Uyển Oánh, cho dù không biết con người thật của nàng ta ra sao nhưng với gia thế đó đã không thể nào trở thành Tạ phu nhân được. Tạ thừa tướng lại cực kỳ coi trọng nhĩ tử Tạ Du Văn này, vì thế việc ông ta ra tay cũng không thể không có khả năng.

Hơn nữa, nàng cho rằng, chắc hẳn Tạ thừa tướng phải thừa biết Triệu Uyển Oánh là loại người nào, bằng không, cũng sẽ không nói những lời như vậy, tuy rằng lúc ấy nàng chẳng hiểu ra sao nhưng hiện tại nghĩ đến, chuyện này quả thật có rất nhiều điểm quý dị. Có đôi khi, người trong cuộc, cho dù có tinh táo đến đâu cũng không thể hiểu thấu đáo sự việc, hiện tại ngắm lại Hòa Linh mới thấy, có lẽ, chuyện năm đó không hề đơn giản như vậy?

Chiều hôm nay nghĩ đến cái chết bất ngờ của Triệu Uyển Oánh đã cảm thấy có gì đó không đúng, rất có thể nàng ta chết không phải vì phát bệnh đột ngột mà có người không để cho nàng ta sống nữa. Người này ngoài Tạ Dịch được muôn người kính trọng ra thì còn là ai được nữa?

Hồi tưởng lại tình hình năm đó, Hòa Linh càng tin vào nhận định của mình, nàng khẽ cắn cắn môi, hé ra một chút ý cười: “Không khuyên can được nhĩ tử, cho nên liền ‘nhất lao vĩnh dật’ 1 giết chết Triệu Uyển Oánh? Nếu như sự thật là thế thì Tạ thừa tướng này đúng là quá âm hiểm rồi!”.

1 NHẤT LAO VĨNH DẬT: làm một mẻ, khoẻ suốt đời, một lần vất vả suốt đời nhàn nhả!

“Tiểu thư.....”, Xảo Âm mở miệng.

“Có chuyện gì?”, Hòa Linh ngắt đầu lên hỏi.

Xảo Âm lập tức thưa: “Tiểu thư, nhắc tới Tạ thừa tướng, nô tỳ đột nhiên lại nhớ tới một sự kiện đã phát sinh vào năm ngoái!”. Xảo Âm cũng không ngừng lại, tiếp tục nói: “Có lẽ là cũng vào tầm này, bên ngoài ai ai cũng đều bàn tán xôn xao chuyện Tạ công tử thích Tú Nghiên cô nương ở Noãn Ngọc các, cơ hồ mỗi ngày đều đã đến đó. Mọi người còn rỉ tai nhau rằng Tạ công tử chắc chắn sẽ nạp Tú Nghiên cô nương vào cửa. Tuyệt không ai có thể tưởng tượng được, tuy Tú Nghiên cô nương được bước vào cửa Tạ phủ nhưng lại thành tiểu thiếp thứ bảy của Tạ thừa tướng, được ngài ấy vô cùng sủng ái! Sau này những tin đồn đó tự động biến mất sạch sẽ!”.

Tú Nghiên Noãn Ngọc Các? Lương Tú Nghiên?

Hòa Linh nhớ rõ người này,....., Lương Tú Nghiên này lúc nào thì chết nhỉ?

Hòa Linh đếm ngón tay, ngay cả Xảo Âm, Xảo Nguyệt đều là khó hiểu.

Lương Tú Nghiên ám sát Tạ thừa tướng bị bắt, chưa được mấy ngày Tạ thừa tướng liền định ra hôn sự giữa nàng và Tạ Du Vân, sau khi Tạ Du Vân hỏi hôn thì lại nghe được tin Lương Tú Nghiên đã chết. Lúc ấy nàng vẫn chưa xâu chuỗi những sự việc lại với nhau, hiện tại xem ra, sự tình không hề đơn giản như vẻ bề ngoài?

Hòa Linh càng nghĩ càng cảm thấy thú vị, cũng càng có tinh thần, nàng đột nhiên phát hiện, tuy rằng bản thân có được trí nhớ của kiếp trước, nhưng rất nhiều chuyện cũng chưa chắc đã nắm rõ, kích động vô cùng. Chuyện mà mình không lường trước được, thì lại càng thêm thú vị!

Biết hay không biết... Nàng ác ý cười, vậy cũng rất có thể người mà Tạ Du Vân thích, cũng nhớ mãi không quên nhân, hoàn toàn không phải biểu muội Triệu Uyển Oánh của mình, mà là Lương Tú Nghiên?

Lương Tú Nghiên, con át chủ bài của Noãn Ngọc các!

Thật đúng là..... hết sức thú vị!

Quý công tử danh môn lại thích nữ tử thanh lâu! Thật sự là..... Làm cho người ta kinh hi!

Hòa Linh bừng tỉnh, cũng không còn lười biếng như trước, nàng lập tức phân phó: “Hôm nay, tinh thần không tệ, không cần phải đi ngủ sớm, người tìm giúp ta một quyển sách tới đây, ta xem một lát, tiểu khiển một chút!”

“Vâng!”

Xảo Nguyệt lên tiếng trả lời rồi rời đi.

Hòa Linh lắc lư chân trong nước, những chiếc chuông nhỏ cũng theo đó mà rung lên, nàng vui vẻ ngâm nga điệu hát dân gian. Xảo Âm nhìn chiếc lắc chân kia, thắc mắc: “Tiểu thư vẫn muốn đeo nó sao? Đi đâu cũng phát ra âm thanh, thật bất tiện!”

Hòa Linh cười tủm tỉm, bày ra dáng vẻ của một tiểu nữ hài: “Ta cảm thấy chơi rất vui! Cũng rất thích. Kỳ thật là ai đưa không hề quan trọng, chỉ cần mình thích thì mình đeo thôi, quan tâm đến những người khiến bản thân không vui làm gì. Chiếc vòng này vừa tinh xảo lại vừa có linh tính ta thích nhất là những vật có tính cường đại như thế!”

Xảo Âm ngẫm lại, quả thật đúng như vậy. Tiểu thư thích quần áo đồ thắm, thích vòng phát ra âm thanh, thích chải tóc vàng ánh rực rỡ. Tất cả đều đánh mạnh vào thị giác, thính giác của người đời!

Nghĩ đến chải tóc..... Xảo Âm lại lo lắng nói: “Tiểu thư, không biết biểu thiếu gia bên kia có cần làm cái gì hay không, chải tóc của người.....?”

Hòa Linh lắc đầu: “Không cần làm gì cả! Ta đâm hấn ta thì thế nào, có bản lĩnh thì trực tiếp mà đi tố cáo với tổ phụ! Nếu như hấn ta không dám nói, vậy thì ta cần gì phải ra tay?”

Bệnh lâu thành y, tuy rằng nàng chẳng phải cao thủ, nhưng đối với y lý cũng có chút nghiên cứu, nào ai ngờ, trên chải tóc, nhãn của Sở Hòa Linh nàng..... Cùng với rất nhiều thứ bên người đều bị nàng động tay động chân. Nàng không cần thị vệ, bởi vì bản thân nên cái gì nàng cũng không sợ! Chỉ cần nàng không ra khỏi phủ, sẽ không có vấn đề. Những thứ này chẳng qua chuẩn bị cho tên hắc y nhân Lục Hàn Mộc chết tiết kia mà thôi, hiện tại đúng lúc, “Tận nghi” cho Lý Hiển.

Hòa Linh chẳng hề mất một sợi tóc, còn Lý Hiển đến lúc này mới tỉnh lại, sau khi thanh tỉnh, liền thấy Lão tướng quân, lão phu nhân cùng những người có liên can chờ sẵn ở đó.

Nghĩ đến tình cảnh vừa xảy ra lúc xế chiều hôm nay trong nháy mắt sắc mặt liền tái nhợt, đưa mắt tìm kiếm một vòng, lại không hề thấy bóng dáng tiểu ma nữ kia đâu. Cuối cùng người nào đó cũng yên tâm hơn vài phần, nhưng dù là như thế, hấn ta vẫn khiếp đảm không thôi.

Biểu hiện kia của Lý Hiển làm cho Lão tướng quân thật khó hiểu, liền quay sang hỏi hai đại phu bên cạnh: “Thế nào?”

Đại phu lập tức trả lời: “Khởi bẩm tướng quân, tuy biểu công tử chảy rất nhiều máu, nhưng không phải là những vị trí yếu hại nên không ảnh hưởng đến tính mạng. Xin ngài cứ yên tâm.”

Người còn cũng liền phụ họa nói để theo. Từ khi Từ đại phu bị Hòa Linh tính kế, để bảo đảm an toàn, lão tướng quân liền ra quy định, trong nhà mặc kệ là ai bị đau đầu nhức óc, nhất định phải mời hai đại phu đồng thời xem bệnh.

Lý Sở thị cũng không biết đến tột cùng đã xảy ra cái gì, bà ta khóc đỏ mắt, thấy Lý Hiển vừa tỉnh, vội vàng xông lên trước: “Nhị tử của ta! Người mau nói cho nương, ai đã ra tay với con, rốt cuộc là người nào hại con thế thảm thế này. Nói cho mẫu thân biết, ta sẽ khiến cho hấn chết không có chỗ chôn! Trong ngày sinh thần của ngoại tổ phụ con lại dám làm chuyện như vậy, đúng là quá ác độc!”

Kỳ thật lúc Lý Sở thị vừa hay tin nhị tử nhà mình xảy ra chuyện, trước tiên liền hoài nghi Sở Hòa Linh, chẳng phải lúc ấy Lý Hiển đi tìm con bé đó sao?

Nhưng nha đầu kia ung dung trở lại như không có việc gì, lại còn đi cùng Lâm Đình Chi, điều này khiến cho bà ta cảm thấy hơi mù mờ.

Lý Sở Thị không tài nào xác định được, đồng thời cũng không dám phán đoán lung tung, chỉ sợ ăn trộm gà không thành còn mất luôn nắm gạo, hiện tại Lý Hiến đã tỉnh, tất nhiên phải truy vấn trước đã.

Chỉ cần là tiểu tiện nhân kia, bà ta nhất định sẽ khiến cho nàng ta đẹp mặt, Hiến nhi phải chịu bao nhiêu đau đớn, thì sẽ trả lại cho con bé đó gấp trăm ngàn lần.

“Hiến nhi, con nói đi, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Đang êm đẹp sao con lại bị thương thành thế này? Đại phu cũng đã xem qua, miệng vết thương của con là do bị vật nhọn đâm vào. Rốt cuộc là ai làm, mau nói cho ngoại tổ phụ!” Lão tướng quân tràn đầy tức giận hỏi, dăm ngang nhiên đã thương người trong phủ của ông, sao có thể nuốt trôi con tức này được. Theo ông thấy, mặc dù Hiến nhi có chút nghịch ngợm, nhưng là một đứa nhỏ tâm địa thiện lương, trải qua chuyện như vậy, nguyên nhân tuyệt đối không hề đơn giản.

Mà lúc này lão phu nhân đứng bên cạnh cũng phụ họa theo, bà tức trực bên phía nữ quyến, nên hoàn toàn không biết đã xảy ra cái gì. Tiền khách về xong, bà mới biết được chuyện này, tim vẫn còn đang treo lên chưa hạ được xuống. Đây là ngoại tôn tử duy nhất của nữ nhi mà bà thương yêu nhất, sao có thể không lo lắng cho được.

“Hiến nhi, con mau nói đi!”, thấy Lý Hiến ngẩn ngơ, mọi người lập tức thúc giục.

Lý Hiến nuốt nuốt nước bọt, hắn ta vẫn nhớ rõ, bản thân không thể nói được, tuy không biết Sở Hòa Linh đã sử dụng biện pháp gì, nhưng trong nháy mắt không thể thốt nên lời quả thực đã làm cho hắn ta sợ chết khiếp.

Miễn cưỡng mở miệng: “A.....”, thế mà lại có thể nói chuyện. Trong lòng Lý Hiến bỗng kích động vô cùng, nhất định sẽ khai Sở Hòa Linh ra, hắn ta dùng sức nặn từng chữ: “Ngoại, ngoại, ngoại tổ phụ..... con.....”, nhưng lại giật mình nghĩ đến nụ cười âm hiểm của ai kia, Lý Hiến lập tức khựng lại, không nói nữa!

“Làm sao vậy? Nói mau lên! Rốt cuộc là ai làm?”

“Người cứ nói cho bọn họ đi, xem ta có sợ không!”, không biết vì sao, trong đầu Lý Hiến đột nhiên lại vang lên tiếng nói như chuông bạc của Hòa Linh, nàng xinh đẹp nhìn hắn ta cười, mà nói rằng: “Người cứ nói cho bọn họ thử xem!”

“A.....”, Lý Hiến đột nhiên ôm lấy đầu cuộn tròn mình lại.

“Con làm sao vậy?!”, Lý Sở thị giữ chặt cánh tay Lý Hiến, bà vai hắn ta vốn đã bị thương, bị lôi kéo như thế liên kêu gào không ngớt.

Lão phu nhân vội vàng sai người kéo nữ nhi ra, Lý Sở thị khó chịu phân bua: “Nương, người xem, sao Hiến nhi lại bị dọa thành thế này chứ! Rốt cuộc là ai nhân tâm như vậy! Hiến nhi của mẫu thân!”.

Lý Hiến run run nửa ngày, rốt cuộc cũng lên tiếng: “Không, không biết, con không biết là ai làm. Không phát hiện ra!”.

Ánh mắt Lão tướng quân lóe lên, hỏi: “Cháu không phát hiện?”

Lý Hiến vùi ờ trong chăn, gật đầu: “Không phát hiện!”

Người chinh chiến nhiều năm như Lão tướng quân sao không nhìn ra vết thương này được đâm từ hướng nào, rõ ràng là ra tay ngay chính diện, thế mà ngoại tôn tử lại nói không biết là ai, chỉ điểm ấy thôi đã không thể nào tin tưởng được rồi. Nhưng thấy Lý Hiến sợ thành như vậy, rõ ràng là không dám nhiều lời, ông cũng biết lúc này không phải là thời gian tốt nhất để hỏi.

Nghĩ như thế nên ông lập tức xua tay: “Được rồi, tất cả đều trở về nghỉ ngơi đi. Hôm nay mọi người đều mệt mỏi, cũng không cần tập trung hết ở đây, nếu Hiến nhi đã nói như thế thì tạm thời cứ như vậy đi. Thân thể thằng bé suy yếu, cũng cần phải dưỡng thương!”.

“Nhưng sao lại không phát hiện là ai, Hiến nhi, con nói đi, đến tột cùng là ai, tổ phụ sẽ vì báo thù thay con, sẽ giết chết tiểu nhân kia, hắn ta đáng chết một nghìn một vạn lần ấy chứ, phủ tướng quân là chỗ nào mà lại dám ngang nhiên đã thương người như thế?”. Lý Sở thị không cam lòng, lại vọt tới bên người Lý Hiến.

Làm sao Lý Hiến không muốn nói ra cơ chứ, nhưng không ngoài nỗi sợ hãi đến tận xương tủy thì hắn ta càng lo lắng nhiều hơn, vì sao Sở Hòa Linh lại biết hắn ta không phải là con ruột của mẫu thân. Bí mật này chỉ có hai người họ mới biết, thế mà lại lộ ra ngoài. Điều khiến hắn lo lắng hơn cả chính là, nếu như khai Sở Hòa Linh ra thì bí mật này có thể giữ được hay không? Hay là sẽ bị nàng phanh phui hết thảy. Đến tột cùng sao nàng ta lại biết được, còn có những ai biết chuyện hay có chứng cứ gì hay không? Hắn ta tuyệt đối không thể không là nhi tử của Sở thị, tuyệt đối không thể mất hết tất cả chỉ còn hai bàn tay trắng được.

“Con thật sự không biết!”, rồi lại kiên định thốt lên: “Lúc ấy con đang hôn mê.”

Nói như vậy, thật ra thì cũng có khả năng.

Có điều ngay cả giương lý do này ra cũng khó có thể làm cho Sở tướng quân tin tưởng, ông mím môi, trên khuôn mặt kiên nghị không có bất cứ biểu hiện tức giận nào, vẫn bình thản nói: “Vậy cháu mau nghỉ ngơi đi!”.

Trở lại thư phòng, Sở tướng quân gọi Trí An vào theo: “Theo ta tới thư phòng.”

Lúc ấy người đầu tiên phát hiện ra Lý Hiển là gã sai vặt của Trí An, cho nên hắn ta nắm rất rõ tình hình. Trí An gật đầu rồi theo lão tướng quân đi vào thư phòng.

Trong mấy tôn tử, lão tướng quân vô cùng xem trọng Trí An và Trí Viễn, còn trưởng tôn Trí Tín thật ra lại kém hơn vài phần.

Trí An bước vào trong liền đứng thẳng ở trước bàn, lão tướng quân trầm tư trong chốc lát, mới hỏi: “Cháu thấy thế nào?”

Trí An lắc đầu, thật trọng đáp: “Hôm nay có quá nhiều tân khách, rất khó nói là do ai làm. Có điều, cháu cảm thấy biểu đệ chưa hẳn đã không biết. Bị thương rất nhiều chỗ lại ở ngay chính diện! Hơn nữa……”, biểu tình lại khó coi hơn vài phần, hắn chần chờ một lát mới nói: “Hung thủ tựa hồ ám sát rất gần!”. Điểm ấy cũng là điểm khiến hắn cảm thấy cực kỳ đáng sợ. Ám sát ở một khoảng cách gần như thế, chỉ cần nghĩ đến đã không rét mà run. Kỳ thật hắn cũng có chút hiểu được nguyên do Lý Hiển sợ hãi. Nếu như là hắn, nghĩ đến cũng sẽ sợ, tuy rằng không biết lúc ấy cụ thể đã xảy ra chuyện gì, nhưng Trí An cảm thấy, tuyệt đối không hề đơn giản như vậy.

“Vậy cháu cảm thấy, có khả năng là người trong phủ chúng ta hay không?”, Lão tướng quân lại hỏi.

Trí An sợ run lên, lắc đầu đáp: “Tôn nhi không biết, chúng ta không thể tùy tiện hoài nghi người nhà mình được, dù sao hôm nay khách khứa thật sự quá nhiều. Hơn nữa, biểu đệ cũng không phải là nữ tử tay trái gà không chặt, thế mà lại bị thương nặng như vậy, có lẽ sự tình không đơn giản chút nào. Không biết, tổ phụ có quan sát miệng vết thương hay không?”.

Lão tướng quân nhướng mày ý bảo Trí An tiếp tục nói: “Mỗi một chỗ, kỳ thật đều tránh đi chỗ yếu hại. Người nọ căn bản không muốn giết biểu đệ! Người này có lẽ rất am hiểu y lý!”.

Lão tướng quân gật đầu, vô cùng vừa lòng với phân tích này, sắc mặt cũng dịu đi phần nào: “Cháu quan sát cẩn thận như vậy, ta cảm thấy rất tốt!”.

Trí An khiêm tốn: “Đều là điểm nên chú ý thôi ạ!”

“Được rồi, cháu cũng trở về nghỉ ngơi đi, nếu như nhớ ra gì nữa thì nhớ báo cho ta biết. Trong ngày sinh thần của ta lại dễ xảy ra chuyện như vậy, đúng là khinh người quá đáng, ta nhất quyết sẽ không bỏ qua!”.

Trí An lập tức đáp: “Vâng!”

Lúc ra cửa, trăng đã treo cao, Trí An đứng ở dưới ánh trăng, lẳng lặng suy nghĩ làm cho người ta nhìn không ra tâm tư gì.

Gã sai vặt nhắc nhở: “Thiếu gia, ngài không quay về nghỉ ngơi một chút sao?”

Trí An bình tĩnh hỏi: “Hôm nay, nữ quyến bên kia có ai đi ra ngoài quá lâu không?”

Gã sai vặt nghĩ lại một chút, rồi bẩm: “Có vài vị, nhưng cũng không hẳn là tiểu thư nhà chúng ta. Nếu nhắc đến các tiểu thư trong phủ, hẳn là chỉ có ngũ tiểu thư đi ra ngoài hơi lâu một chút, nhưng không phải đi một mình mà đi cùng tiểu thư Lâm Đình Chi!”.

Trí An nhướng mày: “Ngũ muội muội?”

Gã sai vặt ngần ngừ một lúc mới trả lời: “Vâng, đúng là ngũ tiểu thư. Hơn nữa, hôm qua ngũ tiểu thư vừa mới nỏ ra tranh chấp cùng với biểu công tử. Nếu như không phải hôm nay là sinh thần của lão gia thì có lẽ ngài ấy vẫn còn bị cấm túc!”.

Trí An trầm mặc một lát, mới ra lệnh: “Đi, theo ta đi gặp Ngũ muội muội.”

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Mấy ngày này Sở Trí An đều không hỏi phủ, nhưng kể cả như thế, những chuyện đã xảy ra trong phủ không hẳn không nắm được, chuyện về Hòa Linh lại càng thêm rõ ràng. Vốn định tính qua ngày sinh thần của Tổ phụ sẽ qua thăm Hòa Linh, kết quả lại đột ngột phát sinh chuyện này. Lý Hiển gặp chuyện, mà trong phủ này người có ân oán với đệ ấy chỉ có mình Hòa Linh. Hơn nữa, quả thật muội ấy cũng có đi ra ngoài, nhưng một nữ tử mảnh mai, bên cạnh còn có cả Lâm Đình Chi, thì có thể làm được gì chứ?

Tuy Lâm Đình Chi là người đơn thuần thì cũng chưa chắc có thể giấu diếm giúp muội ấy! Sở Trí An nắm tay thành quyền, hắn mang theo gã sai vặt đi vào viện Hòa Linh, vừa vặn thấy đèn trong phòng vẫn sáng, liền bảo thuộc hạ tiến lên gõ cửa.

Xảo Âm đi ra, vừa thấy người đến liền có chút kinh ngạc, nhưng ngay lập tức liền trở về phòng bẩm báo, lúc này Hòa Linh đang ghé vào trên giường đọc

sách, hai chân rung rung, tiếng chuông vui tai không ngừng phát ra, khẽ hỏi:

“Có việc gì?”

“Bẩm tiểu thư, nhị thiếu gia cầu kiến.”

Hòa Linh cười nhạo một tiếng, cũng không ngẩng đầu, trực tiếp đáp: “Kính thư học được đều bị chó ăn sạch rồi? Đêm hôm khuya khoác lại cầu kiến đường muội, đúng là rảnh rồi quá nhỉ, bảo hấn ta lặn xa một chút!”.

Xảo Âm không truyền đạt lại nguyên trạng, chỉ uyển chuyển cự tuyệt, Trí An đụng phải tổ kiến lửa cũng từ chối cho ý kiến, liền quay trở về phòng.

Hấn không hề biết, Thôi Ngọc đứng ở cách đó không xa đã thu vào mắt hết thấy, chờ đến khi Trí An trở về phòng, mới chạy đến bẩm báo Lão tướng quân. Ông trầm tư hỏi: “Hấn đến gặp Ngũ nha đầu?”

Thôi Ngọc rõ ràng lư loát đáp: “Vâng!”

Sau khi Thôi Ngọc đi ra ngoài, Lão tướng quân liền quay sang nói với Thôi tổng quản bên cạnh: “Ngươi cảm thấy, có thể là Ngũ nha đầu làm hay không?”. Khả năng này cũng không phải không có. Có điều Lão tướng quân lại cảm thấy, mặc dù có, nhưng khả năng ấy vô cùng nhỏ. Dù sao con bé cũng chỉ là một tiểu nha đầu chưa đến tuổi cập kê.

Thôi tổng quản cũng có cùng ý tưởng này, liền thưa: “Nô tài cảm thấy một tiểu nữ tử như Ngũ tiểu thư, chưa hẳn đã làm ra chuyện này. Có lẽ nhị thiếu gia qua đó đơn thuần chỉ vì muốn thăm muội muội thôi!”.

Lão tướng quân gật đầu, ngón tay co vào đuôi ra như có như không, rồi nói: “Ngươi cũng phải để ý đến con bé một chút, tính tình nó có hơi nóng nảy, miễn phát sinh ra sự tình không đáng có. Mà đường như Lục công tử đối với con bé không tệ, nhưng không biết, bọn họ đã quen nhau lúc nào!”.

Thôi tổng quản chỉ ngoan ngoãn đáp vâng.

Hôm sau.

Hòa Linh ngủ một mạch đến hừng đông, có điều hình như lúc này cũng không còn sớm nữa, nàng lấy khăn lau nước miếng, rồi vươn tay gọi: “Xảo Âm!”.

Xảo Âm vội vàng vào trong hầu hạ tiểu thư thay quần áo rửa mặt: “Tiểu thư, hôm qua lúc cô ngủ, phu nhân sai người đưa đến mấy lọ hương cao, cùng với vài món đồ nữ tử thường dùng. Phu nhân còn nói đây là đồ mà Cửu lão gia tặng cho cô!”

Hòa Linh cười tủm tỉm: “Cửu cửu đưa sao?”

Xảo Âm gật đầu. Hòa Linh tò mò đến xem, quả nhiên là đồ hiếm, ở kinh thành khó mà mua được, cô nương gia nào cũng đều thích cả. Nàng mở một lọ nước hoa hồng ra, nhẹ nhàng đồ lên cổ tay một ít, mùi hương hoa hồng lập tức tỏa ra thơm ngát, Hòa Linh cảm khái: “Cửu cửu vẫn dụng tâm như vậy!”.

Nhắc đến người cậu này, kiếp trước Hòa Linh cũng không thân cận, nhưng xem ra, tiếp xúc với cô mục đích rõ ràng như thế mới là thoải mái nhất. Người khác ập ụ mưu quyền, mưu cầu danh lợi, nhưng lại trung ra dáng vẻ đạo đức nhân nghĩa, đầy giả tạo. Nhưng cửu cửu nàng thì lại không như thế, ông chính là một tiểu nhân, nếu ta không dùng được người, ta sẽ không để ý đến người. Hai ta chẳng có liên quan gì; Nhưng là nếu như ta cảm thấy ta có thể sử dụng được nên đầu tư bao nhiêu, thì một chút cũng không keo kiệt. Hơn nữa..... Hết thấy đều vì tiền, chân lý của ông chính là có tiền là có tất cả, không có việc gì khó chỉ sợ không có tiền.

Một đứa cháu ngoại xinh đẹp như hoa vẫn đáng giá để đầu tư, hơn nữa, ông tặng những thứ này cho nàng, với mục đích cuối cùng là muốn tuyên truyền, nàng dùng mà thích chẳng phải phải sẽ giới thiệu cho người khác mua hay sao đến lúc đó cửa hàng của ông sẽ bán được nhiều hàng, thu thêm được lợi nhuận.

“Được rồi, lúc về sẽ xem sau, đoán chừng, nếu không đi qua thịnh an, thì mặt Tổ mẫu sẽ xui xuống mất!”. Hòa Linh vỗ vỗ tay, mỉm cười để Xảo Nguyệt chỉnh trang y phục, nha đầu này khéo tay, nhưng cho tới bây giờ cũng không làm gì quá mức cả, một thân hồng y, búi tóc đơn giản, đồ trang sức tinh xảo, như vậy mới càng thêm hài hòa, cũng giảm bớt tính công kích của tiểu thư nhà mình. Đương nhiên, làm vậy tựa hồ tiểu thư lại càng thêm đẹp mắt.

Thời tiết hôm nay cũng đã ấm hơn, thì thoảng mới có chút gió, nhưng không giá buốt lắm, mọi người đều đã cất hết áo choàng đi, duy chỉ có Hòa Linh không giống như thế, vẫn một thân áo choàng đỏ, lúc gặp gió còn lấy mũ trùm lên đầu, dáng vẻ tinh xảo diễm lệ kia quả thực khiến người khác phải đui mù.

Hòa Linh xuyên qua hành lang thật dài đi vào viện của Lão phu nhân, vừa đến cửa, đã nghe tiếng cười nói rôm rả vọng ra, xem ra việc Lý Hiến bị thương cũng không khiến cho tâm tình của mấy người họ kém đi chút nào. Có điều ngấm lại thì thấy chẳng sai chút nào, người như Lý Hiến trừ Lão phu nhân, nẫu thân và muội muội của hấn ta thì những người khác sao có thể thích được! Có khi người ta còn nghĩ rằng người này chết đi mới tốt ấy chứ!

Kỳ thật có một số người đừng mong họ sẽ thành tâm hối cải để thành kẻ lương thiện. Nàng biết rõ hấn ta là hạng người gì, chưa ra tay là vì chưa có thời cơ tốt, chứ cũng chẳng tốt đẹp gì. Hòa Linh tin, chỉ cần cho người này một chút xui cơ hội, hấn ta cũng không bỏ qua.

Hòa Linh vào cửa thịnh an, điều khiến nàng cực kỳ kinh ngạc đó chính là sắc mặt lão phu nhân lúc này vô cùng tốt, nhưng ngay sau đó liền hiểu được, bản thân được như vậy là nhờ vào ánh hào quang của Lục Hấn.

Ánh mắt của bà đảo qua mắt cá chân Hòa Linh, tiếng đinh đang kia chẳng phải phát ra từ chiếc vòng chân mà Lục Hân tặng cho con bé đây sao?

Lão phu nhân liền cười nói: “Linh nhi lại đây.”

Hòa Linh khẽ vâng một tiếng, cười tủm tỉm, rồi nhìn ra chung quanh hỏi: “Ôi may quá cháu không phải là người tới cuối cùng. Sao Cô cô và Mộng biểu tỷ còn chưa tới nhỉ?”. Nói xong, còn vỗ ngực một cái, tựa như rất dễ đến việc bản thân đã đến muộn này.

Biểu tình của Lão phu nhân hơi cứng lại, sau đó nhanh chóng miễn cưỡng nở nụ cười: “Hôm qua, biểu ca cháu bị thương, có lẽ cô cô và biểu tỷ ở lại chiếu cố thằng bé rồi!”.

Hòa Linh tò mò hỏi: “Hả! Biểu ca bị thương! Không biết có nặng không, sẽ không bị thương ở chỗ yếu hại chứ ạ?”. Tuy nàng sốt ruột thân thiết hỏi nhưng ác ý trong lời nói lẫn ánh mắt xem kịch vui vẫn lộ ra ít nhiều. Thậm chí chỉ cần hơi chú ý đều có thể nhận ra. Mấy phòng đều cúi đầu, không ai dám nhiều lời, có thể thấy được từ lúc chưa gả vị cô cô này đã khiến cho mấy tẩu tử của mình oán hận đến thế nào.

Cho dù Lý Hiền có thế nào thì vẫn là ngoại tôn tử của Lão phu nhân, thấy Hòa Linh nói như vậy cũng không vừa lòng cho lắm, ho khan một cái rồi nói: “Tình duyên một thời gian thì tốt rồi. Các cháu cũng đi thăm đi!”.

Hòa Linh dùng một lát, rồi tựa tiểu phi tiểu cười nói: “Tổ mẫu, cháu nghĩ, có lẽ biểu ca sẽ không muốn nhìn thấy mặt của cháu đâu? Hôm trước bọn cháu mới vừa tranh chấp. Người xác định, huynh ấy thấy cháu sẽ không phiền nào đến mức bị nặng thêm đâu chứ?”.

Lão phu nhân ghen hờn, tuy rất tức giận, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống: “Thôi. Không đi thì thôi! Tuy nhiên dù gì các cháu cũng là biểu huynh muội, vì một việc nhỏ mà lại nháo thành như vậy thì thật không đáng!”.

Khoe mắt Hòa Linh khẽ nhú, tỏ ra hờn dỗi: “Hóa ra, đẩy cháu vào trong hồ nước chỉ là chuyện nhỏ! Ừm, mà hình như cũng là việc nhỏ thật!”

“Sở Hòa Linh!”, Lão phu nhân rút cuộc cũng không nhịn được nữa, Hòa Linh còn lâu mới bị ảnh hưởng, nàng chỉnh lại đệm dựa, lui về phía sau, cười hỏi: “Tổ mẫu, sao vậy ạ?”

Hành động này càng đổ thêm dầu vào lửa, Lão phu nhân trừng nàng một cái, không nói gì nữa.

Hòa Linh tựa lưng vào ghế, hai chân cách mặt đất, thi thoảng lại lắc lư làm phát ra những tiếng đinh đang. Lão phu nhân lại liếc sang chỗ nàng, hỏi: “Nghe nói, cháu quen với Lục công tử?”.

Hòa Linh kinh ngạc nhíu mày, nàng chu cái miệng nhỏ nhắn lên đáp: “Như thế nào mới xem là quen biết chứ! Nếu như cháu mà biết ai đã nói hươu nói vượn, thì sẽ tát cho người ấy bay ra tận cửa. Sao lại dám lừa dối tổ mẫu như vậy!”

Hòa Tuyết phẫn nộ: “Sở Hòa Linh, ngươi nói ai!”, quả nhiên vẫn còn thiếu kiên nhẫn.

Hòa Linh tựa tiểu phi tiểu: “Nói ai thì người đó tự biết! Chẳng lẽ lại là Lục muội muội? Ái chà, Lục muội muội này, một cô nương không thể nào làm thế. Nữ nhi gia mà cứ đơm đặt lung tung, tương lai sẽ không gả được đâu!”.

“Sở Hòa Linh, ngươi có dám khẳng định đó không phải là sự thật không? Nếu như không quen biết thì hẳn lại tặng lắc chân cho ngươi? Mọi người ai cũng đều nghe thấy, nhìn thấy hết!”. Hòa Tuyết hờn hển phản bác.

Hòa Linh gật đầu: “Phải rồi, các ngươi đều thấy, cũng đều nghe được. Nhưng mà ta nhớ rõ lúc ấy đã nói với hấn rằng, thoáng nhìn thấy từ xa, vẫn chưa hề mở miệng nói chuyện, cũng không hề biết nhau là ai. Đúng chứ?”. Hòa Linh đưa đôi tay nhỏ bé, trắng nõn lại mềm mại như không xương tình xảo tựa bạch ngọc lên phát nhẹ một cái, toàn thân toả ra mùi hoa hồng thoang thoang chẳng khác nào tiên nữ giáng trần.

Người ta thường, thanh linh như nước mới là tiên nữ nhưng ngũ tiểu thư Sở gia lại mang đến một cảm giác hoàn toàn bất đồng. Thanh linh như nước đứng trước vẻ xinh đẹp bức người lập tức liền phai nhạt. Đặc biệt nhạt nhòa! Chẳng khác nào Triệu Uyển Như đứng cạnh Sở Hòa Linh làm nền cho nàng.

Tứ phu nhân không thể không chau mày, cười nói: “Hòa Tuyết, sau này, thật sự cần quản giáo lại. Linh nhi nói rất đúng, con mà cứ như vậy, sau này xuất môn sẽ làm cho người ta sợ hãi đấy. Không thể lúc nào nói chuyện mà cũng không dùng đầu óc được. Mẫu thân, người yên tâm, sau này con sẽ quản giáo Hòa Tuyết thật nghiêm. Nữ hài tử, cần phải có chút quy củ!”. Lời của Tứ phu nhân đầy ẩn ý, dám nói nữ nhi của bà ta thích buồn chuyện, ư nói dối, vậy thì ngươi cùng nam nhân khác ở trước mặt mọi người tặng lễ vật cho nhau thì lại càng không thỏa đáng?

Lão phu nhân gật đầu, hơi trách cứ nhìn Hòa Linh một cái, còn nhân vật chính thì vẫn ung dung ngồi nghịch ngón tay tựa như chẳng có gì liên quan đến mình.

Lão phu nhân ho khan một tiếng, nhíu mày bảo: “Được rồi, hôm qua ta cũng có chút mệt mỏi.

Lớn tuổi rồi, nên không còn dẻo dai như trước, các ngươi đều lui xuống đi, để ta nghỉ ngơi một lát!”.

Nhìn bọn chúng tâm tình của bà càng thêm phiền.

Mấy phòng đều vâng dạ đáp ứng, rồi nói đuôi nhau ra về.

Chờ ra đến ngoài sân, Hòa Linh mới mở miệng: “Tứ thẩm!”

Tứ phu nhân đi đằng sau Hòa Linh, thấy nàng dừng lại liền ôn nhu như nước cười hỏi: “Có việc gì vậy Linh nhi?”.

Hòa Linh khanh khách cười, cười đủ, mới cất lời: “Sau này chèn ép người khác cứ nói thẳng là được. Quanh quanh co co, lòng vòng làm gì cho mệt, người ta cũng chưa chắc đã hiểu được. Hơn nữa, cháu gái thích tấn công trực diện hơn. Nhiều như thế chẳng thú vị chút nào!”. Nói xong, liền đi thẳng, để lại Tứ phu nhân mặt lúc đỏ lúc trắng, khó nhìn vô cùng.

Đại phu nhân tuy nhìn thấy, nhưng cũng không thèm quản, dẫn Hòa Ngọc nhanh chóng rời đi, chỉ có Nhị phu nhân, không thể không chen vào: “Ai cha, thế từ lão Tứ, người đây là bị Hòa Linh thử sao! Sau này, nếu thấy con bé không vừa mắt thì cứ nói thẳng! Người ta đã nói như vậy rồi nếu không trực tiếp ứng chiến thì người làm tẩu tử này cũng không nhìn nổi mắt!”. Thật sự là không sợ thiên hạ càng thêm loạn mà!

Tứ phu nhân cười lạnh một tiếng, đáp trả: “Linh nhi vẫn còn là trẻ con, nhị tẩu cũng muốn vậy sao!”. Sau đó vung tay áo, rời đi.

Hòa Chân tiến đến bên cạnh Nhị phu nhân, than thở: “Nuông, chúng ta đi thôi!”. Nàng ta luôn cảm thấy đi theo Nhị phu nhân chẳng có thứ gì tốt, hiện tại lại càng thêm khẳng định suy nghĩ của mình. Giữa bọn họ có khoảng cách không thể nào kéo gần lại được! Quả nhiên là không sáng suốt.

Hòa Linh đâu thèm để ý đến đám người này, nàng vừa về phòng, liền thấy Trí An và Trí Viễn cùng nhau đến thăm. Từ lúc hồi phủ bọn họ chưa đến thăm nàng lần nào, âu cũng là chuyện bình thường.

Có điều khi Hòa Linh biết hôm nay mẫu thân sẽ dẫn mình đến gặp cữu cữu nên có chút không kiên nhẫn.

Chờ Trí An và Trí Viễn vào cửa, Hòa Linh thản nhiên lên tiếng: “Hai vị ca ca mời ngồi. Xảo Âm, châm trà.”

Hòa Linh xưa nay thích uống trà lá, cũng không muốn đổi trà khác, nhưng đại đa số nam tử lại không thích mùi này. Nên cả hai người họ đều không động đến.

Kỳ lạ nhất là, Trí An xuất thân từ đại phòng, còn Trí Viễn lại là người của chi thứ hai, thế nhưng quan hệ của hai bọn họ lại vô cùng tốt. Trí Viễn thì không nói làm gì, nhưng Trí An đã có thân huynh đệ rồi nhưng lại không giao hảo với Trí Tín, ngược lại từ nhỏ đã thích chơi với Trí Viễn. Tuy thắc mắc nhưng lâu dần, mọi người nhìn nhiều cũng thành quen.

“Sức khoẻ của Linh nhi thế nào rồi?”, Trí An cười hỏi, có vài phần thân thiết.

Hòa Linh ngấm bản thân một chút, mới trả lời: “Muội nghĩ, ắt hẳn vẫn còn khỏe!”

Trí An mỉm cười: “Tiểu cô nương, nói bậy bạ gì đấy!”, nhưng thật ra không có chút xấu hổ nào.

Hòa Linh xoay xoay cổ, hỏi: “Nhị ca, Tam ca, khi nào thì các huynh trở về thư viện?”

Trí An nhướng mày: “Sao nào, muội đang mong chúng ta nhanh rời đi phải không? Thật là không lương tâm mà!”.

Hòa Linh miết ngón tay nhỏ bé trên mặt bàn, tự tiểu phi tiểu nói: “Không lương tâm? Ừm, cứ xem như là không có lương tâm đi!”. Các người, có bao giờ xem ta là muội muội của mình đâu! Trong lúc ta khó khăn nhậy, gian nan nhất trừ Lý Mộng vốn chẳng có quan hệ tốt ra thì không một ai, không một ai thêm quan tâm tới cả!

Tuy rằng vẫn chưa xuất sĩ, nhưng để vào học trong thư viện cũng không phải đơn giản, Trí An và Trí Viễn sao không phát giác được trong giọng nói của Hòa Linh ẩn chứa ý trào phúng chứ. Trong lòng tuy không thoải mái nhưng cũng không thể biểu hiện ra ngoài.

“Đúng rồi, nghe nói biểu ca bị thương? Không biết bị thương ở chỗ nào, có thể bị chết hay không?!”

Hòa Linh đột nhiên ngẩng đầu mỉm cười: “Không thương tổn đến địa phương không nên thương tổn đấy chứ?”

Lời này của nàng tràn đầy ác ý, Trí An, Trí Viễn muốn không chú ý cũng khó, hai người nhất thời vô cùng lúng túng.....

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Cái này, Trí An quả thật thấy xấu hổ, vốn dĩ hẳn còn có thể biểu hiện bình tĩnh, nhưng hiện tại thì không, người một tiểu cô nương nói ra lời này, trong giọng nói còn mang theo ác ý, người bảo hắn làm sao có thể bình tĩnh được. Nhưng mà hắn lại không thể nói điều gì khác, dù sao người ta cũng chưa nói cái gì.

Trí An miễn cưỡng duy trì khuôn mặt tươi cười, nói: "Được rồi, ta với Tam ca của muội không ở nơi này quá rày muội nữa, thấy thân thể muội không

vấn đề gì, chúng ta đi trước đây." Trí Viễn ngược lại không nói gì, nhưng mà hấn nâng chung trà lên nhấp, cũng là lúng túng nha!

Hòa Linh đu đưa chân, "Không phải biểu ca bị bắt lực đấy chứ? Nếu không vì sao các người lại che giấu?"

Phụt! Trí Viễn phun thẳng ngum trà ra ngoài, mặt hấn đều đỏ ửng, vì vậy không dám nhìn Hòa Linh một cái. Về mặt Trí An khó coi, hồi lâu, rốt cuộc nói: "Hồ đồ, nói bậy bạ gì đó! Muội là một tiểu cô nương, không nên nghe bọn họ nói bậy! Ta...chúng ta đi thôi!" Trong tiếng nói đều lộ ra run rẩy.

Hai người chạy trốn chết, xem bọn hấn chạy, Hòa Linh nhìn không được mà lộ ra một nụ cười, "Thật là làm cho ta lỡ việc. Xảo Âm ngược lại có mấy phần hiểu, "Tiểu thư không muốn bọn họ ở chỗ này nên cố ý nói như vậy." Hòa Linh đặt chân ngồi xếp bằng trên ghế.

"Hôm nay mẫu thân sẽ dẫn ta đi gặp cữu cữu."

Đối với chuyện này, nàng vô cùng mong chờ. Nàng rất vui vẻ thoải mái trao đổi với cữu cữu. Xảo Âm nhìn không được mỉm cười, bình thường cũng không thấy tiểu thư mong đợi gặp mặt cữu lão gia như vậy. "Cữu cữu tặng đồ cho ta thật sự không tệ." Hòa Linh thân nhiên nói, có vẻ rất hài lòng. Quả nhiên giống như Hòa Linh dự đoán, không lâu sau, đại nha hoàn bên cạnh Lan thị tới đây mời nàng. Hòa Linh nhíu mày, dẫn theo Xảo Âm tới phòng của mẫu thân nàng, viện của Lan thị lớn hơn viện của Hòa Linh nhiều, dọn dẹp cũng rất hợp lý, mẫu thân nàng xuất thân Thương Hộ, thường người ta hay nói nữ nhi thương hộ không có hiểu biết, vì vậy mọi việc nhất định phải dựa vào mẫu mực, cũng vì điểm này khiến cho đại phu nhân và Tứ phu nhân xem thường nơi này. Có tiền là có thể mua được "mẫu mực" sao? Quả nhiên là người phạm tặc.

Cữu cữu của Hòa Linh đúng thật là người làm ăn, lúc nào gặp người khác cũng tươi cười, ngay cả ngoại sinh nữ nhi của mình cũng như thế. Toàn thân ông mập mạp, hiện tại thời tiết này đại lai nhiều người đây mồ hôi, nhìn ông không ngừng dùng khăn lau mồ hôi, Hòa Linh cảm thấy người quá mập cũng không tốt.

"Hòa Linh ra mắt cữu cữu." Nàng mỉm cười cuối chào, Lan Đại Phú lập tức khoát tay: "Mau dậy mau dậy."

Cùng lúc ở trong phòng còn có Lan thị và Trí Ninh. Trí Ninh vội vàng mở miệng, "Tỷ tỷ nhanh ngồi." Hòa Linh đồng ý ngồi bên cạnh Trí Ninh, đánh giá người cữu cữu này, toàn thân phúc hậu, thật như tên gọi. Lan Đại Phú thấy ngoại sinh nữ nhìn mình, mồ hôi càng tuông ra nhiều hơn. Chà! Ngoại sinh nữ nhà mình, cũng quá đẹp đi! Đã lớn hơn rồi! Hoàn toàn thừa hưởng ưu điểm của hai phu thê muội muội, thực sự một chút khuyết điểm cũng không có! Chà trách đến Lục công tử cũng tâm viên ý mã! Chà chà! Tuổi nhỏ như vậy, mà hấn đã mở miệng bảo lấy cho bằng được. Đúng là có quyền thế, nhưng không có đạo đức!

"Đồ của cữu cữu đưa, ngoại sinh nữ có thích không?" Ông cười giống Phật Di Lặc.

Hòa Linh gật đầu, "Cháu đã dùng, đa tạ cữu cữu!" Nàng cười mỉm, lỗ mũi lão hồ ly này thính như vậy, làm sao không nghĩ thấy được nàng dùng nước hoa hồng là của ông đưa.

"Cám ơn cái gì, đều là người nhà cả." Lan Đại Phú xoa tay, "Ngoại sinh nữ à, cháu còn thích cái gì, cữu cữu sẽ đưa cho cháu, đã là cữu cữu đều thương ngoại sinh nữ, ta rất tán đồng lời nói này. Cữu cữu thương cháu hơn cả Trí Ninh nữa!"

Lan thị xụ mặt, không vui lòng. Hòa Linh nhìn thấy sắc mặt Lan thị, bật cười, thật sự đúng là nhi tử lớn hơn trời! Lan Đại Phú nhìn thấy dáng vẻ hẹp hòi này của muội muội mình, chẳng biết tại sao, ông cảm thấy, trong ánh mắt ngoại sinh nữ này lộ ra tràn đầy mỉa mai.

Ông tiếp tục nói, "Ngoại sinh nữ à! Bên ngoài hiện tại đều nói, cháu được Lục công tử yêu mến. À không, cháu nói cho cữu cữu nghe một chút, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì hả! Hai người quen biết nhau sao!" Ông liếc nhìn chiếc chuông nhỏ trên chân Hòa Linh.

Người xem, nhất định trực tiếp như vậy!

Hòa Linh mỉm cười: "Chúng cháu không quen! Mọi người hiểu lầm thôi, cháu nghĩ nếu như quen biết, như vậy cháu hi vọng hấn đi chết." Hòa Linh ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Lan Đại Phú, Lan Đại Phú vốn đang cười mỉm, nghe được lời này, lập tức ngậy người, hồi lâu lúng túng cười: "Ha ha, ha ha ha, ngoại sinh nữ thật biết nói đùa."

Hòa Linh nhíu mày: "Nói đùa sao? Cháu không biết đâu!" Nàng xoa tay của mình.

Lúc này, Lan Đại Phú không biết nên nói cái gì cho tốt, ông ở thương trường lăn lộn lâu như vậy, cũng coi như biết đi với Bụt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy. Nhưng bây giờ thật đúng là không nói tiếp được rồi. Chất nữ này, đúng là không cho người ta mặt mũi gì cả. Ngón tay Hòa Linh lướt qua cái ly trên bàn, cười hỏi: "Lần này cữu cữu tới đây không phải chỉ vì tham gia thọ yến của tổ phụ cháu đấy chứ?"

Lan Đại Phú lau mồ hôi, tuy giọng nói êm ái như hoàng anh xuất cốc, nhưng ông lại cảm thấy có gì đó không đúng, ngoại sinh nữ không đúng nha! Trong lời nói chỉ có một chữ: Lạ!

"Ặc, ha ha, ha ha ha, ta tiện đường tới bàn về chút chuyện kinh doanh." Hai tay ông tạo thành chữ thập đứng bên cạnh Hòa Linh như báo cáo vậy.

Lan thị chưa từng thấy bộ dạng này của ca ca mình, mở miệng nói: "Ca ca, huynh làm gì vậy, nhanh ngồi đi! Hòa Linh chỉ là tiểu bối, huynh đừng nói chuyện như vậy, thật không có tôn nghiêm của người làm ăn gì cả." Nàng nhìn ca ca mình, rất không vui.

"Lăn qua một bên, muội thì biết cái rắm gì!" Lan Đại Phú quay đầu lại mắng nhỏ.

Bị Lan Đại Phú trách mắng, Lan thị không vui quay đầu đi. Ông đang vui vẻ nói chuyện cùng tiểu cô nương trước mặt, muội ấy quan tâm làm gì. Lan thị

cũng thật lạ, bà biết cách dùng tiền, biết nên kiếm tiền, tuy nhiên lại quá dễ ý thân phận nữ Thương hộ của mình, dù vâng lời ca ca của mình nhưng nàng vẫn tức giận. Cuộc đời nàng mong muốn lớn nhất là thoát khỏi thân phận này, bây giờ mặc dù nàng là Tam nhi tức (con dâu thứ ba) của Sở gia, nhưng Sở gia không phải là trăm năm thế gia, điều này khiến lòng nàng lo lắng. Nếu như vậy, thì hi vọng lớn nhất hiện tại của nàng là nhi tử, nếu như Trí Ninh tài giỏi, như vậy địa vị của bọn họ hoàn toàn khác rồi. Cho nên..... Lan thị nhìn về phía nhi tử của mình, cảm thấy rất vui mừng.

Lan Đại Phú không thèm quan tâm đến người muội muội kiến thức nông cạn của mình, ông ngồi cạnh Hòa Linh, cười, "Ngoại sinh nữ à! Cháu không quen Lục công tử thật sao! Nhưng dù không quen, cháu cũng không cần phải nói muốn giết hắn. Cừu cừu tuổi đã lớn sức khỏe không tốt, cũng biết sợ hãi. Cháu nói vậy, trong lòng ta rất sợ đó!"

Hòa Linh chu miệng: "Cừu cừu không tin lời cháu sao! Cháu thật sự muốn giết hắn. Với lại, giết người có cái gì khó chứ."

Lan Đại Phú không ngừng lau mồ hôi, "Ha ha, ha ha ha a!" Giọng cười mang vẻ lúng túng của ông tràn cả căn phòng.

Hòa Linh xoay xoay ngón tay, hỏi: "Cừu cừu, lần này người tới là nói chuyện kinh doanh gì vậy?" Dừng lại một chút, Hòa Linh mỉm cười, "Có một số người không nên tiếp xúc vẫn là tốt hơn. Có một số quan hệ, đừng tùy tiện nhờ vả. Nhìn thấy quan hệ tốt, thực tế cũng không hẳn là vậy! Đến khi bị người khác lợi dụng cũng không biết!" Hòa Linh nói xong, nhìn không được bật cười: "Coi kia, cháu nói lung tung cái gì vậy chứ! Thật ra, cừu cừu luôn khôn khéo hơn người khác, ở thương trường nhiều năm như vậy, sao lại không biết! Cháu nữ khiến cừu cừu chê cười rồi phải?"

Hòa Linh vẫn tỏ ra vẻ ngậy thơ, nhưng Lan Đại Phú tự nhận là nhìn người, sẽ không dễ dàng cùng người khác bàn việc, thiên phú về phương diện này của ông không ai có thể so sánh được, ngoại nữ sinh này, tuyệt đối không phải là đứa nhỏ hiền lành.

"Không không, ngoại sinh nữ nói rất đúng," Lan Đại Phú cười, "Ta nghe nói, mẫu thân cháu lấy một gian cửa hàng từ trong đồ cưới của muội ấy ra cho cháu phải không?"

Hòa Linh gật đầu, cười híp mắt: "Đúng vậy! Mẫu thân hiền cháu nhất."

Lời nói của Hòa Linh khiến cho tâm tình Lan thị dịu đi một chút, "Nữ nhi của ta, ta dĩ nhiên phải thương. Người luôn khoe khoang cho rằng chỉ có cừu cừu biết thương người thôi sao?"

Lan Đại Phú cần nhai: "Sao lại nói là khoe khoang, Hòa Linh là quý nữ nhà cao cửa rộng. Mà đã là quý nữ, thì phải được nuông chiều. Sau này thiếu cái gì, cháu nữ cứ sai người đến cửa hàng Như Ý ở kinh thành. Nơi đó là sản nghiệp của Lan gia. Cừu cừu sẽ không giấu giếm người."

Hòa Linh cười "khanh khách", thời điểm ở kiếp trước, quả thật cừu cừu đã tặng cửa hàng Như Ý cho nàng. Có thể thấy được, hai người là hợp tác rất vui vẻ! Có qua có lại, người khôn khéo như vậy thật dễ trao đổi.

"Cừu cừu, mẫu thân và tổ phụ mỗi người đều cho cháu một cửa hàng, mà cháu chỉ là tiểu cô nương, không thể quản lý được cửa hàng, nhân cơ hội người ở đây, người giúp cháu một tay, thuận đường đi với cháu qua xem một chút được không?" Hòa Linh thật đúng là nghĩ sao liền làm vậy.

Lan Đại Phú xoa tay đồng ý: "Được!"

Lan thị đối với nữ nhi của mình cũng không quan tâm lắm, vì vậy cũng không ngăn cản. Nhưng bà cũng không tin nữ nhi có thể lấy được gì từ trong tay ca ca của bà. Là người cực kỳ keo kiệt! Ông là kiểu người nếu nên cho sẽ không chút nào keo kiệt, không nên cho thì dù là một sợi tóc cũng không bỏ ra, lúc trước bà cố thuyết phục ca ca mình cho Trí Ninh một gian cửa hàng, ông nhất quyết không đồng ý.

"Mẫu thân, con có thể cùng cừu cừu ra ngoài được không?" Hòa Linh cười đi tới bên cạnh Lan thị làm nũng.

Lan thị trách nàng, "Người đã cùng cừu cừu bàn tính rồi, còn hỏi ta làm gì, đi đi đi đi. Miễn là không gây ra phiền toái cho ta!"

Hòa Linh gật đầu, "Con sẽ ngoan sẽ không gây phiền toái!"

Trí Ninh nghe được câu con sẽ ngoan này, nghĩ đến người biểu ca nằm trên giường sống không bằng chết sợ tới mức đến bây giờ cũng không dám nói ra nội tình, rùng mình một cái. Lan thị đồng ý, đương nhiên sẽ đi nói với lão phu nhân một tiếng, Hòa Linh cũng không quan tâm về điều này. Lão phu nhân cũng không có ngăn cản, thứ nhất, nếp sống triều đại này cũng không quá khắt khe, nữ quyến thỉnh thoảng cũng là có thể ra ngoài; thứ hai, lão phu nhân cũng cho rằng với tính tình của Hòa Linh nếu như đi ra ngoài, sẽ dễ dàng kết giao bằng hữu, mặc dù Lan Đại Phú chẳng phải người cao quý gì, nhưng người cao quý chưa chắc sẽ không làm kinh doanh. Hòa Linh tiếp xúc nhiều người, đối với phủ tướng quân bọn họ cũng là chuyện tốt. Lão gia chủ chuyện gì cũng lấy phủ tướng quân làm trọng, dĩ nhiên bà cũng như thế. Hơn nữa, chẳng qua là đi xem cửa hàng của mình một chút, cũng không có gì. Ngoài hai điều này, còn lại lão phu nhân cũng không để ý, nếu như Hòa Linh có thể lấy ra một ít ngân lượng từ trong tay Lan Đại Phú thì càng tốt. Chẳng phải Hòa Linh là người Sở gia hay sao. Nhà nào mà lại không quý dầu cùi gạo. Mặc dù sổ sách đều do đại phu nhân trong coi, nhưng mấy năm nay bà vẫn luôn kiểm tra định kỳ, và âm thầm ghi chép lại, không phải là lão bà hồ đồ.

Làm sao Hòa Linh không hiểu được những gì mà lão phu nhân đang tính toán trong lòng, nhưng nàng cũng không coi là chuyện gì to tát. Trong nhà này gồm những loại người gì, nàng sao lại không biết. Dù sao, đây cũng không phải lần đầu tiên nàng tiếp xúc với những người này!

Kiếp trước, lúc thân thể nàng không khỏe, ngay sau đó đã chết, thế nhưng trong gia đình này người tốt với nàng thật là ít ỏi, mọi người đều tính toán nàng có thể mang đến cho họ được bao nhiêu lợi ích. Mà không quan tâm đến tâm sức mệt mỏi của nàng!

Hôm sau.

Mặc dù hôm nay ra ngoài nhưng không vì vậy mà Hòa Linh dậy sớm hơn bao nhiêu, thói quen mọi ngày của nàng như cũ, đợi đến lúc chuẩn bị xong ra cửa, trời đã muộn trưa. Lan Đại Phú đợi muộn dài cổ, thấy ngoại sinh nữ đi ra, cảm khái cuối cùng nha đầu này đã tới. Chỉ có điều..... Đây đây, đây cũng quá xinh đẹp, ông lầm bầm: "Chắc là phong thủy Lan gia chúng ta tốt, nếu như mẫu thân nàng không xinh đẹp, nàng làm sao có thể xinh đẹp được như vậy, phụ thân nàng chỉ tính là bình thường, chỉ là người bình thường thôi!"

Hòa Linh không quan tâm đúng sai chỉ cười, không nói lời nào. Thu xếp chỗ ngồi cho ngoại sinh nữ trên kiệu, hai người nhanh chóng ra cửa, hôm nay trời rất đẹp, Sở gia nằm ở vị trí thuận lợi, rất nhanh đã đến chợ. Nghe tiếng rao hàng bên ngoài, Hòa Linh không tò mò chút nào, nàng xoay chiếc vòng vàng trên tay, không biết đang nghĩ gì. Đợi đến nơi, Lan Đại Phú không có một chút ra dáng làm chủ cũ, ở bên ngoài kiệu kêu: "Ngoại sinh nữ, xuống đây đi, hôm nay chủ cũ dẫn cháu đến tiệm ăn đắt giá nhất kinh thành nếm thử." Cũng đã trưa rồi, dĩ nhiên là dùng cơm trước.

Xảo Âm vén màn kiệu, Hòa Linh bước lên chiếc ghế nhỏ xuống kiệu, nàng khẽ ngẩng đầu, thấy chính là tiệm ăn lớn nhất giữa thành Vĩnh An — Tụ Tiên Lâu.

Lan Đại Phú nhìn đáng vẻ chủ nhà mình, bản thân cũng cảm nhận được tiếng hít khí xung quanh, làm sao lại không hít khí cho được? Làm gì có người thường nào có thể xinh đẹp được như vậy, đã xinh đẹp thì cũng thôi đi, quan trọng là toàn thân toát ra vẻ cao quý.

Gã sai vặt của Tụ Tiên Lâu ra đón, Lan Đại Phú dặn dò: "Ta quyết định đặt phòng hạng nhất." Ánh mắt của gã sai vặt đăm đăm, Lan Đại Phú ho khan một tiếng, có chút đắc ý: "Ta quyết định đặt phòng hạng nhất."

Gã sai vặt lập tức hoàn hồn, hấn cao giọng: "Có khách tới....."

Lan Đại Phú khoe khoang với Hòa Linh, "Chủ cũ nói chủ nhà nghe, mặc dù mọi người đều nói ta keo kiệt, nhưng cần tiền, ta sẽ không keo kiệt. Xem mặt mũi chủ cũ ở đây đi! Nếu như không phải phòng thượng hạng bị người khác bao mất. Thì chủ cũ sẽ không chọn phòng thượng hạng!"

Hòa Linh mỉm cười: "Cho tới bây giờ cháu đều không cảm thấy chủ cũ keo kiệt, nếu như người nào nói vậy, người đánh vào mặt hẳn là được. Thật ra nếu đánh người thì phải đánh lên vào mặt mới có thể làm cho người khác khắc sâu ấn tượng, cũng không dám thô lỗ nữa."

Lan Đại Phú: "....." Chủ cũ chỉ là một thương nhân, nào dám đánh ai được!

"Tới đây." Lan Đại Phú cảm thấy, phải hầu hạ ngoại sinh nữ của mình thật tốt, phong thái của ngoại sinh nữ này, tương lai sẽ có Biến Hóa Lớn.

Hòa Linh ngây thơ nói: "Chủ cũ, sao người khách sáo quá vậy!" Lan Đại Phú vuốt mũi cười.

Phòng thượng hạng

Tạ Du Vân đang đối ẩm cùng với một nam tử khác, nam tử lười biếng tựa trên ghế, khác hoàn toàn với Tạ Du Vân ngồi đối diện, tóc hấn dài xoa vai, toàn thân áo đen thùng thình bao lấy thân thể gầy trơ xương, nếu nhìn dung nhan có lẽ còn khuynh thành hơn nữ tử ba phần.

Hắn mỉm cười nhìn Tạ Du Vân: "Quen?"

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tạ Du Vân gật đầu: "Coi như là biết. Nữ nhi của Tam phòng phủ Sở tướng quân, Ngũ Tiểu Thư Sở gia."

Nam tử áo đen gõ ngón tay, ngón tay càng thêm tái nhợt kỳ lạ, hắn trầm ngâm một chút: "Sở Hòa Linh!"

Tạ Du Vân gật đầu, "Đúng vậy!"

Tạ Du Vân không bình thường, khi nhắc tới Sở Hòa Linh liền thấy không bình thường, người khác không biết điều này, thế nhưng hắn ta lại biết, tính ra, hai người quả thật quen biết đã lâu.

"Ta vẫn nghĩ đời này huynh chỉ thích cô nương như Lương Tú nghiên, hay Triệu Uyển Như thôi chứ, cũng không nghĩ huynh cũng có hứng thú với một tiểu cô nương." Nam tử áo đen dừng lại một chút, rồi cười lớn hơn: "Chẳng lẽ, huynh nhìn thấy Lục Hàn Mộc thích nàng, cho nên mới động lòng với nàng sao? Chỉ là một nữ hài mười hai tuổi thôi, các huynh thật không có lễ độ."

"Mai Cửu!" Tạ Du Vân khẽ cau mày, "Huynh cũng nói, nàng là một tiểu nữ hài."

Nam tử áo đen tên là Mai Cửu, giàu có nhất thành Vĩnh An, bạn tri kỷ của Tạ Du Vân. Đôi mắt đào hoa của Mai Cửu lóe lên, "Có điều gì mà ta không

biết chứ? Huynh rất dễ ý nàng, đây là vì cái gì chứ! Ngược lại rất thú vị, hai người đều biết nàng là tiểu nữ hài, nhưng bất kể là huynh hay Lục Hàn Mộc, cả hai đều rất dễ ý đến nàng."

Tạ Du Vân lạnh nhạt: "Mai Cửu, huynh suy nghĩ nhiều rồi. Ta với nàng, không có chút quan hệ nào."

Mặc dù Tạ Du Vân nói không có chút quan hệ nào, nhưng Mai Cửu vẫn không tin. Nếu quả thật không có chút nào quan hệ, vì sao chỉ nghe tiếng của tiểu cô nương kia huynh ấy liền tâm thần không yên. Chẳng qua lúc này Mai Cửu cũng không nói gì thêm nữa, chỉ cười như không cười, mím môi một cái. Tạ Du Vân nhất thời cũng trầm mặc, nhớ đến con ác mộng đêm đó, con ác mộng về Sở Hòa Linh, lúc ddleequyD0n.c0m trước hẳn chưa từng kinh hãi đến vậy, bây giờ nghĩ lại, cảm thấy trong đó có cái gì hết sức bất thường, trong giấc mơ Sở Hòa Linh tiểu tụy lạ thường, nét mặt thống khổ, tuy rằng mặt mày tương tự như bây giờ nhưng nếu nói là một người, chính bản thân hẳn cũng không tin. Bởi vì mỗi người mỗi suy nghĩ, hai người nhất thời nhìn nhau không nói gì.

Đổi lại bên này, Lan Đại Phú khiếp sợ trợn to hai mắt bởi vì lời nói của Hòa Linh, giống như không thể tin. Hòa Linh cảm cái lý không coi đó là vấn đề gì lớn, thực ra với chuyện uống trà Hòa Linh rất khác, người bình thường đều coi trọng thái độ ung dung, nhưng nàng thì không, mỗi lần nàng dùng hai tay nâng cái ly, giống như tiểu nữ hài khác, khiến người ta cảm thấy nàng đáng yêu hơn.

Hai đại nha hoàn bên cạnh nàng Xảo Âm và Xảo Nguyệt cũng thừa biết tính tình tiểu thư nhà bọn họ, không phải như vẻ bề ngoài mà người khác thấy. Mà lúc này, Hòa Linh hơn hờ mặt mày, hồn nhiên cười nói, "Cửu cửu đâu cần giật mình như vậy!"

Lan Đại Phú nuốt nước miếng, hỏi "Cháu giao cửa hàng của mình cho ta xử lý, không sợ ta lấy mất sao?" Ông uất ức, nói: "Mẫu thân cháu luôn nói ta là người keo kiệt."

Hòa Linh cười mím nói: "Nếu như cháu nói, thật ra, cháu rất tin tưởng người. Như vậy có được không? Thật ra có gì mà không tin tưởng! Nếu như người lấy cửa hàng của chất nữ, xem như rõ ràng tài nghệ của cháu không bằng người, không thể nói gì khác được."

Lan Đại Phú cảm thấy tới bây giờ ông cũng không thể hiểu được ngoại sinh nữ này, thật sự là không thể hiểu. "Mỗi cửa hàng có thể kiếm bao nhiêu tiền cháu có thể đếm mà, nếu nhiều thì chỉ có thể nói cửu cửu tài nghệ cao siêu, cháu cũng đành chịu, chẳng qua cháu dự đoán được điều này." Hòa Linh sờ cái vòng trên tay, "Cháu biết rõ, người luôn nghĩ tới việc dời nhà đến kinh thành."

"Không sai, cửu cửu luôn muốn dời nhà tới đây, chẳng qua nếu trong lòng ngoại sinh nữ đã biết rõ, tại sao không tự mình trông coi, hai gian cửa hàng này cũng không khiến cháu tốn nhiều sức lực, vừa có thể luyện tay nghề của cháu." Lan Đại Phú hỏi, ông nhận ra được hàm ý trong lời nói của Hòa Linh.

Hòa Linh lắc lư chân, trong phòng vang lên tiếng chuông reo, Hòa Linh cười sung sướng: "Không vui!"

Éc..... Lan Đại Phú cảm giác sâu sắc..... rất phóng khoáng!

"Cháu còn nhỏ, cháu biết tiền bạc quan trọng thế nào không? Trên đời này, tiền có khả năng thần kì! Nói không chừng chuyện nào đó ta có thể làm nhanh hơn tổ phụ của cháu, đây chính là tầm quan trọng của tiền." Lan Đại Phú tận tình cố gắng khuyên bảo chất nữ này, mặc dù nhìn là một cô nương thông minh, nhưng về phương diện tiền bạc sao lại xử lý như vậy được?

Hòa Linh ngẩng đầu, "So với người cháu rất rõ." Nàng rất nghiêm túc, "Chính bởi vì biết cháu mới phải làm như vậy, cháu không thể hao tâm hao lực suy nghĩ kiếm tiền, cháu chỉ cần có đủ tiền bạc, sống trong cuộc sống nhưng lạ, không phải ý của người như vậy sao? Cháu là tiểu thư được nuông chiều, đã như vậy, cháu cần gì phải hao tâm hao lực bản thân!" Kiếp này, nàng không muốn giống như kiếp trước.

Lan Đại Phú: "....."

"Cháu biết rõ, cửu cửu sẽ không lừa cháu, đúng không?" Hòa Linh mím cười, "Mặc dù tham tiền, nhưng mà đối với phẩm hạnh của người cháu vẫn có thể tin tưởng. Cháu chỉ muốn lợi nhuận ổn định, chỉ cần người phát huy tài nghệ bình thường, cháu tin người cũng còn dư, nhất định cũng có lời. Mặc dù chỉ là chân ruồi bọ, nhưng người cũng sẽ không chê, phải không?"

Lan Đại Phú vuốt cằm cười, nói thầm, "Cháu gái rất hiểu ta."

Hòa Linh nhú mày: "Dù sao cũng là người trong nhà, tại sao lại không biết được chứ!"

"Đồng ý Lan Đại Phú cười hết sức hiền lành, "Ngoại sinh nữ à, cháu yên tâm, tất nhiên ta sẽ không lấy của cháu một đồng lời nào, nhưng cháu cũng phải giúp đỡ cho ta." Ông xoa tay cười, "Chuyện đó cháu cũng biết, ta muốn dời đến kinh thành. Nhưng mà không thể trông cậy được vào mẫu thân của cháu, nương cháu là người mơ hồ. Đến lúc đó, còn phải nhờ vào ngoại sinh nữ nhắc nhở giúp. Cửu cửu đã làm phiền cháu như vậy, làm sao có thể không biết xấu hổ mà lấy lời của cháu."

"Cháu sợ là không giúp được cái gì." Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Hòa Linh nghiêm túc, "Cửa hàng cháu còn lười phải trông nom, làm sao còn có thể giúp được những chuyện kia? Hơn nữa, cháu cũng không có nhiều sức lực như vậy."

Lan Đại Phú dụ dỗ nàng, "Cũng không cần cháu làm cái gì cả, chỉ cần thường nhìn một chút là được, cháu cũng biết chuyện buôn bán của ta đều ở phía Nam, lúc mới bắt đầu ắt phải chạy tới chạy lui. Muốn diendanlqđ dời tới đây dù sao cũng phải thêm vài năm, nếu không ta phải chạy hai đầu, khó tránh khỏi thiếu sót. Ta cũng hi vọng biểu ca và biểu đệ của cháu có thể ở kinh thành đi học trong hoàn cảnh thật tốt, tranh thủ ghi danh bằng vàng, nếu không ta cần gì dời nhà làm chi!"

Đột nhiên Hòa Linh nở nụ cười, ai cũng nói ở kinh thành tốt, nhưng sao có thể biết được bảy năm sau sẽ xảy ra chuyện "Đặc sắc" tranh đoạt kia chứ!

Bao nhiêu người dính líu trong đó, mặc dù phủ tướng quân bọn họ gần gượng đứng vững, nhưng tân

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bên trong phòng lạnh lẽo, rét căm căm khí lạnh thổi vào người, Mai Cửu chậm rãi tỉnh lại, chiếc giường cẩm thạch tỏa ra ánh sang dịu dàng mát mẻ, y nhếch miệng cười, "Ta quả thật vẫn chưa chết."

Tạ Du Vân cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy tự trách: "Ta không nên hẹn huynh đi ra ngoài." Thân thể Mai Cửu ngày càng không tốt, nếu như không có giường cẩm thạch này giữ vững nhiệt độ cơ thể, y rất dễ ngất xỉu, chuyện này vốn dĩ Tạ Du Vân biết rất rõ. Mỗi khi đến mùa hè, chính là những ngày trải qua khó khăn với Mai Cửu chính vì vậy cần có một căn phòng mát mẻ. Nghĩ đến điều này, y nói: "Từ nay về sau tốt nhất vẫn là không cần ra ngoài."

Mai Cửu đã nhìn những khối băng được chất đầy, "Còn chưa có chết, đâu cần làm giống như người chết vậy, thật là chán."

Tạ Du Vân an ủi y: "Huynh vẫn rất tốt, vẫn sống tiếp được mà."

Mai chín cười như không cười, "Thật sao?"

"Ta sẽ giúp huynh tìm được Tô thần y." Tạ Du Vân nghiêm túc nói.

Mai Cửu không quan trọng chuyện đó, "Sống hay chết chẳng qua chỉ là một khái niệm, Tô thần y đã lâu cũng không có tin tức gì trên giang hồ, có thể đã không còn ông ta có lẽ chết trước ta rồi!"

Tạ Du Vân trầm mặc xuống, một lúc, nỉ non: "Luôn phải có hi vọng."

Mai Cửu không có ý kiến chỉ cười, xong rồi nói, "Lúc ta hôn mê, ta có cảm giác thấy được từ trên trời giáng xuống một tiểu tiên nữ."

Tạ Du Vân sắc mặt mất tự nhiên một chút, sau đó rất nhanh, hẩn mỉm cười lắc đầu, "Tiểu tiên nữ nhưng không phải tiểu tiên nữ hiền lành."

Lúc Mai Cửu ngất xỉu, Sở Hòa Linh không có phản ứng gì chỉ nhìn một cái liền rời đi. Không quan tâm, cũng không muốn quản nhiều. Nhưng mà điều này cũng bình thường, nàng vốn dĩ cùng bọn họ không quen. Có lẽ, quen biết với nàng, chỉ có Lục Hàn? Nghĩ đến chỗ này, hẩn c không có chút cảm giác gì nở nụ cười.

"Huynh nghỉ ngơi cho khỏe, trong phủ ta còn có nhiều việc, không thể ở lâu." Tạ Du Vân suy nghĩ một chút, phân phó thị vệ bên người Mai Cửu, "Công tử nhà người thể cốt quá yếu, nếu không cần ra ngoài, thì không nên để huynh ấy ra ngoài. Người cũng nên khuyên một chút."

"Vâng"

Tạ Du Vân vỗ vỗ bả vai Mai Cửu, "Cáo từ."

Tạ Du Vân đi khỏi, Mai Cửu nhìn về phía cửa sổ, vậy mà trời đã tối, y lẩm bẩm: "Hóa ra ta lại hôn mê lâu như vậy." Nói xong, trên khuôn mặt quý dị nở nụ cười, trong tiếng cười có chút thê lương.....

Gần tối mưa rơi tí tách, Tạ Du Vân đi ở trong mưa, cũng không che chắn chút nào, đợi đến phủ Thừa Tướng, cả người cũng đã ướt hết. Người gác cổng thấy, vội vàng che dù cho y, tạ Du Vân lạnh nhạt hỏi, "Tướng gia đã trở về chưa!"

Người gác cổng chần chờ một lúc, bẩm báo, "Đã trở về."

Tạ Du Vân đi về hướng thư phòng, người gác cổng không nhận được nói, "Thiếu gia, tướng gia tối nay cùng Lương di nương dùng bữa trong phòng."

Tạ Du Vân dừng chân lại một chút, tiếp theo đi tới hậu viện, người gác cổng thấy tình hình không xong, vội vàng báo người bên cạnh, "Nhanh đi nói với phu nhân."

Tạ Du Vân ướt sũng từ đầu tới chân đi tới cửa phòng Lương di nương, nha hoàn hầu ở cửa, thấy là thiếu gia nhà mình, vội vàng chào hỏi: "Nô tỳ ra mắt thiếu gia."

Tạ Du Vân đẩy nha hoàn ra, mở cửa phòng, bên trong Lương Tú Nghiên đang tươi cười quyền rũ gấp thức ăn đút cho Tạ Thừa Tướng, Tạ Du Vân đột nhiên đẩy cửa vào, thức ăn liền rơi xuống.

Tạ Thừa Tướng tức giận, "Người bước vào mà không biết gõ cửa sao! Đây chính là lễ nghĩa của người đó ư!"

Tạ Du Vân cũng không nhìn Lương Tú Nghiên một cái, chỉ nhìn chăm chăm Tạ Thừa Tướng, chậm rãi nói, "Hôm nay Mai Cửu lại bị bệnh."

Tạ Thừa Tướng thần nhiên, "Vậy thì thế nào!"

Tạ Du Vân đi tới trước bàn, đột nhiên lên con, hất tung cái bàn, Lương Tú Nghiên sợ hãi kêu, Tạ Thừa Tướng nổi nóng, "Người đang làm cái gì vậy!"

"Người rút cuộc khi nào mới đem Tô thần y giao cho con. Chỉ có hấn mới có thể cứu Mai Cửu, người hãy mau đem người giao cho con." Tạ Du Vân không để ý trên mặt là mưa hay là nước mắt.

Tạ Thừa Tướng nắm tay thành quyền, gằn từng chữ từng câu: "Ai cho người cái quyền có thể hô to gọi nhỏ như vậy với ta. Tạ Du Vân, người đọc sách thánh hiền vài chục năm, trong sách chỉ dạy người như hồn láo với phụ thân thế sao? Người nói cho ta biết, những thứ này là do ai dạy người!"

Tạ Du Vân bình tĩnh trở lại, quỳ phịch một cái xuống đất, "Phụ thân, van xin người hãy cứu Mai Cửu."

Tạ Thừa Tướng mặt mày khó coi, ông lạnh lùng nói, "Người cùng ta đến thư phòng!" Quét mắt nhìn sang Lương Tú Nghiên, thấy nàng ngoan ngoãn đứng ở một bên.

Tạ Du Vân đi theo Tạ Thừa Tướng vào thư phòng, Tạ Thừa Tướng Lệ Thanh: "Quỳ xuống!"

Tạ Du Vân nghe theo quỳ xuống.

Tạ Thừa Tướng nhìn chòng chọc vào Tạ Du Vân, "Người có biết người mới vừa rồi làm gì không! Người có từng nghĩ người trở về như vậy, Mai Cửu có thể sẽ hoài nghi hay không. Những thứ này người có từng nghĩ tới chưa? Người có nghĩ người ở đây nói như vậy người ngoài nghe được, sẽ truyền đi không! Người là đang muốn ép ta giết Lương Tú Nghiên sao!"

Tạ Du Vân kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ là cứng họng không biết nói gì. Cảm thấy không thể cứng rắn.

"Ta nói rồi, Tô thần y không thể giao cho Mai Cửu, nếu như Mai Cửu khỏe lại, con nghĩ hấn còn cần con sao? Và lại, phụ thân biết trong lòng con Mai Cửu là bằng hữu tri kỷ nhưng con cũng nên nhớ, cho tới bây giờ không phải chỉ có mình con, con còn có Tạ gia chúng ta trên vai nữa. Con là người có năng lực nhất của Tạ gia về sau. Ta có thể nói thật cho con biết, nếu như không nghĩ tới Tô thần y còn có thể có chỗ dùng khác, ta sớm đã giết hấn rồi. Khiến Mai Cửu không còn có thể tìm được hấn." Tạ Thừa Tướng nghiêm túc, "Con an phận làm huynh đệ tốt của Mai Cửu cho ta. Hấn chết, Mai gia bọn họ không có người nào rồi. Người phải đem tất cả đều lấy hết tới đây. Ta tin với tính tình của Mai Cửu, nếu như qua đời, hấn sẽ cho con tất cả. Cho nên, bây giờ con không biết điều này quan trọng dường nào, nhưng tương lai người sẽ biết."

Tạ Du Vân trầm mặc.

"Ngoài trừ tiền, phụ thân muốn người trở thành người vô tình, không có một chút tình nghĩa nào. Như vậy, mình mới có thể đứng vững. Mặc kệ là tình bằng hữu hay là nữ nhân, những thứ này đều không quan trọng. Ta không thể để cho những thứ này ảnh hưởng con. Con hiểu không!" Tạ Thừa Tướng tận tình khuyên bảo.

Thùng thùng!" Lão gia, Cẩn Chi ở nơi này với người sao?" Ngoài cửa truyền đến giọng của thừa tướng phu nhân.

Tạ Thừa Tướng khề

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lý Sở thị mặc dù là người đàn bà đánh đá chua ngoa, nhưng nếu là nói đến chuyện giết người phóng hỏa, bà ta quả thật không dám. Nghe Lý Hiển nói câu giết nàng hung ác kia, bà co rúm lại, có vẻ muốn rút lui, "Hiển nhi, có nhất thiết phải giết người không?"

Bây giờ Lý Hiển nhớ đến Sở Hòa Linh, toàn thân lạnh lẽo, nàng xuống tay hoàn toàn không do dự, đã như vậy, cũng đừng trách y không nể mặt, com y nghiêm túc nói: "Nếu như không giết nàng. Nàng sẽ đem đến phiền toái cho chúng ta. Chỉ khi nàng chết rồi, thì sẽ không có chuyện gì xảy ra. Chẳng lẽ mẫu thân muốn nàng đem những chuyện này tố giác ra sao?"

Lý Sở thị cau mày, im lặng.

Nhìn nàng như vậy, Lý Hiển tiếp tục nói: "Người chẳng lẽ muốn cả đời bị nàng dùng bí mật này uy hiếp sao?" Lý Hiển nghĩ đến chuyện này liền tức giận. Y bỗng cử động, làm động vết thương trên người đau nhức, tiếp tục nói: "Con đều đã bị thương thành như vậy, lần sau, nếu nàng đối xử với người có lẽ cũng sẽ xuống tay nặng như vậy. Mẫu thân, lúc này nhất định không thể phân vân do dự, phải ra quyết định mới được."

Lý Sở thị dẹp bỏ suy nghĩ, kiên định nói, "Được, tất cả nghe theo con. Nhưng mà Hiển nhi, chúng ta nên làm như thế nào đây? Thương thế của con thành ra như vậy, mẫu thân chỉ là con dâu nhà người, nên làm thế nào mới phải."

Lý Hiển trầm ngâm một lúc, nói nhỏ: "Mẫu thân, chi bằng người khiến muội muội phải đi....."

Lý Sở thị cả kinh, không thể tin được nhìn hấn, "Vậy làm sao được, nếu như vậy, muội muội của con làm sao còn có thể lập gia đình. Dù sao nàng cũng là nữ nhi con vợ cả nhà chúng ta, không lẽ muốn cho lão già chết tiết kia làm tiểu thiếp?"

Lý Hiển trong lòng xem thường, nhưng là trên mặt lại giả vờ, "Con làm sao lại có thể hại Mộng nhi. Con chỉ là muốn để cho muội ấy nghĩ là như vậy, nghĩ như vậy cũng không phải là thật để cho người ta chiếm tiện nghi gì. Có chừng mực, Mộng nhi vẫn là muội ấy!" Huynh muội bọn họ tình cảm cũng không phải tốt như vậy, kể từ khi biết Lý Mộng không phải muội muội ruột của y, y liền muốn có thể lấy được chút lợi ích gì đó từ trên người nàng. Mặc dù nàng không biết chân tướng, nhưng vì Lý Hiển hành vi quá đáng khiến nàng rất ghét, vì vậy cũng không gần gũi với y, điều này làm cho Lý Hiển hết sức căm tức. Hấn vốn muốn Lý Mộng trở thành của mình, sau khi làm xong chuyện tốt, về sau sẽ gả nàng cho một người tốt, nàng còn có thể giúp đỡ mình, nhưng mà bây giờ thấy không thể được rồi. Nếu không thể được, vậy thì y sẽ phải ép nàng đến không thể phản kháng.

Lý Sở thị mặc dù hồ đồ, nhưng cũng không phải là người ngu đến nỗi không biết gì, nàng lo lắng, "Chuyện này nếu không cho người ta chiếm tiện nghi, làm sao có thể lấy được lợi ích gì từ nam nhân đó? Hiển nhi, không còn biện pháp nào khác sao? Con có biết diendanqd.com tên sai vật nào không? Người như vậy, cho hấn chút tiền bạc là có thể giúp chúng ta diệt trừ Ngũ nha đầu rồi! Đúng là, Nữ nhân nhà Thương Hộ quả nhiên không sinh được đồ gì tốt."

"Mẫu thân hồ đồ!" Lý Hiển đầm giương, "Mẫu thân nghĩ con sẽ hại muội muội sao! Con xem nàng, so với muội muội ruột còn thân hơn. Con làm như vậy, cũng là vì người." Lý Hiển đổi trắng thay đen, "Dù cho con bị người ta phát hiện thân phận, cùng lắm thì ra đi, con là nam nhi, đi đâu mà không kiếm một miếng cơm ăn, hơn nữa con từ nhỏ đặc được đi học, cũng xem như là người trí thức, làm thầy giáo trường tư cũng không phải không thể. Con còn sợ cái gì, lo lắng của con, là nương đó! Cha mất sớm, nương không biết nóng biết lạnh. Mộng nhi mặc dù là nữ nhi của người, nhưng mà Mộng nhi tính tình lạnh nhạt, làm sao có thể thổ lộ tình cảm nói chuyện nhiều với người? Rồi những thứ này không nói, với lại nói Mộng nhi là con gái, điều này càng không được, nàng qua hai năm gả đi, xuất giá tòng phu, đến lúc đó dù nàng có lòng, cũng không còn khả năng lực này. Trong nhà này, cũng chỉ còn một mình người, ngay cả một người giúp đỡ cũng không có. Bọn họ không chừng còn khi dễ ngài, Đại bá mẫu có khi chờ xem chuyện cười của người! Người quen rồi sao?"

Lý Hiển thuyết phục một hồi, quả nhiên khiến Lý Sở thị động lòng, lúc này bà mặc kệ những chuyện kia, chỉ cần có thể làm cho nhi tử của nàng ở Lý gia có thể có chỗ đứng mới là quan trọng.

"Được, tất cả nghe theo con."

Lý Hiển hài lòng, "Mộng nhi bên kia, còn đợi mẫu thân giúp đỡ. Nha đầu Mộng nhi này tính tình bướng bỉnh, chưa chắc đồng ý, đến lúc đó còn phải nhờ nương nói phải trái cho muội muội hiểu. Nàng không nghe người làm ca ca như con, thì cũng phải nghe người làm mẹ này."

Lý Sở thị mắt tròn trắng, "Nàng dám cãi. Chuyện như vậy do mẫu thân quyết định. Giang lão gia thích nhất Mộng nhi, chỉ cần Mộng nhi chịu cầu xin hấn, nhất định không thể có chuyện sẽ không thành. Đến lúc đó chúng ta dọn dẹp Sở Hòa Linh nha đầu chết tiết kia thật tốt. Nha đầu này lòng dạ cũng quá độc ác, biểu ca nhà mình, làm sao lại xuống tay hạ độc. Ta xem, tất nhiên là mẫu thân của nàng xú nữ nhân đó chỉ điểm. Nếu không đang êm đẹp, nàng làm sao lại nhìn chúng ta với vẻ mặt đó, làm sao lại hãm hại con, bây giờ còn làm cho con bị thương thành ra như vậy. Thật là người phụ nữ lòng dạ độc ác."

Lý Sở thị vừa thao thao mắng vừa hiểu ra, Lý Hiển tạm thời nhin, chỉ phụ họa mấy câu, cũng là muốn Lý Sở thị có thể càng thêm tin tưởng bản thân đối mình tốt. Nhìn nhi tử hiểu chuyện như vậy, Lý Sở thị cảm thấy mình năm đó làm việc này thật đúng đắn, nếu không làm sao có nhi tử tốt như vậy. Mà bây giờ, nhi tử gặp tiểu yêu nữ nói xấu, điều này bà nhất định không thể nhẫn nhịn. Hơn nữa, bà là sẽ không để cho bất

Chương 39

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngoài dự đoán của mọi người, Lý Mộng không phản bác lời nói của Hòa Linh, điều này làm cho mọi người rất ngạc nhiên đồng thời cũng hiểu, cô nãi nãi này, chắc chắn rất thiên vị. Nếu không tại sao con gái của mình sao lại không lên tiếng. Rõ ràng là thật có chuyện Lý Hiền khi dễ muội muội. Suy nghĩ một chút cũng thấy, Lý Hiền này, tính tình quả nhiên giống Lý Sở thị như khuôn đúc ra, không biết xấu hổ! Lý Sở thị không vui, nhưng vì Lý Mộng cảm lạnh, nên bị bệnh, và lại cũng không nói chuyện với nàng. Lý Sở thị ghen lời, không nói thế nào. Mặc dù hiểu rõ khuê nữ Lý Sở thị này, nhưng mà đã già đi, hơn nữa cũng không quan trọng gì, bà cũng không quan tâm tới, chỉ dặn dò Lý Sở thị đối xử với nữ nhi suốt ngày la mắng, Lý Sở thị đáp, trong lòng xem thường.

Lý Mộng bị bệnh, liền ba ngày không khỏe, tất cả các phòng đều mang lễ vật đến thăm hỏi, Lan thị vốn nhiều tài sản riêng, nên cũng cho không ít lễ vật, đúng lúc này dĩ nhiên là cực kỳ thích hợp. Đáng giận chính là chỉ thứ hai, Nhị phu nhân vốn dĩ không có đồ cưới, tính tình lại keo kiệt, chửi xiên chửi xỏ ở trong phòng một trận, chọc cho lão phu nhân càng thêm không thích. Những chuyện nữ quyến này, bọn nam tử cũng không xen vào, lão tướng quân chán ghét nhất nam tử mà cả ngày dây dưa ở hậu viện, vì vậy không để mấy thiếu gia nghỉ ngơi, liền đuổi về trường. Trí Ninh trước khi đi liên tục khuyên giải tỷ tỷ của mình phải cẩn thận, nếu như có chuyện gì, y trở về giải quyết, nhất định không thể xúc động, nữ nhi làm sao có sức lực của nam nhi. Hòa Linh mặc dù thấy hấn ân cần, nhưng cũng không để tâm. Trông cậy vào y chỉ là một đứa bé sao!

Mấy ngày nay Lý Mộng bị bệnh, tiểu thư các phòng khác thay phiên đi thăm, nhưng Hòa Linh không ghé qua. Hòa Tuyết nhân cơ hội nói xấu về Hòa Linh, nhưng Lý Mộng không để ý tới, có lẽ do Lý Mộng không còn tinh thần và lại rất lạnh nhạt, những người khác cuối cùng cũng không tới nữa, cũng không còn người nào tình nguyện lấy mặt nóng dán mông lạnh của người ta. Hòa Linh mấy ngày nay mặc dù cũng không ghé qua, nhưng lại được sự tán thưởng của lão tướng quân, lúc nói chuyện với các nhi tử, lão tướng quân nói: "Làm người nên giống Hòa Linh, biết chừa mực, thời khắc mấu chốt, nàng hiểu được, đưa ra được ý kiến quan tâm tỷ muội. Bình thường dù lạnh nhạt chút cũng không sao, không quấy rầy quá nhiều, cho Mộng nhi nghỉ ngơi. Đây mới là hiểu chuyện!"

Lão tướng quân nói ra lời này, mấy nhi tử của ông đều không mở miệng, rõ ràng là nói nữ nhi của bọn họ đến thăm Lý Mộng, là quấy rầy nàng. Nhắc tới cũng kỳ, lão tướng quân có nhiều cháu gái như vậy, nhưng mà chỉ thích nhất ngoại tôn nữ Lý Mộng này, nói là tính tình của nàng giống như của ông lúc trẻ, là một người mạnh mẽ! Trong lòng tuy xem thường, nhưng không ai dám nhiều lời, đợi sau khi trở về sẽ nói lại với nữ nhi nhà mình, dù thường ngày tốt bao nhiêu, cũng không bằng một người rồi. Sở Kỳ bình thường không quan tâm nữ nhi nhà mình, nhưng nghe được ông cụ khen, cũng cảm thấy là chó ngáp phải ruồi, cực kỳ vui vẻ.

Cuộc sống như thế qua chừng mười ngày, Hòa Linh nhận được tin tức của cứu cửu, Lan thị cảm thấy kỳ quái lần này tại sao đại ca của mình lại ở kinh thành hơn nhiều ngày như vậy, Lan Đại Phú là một người rất tinh mắt, ông nhìn cũng biết muội muội mình cũng không biết cái gì, nên cũng không nhiều lời, chỉ bảo còn có chút chuyện buồn bán cần bàn. Lan diên-dan-^{le^}quy'don.com thị nhìn ông không vừa mắt, nhưng lại để ý đến hai thùng Tiểu Hương lễ ông mang tới, mùa này ở đâu có Tiểu Hương lễ, cũng chỉ có người làm ăn như Lan Đại Phú mới có thể có được loại tái cây khan hiếm như vậy. Người khác dù có tiền cũng không mua được.

Có điều Lan Đại Phú lại không chịu cho nàng hết, nói trực tiếp: "Muội muội đây không nên nha. Hòa Linh thể cốt yếu, ta đây là chuẩn bị cho ngoại sinh nữ. Mắt thấy thời tiết sẽ rất nóng, tiểu hươu lễ này trừ ẩm khí ho, thanh nhiệt giải nóng, tư âm dưỡng người rất tốt. Nếu tất cả đều cho muội muội chỉ biết mang đi, còn được bao nhiêu cho chất nữ của ta, phải biết rằng Tiểu Hương lễ này của ta không phải tầm thường, phải mang từ phiên bang (nước ngoài) mang về, phải nói bảo quản trên đường, chính là tốn kém. Tính ra, thời tiết này ăn được nó, cũng như ăn tổ yến vậy."

Dù ông không nói, thân là nữ nhi Thương Hộ, Lan thị sao không biết cái này kim quý thế nào, nhưng nghe nói đến nó có thể sánh bằng với tổ yến, thì lấy làm kinh hãi, không cần nghĩ cũng biết, chỉ việc bảo quản trên đường vận chuyển, chính là vấn đề lớn. Lan thị trong lòng không vui, nhưng vẫn mặt dày xin, "Huynh chỉ biết ngoại sinh nữ, mà không nhớ huynh còn một ngoại sinh nữa sao! Quả nhiên là thiên vị, ca ca cho muội, muội có thể bạc đãi linh tỷ nhi hay sao? Cửa hàng không phải là của muội cho nàng sao! Đây chính là do muội sanh ra, muội sao có thể bạc đãi chứ?"

Lan Đại Phú chống nạnh: "muội cho ta là muội sao? Ta cho muội biết, Trữ Ninh bên đó, ta cũng đã mang qua một rương rồi."

Lời nói của Lan Đại Phú lập tức làm cho Lan thị há hê, nàng vui mừng, cười nói: "Muội biết ngay ca ca không phải loại người như vậy."

Lan Đại Phú: "Ta không phải loại người như vậy, muội cũng vậy! Ta cho muội biết, muội cũng không phải là không có. Có một rương ít hơn cho muội, rương lớn này, cho ngoại sinh nữ của ta. Ta hiện tại phải đi, nếu để cho ta biết muội lên lấy đồ của nàng mang đi, đừng trách ta không khách khí!" Lan Đại Phú mặt tron trắng, cứ nghĩ Lan Đại Phú ông là người khôn khéo một đời, nhưng nếu thêm cái đuôi cũng có thể thành hầu tước, khác với ông muội tử này là người khờ khạo chỉ biết tán tài, cũng không nhận ra cái gì là ngọc khảm vàng, nghĩ lại cảm thấy thật đáng buồn muốn chết. Nếu như linh tỷ nhi là khuê nữ của ông, ông sẽ không giống muội muội khờ khạo như vậy! Càng nghĩ càng giận, vừa liếc Lan thị một cái.

Lan thị cũng không biết tại sao Lan Đại Phú nổi giận, Lúc Lan Đại Phú tức giận, nàng cũng không dám đắc tội. Chỉ cẩn thận, "Linh tỷ nhi cũng chỉ là một cô nương, làm sao ăn

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lan Đại Phú là người khôn khéo, ông biết lúc này không tiện ở lại đây, nên quay sang chào chất nữ nhà mình rồi rời khỏi, Lý Mộng đứng cạnh bên, cũng vội vã khẽ chào, Lan Đại Phú cười hiền lành, bước nhanh rời đi. Lý Mộng cũng không hỏi gì về Lan Đại Phú, vì nghĩ ông ấy mình không có quan hệ gì. Nàng trầm mặc ngồi xuống, lẳng lặng nhìn Hòa Linh, Hòa Linh mặc váy Lưu Tô đỏ thắm, tóc dài vấn thành một búi, một phần thì xoa lên bả vai, thần thái thả lỏng, nếu người khác nhìn thấy sẽ nói nàng là nữ hải don thuần giống mèo con vậy, nhưng không phải vậy, Lý Mộng Thanh biết rõ, nàng là dạng người gì. Tư thái như vậy, đủ để mê hoặc rất nhiều người.

"Muội....." Lý Mộng mở miệng, lại không biết nói như thế nào, Hòa Linh cười nhẹ nhàng bảo Xảo Âm châm trà cho nàng, Lý Mộng cảm nhận mùi thơm như thấm vào người, có điều bây giờ nàng không có tâm tình nghĩ tới những thứ này, do dự một chút, Lý Mộng rút cuộc mở miệng, "Hòa Linh, có phải muội đã có bằng chứng rồi không?"

Nàng không hỏi Hòa Linh làm sao biết được, những chuyện này không có bao nhiêu ý nghĩa, làm sao biết, lúc nào thì biết đều không còn quan trọng nữa, mà trọng điểm là chứng cứ ở đâu, và nên làm như thế nào.

Hòa Linh mỉm cười: "Muội không có!" Mặc dù biết tính tình của Lý Mộng, nàng và người khác không giống nhau, nhưng Hòa Linh làm việc gì cũng chưa lại một con đường sống, nàng không màng danh lợi nhìn Lý Mộng, "Muội chỉ nghe nói mà thôi, có vài người bị chứng mất không nhận được gặt thoi. Hẳn cho là muội có chứng cứ, cho nên muốn đi điều tra. Không biết khi nào mọi người trở về Giang Nam đây?"

Lý Mộng lập tức hỏi "Trở về Giang Nam?" Sau khi hỏi nàng bỗng hiểu ra, "Lý gia bên kia có người có chứng cứ."

Nàng cũng không phải ngu ngốc, lập tức hiểu được. Nàng và Lý Hien cứ nghĩ là huynh muội ruột thịt, hiện tại biết được người này không phải huynh trưởng thật của mình, lại nghĩ đến chuyện y xúi dục mẫu thân đối xử với nàng như vậy, trong lòng sinh ra oán hận, mấy ngày nay, nàng mỗi lần nhớ tới chuyện lần trước, càng cảm thấy hận vô cùng. Thật may là, nàng đã biết sớm điều này, nếu không thì mỗi giây mỗi khắc đều có ý đồ muốn lợi dụng nàng, nàng muốn nói với mẫu thân ca ca làm vậy không đúng, hi vọng mẫu thân nhắc nhở y, đã vậy còn bị quát lớn, Lý Mộng trong lòng khó chịu không thôi.

Nàng nắm khăn cười lạnh: "Bây giờ trở về? Bây giờ trở về sợ là bọn họ có chuẩn bị. Muội thấy tháng sau lên đường thì thế nào."

Hòa Linh cười híp mắt, "Dĩ nhiên là thích hợp nhất!"

Lý Mộng mặc dù gật đầu, nhưng lại ngậy người, thấy nàng phản ứng như vậy, Hòa Linh mỉm cười nói: "Cần gì suy nghĩ nhiều như vậy! Làm người không nên quá phức tạp, chỉ cần mình vui vẻ, người khác vui hay không cũng không quan trọng."

Giọng Hòa Linh nhàn nhạt, nhưng lại làm Lý Mộng mê mẩn, nàng vẫn luôn quật cường, mặc dù chuyện này làm cho người khác cảm thấy không hiểu, nhưng dù gì cũng là đại gia khuê tú, hoàn toàn không giống với đả kích của Hòa Linh. dien~dan~le^quydon.com Nghe Hòa Linh nói như vậy, nhưng thật sự nội tâm cũng không bình tĩnh. Hòa Linh cũng không nói thêm điều gì khác, đang căn Tiểu Hương lê cầm trên tay, đáng yêu như sóc con. Lý Mộng bối rối nhìn Hòa Linh, nhưng không nói gì khác, hồi lâu, đứng lên, "Đa tạ muội."

Hòa Linh lắc đầu: "Tỷ cũng không cần cảm tạ muội đâu."

Lý Mộng nhũn mày. Hòa Linh tiếp tục nói: "Ai bảo chúng ta là biểu tỷ muội!" Ý vị sâu xa nghiêm túc hình.

Lý Mộng hơi cong môi một cái, giống như cười, "Ta lại cảm thấy, muội không phải một người tốt có thể sống chung. Biểu tỷ muội tính là gì, sao có thể bằng đường tỷ muội chứ? Ta thấy dù là Hòa Tuyết hay biểu ca, muội đều không nể mặt. Nhưng đối với ta ngược lại không giống vậy. Ta rất ngạc nhiên đây tốt cùng là vì cái gì."

Hòa Linh đứng dậy, chuông nhỏ phát ra tiếng vang, nàng nũng nịu nói: "Nhưng biểu tỷ đối với ta mà nói không giống nhau! Đối với người khác, muội trước giờ đều khác nghiệt! Và lại, đứng lúc, muội cũng rất ghét biểu ca, nhắm vào người mình ghét, sao lại tính là giúp đỡ biểu tỷ! Chỉ có thể nói là nhân tiện. Vì vậy muội không dám nhận lời cảm tạ của biểu tỷ."

Lý Mộng nhìn kỹ Hòa Linh, nàng cũng không hiểu vì sao Hòa Linh đối xử khác với một mình nàng, chẳng nàng không biết là tốt hay xấu.

"Dù thế nào, tỷ đều ghi nhớ trợ giúp lần này của muội. Sau này có việc gì cần ta, muội cứ nói." Lý Mộng hết sức nghiêm túc.

Hòa Linh nhú mày, "Vậy sau này có gì cần, muội nhất định tìm tỷ trước tiên. Biểu tỷ nợ ân tình người khác không dễ chịu đâu."

Lý Mộng bắt ngờ mỉm cười "Xì" một tiếng, "Muội thật không khách sáo."

Hòa Linh xinh đẹp: "Biểu tỷ của mình, tại sao phải khách sáo!" Xoay người phân phó Xảo Âm, "Lấy chút trái cây cho biểu tỷ."

Lý Mộng chờ một chút rồi nhận lấy, "Ca ca của tỷ bàn bạc với mẫu thân thuyết phục tỷ hậu hạ một lão già, để lấy được nhân thủ đối phó muội. Ca ca tỷ ở Lý gia cũng không đủ sức đối phó người, hơn nữa y cũng sợ bị lộ." Nói xong, nhanh chóng rời đi.

Chờ Lý Mộng đi, Xảo Âm tức giận nói: "Biểu thiếu gia và cô nãi nãi tại sao có thể ác độc như vậy!"

Hòa Linh cũng không có ý kiến gì, "Bọn họ xấu, ta cũng chưa chắc tốt. Chỉ là xem ai cao hơn ai một bậc thôi."

"Tiểu thư, biểu tiểu thư cũng thật quá đáng thương. Nô tì thường ngày vẫn cảm thấy biểu tiểu thư luôn ngẩng cao đầu nhìn người khác. Đáng về hết sức

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hòa Linh đôi mắt to ngập nước, Xảo Âm lo lắng chạy đến, không dám lớn tiếng, nhưng vẫn vọt tới phía trước, "Người buông tiểu thư nhà ta ra....." Không kịp nói chuyện, trực tiếp té xỉu.

Hòa Linh gắt gao nhìn chăm chăm Lục Hàn, Lục Hàn nghiêng đầu, nàng liền cắn môi, rơi lệ, đáng về sợ sệt, "Ta không có định giết huynh, Lục ca ca đừng làm ta sợ, chỉ là huynh đột nhiên ôm ta...ta có chút sợ mới lấy trăm cái tóc ra. Ta không cố ý làm vậy với huynh, thật đó!"

Lục Hàn cười lạnh: "A. Nàng sợ. Có điều Sở Hòa Linh, nàng nếu yếu thế, bộ dạng đáng thương này thật không giống với nàng chút nào!"

Hòa Linh "Tò mò" hỏi, "Vậy ta muốn biết, đáng về thế nào mới giống là ta? Lục ca ca nói cho ta biết có được hay không?" Nàng nói nhẹ nhàng, giọng nói mềm mại như vậy, càng thêm cảm giác ngọt ngào giống giọng của tiểu nữ hài.

Lục Hàn cảm thấy, Sở Hòa Linh đúng là một tiểu hồ ly, nếu như không phải y sinh lòng cảnh giác, sợ là lúc này đã mềm lòng với lời nói của nàng. Nàng không biết, thật ra thì y không phải không bị mùi từ cái khăn của Sở Hòa Linh ném ra.

"Ừm!" Nhưng mà chỉ vì một phút phân tâm, Lục Hàn đột nhiên tay mềm rũ, buông lỏng Sở Hòa Linh ra, Hòa Linh nhanh chóng thoát khỏi y, lui về phía sau hai bước, cười lạnh: "Lục công tử, người đoán thử xem hôm nay người có thể đi ra ngoài được hay không đây?"

Không còn bộ dạng mềm yếu mới vừa rồi, thân hình nhỏ nhắn nhảy tới trên bàn, ngồi ở cạnh bàn đưa chân, gương mặt xinh đẹp đáng yêu, "Ta biết ta vừa xinh đẹp, thông minh lại có năng lực! Nhưng cũng không phải để cho người thường xuyên tới đây nhìn lên như vậy? Thật không biết xấu hổ!"

"Không biết xấu hổ." Lục Hàn cố trấn tĩnh cười, "Nàng làm sao biết ta không đi ra được, bây giờ nàng ở trong tay ta, nàng biết không? Hay là nàng cảm thấy, nàng dung loại mê hương còn con này là có thể lừa gạt được ta?" Y nhìn Hòa Linh nhú mày, "A, nàng thật cảm thấy không có sơ hở tí nào sao! Chẳng qua Chuông nhỏ à, làm người không nên quá tự tin."

Hòa Linh cười sung sướng, "Ai da, người thật sự cho rằng ta dùng mê hương này chính là biện pháp tốt giải quyết người? Ta không phải kẻ ngu như vậy chứ? Đây chẳng qua là bước đầu tiên, hiện tại, người không bị gạt phải không? Nhưng mà là một khắc cũng không thể tỉnh táo. Người bây giờ có hối hận không! Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là người còn đi được ra ngoài không."

Lục Hàn tò mò nghiêng đầu hỏi, "Này Ngũ Tiểu Thư có thể nói cho ta biết, tại sao muốn giết ta hay không! Ta hình như chưa hề đắc tội gì với nàng mà"

"Người khiến ta trong lòng không vui. Ta ghét bị người khác kiểm soát, giống như người vậy, siết cổ ta, uy hiếp ta, chỗ đông người đeo cho ta lắc chân để cho người khác cười nhạo ta. Những thứ này, tất cả đều làm cho ta không thích, cho nên người không cần đi, vĩnh viễn ở lại chỗ này tốt rồi." Hòa Linh tức giận lắc lư chuông nhỏ trên chân.

Lục Hàn hai tay chấp sau lưng, "Nàng nghĩ là ta không đi được?"

Hòa Linh cười gật đầu, "Thân thể người rất tốt, căn bản võ công không tệ, cho nên dù lâu như vậy, người cũng không té xỉu. Nhưng người muốn lấy nút áo của ta làm gì! Người cầm tiểu nút áo, không được đi!" Hòa Linh mặc dù cười híp mắt hài lòng, nhưng lại không tới gần Lục Hàn, thật ra thì trong lòng nàng rõ ràng, lần này Lục Hàn tuy bị trúng kế, nhưng cũng có thể toàn thân mà lui, nhưng nếu như nàng bước tới, vấn đề xem như nàng thua.

"Không đi được sao? Ta muốn đi, không chỉ có thể đi một mình, mà còn còn có thể mang nàng đi...nàng tin không!" Lục Hàn tiến lên một bước, nhưng lại không thể dấu cử chỉ hơi lắc lư của mình, Hòa Linh nhìn không được bật cười, khuôn mặt nhỏ nhắn dương dương tự đắc.

Lục Hàn dừng bước lại, y nhìn Sở Hòa Linh không chuyển mắt, nàng cười mắt cong cong, đôi mắt to sáng trông suốt giống như biết nói chuyện, làn da trắng nõn dường như sáng lên, khoe miệng gương nhẹ, cho dù ai đều nhìn ra tâm tình nàng vui sướng!

"Người không mang ta đi được, chỉ cần là ở trong gian phòng này, Lục Hàn, người sẽ không mang đi được. Ấc, ta là một tiểu cô nương tốt bụng, nên lần này ta tha cho người một mạng, không chấp nhặt cùng người. Có điều lần sau, người cần phải có chuẩn bị mà đến đó! Quá mức vô dụng, ta sẽ thất vọng." Hòa Linh nghiêm túc gật đầu một cái, "Phải chăm chỉ, phải chăm chỉ thôi!"

Nàng trịnh trọng căn dặn, Lục Hàn quả thực là bị chọc giận đến tức cười, chẳng qua bị một tiểu nữ hài gài bẫy, lại cảm thấy càng thêm buồn cười. Chuông nhỏ nói rất đúng, y quả thật cũng hiểu rõ, y căn bản không có khả năng mang Sở Hòa Linh đi khỏi chỗ này, nếu như không phải có ám vệ ở bên ngoài, sợ là chính y cũng không về được Hầu phủ.

"Lục mỗ ghi nhớ Sở Ngũ Tiểu Thư dạy bảo, lần sau, ta nhất định tranh thủ thể hiện tốt một chút, để Sở tiểu thư không quá thất vọng!"

Hòa Linh cười híp mắt gật đầu: "Nghĩ như vậy là được

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cao Chí Tân cảm giác mình bị đá kích vô số lần, mà lần này là nghiêm trọng nhất, y bò dậy nhìn Lục Hàn lên án nói: "Huỳnh còn nói huỳnh không phải là loại người như vậy, huỳnh còn nói mình không thích Sở Hòa Linh, huỳnh còn nói huỳnh không muốn trâu già gặm cỏ non! Tất cả huỳnh đều nói không có! Thế nhưng huỳnh dấu điểm cẩn thận cuối cùng đã rõ ràng rồi!" Lúc này y cảm giác mình nhìn xuyên thấu được bản chất qua biểu hiện, vẫn không thừa nhận, không thừa nhận mà có thể nói ra lời này? Minh chủ động đưa ra đòi cưới Sở Hòa Linh, còn giả vờ mình không phải ham sắc đẹp của người ta! Ha ha ha!

Lục Hàn đứng ở đó, dáng dấp nhẹ nhàng của quý công tử, y khẽ nhủ mảy đầu, khoe miệng khẽ nhếch cười, "Tuổi hình như còn hơi nhỏ một chút."

Cao Chí mới tức giận, "Đầu ra hơi nhỏ một chút, mà là rất nhỏ, huỳnh không có chút đạo đức nào sao! Chớ dây dưa tiểu cô nương người ta! Cho dù muốn cầu hôn cũng đợi nàng lớn lên một chút, làm biểu đệ của huỳnh, ta cảm thấy thật xấu hổ." Một câu chọc ghẹo thêm phía sau.

Lục Hàn nhìn Cao Chí rồi nói, "Chẳng lẽ tuổi còn nhỏ thì không thể lớn lên sao? Nàng tóm lại khi lập gia đình, nếu như gả cho ta, cũng là cực tốt. Người khác làm sao mà chịu được tính tình của nàng ấy."

Dáng vẻ nói ngược lại hết sức có đạo lý, có điều Cao Chí Tân cảm giác, đây rõ ràng là tìm cho mình cái cớ, quả nhiên là tên khôn kiếp, tuy là như vậy, nhưng y cũng không dám nhiều lời, hơn nữa biểu ca của y hẹp hòi như vậy, không biết sẽ đối với y như thế nào đây! Quệt quệt khoe môi, y thì thầm, "Cứ nghĩ sẽ không có ai có thể khiến huỳnh để ý tới."

Người bên ngoài đều cho là Lục Hàn ngàn vạn điểm tốt, nhưng không biết tính cách y là như thế nào, chắc chắn, quả nhiên là không dám tin vào vẻ bề ngoài. Nam nhân vốn không phải như vậy!

Nội tâm Cao Chí châm chọc một chút, nói: "Vậy nếu huỳnh cũng không có chuyện gì, ta đi trước Haaa...!" Nói xong liền rời khỏi, Lục Hàn lạnh giọng nói, "Trở về, dùng điểm tâm! Chớ có nhiều chuyện."

Cao Chí yên lặng nhìn trời, cũng không biết người nào bị tiểu cô nương tính toán. Nhưng dù là như thế, y vẫn gật đầu đáp, ai bảo đây là biểu ca của y!

Hơn nữa, giọng nói của Lục Hàn quả nhiên là dọa người, tuy y cũng không có tức giận, nhưng với giọng nói lạnh lùng cũng làm cho người khác cảm thấy hết sức rợn người! Trên đời có một loại người, dù không hề làm gì, cũng có thể khiến người khác sợ hãi. Nghĩ đến điểm này, Cao Chí run run người nổi hết da gà, rút lui.

Cao Chí vừa rời đi, Lục Hàn đùa nghịch ám khí trong tay, nở nụ cười, "Quả nhiên là cô nương thú vị, rất thú vị!"

Lục Hàn ngược lại không buồn rầu vì bị tính kế, càng không có thẹn quá thành giận, người sẽ có lúc thất bại, lần này thất bại ở trong tay Chuông nhỏ chưa chắc đã là chuyện xấu, tối thiểu cho y biết, mình không phải là vạn năng, có lúc vì mình quá tự tin, tạo cho người ta thời cơ, quả nhiên là bài học sinh động. Lục Hàn nhìn bên ngoài ánh nắng chiều rực rỡ, không nhìn được đi tới bên cửa sổ thường thức, nhưng mà trời chiều hôm nay hình như có chút kỳ quái, ánh mây cứ biến ảo thành Chuông nhỏ khuôn mặt xinh đẹp tươi cười, thật đúng là một tiểu yêu nữ! Xảo Âm sau khi tỉnh lại một tác cũng không rời Hòa Linh, nàng không thể tự chủ sợ lo lắng. Ngược lại với Hòa Linh như không việc gì đáng lo, Xảo Âm cảm thấy tiểu thư quả thật còn nhỏ. Lúc trước nàng không dám hô to là có người chạy tới, làm cho người ta hiểu lầm phẩm hạnh tiểu thư nhà mình, tất nhiên là không thể lớn tiếng. Nhưng là bây giờ không có người thấy, nàng dĩ nhiên lo lắng.

Hòa Linh nhìn Xảo Âm điệu bộ một tác cũng không rời, nhìn không được bật cười, sắc giọng, "Người không cần phải luôn đi theo ta, không cần phải làm vậy, người biết tính cách của ta, ta sẽ không để cho mình phải chịu thua thiệt."

Xảo Âm gật đầu: "Nô tỳ rất tin tưởng tiểu thư. Nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất a, tiểu thư hay là tìm một thị vệ đi. Lục công tử đó cứ tùy tiện xuất hiện như vậy, cũng quá mức dọa người. Ta cứ tưởng rằng Nam Hàn mặc Bắc Cẩn Chi đô là người thế nào, nhưng bây giờ, thật ra thì cũng chỉ đến như vậy." Dừng lại một chút, Xảo Âm bổ sung, "Đều không phải thứ gì tốt. Hàn công tử đó, rõ ràng chính là thích tiểu thư người. Một nữ hài tử mười hai tuổi cũng không bỏ qua cho, quả nhiên là không bằng cầm thú."

Hòa Linh bật cười, cũng không biết sao, nàng tâm tình đột nhiên vui thích, Hòa Linh phân phó Xảo Âm đem hương liệu thích nhất đốt lên, thay quần áo ở nhà, mấy lần may y phục, vốn là y phục của nàng nhưng lại không làm sao mặc vừa, nàng trong phòng hoạt động rèn luyện chân tay, thì thầm "Các người cũng đi theo ta rèn luyện, ta nói cho các người biết, thường xuyên rèn luyện thì thân thể mới khỏe mạnh."

Xảo Nguyệt hỏi "Nhưng..... Chúng ta rèn luyện trong sân dễ dàng hơn chứ!"

Hòa Linh bắt đầu nhìn nàng: "Người muốn tất cả mọi người đều biết sao?"

Xảo Nguyệt hiểu, trong nhà này, cần phải có bản lĩnh thật sự mới đứng vững được. Nhưng cũng phải ẩn mình! Nên phơi bày thì phơi bày, cần giấu thì giấu! Bản thân mình phải biết lựa chọn một loại thích hợp.

"Chuyện của Lục Hàn mặc, các người ai cũng không cần quan tâm nhiều." Hòa Linh dặn dò.

Xảo Âm đáp ứng. Xảo Nguyệt có chút không hiểu, nhưng cũng gật đầu theo, chỉ biết nghe theo tiểu thư chắc là sẽ không sai. Kể từ ngày tiểu thư đám Biểu thiếu gia và nói "Lần này, là bởi vì người đánh nha hoàn của ta", nàng cũng biết, tiểu thư là lợi hại nhất trong lợi hại, không có người nào tốt hơn so với tiểu thư.

"Tiểu thư, nô tỳ đã thông báo chuyện của Xảo Liên cho phu nhân, phu nhân có lẽ sẽ dặn dò hạ nhân của mình. Mặt khác, nô tỳ đã nói với đệ đệ, để cho y có ý dẫn cô nãi nãi tới chỗ Nhị gia và Xảo Liên hẹn hò riêng tư, người chỉ cần ngồi xem!" Xảo nguyệt bẩm báo.

Lại nói, gia đình danh giá lại dính dáng đến hạ nhân, thật ra cũng không coi là chuyện lớn gì, nhưng chuyện ghê tởm như vậy lại ở trên người Nhị gia, ông và nha hoàn riêng tư gặp nhau, lại trắng trợn đưa vào trong phòng, làm cho

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hòa Linh làm sao không biết, mẹ nàng vì muốn xem náo nhiệt. Nghĩ cũng đúng, loại người như cô dù là ai đi nữa cũng đều không thích.

"Mẫu thân, đến đó sớm, chưa chắc đã là chuyện tốt." Hòa Linh thông thả ung dung, nàng nâng khuôn mặt nhỏ bé nói, "Đem cháo tổ yến bụng lại đây."

Xảo Âm động tác nhanh nhẹn, Lan thị cau mày: "Không sớm một chút qua đó, tổ mẫu con không chừng sẽ bắt con làm bìa trút giận."

Hòa Linh không để tâm đến, cười híp mắt cái miệng nhỏ tiếp tục ăn cháo tở yến, Tú Tú tức giận, nằng nằng giọng: "Mẫu thân người cứ hù dọa, con biết rõ, tổ mẫu sẽ không như vậy." Dừng lại một chút, Hòa Linh cười ác ý, "Bà ấy cũng không dám lấy con làm búa. Người tin không? Chúng ta qua trẻ.com một chút, bên kia có thể âm ỉ thêm, đến lúc đó chúng ta tới, xem nào nhiệt tốt hơn. Khi đó, tổ mẫu làm sao còn tâm trạng để ý chúng ta đến khi nào. Không đi là tốt nhất! Không qua xác định sẽ không thấy bà thương yêu nữ nhi đến cố chấp!"

Lan thị chỉ nằng: "Con lại tự cho mình là thông minh nữa rồi, con làm sao biết được tổ mẫu con đang nghĩ cái gì."

Hòa Linh để chén nhỏ xuống tự tin nói, "Vậy mẫu thân cứ thử đi qua đó. Người có thể không nghe con!"

Lan thị ngồi xuống, trong lòng bà thật ra tin lời nói của Hòa Linh, bắt đầu dĩ cười, Lan thị nói: "Cái nha đầu này, cả ngày suy nghĩ lung tung, chớ nói nhảm, tránh cho người ngoài nghe thấy."

Hòa Linh gật đầu, "Con tại sao phải sợ người khác?"

Lan thị quan sát chung quanh phòng của Hòa Linh, đột nhiên nói: "Ta cảm giác bên con bố trí người có chút khác thể nào. Con cả ngày cũng không đọc sách, ngược lại cứ long bong ăn chơi. Nữ hài từ nhà người ta, vẫn là ôn nhu ngọt ngào, như vậy tương lai mới có thể gả cho một vị hôn phu tốt."

Hòa Linh đột nhiên ho khan một tiếng, Lan thị ngừng câu chuyện, có chút ngưng ngưng cười, "Lấy chồng hay không, đương nhiên cũng tùy ý muốn của con, mẫu thân hiểu rõ con nhất."

Đâu phải thương yêu gì nàng, chẳng qua là sợ nàng gả cho người trở thành thù, cuối cùng liên lụy Trí Ninh. Hòa Linh hết sức hiểu rõ Lan thị, nếu như chuyện không tốt đối với Trí Ninh, thì Lan thị nhất định sẽ không làm, có thể nói ngay cả, lão tướng quân, sợ là Lan thị cũng có thể đi tới cắn xé, Hòa Linh từng có lúc cảm thấy buồn một chút, nhưng bây giờ nghĩ đến, đã không còn cảm giác gì rồi. Biết được điểm yếu của Lan thị, đối với nàng mà nói cũng là chuyện tốt. Chờ dien~dan`le^quy^don^.com Hòa Linh chuẩn bị xong, thật đúng là không còn sớm, Lan thị cũng không ở lại chờ Hòa Linh, nên đã đi trước, nàng vốn là con dâu, nếu như đi quá muộn, cũng rất khó coi. Hòa Linh chậm hơn Lan thị một chút, thật ra thì sau khi rời giường nàng vẫn làm những chuyện như thường ngày, hôm nay dậy trễ, đương nhiên cũng đến muộn, ngâm nga tiểu khúc, Hòa Linh đi tới chỗ viện của lão phu nhân. Bên trong truyền đến tiếng cãi vã kịch liệt.

Hòa Linh lập tức nhận ra, thanh âm chói tai này là cô Sở thị, mà người kêu la khóc khóc, còn lại chính là Nhị phu nhân.

Hòa Linh vào cửa chào, "Hòa Linh thỉnh an tổ mẫu, các vị bá mẫu thăm thăm."

Bên trong nhà tiếng cãi vã và ngưng lại, lão phu nhân nói: "Đứng lên đi." Nhìn về mặt bà là biết tâm tình cực kém, có điều Hòa Linh vào cửa đã làm cắt đứt cuộc cãi vã của hai người, khiến lão phu nhân xoa huyết Thái Dương lúc Hòa Linh đi vào. Hòa Linh đi tới bên cạnh Lan thị khéo léo ngồi xuống, Nhị phu nhân đứng là hoa lệ đầm mưa, ngay cả khi tuổi không còn trẻ, vẫn như cũ đúng là xinh đẹp. Dĩ nhiên, nếu như không đẹp, làm sao được Nhị bá phụ cưới về.

"Mẫu thân, người cũng không thể thiên vị, người nhìn muối muối đi, làm gì có chuyện, cô nương gả đi rồi, trở về phủ khuyến khích ca ca cưới tiểu thiếp, nói ra, không phải là làm trò cười cho thiên hạ sao!" Nhị phu nhân cho dù đã dừng lại cũng không từ bỏ ý đồ. Vốn nàng cũng có thể nuốt xuống lời này, xử lý nha đầu Xảo Liên kia là được. Nhưng ai ngờ, Sở thị thể nhưng lại khuyến khích Nhị gia nạp Xảo Liên, nói là mặc kệ thân phận của Xảo Liên, rất khó tìm được cô gái tốt như vậy. Làm sao không khiến Nhị phu nhân nổi giận chứ. Nhị phu nhân tức giận như vậy, Sở thị cũng không thua kém gì, đẩy ngã Hiên nhi, nàng càng nuốt không trôi giọng điệu này, tưởng bà dễ bị khi dễ thế sao, như vậy bà sẽ không khách khí. Tạm thời không thể đụng đến nha đầu Sở Hòa Linh đáng chết kia, đối phó với một Tây Thi đầu hũ, bà tự tin là không có vấn đề.

"Thật buồn cười. Nam nhân sao lại không thể cưới tiểu thiếp, chẳng lẽ, tẩu còn hi vọng huynh ấy cả đời chỉ biết một mình tẩu hay sao? Nam nhân cưới tiểu thiếp là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Tẩu thật buồn cười! Và lại, đó là ca ca của ta, ta đương nhiên lo cho huynh ấy." Sở thị la lớn, như sợ người khác không hiểu, nhưng thật ra không phải vậy.

"Ha ha ha a! Cưới tiểu thiếp tất nhiên có thể, có điều nạp người nào, cũng không tới lượt người ngoài như cô định đoạt, và lại nói cô nương gả đi rồi như tát nước ra ngoài, cô vì phu quân chết liền muốn về phủ làm mưa làm gió, quả nhiên là buồn cười. Còn phải coi ca ca nhà mình, loại nữ nhân khắc chồng như cô, cũng đừng trở lại dạy người khác." Bàn về gây gỗ, Nhị phu nhân làm sao thua được, dù thế nào cũng xuất thân từ chợ ra, bà không phải là

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lời này của Hòa Linh như hung hăng đánh vào mặt, đều là nữ nhi như nhau, Hòa Linh bây giờ với vừa rồi khuyên giải hoàn toàn khác nhau. Đồng thời nàng làm vậy cũng coi như thức tỉnh Nhị phu nhân, đúng, không cần thiết làm ầm ĩ trước mặt như vậy, chỉ làm lão phu nhân càng thêm tức giận, ngược lại giống như vô lễ. Sở thị thương nhất, chẳng phải nhi tử hiện tại đang nằm trên giường đó sao! Nhị phu nhân nở một nụ cười lạnh lùng, dù sao mấy ngày nay bọn họ không thể rời khỏi, vậy thì đừng trách nàng không khách khí. Hòa Linh mặc kệ nhắc nhở công khai như vậy có thể làm cho người ta lên án, nàng cho tới bây giờ cũng không sợ người khác lên án, nếu như cảm thấy nàng nói sai, thì cứ việc tìm đến nàng! Nàng không sợ nhất chính là gây sự, đánh nhau cái gì, nàng giỏi nhất!

Lan thị vỗ vỗ tay Hòa Linh, nói: "Tốt lắm tốt lắm, con cũng nên ít nói vài câu, cái này không liên quan tới con, đi thôi!"

Tất cả mọi người nhanh rời khỏi, đại phu nhân nhìn bóng dáng của Lan thị và Hòa Linh, nói với Hòa Ngọc bên cạnh, "Ngũ muội muội này, quả nhiên là không đơn giản!"

Hòa Ngọc nói nhỏ: "Ngũ muội muội tuổi còn nhỏ, lại trúng độc, bị đả kích cũng là bình thường. Thật ra thì, nàng cũng là một cô nương đáng thương." Hiện tại ở đây không có người khác, xung quanh cũng trống trải, nếu không Hòa Ngọc sẽ không ở bên ngoài mà nói đến chuyện này, "Chẳng qua con thấy, Lục hân Lục công tử đó hình như rất thích nàng. Sợ là Ngũ muội muội cũng có tâm tư, người xem, chiếc lắc gấu chuông không phải nàng đã đeo vào trên chân sao!"

Đại phu nhân lộ ra một màn cười lạnh, "Thích? Ta ngược lại không cảm thấy vậy! Về phần nói nàng là cô nương đáng thương, càng không thuyết phục. Con từ nay về sau chớ trêu chọc nàng, chúng ta không sống yên đâu."

Hòa Ngọc gật đầu: "Con biết rõ. Ngũ muội muội tính tình trở nên có chút kì quái, trêu chọc nàng, sợ là chỉ rước lấy phiền toái. Người xem nàng với Tứ muội muội vốn dĩ quan hệ rất tốt, nhưng bây giờ ngược lại hoàn toàn không quan tâm, kể từ khi nàng trúng độc, ít gặp Tứ muội muội rồi. Mới vừa rồi còn khiến muội muội mất mặt."

Đại phu nhân nhìn nữ nhi mình một cái, cảm thấy nữ nhi mình quả nhiên dạy dỗ rất tốt, có nhiều chuyện, sẽ không suy nghĩ nhiều, thật ra thì rất nhiều chuyện, đâu phải đơn giản như vậy! Bà căn dặn: "Tứ muội muội con, càng không phải người tốt. Nếu như ta là Nhị thẩm con, trực tiếp cho nàng một bạt tai rồi. Người nào cho phép nàng nói chuyện như vậy. Có điều, nếu như là nàng là nữ nhi của ta, sẽ không dạy dỗ thành như vậy. Thật sự là một Bạch Nhân Lang. Các cô nương trong nhà này, ngoại trừ phòng lớn của ta, thật không có ai tốt. Con chớ dính dáng đến chuyện của họ, tránh cho để cho người khác nghĩ, con cũng như bọn họ đều không hiểu chuyện."

Hòa Ngọc khéo léo đáp, đại phu nhân tiếp tục nói: "Con cùng các biểu tỷ biểu muội đều là tiểu thư khuê tú mới đúng. Thời tiết cũng ấm, cũng nên tổ chức tụ hội cùng nhau, cũng là để cho họ biết năng lực của con."

Hòa Ngọc mỉm cười: "Con hiểu rồi, mẫu thân yên tâm"

Đại phu nhân rất hài lòng gật đầu. Bên này đại phu nhân dặn dò nữ nhi, bên kia, Tứ phu nhân cũng như thế, nàng nói với Hòa Tuyết không nên tiếp tục trêu chọc Hòa Linh, người khác không nhìn ra, Hòa Linh bây giờ căn bản không sợ rắc rối, nếu như trêu chọc nàng, chỉ làm chính mình tự ăn thua thiệt. Hòa Tuyết mặc dù không vui trong lòng, nhưng nàng nghe mẫu thân mình, ủy khuất đáp, không biết Hòa Linh làm thế nào lại khiến cho người ta sợ đến trình độ này. Thật ra thì xem ra Tứ phu nhân, con đây không phải là sợ, mà là không muốn gặp phiền toái, chọc vào, đối với bọn họ là không tốt. Thanh danh Hòa Linh không tốt, nàng không quan tâm những chuyện đó, nhưng Hòa Tuyết vẫn phải lập gia đình! Hòa Tuyết nghe xong, cuối cùng rất nghiêm túc. Tứ phu nhân dặn dò Hòa Tuyết, muốn cùng đại phòng qua lại, người khác phải cẩn thận một chút, để ý nhiều, nữ hài tử nhà mình, chỉ khi gả đi mới có thể an tâm. Lời nói hai nơi, đại phòng bên này và Tứ Phòng đều tự có suy nghĩ riêng, Lan thị bên kia ngược lại cảm thấy khó hiểu, nàng thật sự không hiểu tại sao Hòa Linh lại ở trước mặt mọi người nói như vậy, đây không phải là để người bắt bẻ sao! Điểm này khiến cho bà thế nào cũng không hiểu được.

Hòa Linh để cho Xảo Âm cởi áo choàng của mình ra, bây giờ trời đã ấm, trong phủ dùng áo khoác ngoài, cũng chỉ có mình nàng. Nàng vươn hai cánh tay, thông thả ung dung nói: "Mẫu thân chán ghét cô như vậy, để Nhị phu nhân đôi phó bà ấy có gì mà không được!"

Lời nói tuy là như vậy, Lan thị điểm này hiểu, nhưng tóm lại không để người bắt bẻ.

Hòa Linh cười xinh đẹp làm sao, khuôn mặt trái đào nhỏ nhắn hắt lên, không thể đẹp hơn, "Để người khác bắt bẻ sao? Bọn họ có chứng cứ gì là do con nói! Dĩ nhiên, nếu như họ thật dám nói, con cũng thật dám thừa nhận. Mẫu thân, người nên nhớ, con không phải đứa bé ba tuổi, nếu nói ra, con liền có biện pháp đối phó, hơn nữa con tin tưởng, bọn họ ai cũng không dám đến trước mặt tổ mẫu hay cô nói. Họ cũng giống như người, ước gì có người thay thế họ cho cô một bài học! Ai bảo cô đags ghét như vậy! Một người nếu chọc nhiều người

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Sở Phi lẳng lẳng nhìn nữ nhi, ông thực sự không tưởng tượng được, Hòa Linh biến thành bộ dạng thế này, ông nhin không được nói: "Chuyện hạ độc, đối với người lại đã kích lớn như vậy sao?"

Hòa Linh cười lạnh: "Trừ phi phụ thân vì ta điều tra kỹ hung thủ, giết chết kẻ hạ độc đó, nếu không ta không muốn gặp ông nữa. Phụ thân, người quên rồi sao, ta thay thế ông uống chén độc được kia, ddlqd.com nếu như không phải ông đem chén đồ ngọt có độc kia cho ta. Ta sẽ không trúng độc. Là ông hại ta, nhưng hiện tại ngay cả người hạ độc ta ông cũng không tìm được, đây là một người cha tốt sao? Vì vậy, không nên cùng ta nói chuyện phụ tử tình thâm, cũng không cần đến giáo huấn ta, ông không có cái tư cách đó. Ta cũng ngại tiếp thu."

"Người cầm đi cửa hàng từ tay tổ phụ người, ta không nói, đừng tưởng rằng ta không biết, Hòa Linh, người không cần quá đáng như vậy." Sở Phi lạnh giọng nói.

Hòa Linh nhìn phụ thân, ông mặc một thân áo tím, cao gầy, dáng vẻ của một từ phụ, nhưng trên thực tế không phải vậy, ai cũng đều không biết, đôi phu thê này trừ nhi tử, chắc là sẽ không quan tâm bất luận người nào, cho dù là nữ nhi của mình cũng như thế, nàng đương nhiên không thể xác định lời tâu từ nói khi bị hạ độc chết có phải thật hay không. Nhưng rất nhiều chuyện chỉ sợ tra ra, nếu như cẩn thận tra kỹ sẽ phát hiện, hóa ra thì thực tế không như mình vẫn nghĩ âm áp như vậy. Giống như hiện tại, phụ thân của nàng vẫn mặc kệ nàng như cũ. Thậm chí ngay cả khi vì nàng đòi một cái công đạo cũng không thể.

"Cái cửa hàng đó, là ta nên có, cũng là tự ta tranh thủ, thế nào? Phụ thân không phải cũng muốn lấy? Có điều ta nghĩ có muốn cũng không được. Nếu như ông muốn, thì nên đi tìm thể tử của ông, mẫu thân của ta, đồ cưới của bà nhiều hơn!" Hòa Linh lạnh lùng giễu cợt.

"Người không sợ ta cho mẫu thân người biết, không sợ ta bắt giam người?" Sở Phi mắt bình tĩnh nhìn Hòa Linh, ông thật không hiểu, một tiểu cô nương tốt, làm thế nào trở thành cái bộ dáng này, âm trầm lãnh khốc như vậy, dáng vẻ thật điên cuồng.

"Ta nghĩ, tổ phụ sẽ không đồng ý." Hòa Linh đứng dậy đi tới trước mặt của Sở Phi, mặc dù thấp hơn rất nhiều, nhưng khí thế không hề yếu, nàng nghiêm túc cười, trong mắt thật nhiều đùa cợt, nàng chân thành nói: "Ông có thể thử xem nha! Hơn nữa, phụ thân, chắc ông cũng không muốn khiến cho mẫu thân biết Ngọc Như Ý chứ?"

Sở Phi kinh hãi, ông không thể tin nhìn Hòa Linh, trong giọng nói có chút run rẩy: "Người nói lung tung cái gì vậy, cái gì mà Ngọc Như Ý."

Hòa Linh cúi đầu: "Nếu như không muốn chuyện Ngọc Như Ý bị phơi bày ra ánh sang trước mặt mẫu thân, tốt nhất đừng đi tới chỗ của ta gây khó chịu, ta không thích!"

Ngọc Như Ý là hồng nhan tri kỷ của phụ thân, ở kiếp trước, là tiểu thiếp của cha nàng, xinh đẹp như hoa, một tiểu thiếp tài hoa hơn người, nếu như không phải gia đình suy sụp, nàng ấy cũng sẽ không lưu lạc phong trần. Bây giờ, phụ thân nàng còn chưa đem nàng nạp vào trong phủ, theo quỹ đạo bình diendanlequydon.com thường, ba năm sau, cha nàng sẽ cưới Ngọc Như Ý. Chỉ khi có cơ hội thích hợp nhất thôi. Bây giờ, cha nàng là sẽ không tùy tiện dẫn nàng ta trở về phủ.

Sở Phi tỉnh táo lại, nặng nề hỏi "Người còn biết chuyện gì! Chuyện Ngọc Như Ý, không phải như người nghĩ đâu."

Hòa Linh cười lạnh: "Ta không cần biết các người đến cùng là quan hệ gì, ta chỉ biết, ta không muốn nhìn thấy các người. Hư tình giả ý, làm ta thấy rất phiền."

Sở Phi nắm chặt nắm tay, hần tức giận nói: "Cùng phụ thân mình nói chuyện, là hư tình giả ý sao. Người đối với ta hiểu lầm, quá sâu. Hòa Linh, có một số việc nhỏ, không phải ta không giúp người lấy lại công đạo, chỉ là, gia hòa vạn sự hưng. Cái nhà này, tóm lại không phải của Tam Phòng chúng ta, người hiểu không? Thôi, người bây giờ còn nhỏ, người cũng không hiểu. Người phải biết, ta mặc dù thương người không nhiều bằng đệ đệ người, nhưng tóm lại người là nữ nhi của ta, ta luôn hi vọng người mạnh khỏe. Ta cũng căm hận người khác hại người, nhưng có biện pháp gì đâu chứ, rất lâu, không phải mọi chuyện đều như mong muốn của chúng ta."

Hòa Linh cũng không nói chuyện. Kiếp trước, kiếp trước cha nàng chính là giọng nói như vậy, cô đơn như vậy, kết quả dự được nàng vì Sở gia hao tâm tổn sức, cuối cùng bị hại chết.

"Tùy ông nói."

"Ngày mai đi Lâm phủ, người chú ý một chút. Lâm Đình chỉ mặc dù đơn thuần, nhưng phu thê Lâm đại nhân thì không phải người đơn thuần gì."

Hòa Linh nhướn mày cười: "Ông cho ta là đứa bé ba tuổi sao? Ta biết nên ứng đối thế nào tốt hơn so với ông." Dừng lại một chút, Hòa Linh mang theo ác ý, "Lại nói, ta thật đau lòng thay cho tổ phụ, mấy nhi tử Sở gia, đều là bùn nhão không thể xây thành tường."

Sở Phi bị nàng chọc giận cực độ, hất tay áo lên, bỏ đi.

Hòa Linh nhìn ông đi, dặn dò Xảo Ân đang trốn ở góc phòng: "Đi căn dặn phòng bếp, ta muốn ăn canh củ từ."

Xảo Âm run rẩy: "Tiểu thư, Tam gia."

Hòa Linh tâm trạng vui vẻ cười híp mắt: "Mặc kệ ông ta! Người yên tâm đi, không có chuyện gì!"

Nàng còn lâu mới quan tâm những chuyện này, bây giờ nàng cũng không có tâm trạng để dành bất luận kẻ nào. Phụ thân nàng cũng không phải kẻ ngu ngốc như vậy, nhưng vẫn thật không có bày mưu tính kế cạnh kẻ trước. Có điều, nàng nghĩ, phụ thân nàng sẽ không kể lại cuộc đối thoại hôm nay cho người khác, nàng chắc chắn điều đó.

Hôm sau.

Hòa Linh dẫn theo hai nha đầu Xảo Âm và Xảo Nguyệt đi tới Lâm phủ, người gác cổng Lâm phủ sáng sớm đã đợi ở trước cửa, nhìn thấy cổ kiệu của phủ tướng quân đi tới, vội vàng ra đón. Xảo Âm xuống kiệu trước, đem ghế nhỏ kê sẵn, Hòa Linh đạp lên ghế bước xuống.

Hòa Linh mới vừa đi tới cửa lớn, đã thấy Lâm Đình Chi hấp tấp vọt ra, gương mặt nôn nóng, thấy Hòa Linh đến, vui mừng: "Linh tỷ nhi, người cuối cùng đã tới, ta sốt ruột muốn chết, sáng sớm đã chờ người!" Nói xong tiến lên kéo Hòa Linh, Hòa Linh bị nàng kéo lao đảo một cái, Xảo Âm và Xảo Nguyệt lo lắng không yên. Lâm Đình Chi xin lỗi vô đầu, "Là ta quá gấp."

Hòa Linh mỉm cười: "Không sao cả." Dáng dấp đơn thuần nhỏ nhắn, cho dù là ai nhìn đều cảm thấy đây chính là tiểu tiên nữ thực sự tồn tại.

Trái ngược với nàng, Lâm Đình Chi ngược lại rất hấp tấp, lạnh chanh Lâm Đình Chi kéo Hòa Linh, sắc giọng: "Mấy ngày trước ta đã muốn mời người rồi, nhưng mà mẫu thân ta lại nói, nhà của người chuẩn bị mừng thọ cho lão tướng quân đã bận rộn quá trời rồi, nên hãy để cho người nghỉ ngơi nhiều một chút. Ta cũng nghĩ vậy. dien~dan`le^quy/d0n.com Mẫu thân ta vừa đồng ý, ta liền vội vàng hẹn người."

Hòa Linh cười như có như không, giống như cùng suy nghĩ của nàng. Chi là không biết, Lâm đại nhân tinh minh như vậy một đôi vợ chồng, nữ nhi tại sao có thể như vậy đơn thuần. Thật đúng là. Không thể tưởng tượng nổi!

"Linh tỷ nhi, biểu ca của ta cũng đang ở đây, huynh ấy nghe ta mời người tới, nên nói là muốn gặp người một lần." Lâm Đình Chi hết sức nhiệt tình, nàng không ngừng nói, có điều khi nói tới chỗ này, cảm thấy mình nói như vậy không tốt lắm, liền vội vàng giải thích: "Cái đó, ta thật là không nên nói như vậy. Linh tỷ nhi, người đừng để ý, biểu ca của ta không phải người xấu, ta cũng không có ý gì khác. Chính là biểu ca của ta nói huynh ấy đã từng gặp người. Ay da, ta cảm giác mình càng tỏ càng đen."

Hòa Linh không nhớ ra được biểu ca của Lâm Đình Chi là ai, nàng cười yếu ớt: "Không quan trọng, người không cần giải thích, ta hiểu rõ ý của người. Có điều ta không nhớ chút nào, ta biết biểu ca của người là nhân vật nào."

Lâm Đình Chi không có ý gì khác, nhưng người khác có hay không, nàng không dám khẳng định, ai biết được người nào ra làm sao! Hơn nữa, nàng cũng không dám đảm bảo, phụ thân Lâm đại nhân không có suy nghĩ!

"Biểu ca ta họ Mai, chính là thiên hạ thủ phủ Mai Cửu đó! Huynh ấy nói có lần cùng Tà công tử dung bữa ở bên ngoài đụng mặt người và cửu cửu của người." Lâm Đình Chi nói thẳng.

Hòa Linh kinh ngạc, nàng cũng không ngờ, Mai Cửu là biểu ca của Lâm Đình Chi, suy nghĩ thêm một chút, lại sinh ra một dòng nghi ngờ, Mai Cửu thế nào lại là biểu ca của Lâm Đình Chi chứ! Lúc ấy Mai Cửu chết rồi, nhưng một đồng cũng không có giữ cho người thân của mình, nàng còn tưởng rằng Mai Cửu không có thân nhân nào chứ, nhưng bây giờ xem ra, không phải là như vậy. Hơn nữa, cũng không người nào nhắc tới mối quan hệ này đây! Mai Cửu sau khi chết tài sản đều cho Tà Du Vân, mà không, là nộp lên quốc khố. Lâm Đình Chi cùng Tà Du Vân hôn sự cũng không thành, này không biết hai việc, có cái quan hệ gì với nhau không.

Hòa Linh suy nghĩ, Lâm Đình Chi đã kéo nàng vào trong sảnh, Lâm phu nhân lớn tuổi hơn so với Lan thị mấy phần, gương mặt hiền lành, bà tươi cười rạng rỡ: "Đây chính là linh tỷ nhi phải không? Mau vào."

Hòa Linh khẽ chào, khéo léo nói: "Tiểu nữ Hòa Linh, ra mắt Lâm phu nhân, gia mẫu gửi lời chào hỏi người!"

Lâm phu nhân sột sắng, "Mau đứng lên, ngồi đi. Chi nhi thường nhắc tới cháu, nói là Sở phủ có một Hòa Linh muội muội, là một cô nương điệu dàng, xinh đẹp như tiên nữ, lại là người trọng nghĩa, đặc biệt tốt! Hôm đó đứng ở xa nhìn, cũng không nói chuyện, hôm nay gặp, quả nhiên là người điềm đạm."

Hòa Linh được khen khê đỏ mặt, nàng khiêm tốn trang nhã nói, "Phu nhân quá khen rồi."

Lâm phu nhân cười, giới thiệu người bên cạnh, "Vị này là cháu ngoại nhà ta Mai Cửu. Mai Cửu hôm nay vừa đúng lúc tới đây, nghe nói Chi nhi mời cháu, nói là Hòa Linh tỷ nhi có duyên gặp mặt một lần, cũng không nên liễn rồi khỏi, chính là chờ cháu đến, chào hỏi."

Hòa Linh nhìn về phía ngón tay Lâm phu nhân chỉ bạch y công tử, y mặc trang phục không khác gì hôm đó gặp mặt, nếu như nói có chút gì khác, đó chính là toàn bộ tóc đều được buộc chặt lên, có điều như vậy nhìn y càng thêm gầy đi. Khí sắc hôm nay của y so với hôm đó càng kém mấy phần, lời nói khó nghe, Hòa Linh cảm thấy, trên mặt y, có một cỗ tử khí. Giống như nàng kiếp trước, khi đó thân trúng kịch độc, mỗi ngày đều dựa vào được vật sống qua ngày, chính là bộ dáng này của y.

"Mai công tử. Tốt!" Hòa Linh hơi có chút chần chờ.

Hòa Linh quan sát Mai Cửu, Mai Cửu cũng quan sát Hòa Linh, toàn thân nàng vẫn là Hồng y đỏ thắm, trên chân mang theo lắc chân gắn chuông nhỏ, giống như là mèo con nuôi dưỡng khi còn bé, chỉ cần bước đi, sẽ phát ra tiếng vang, mặc dù âm thanh không lớn, nhưng sẽ làm người khác biết sự tồn tại

của nàng, hết sức. Đặc biệt! Tóc dài của nàng vắn thành hai búi tròn trên đầu, trang sức vàng hình hoa Mẫu Đơn Hoa nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn kiều diễm khác thường, nàng mỗi lần xuất hiện, đều làm cho người ta cảm thấy đặc biệt, đặc biệt đẹp!

"Xem người này, hình như có chút chán chờ. Lại làm khó người phải nói dối, khí sắc của ta, thật đúng là không tốt." Mai Cửu mở cây quạt, nhẹ lay động.

Giống như tiếng chuông âm thầm dề, nhưng nói chuyện không dễ nghe chút nào : "Mai công tử nếu biết thân thể mình không tốt, cũng không nên đi loạn, nếu không người khác cũng không tiện chào hỏi!"

Phụt! Lâm phu nhân đang uống trà trực tiếp phun ra ngoài, bà có chút xấu hổ, Sở Ngũ Tiểu Thư này, nói chuyện thật đúng là không nề mặt.

Mai Cửu nhún mày, y cười như không cười nhìn lên nhìn xuống đánh giá Sở Hòa Linh, thấy nàng không có chút lúng túng, nhẹ nhàng nói: "Ta tự nhiên biết rõ đạo lý này. Nhưng mà nghe nói, Sở tiểu thư thân thể cũng không được khá lắm, ta nghĩ, thân thể tiểu thư không tốt cũng đi được một vòng, ta đây là nam nhi, vậy cũng không thể so với một nương kém hơn phải không? Cũng không nghĩ, Sở tiểu thư khí sắc tốt như vậy, xem ra, những người nhiều chuyện kia thật là nên bị rút lưỡi. Cả ngày bịa chuyện. Sở tiểu thư rõ ràng thật tốt."

Hòa Linh gật đầu, hết sức nghiêm túc, nàng mỉm cười nói: "Ngài nói rất đúng! Ta đương nhiên tốt!"

Mai Cửu "Tò mò" mà hỏi: "Vậy không biết, Sở tiểu thư có cách gì điều dưỡng tốt, không biết có thể dạy Mai mỗ mấy phần được không? Khiến Mai mỗ cũng giống Sở tiểu thư khí sắc đẹp mắt như vậy."

Hòa Linh lắc đầu, "Không có cách, là ta không có bệnh. Còn ngài có bệnh, điều này sao có thể giống nhau được?"

Nói trực tiếp như vậy, khiến Lâm phu nhân thật lúng túng, có điều trên mặt bà không biến sắc nở nụ cười, "Lại nói, Mai Cửu, nhà chúng ta ngược lại là phải cảm tạ Linh tỷ nhi!"

Hòa Linh khẽ hé miệng, đây là muốn đi vào vấn đề chính sao, thật đúng là xem nàng như tiểu cô nương, ngay cả mở đầu cũng không có!

Mai Cửu nghiêng đầu: "Hà? Cảm ơn cái gì? Có cái gì ta không biết sao?"

Lời tuy như thế nói, nhưng Mai Cửu nói mình không biết, Hòa Linh cũng không tin, nhìn vẻ mặt y thì không phải là cái gì cũng không biết, nói như vậy, rõ ràng chính là hai người hát đôi. Nếu như khiến Hòa Linh mà nói, hai người này diễn kỹ. Thật là coi nàng như tiểu cô nương để lừa gạt rồi, không có ý nghĩa a!

Lâm phu nhân dùng khăn che miệng cười, giọng nói mang theo vài phần cảm kích đáng yêu: "Còn không phải là chuyện của Triệu tiểu thư! Thật là phải cảm ơn Linh tỷ nhi rồi, nếu không chúng ta cũng không biết những chuyện này!"

Hòa Linh ngẩng đầu, buồn bực nói: "Biết cái gì ạ?" Gương mặt không hiểu, diễn cái gì, còn nhìn nàng! Không học tốt mấy năm lừa gạt người, chà chà!

Lâm phu nhân lúng túng một chút, ngay sau đó mỉm cười: "Làm phiền linh tỷ nhi nhắc nhở Chi nhi, nếu không nhà chúng ta làm sao nghĩ được đi điều tra Triệu tiểu thư đâu, thật là không điều tra không biết, một khi điều tra nhà," Không chờ nói xong, Hòa Linh cắt đứt lời nói ám phụ nhân, cười yếu ớt nói: "Lâm phu nhân, ta thật sự là không biết người nói cái gì. Ấc, ta nghĩ, ta một người ngoài, biết chuyện nhà các người cũng không tốt, người không cần nói về những thứ khác. Nếu như lưu truyền ra ngoài, giống như ta nói. Nếu như vậy, ta chết vạn lần khó chối tội này rồi." Nàng nghịch ngợm bịt kín lỗ tai: "Ta không nghe ta không nghe!"

Lâm phu nhân đáng lẽ đều nghĩ xong tất cả giải thích, nhưng bây giờ Sở Hòa Linh che lỗ tai cự tuyệt như vậy, khiến nàng không thể nói tiếp.

Mai Cửu nhún thân lóe lên, nở nụ cười, y khuyên nhủ: "Di, ta xem a. Nếu như di trượng (chồng của di) biết được người như vậy, tám phần lại muốn trách ngài. Ta nói Chi nhi không biết giống ai, chính là giống như người, ngây thơ cá không được."

Lâm phu nhân cho là Mai Cửu cho nàng cái bậc thêm, cười nói, "Đúng đúng đúng, không nói nữa, là ta không đúng."

Mà bà không biết, Mai Cửu nói là sự thật, y nhìn di của mình, thật lòng cảm thấy, quá ngây thơ rồi, Sở Hòa Linh, tuyệt đối không phải là xem đơn giản như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

"Được rồi được rồi, mọi người đừng nói này nọ gì với Linh tỷ nhi nữa, Linh tỷ nhi, chúng ta trở về phòng đi, ta dẫn người đi xem khuê phòng của ta, nhân tiện thăm một chút viện nhà ta, so với nhà người đẹp hơn đó nha." Lâm Đình Chi dương dương tự đắc.

Phải nói, Lâm Đình Chi thật không để tâm cái gì, nói chuyện như vậy, người khác sẽ sinh ra khúc mắc trong lòng, nhưng Hòa Linh ngược lại không xem

đó là vấn đề gì, tiểu cô nương mà! Thích khoe khoang về nhà mình cũng là chuyện bình thường, và lại, Lâm gia nhà người ta là thế gia vọng tộc, so với nhà bọn họ tốt hơn cũng là bình thường, nếu không sao có thể gọi là thế gia! Cho nên, nhân tài mới xuất hiện, chính là không bằng uy tín lâu năm thế gia có mặt mũi ở kinh thành.

Nhưng có thể diện thì có thể diện, cũng chưa chắc là tất cả được, uy tín lâu năm thế gia, quan hệ rắc rối phức tạp, phải thừa nhận có đôi khi chịu ràng buộc một chút.

Lâm Đình Chi lời Sở Hòa Linh, hai người rời đi, Lâm phu nhân nhìn bóng lưng Lâm Đình Chi khẽ thở dài một cái, theo ý bà, Đình Chi thật là một cô nương đơn thuần, nếu không, sao được như thế, căn bản cũng không hiểu tâm tư của nàng.

"Biểu muội người, thật là quá đơn thuần, chúng ta cũng quá cưng chiều nàng rồi."

Mai Cửu khẽ cúi đầu, hình như trầm tư cái gì, nghe được lời nói của Lâm phu nhân, ngẩng đầu nói: "Vậy sao? Cháu lại cảm thấy biểu muội như vậy lại rất tốt. Ít ra chỉ đơn thuần sống thật vui vẻ, rất nhiều chuyện biết nhiều, trong lòng chưa chắc thoải mái."

"Cùng là tiểu cô nương, người ta so với biểu muội của cháu cũng còn nhỏ, nhưng cháu nhìn xem tâm tư đó. Có điều cũng còn nhỏ, nhưng không biết giấu dốt." Lâm phu nhân cảm thấy, Sở Hòa Linh thật ra có chút khoe khoang.

Mai Cửu trong lòng xem thường, Sở Hòa Linh khoe khoang, đó có thể là một loại phương thức bảo vệ bản thân, bây giờ, ai cũng khó mà nói người nào là cái dạng gì. Y hỏi: "Chuyện tình Triệu Uyển Oánh, đã thăm tra rồi chưa?"

Lâm phu nhân gật đầu: "Thăm tra rồi." Bà cười lạnh một tiếng, nói: "Mặt ngoài nhìn là một đại gia khuê tú, ôn nhu, thanh tú tốt đẹp, nhưng trên thực tế là nát đến tận xương rồi."

Mai Cửu cũng không hỏi nhiều, chỉ nói: "Mọi người quyết định được rồi, cháu cũng không ở nơi này đợi lâu, xin phép đi trước!" Nói xong liền đứng dậy, thân thể y hết sức yếu ớt, cũng chỉ là đứng lên mà thôi, mà đã lao đảo mấy cái.

Lâm phu nhân nhìn y như thế, rất lo lắng: "Bệnh của cháu, hình như lại nghiêm trọng rồi. Tô thần y, thật không có tin tức gì sao?"

Mai Cửu lắc đầu.

"Ta nghe nói, Sở gia cũng tìm người này, nói là xem bệnh cho Sở Hòa Linh." Lâm phu nhân nói, trong giọng nói nghe có vẻ thăm dò.

Mai Cửu không có ý kiến, chuẩn bị rời đi.

"Cửu Nhi, cháu thật không suy nghĩ một phương án của di nói sao? Thân thể của cháu, thật sự là khó mà nói! Nếu như có lợi cho những người Mai gia đó, ta chắc, tỷ tỷ ở dưới cửu tuyền cũng sẽ không vui lòng. Người. . . ." Lâm phu nhân suy nghĩ sâu xa nói.

Mai Cửu nghe, quay đầu lại nhìn chằm chằm Lâm phu nhân, lời sau cùng không nói ra, bà nhìn Mai Cửu, thờ dãi: "Chúng ta cũng không phải là tham muốn cái gì của cháu, chỉ là có chút sách lược vẹn toàn, hay là muốn chuẩn bị, nếu không tương lai, có lợi chỉ có người khác."

Mai Cửu rũ mí mắt xuống không nói gì, thẳng rời đi.

Mai Cửu vừa rời khỏi, Lâm phu nhân xiết chặt chân mày, "Đứa trẻ bướng bỉnh này, phải làm thế nào cho phải đây."

Hôm nay có hai việc, dù là một cái cũng không có thành công, biết ăn nói thế nào với tướng công đây. Nghĩ tới đây, bà đứng dậy đi tới phòng của Lâm Đình Chi, tính toán thử lại một lần Sở Hòa Linh bên kia. Có điều đợi bà đi tới phòng của Chi nhi, nhưng không thấy người, hỏi nha hoàn mới biết, mấy người đã tới vườn hoa rồi, bà thờ dãi: "Chi nhi này, lúc nào mới có thể lớn được."

Mà lúc này, Lâm Đình Chi dẫn theo Hòa Linh dạo vườn hoa, nàng cười híp mắt giới thiệu: "Người xem bên này, đẹp mắt không, đây là loài hoa được mẫu thân ta mua từ Tây Vực, dù là mùa đông lạnh vô cùng, cũng sẽ nở hoa, rất là đẹp. Bây giờ mặc dù nhìn không có gì đặc biệt, nhưng trong ngày mùa đông, là cảnh đẹp, bao nhiêu người đều thích Đông Nhật tới nhà của ta làm khách, chính vì phong cảnh này. Ta cũng vậy chính là vào mùa đông năm ấy gặp mặt Tạ công tử." Trong ánh mắt của Đình Chi có mấy phần mộng ảo.

Hòa Linh cười: "A, cho nên người vừa thấy đã yêu có phải không?"

Đình Chi nện cho Hòa Linh một cái: "Người đừng có nói bậy, ta mới không có vừa thấy đã yêu! Cũng vì lệnh của cha mẹ mỗi mai. Lại nói, hai nhà chúng ta còn chưa có quyết định chắc chắn, ai biết tương lai như thế nào! Ta không có thích hẳn." Lời tuy như thế, nhưng là hai má lại đỏ ửng.

Hòa Linh làm sao không biết tâm tư của tiểu cô nương này, thật ra suy nghĩ một chút, Tạ Du Vân người này quả thật gương mặt có thể mê hoặc tiểu cô nương.

Ặc, Loại này bà cô như nàng thì không được. Nhìn thật chướng mắt!

"Biểu ca người dẫn y tới sao?"

Đình Chi gật đầu, "Đúng vậy, biểu ca dẫn y tới, thật ra thì cái loài hoa nhà chúng ta đó là biểu ca đưa cho chúng ta, biểu ca không thích hoa, bằng không, đã trồng ở nhà mình. Nhưng tuy rằng là như thế, thế nhưng huynh ấy lại dẫn bằng hữu của huynh ấy sang đây xem hoa. Tạ công tử đã từng tại nơi đó về

một bức họa, hiện tại treo trong phòng của ta. Ặc, chính là mới vừa rồi lúc dẫn người tới, treo trong phòng bộ kia, là biểu ca ta và y cho ta." Nói xong, ưỡn ngực, đáng vẻ tự hào.

Hòa Linh không biến sắc hỏi "Biểu ca người rất thương người nha!"

Lâm Đình Chi vội vàng gật đầu: "Đúng vậy! Biểu ca đối với ta rất tốt." Nàng đỏ hoi mặt, nói: "Thật ra thì ta lén nghe ma ma nhà ta nói, thì ra là, ta từng là vị hôn thê của biểu ca. Không may di trượng cùng di chết đi, biểu ca thân thể lại như thế, vì vậy cha mẹ ta liền làm chủ hòa nói với biểu ca, từ chối khéo việc hôn sự này, nhưng tuy như thế, biểu ca đối với ta vẫn rất tốt. Huynh ấy tặng ta rất nhiều thứ. Chi cần ta muốn, huynh ấy sẽ cố gắng."

Vậy cũng có chút ý nghĩa, Hòa Linh ánh mắt lóe lóe, kiều tiểu nói: "Chỉ là Tạ công tử không tồi. Người thích là tốt rồi!"

"Ừ, chẳng qua ta mặc dù không gả cho biểu ca, ta hi vọng biểu ca thật tốt, ta không thích cha mẹ ta cả ngày tính toán biểu ca, muốn biểu ca cho cái này cho cái kia. Nhà chúng ta cũng không phải là không có tiền, tại sao phải lợi dụng biểu ca như vậy, biểu ca đã rất đáng thương. Bọn họ không quan tâm thì thôi, còn lấy tiền của người ta, nghĩ lại thật tức giận. Ta hi vọng biểu ca thân thể khỏe mạnh, sau đó tìm một biểu tẩu tốt, sống cuộc sống tốt đẹp cả đời." Lâm Đình Chi chấp tay trước ngực, bộ dạng khẩn cầu, Hòa Linh cười yếu ớt: "Cuộc sống không như ý đã tám phần mười. Chín, chưa chắc mỗi người có thể vừa lòng đẹp ý."

Lâm Đình Chi gật đầu, "Nói cũng đúng." Lâm Đình Chi khoác tay Hòa Linh, hai người ở trong vườn tản bộ, mặc dù gặp Hòa Linh Lâm Đình Chi thật vui vẻ, nhưng hình như còn có nhiều chuyện khiến nàng bận lòng, nàng cũng coi như đối với Hòa Linh rất mở lòng.

Chờ Lâm phu nhân tới đây, nhìn thấy cảnh tượng chỗ này, Hòa Linh thấy Lâm phu nhân tới đây cũng biết nàng còn chưa hết hi vọng, có điều, Sở Hòa Linh nàng cũng không phải cái loại dễ bị người khác lợi dụng, nàng cười tươi nói: "Chào Lâm bá mẫu."

Lâm Đình Chi cau mày: "Mẫu thân, làm sao người lại tới đây. Người trở về đi! Trở về đi! Con cùng Linh tỷ nhi ngồi chung một lát. Người đến đây, chúng con sẽ không thể nói chuyện của tiểu nữ hài được."

Lâm phu nhân bắt đầu cười: "Được được được!"

Lâm Đình Chi cười: "Vậy mẫu thân trở về đi thôi!"

"Mẫu thân ta đó, cả ngày đứng là chăm lo mù quáng, cũng không biết là chuyện gì xảy ra." Nàng mắt tròn trắng.

Hòa Linh nghĩ, nếu như có người khắp nơi vì nàng trù mưu, nàng cũng nguyện ý làm một tiểu cô nương đơn thuần như vậy không hỏi chuyện thế sự, thậm chí là tiểu nữ hài đơn thuần ngốc nghếch. Chỉ là, thực tế luôn không cho nàng cơ hội này.

"Cũng không biết, khi nào có thể tìm được Tô thần y, Linh tỷ nhi, ta nghe nói người cũng đang tìm Tô thần y, nếu như người tìm được ông ấy, để cho ông ấy chữa bệnh cho biểu ca ta có được hay không? Nếu như biểu ca ta tìm được, ta cũng sẽ báo biểu ca trị bệnh cho người." Nàng nghiêm túc, những chuyện này nàng nghe lén được.

Hòa Linh kinh ngạc một chút, vượt cằm nói: "Được!"

Lâm Đình Chi cười vui vẻ.

Mặc dù Lâm phu nhân chưa làm được gì, nhưng Lâm Đình Chi ngược lại là có thể, bà rất vui sướng, Hòa Linh ở Lâm phủ làm khách, cũng coi là vui vẻ, chỉ là đại khái Lâm phu nhân không có thỏa mãn mong muốn, có chút không có tinh thần.

Hòa Linh cũng không có ở Lâm gia dùng cơm trưa, nàng không quen ăn ở nhà người ta, trước đó cũng đã nói thời điểm cơm trưa phải trở về đi, vì vậy đến buổi trưa, nàng chính là cáo từ rồi đi.

Xe ngựa chậm rãi rời đi, Cáo Âm nói: "Lâm tiểu thư cùng Lâm phu nhân thật không giống nhau chút nào." Nàng cũng đã nhìn ra, Lâm phu nhân mặc dù nhìn hiền lành, nhưng là tâm cơ rất nhiều. Nhưng Lâm tiểu thư lại không giống vậy, cho dù là mới lần thứ hai gặp Hòa Linh, đã xem là tri kỷ, đem tất cả bí mật của chính mình nói ra, cũng không giấu giếm.

Hòa Linh cười yếu ớt, "Ai cũng không có quy định, nữ nhi liền nhất định phải giống mẹ. Lâm Đình Chi người này, ngược lại không có gì không tốt. Mặc dù có điểm đơn thuần, nhưng là người thông minh, cũng phải mệt mỏi. Ta thỉnh thoảng cũng muốn buông lỏng một chút thôi."

Xảo Âm không ngưng cười lên.

Hai người đang nói chuyện, liền nghe bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào, kiệu phu dừng lại cỗ kiệu, bẩm, "Tiểu thư, phía trước đã xảy ra chuyện."

Xảo Âm vén màn kiệu lên, hỏi "Đã xảy ra chuyện gì sao?"

Kiệu phu bẩm: "Là phủ Thừa Tướng, phủ Thừa Tướng hình như bắt người, nói là có một tiểu thiếp trộm đồ của Thừa tướng trốn đi. Phía trước hiện tại đang giới nghiêm."

Xảo Âm gật đầu, quay đầu lại nhìn về phía Hòa Linh, Hòa Linh trầm tĩnh một cái nói: "Bắt người? Ngược lại có chút ý nghĩa, chỉ là không nghĩ tới, phủ Thừa Tướng vì bắt một tiểu thiếp trộm đồ, liền dám giới nghiêm đường phố, nếu hắn ta là nhân vật lớn gì, có phải sẽ vây quanh Hoàng Thành hay không!" Hòa Linh âm thanh không hề nhỏ, Xảo Âm nhỏ giọng: "Tiểu thư kia người nghĩ chúng ta cùng bọn họ trao đổi rồi đi hay là đợi một chút?"

Hòa Linh cười lạnh: "Nói cho bọn họ biết, chúng ta là Sở tướng quân phủ, hiện tại phải về phủ, con đường này, còn không phải là nhà bọn họ."

Xảo Âm phân phó kiêu phu, kiêu phu liền vội vàng tiến lên báo, không lâu lắm, hắc lũng tưng trở lại, nói: "Người Phủ Thừa Tướng nói Không để cho đi!"

Hòa Linh nghe, cười lạnh vén lên rèm, trực tiếp xuống cổ kiêu, bởi vì nguyên nhân của phủ Thừa Tướng, trên đường chặn không ít người, chỉ là người khác Hòa Linh không phải như vậy, Sở Hòa Linh xuống cổ kiêu tiến lên, nhìn về phía mọi người, hỏi "Người nào làm chủ?"

Một võ quan ôm quyền: "Chính là tại hạ."

"Chát!" Hòa Linh một bạt tai liền đánh tới, võ quan vốn là nhitiểu cô nương giống như tiên nữ ra ngoài, tâm vượn ý ngựa, cũng không nghĩ tới, liền trực tiếp bị đánh một cái, hắc là không có kịp tránh ra.

"Người làm gì đấy!" Vừa muốn rút kiếm.

Hòa Linh cười lạnh: "Một nô tài phủ Thừa Tướng thôi, ngược lại dám ở trên đường cái như vậy ngang ngược, thế nào? Đây cũng không phải thiên hạ của phủ Thừa Tướng các người chứ? Giới nghiêm? Các người có quyền gì giới nghiêm? Người nơi này, ai cũng thân phận cao quý hơn so với người? Thật buồn cười rồi, không nhìn ra Thừa Tướng các người, một tiểu thiếp bỏ trốn không ở trong phủ điều tra, ngược lại giống trống khua chiêng đi đầy đường tìm người. Thế nào? Cũng không sợ mất mặt. Không phải là tiểu thiếp phủ Thừa Tướng các người cùng người có quan hệ chứ? Ai biết trộm là đồ, hay là người!" Hòa Linh bất kể nói cái gì đều là tiểu cô nương không thể nói, nàng hoàn toàn không khách khí, "Rút kiếm? Người có bản lĩnh một kiếm giết chết ta xem, nếu không ta để cho người đẹp mắt!"

Võ quan này không bình tĩnh được nữa, hắc gắt gao nhìn chăm chăm Sở Hòa Linh, nói: "Không phải là Sở tiểu thư ả giầu người chứ? Người tới, lục soát cho ta!" Nói xong, tầm mắt căn cứ nhìn một vòng quanh thân Hòa Linh.

"Được, người kiểm tra đi! Tra không ra người, ta liền tự vận ở đây, để xem một con chó phủ Thừa Tướng, cũng dám khi dễ quý nữ kinh thành! Nhìn thấy, thật đúng là đem thiên hạ này làm thành nhà mình rồi. Ta gia, quả nhiên là không tầm thường a!" Sở Hòa Linh cười lạnh nhìn người, những câu nói của nàng ám chỉ Ta gia muốn tạo phản, lời này chỉ cần có đầu óc, đều nghe hiểu, cũng cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Võ quan giận đến đỏ mặt, "Người. Người không được ngậm máu phun người."

"Ngậm máu phun người chính là người chứ? Thế nào? Các người phủ Thừa Tướng có quyền giới nghiêm đường phố? Hay là nói, người có quyền điều tra ta? Người có bản lĩnh liền tra a, ta cho người biết, dù Sở gia chúng ta sợ phủ Thừa Tướng các người, nhưng Sở Hòa Linh ta không sợ, dù sao ta cũng không còn mấy năm sống tốt, người khác để cho ta không thoải mái, ta cũng vậy sẽ không để cho các người sáng khoái. À mà, phủ Thừa Tướng các người vứt là tiểu thiếp nào? Không phải là cái kia công tử nhà các người thích đó chứ?"

Phốc! Hiện trường lập tức một mảnh xôn xao, cái này sở Ngũ Tiểu Thư, cũng dám nói nữa à!

Này võ quan cực kỳ tức giận, nói: "Cái người dám vũ nhục cửa phủ Thừa Tướng ta, như vậy vũ nhục tướng gia cùng công tử, ta quả quyết không thể để cho người rời đi. Giết chết người rồi, ta tự sẽ lấy cái chết tạ tội. Cho dù chết, ta cũng vậy không thể để cho người đang vũ nhục cửa phủ Thừa Tướng ta."

Nói xong, hắc rút kiếm muốn đâm Hòa Linh. Thối ương ngạnh của người Phủ Thừa Tướng, làm sao để yên cho Hòa Linh như vậy.

"Dừng tay." Tạ Du Vân chạy tới, y bước nhanh về phía trước, bình tĩnh, chậm rãi nói: "Sở tiểu thư, con đường này, tự nhiên không phải là nhà chúng ta, mới vừa rồi là chúng ta thất lễ. Sở tiểu thư xin mời." Y nhìn Hòa Linh, về mặt tối tâm khó hiểu.

"Đi? Ta sợ chắc là sẽ không đi về nhà đó chứ? Nhà các người tạ Thừa Tướng mất cẩn thận như vậy, sợ là quay đầu có thể cho ta chết. Ha ha ha!" Hòa Linh giễu cợt nhìn tạ Du Vân.

"Công tử!" Võ quan gọi vào, ngay sau đó muốn động thủ. Cái này Sở tiểu thư nói chuyện như vậy tràn đầy ác ý, tiền trăm hậu tấu, Thừa Tướng tóm lại sẽ không trách phạt hắc!

Nghĩ tới đây, hắc muốn động thủ, bước một bước dài tiến lên, muốn đâm phía Hòa Linh, vừa đúng lúc này, một mũi tên bay thẳng đi qua, thẳng tắp cắm vào ngực võ quan, đang lúc kiếm của hắc sắp đâm tới Hòa Linh, ngược lại chậm rãi ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Mọi người nhìn về phương hướng tên bắn, chỉ thấy bên trong cửa sổ tầng hai của tử lâu, đứng bắn tên, chính là túc Thành vương phủ Lục Hàn, Lục Hàn xách theo mũi tên, từ tầng lầu thứ hai nhảy xuống, nhưng lại không có một chút xúc xức. Y chậm rãi đi tới bên cạnh Sở Hòa Linh, đứng ở phía trước bên phải của Hòa Linh, vị trí của y, đối diện với Tạ Du Văn, mà võ quan đã không còn thờ.

Tạ Du Văn biến sắc, rất nhanh sau đó liền khôi phục bình thường, y nhìn cung tên trên tay Lục Hàn, còn chưa chờ y nói chuyện, Lục Hàn đánh đòn phủ đầu, "Sở tiểu thư thật đúng là nói không sai, người ta còn chưa đi, phủ Thừa Tướng các người đã không thể chờ đợi được, hay, thật là hay!"

Tạ Du Văn bình tĩnh, nói: "Chuyện lần này, là lỗi phủ Thừa Tướng chúng ta, ta sẽ rút hết người, khiến Sở tiểu thư sợ hãi, ngày khác Tạ mạo nhất định tới cửa xin lỗi."

Hòa Linh đứng đứng nói: "Vẫn là không cần, không có chuyện gì mà ân cần như thế, thì không phải gian xảo tức là đạo chính! Ta xem vẫn là không cần rồi."

Bị Hòa Linh chặn miệng như vậy, Tạ Du Văn chợt nghĩ tới giấc mộng kia, ở trong mộng, nàng lạnh lùng nhìn y, mặt đầy nước mắt, nói: ta Sở Hòa Linh cùng Tạ phủ, không đội trời chung! Y thậm chí đang ddlqd.com suy nghĩ, vậy có phải y từng có kiếp trước hay không, hay là y ban ngày suy nghĩ nhiều nên đêm nằm mộng.

Tạ Du Văn nhìn Hòa Linh ngẩn người, Lục Hàn thấy, trong lòng không biết tại sao sinh ra chút buồn bực, y cười lạnh: "Huynh xem, người ta đã không cần. Ta thấy cũng đúng, Sở tiểu thư lo lắng cũng không phải không có lý, nếu như không phải là ta động thủ nhanh, sợ là Sở tiểu thư hiện tại đã hương tiêu ngọc vẫn." Nghĩ đến nàng thiếu chút nữa chết, y quay đầu lại, giọng nói nghiêm nghị: "Nàng có phải ngốc hay không! Đang êm đẹp chọc chó điên làm gì! Nàng cho rằng mọi việc đều mình làm đều thuận lợi sao! Cũng không phải mỗi lần vận số đều may mắn như vậy! Hơn nữa, cứ tùy tiện đắc tội với người khác như vậy, lần sau không có ta, bị người ta tính toán thì làm sao!"

Giọng nói hết sức tức giận.

Hòa Linh trong đầu vẽ vòng tròn, y tức giận cái gì chứ? Chẳng lẽ cho là cứu mình mà có thể điều võ dương oai hay sao? Phải biết rằng, nàng lúc đầu đã đề phòng người kia rồi! Dù hán đâm tới, nàng cũng có thể tránh thoát. Nàng không phải con cừu nhỏ được không! Mặc dù võ lực không cao, nhưng nàng tự nhận là mình phản ứng nhanh, hơn nữa thuốc mê của nàng đã cải tiến, chỉ cần nàng vung khăn lên, hiện tại sẽ có nhiều người ngất xỉu, nàng chỉ là chưa có hành động thôi. Lúc này, nàng đã nhìn thấy Lục Hàn đứng ở bên cửa sổ trong quán rượu! Nàng sao lại không để ý tới tánh mạng của mình chứ? Về phần nói nếu nàng rời đi, Tạ Thừa Tướng cũng sẽ không làm khó dễ gì nàng, kinh nghiệm đối địch lâu đã cho nàng hiểu rõ con người Tạ Thừa Tướng này, chỉ cần nàng quang minh chính đại đứng ở phía đối lập của ông ta, Tạ Thừa Tướng thế nào cũng sẽ không động đến nàng, đôi khi, muốn được tiếng hiển lương, diendanlequydon.com cũng phải bỏ ra chút gì. Giống như, không thể trực tiếp bóp chết người đáng ghét.

"Ta nhìn thấy huynh." Hòa Linh nhàn nhạt nói.

"Nhìn thấy ta cũng không được như vậy, nếu là ta động thủ chậm thì sao. Nàng bị người hại chết thì phải làm thế nào!" Nghĩ tới đây, Lục Hàn quả nhiên là cảm thấy kinh hãi. Tiểu cô nương thú vị như vậy chết rồi, y sẽ khó chịu. Lục Hàn nghĩ như vậy, dặn dò nói: "Một lát ta đưa nàng về nhà. Nàng trước tiên trở về trên cổ kiệu."

Tạ Du Văn tiến lên một bước, nghiêm túc: "Sở tiểu thư, nếu là do chúng ta để cho nàng bị kinh sợ, nên do ta đưa nàng về mới đúng. Không cần làm phiền Lục công tử chứ?"

"Nếu như do Tạ phủ các người tới đưa, sợ là Sở tiểu thư có thể bình yên trở về nhà hay khoog còn là vấn đề đó? Có điều Tạ công tử, nhìn dáng vẻ của huynh, hình như huynh ở Tạ phủ cũng không có uy nghiêm gì. Nếu không phải vậy, võ quan nhà các người sao lại dám không nghe lời của huynh trực tiếp giết người! Chẳng lẽ, Sở tiểu thư nói đúng điều gì sao?"

Tạ Du Văn biến sắc, không sai, tiểu thiếp mất tích của Tạ phủ, thật sự chính là Lương Tú nghiên. Y không nghĩ, Lương Tú nghiên thế nhưng lại chạy mất, mà phụ thân hai ngày này thì lại đi công vụ vùng khác, y không có biện pháp nào an bài người tìm kiếm khắp nơi, cũng không ngờ xảy ra chuyện này, thật ra thì mới vừa rồi y vẫn luôn đứng ở đây, chỉ là ở chỗ tối mà thôi. Lúc ấy quá mức hoảng sợ, hiện tại ngẫm nghĩ lại, hành động phong tỏa đường phố tìm người như vậy đúng là không thể được. Cũng rất dễ khiến cho người ta bắt được tiếng xấu, ngược lại là y thất sách. Nhưng y hiện tại vạn phần lo lắng, bởi vì Lương Tú nghiên cứu Tô thần y đi, mặc dù không biết nàng tại sao làm như vậy, thế nhưng y lại có nhiều phiền não. Nếu như không phải ngày đó luống cuống nói ra chuyện tình Tô thần y, Lương Tú nghiên không thể nào biết chuyện này, nhưng bây giờ nàng biết, hơn nữa đã cứu người đi. Tạ Du Văn hiểu, chuyện này, là y làm sai.

Y không hiểu, Lương Tú nghiên làm như vậy vì cái gì. Nhưng lúc này, y biết, điều tra đã không còn có ý nghĩa gì, bọn họ tranh chấp lần này, nếu như Lương Tú nghiên và Tô thần y ở gần đây, cũng đã sớm trốn thoát. Mang tiếng xấu lần này, y hơn hết nên đưa Sở Hòa Linh về.

"Chính là vì muốn chứng minh mình, ta mới kiên trì muốn đưa Sở tiểu thư trở về, nếu không, sợ là mọi người sẽ cảm thấy, Tạ gia chúng ta là tiểu nhân âm hiểm, nếu chỉ nói mình ta thì không sao cả, nhưng là danh tiếng của gia phụ, không được vậy bản."

Hai người cứ đứng ở giữa đường như vậy, nhìn nhau, ai cũng không chịu nhượng bộ, hai người đều là nhân trung long phượng, ai cũng chẳng ngờ, lần đầu giảng hòa, bởi vì một chuyện nhỏ nhoi. Mà mọi người còn không nghĩ tới, cuộc sống về sau cũng không phải hiếm thấy cảnh này! Mà nguyên nhân, cũng chỉ vì một Sở Hòa Linh!

"Nếu như không muốn Tạ Thừa tướng tài đức sáng suốt bị người bêu xấu, vậy thì trông chừng chó nhà mình cho tốt, đừng để nó cắn người, rồi quay đầu

nói xin lỗi coi như xong. Đây là ý gì, nếu như hiện tại một mũi tên của ta bắn chết người, có phải nói ta không phải cố ý không cẩn thận là được rồi hay không?" Lục Hàn cười lạnh nhìn Tạ Du Vân, một bước cũng không chịu nhường. Mặt mày đều là khiêu khích.

Tạ Du Vân khẽ cau mày, cứ như vậy nhìn Lục Hàn, hai người vốn là không có quan hệ gì, nhưng bây giờ xem ra, hai người này không có quan hệ cũng không có gì ngoài dự đoán, căn bản là không thể! Hòa Linh ngó người này, diendanqd.com rồi lại ngó người kia, cảm thấy thật buồn cười quá, bọn họ đang nghĩ gì vậy? Coi nàng như tượng à!

Hòa Linh cười lạnh: "Tạ công tử, ngài nên nghỉ ngơi một chút đi, phủ Thừa Tướng các người, ta không với tới nổi. Về phần Lục công tử, thật đúng là đa tạ một mũi tên của ngài giải quyết con chó điên kia. Đa tạ ngài, nhưng cũng không cần đưa ta về. Dù sao hiện tại khắp kinh thành đều nhìn thấy, ta đắc tội phủ Thừa Tướng, ngày nào đó ta chết, vậy chính là do phủ Thừa Tướng làm rồi, không cần suy nghĩ đến những người khác."

Tạ Du Vân sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, cũng không biết nên nói gì, y chỉ không hiểu, Sở Hòa Linh vì sao căm thù phủ Thừa Tướng bọn họ như vậy, vì sao căm thù y như vậy. Mặc dù nàng chưa bao giờ nói tới, nhưng mỗi lần nàng nhìn y đều là ghét bỏ, y có thể cảm nhận được.

"Chúng ta bất luận kẻ nào, cũng sẽ không hại nàng!" Tạ Du Vân nghiêm túc. Y nhìn Hòa Linh, Hòa Linh mặc một thân Hồng Y, cực kì xinh đẹp, cảm giác như đã từng nhìn thấy Hòa Linh trong trí nhớ, như là nói cho mọi người nghe, phủ Thừa Tướng sẽ không làm chuyện như vậy, y cứ như vậy nhìn Hòa Linh, từng chữ từng câu, nghiêm túc nói: "Ta sẽ bảo hộ nàng một đời chu toàn."

Hòa Linh đột nhiên liền cười khanh khách, cười đủ rồi, nàng khẽ lắc đầu: "Ay da, Tạ công tử, ta thật sự không biết, ngài có lòng thế này. Bảo hộ ta một đời chu toàn? Người nói lời này, thật tràn đầy tình cảm nha! Kinh thành này bao nhiêu tiểu thư ái mộ ngài, ngài nói như vậy, không phải sẽ khiến tất cả mọi người hận ta sao? Đúng vậy đó, đến lúc đó phủ Thừa Tướng các người không cần động thủ, những thứ người ái mộ người, tự nhiên sẽ diệt trừ ta, ai bảo người thâm tình khẩn thiết nói ra lời như vậy! Chà chà! Tâm cơ quá nhiều!"

Mọi người bị lời nói của Tạ Du Vân và Sở Hòa Linh làm cho kích động, bọn họ không còn có thể phân biệt, ai nói là thật, ai nói là giả. Nhìn hai người này, đáng vẻ đều rất nghiêm túc.

Tạ Du Vân nắm chặt nắm tay: "Ta nói lời này không phải vì thích nàng. Càng không phải có âm mưu gì với nàng!"

Hòa Linh vỗ ngực: "Như vậy tốt quá, hù chết ta, nếu như huynh thích ta...ta tối nay phải tự đi mua một cỗ quan tài cho mình rồi."

"Nàng!" Tạ Du Vân bị chọc tức phát run.

Lục Hàn nhìn Hòa Linh như vậy, hơi nhướn mày, Hòa Linh nhắm vào Tạ Du Vân như vậy, cũng khiến cho y không thích, giống như, giống như Chuông Nhỏ cực kỳ chú ý Tạ Du Vân vậy, y ngang ngược tiến lên, kéo cổ tay Hòa Linh lại, "Ta đưa nàng! A."

Y cảm thấy đau nhói liền buông lỏng tay ra, Hòa Linh mỉm cười nhìn về phía y, "Huynh còn dám động tay động chân, ta liền không tha cho huynh."

Lục Hàn: "." Một tiểu cô nương, mang trong người châm nhỏ như vậy bằng cách nào. Trên người nàng đến tột cùng còn có bao nhiêu đồ, nghĩ đến toàn thân mê hương, y hơi hít một hơi, nói nhỏ: "Nếu như ta không động tay, người cũng sẽ không xảy ra chuyện, đúng không?"

Hòa Linh sáng giọng: "Huynh nói gì vậy, huynh ra tay, không phải rất Anh Minh Thần Võ sao!"

Lục hàn lỗ mũi phun ra khí.

Chỉ một lúc thôi mà Tạ Du Vân và Lục Hàn đều bị Hòa Linh chọc tức đến ngã ngửa. Hòa Linh còn chưa nhận ra tình hình bây giờ thế nào! Nàng cảm thấy mình thật là một cô nương tốt, người xem, cô nương tốt không phiền toái người khác.

"Ta đi trước, các người cứ từ từ trò chuyện!"

Mọi người: ha ha, ha ha ha, ha ha ha a!

Lục Hàn tức giận đến buồn cười: "Thì ra này giờ là ta nói đều là nói nhảm"

Hòa Linh nghiêm túc: "Tạ công tử cứ tiếp tục tìm tiểu thiếp, huynh cứ tiếp tục xem náo nhiệt, ta tiếp tục về nhà. Chúng ta xem như việc ai nấy làm. A đúng rồi, đừng tìm ta diễn dấn về quý công tử u buồn, cũng đừng cùng ta diễn mẫu quý công tử bá đạo tuần lăng, ta trước giờ có bệnh, không hứng thú cùng các người diễn trò. Tạm biệt! Không đúng, đừng gặp thì tốt hơn! Nếu không không biết chừng lại có ai không cẩn thận bị chết."

Hòa Linh "Đồng cảm" liếc mắt nhìn võ quan đang nằm trên đất, nhip chân, tâm tác nói: "Cái chết của hân thật ngu xuẩn. Cho nên ta nói, người thật có thể bởi vì ngu xuẩn mà chết."

Nói xong, xoay người rời đi, nàng hừ: "Con thỏ lớn chết."

Lục Hàn nâng trán, tại sao lại bắt đầu hát bài con thỏ rồi. Ngày khác, y bắt 100 con thỏ đưa đến nhà nàng, để cho nàng hát! Hát hát hát! Hòa Linh chậm rãi bước lên cổ kiệu, Xảo Âm Xảo Nguyệt ở phía sau cùng bước lên, kiệu Sở phủ rất nhanh rời khỏi, bên này còn chưa kịp phản ứng, người bên kia đã đi rồi.

Mà lúc này, Xảo Âm và Xảo Nguyệt sắc mặt đều trắng, các nàng nhìn trên kiệu một nữ tử trẻ tuổi hơi thờ mong manh máu me khắp người cùng với một ông lão đã hôn mê, run rẩy hỏi: "Tiểu, tiểu thư, đây chính là bọn họ, bọn họ tìm người sao?"

Hòa Linh: "Lương Tú nghiên?"

Cô gái kinh ngạc nhìn nàng, ngay sau đó miễn cưỡng cười, như muốn ngất xỉu, nàng ngáp ngừng khoe miệng, miễn cưỡng: "Mai. Mai. Giao người cho Mai."

Hòa Linh nhú mày: "Mai Cừu!"

Cô gái kinh ngạc, ngay sau đó gật đầu, "Mai Cừu! Ta...ta." Trục tiếp xỉu, Hòa Linh thăm dò hơi thở của nàng ấy, "Người ngất xỉu rồi."

"Tiểu thư, chúng ta nên làm gì đây. May mà mới vừa rồi không có lục soát, nếu không thì." Nghĩ tới đây, Xảo Âm Xảo Nguyệt sợ đến toát mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

Hòa Linh nói: "Bọn họ nhân lúc chúng ta mới vừa cãi vả đã trốn vào."

Suy nghĩ một chút, Hòa Linh nói: "Đi, chúng ta đến chỗ cừu cừu." Lúc này, nàng tin tưởng cừu cừu hơn là tin tưởng bất kì người nào ở Sở phủ.

Hòa Linh phân phó kiệu phu đưa nàng đến viện của Lan Đại Phú ở kinh thành, viện của ông cũng không lớn. Nghe nói Hòa Linh tới, Lan Đại Phú vội vàng ra cửa đợi, cỗ kiệu vào viện, Hòa Linh gật đầu, Xảo Âm đi xuống, khuôn mặt lúng túng: "Thỉnh an cừu lão gia."

Lan Đại Phú: "Ngoại sinh nữ không xuống sao?"

Xảo Âm về mặt khó xử: "Tiểu thư mới vừa rồi ở trên đường cãi cùng người của phủ Thừa Tướng náo loạn. Nàng, nàng tâm tình không được tốt, cúi kính không chịu xuống."

Nhìn sắc mặt Xảo Âm, Lan Đại Phú dường như hiểu, "Ay da, Ngoại sinh nữ ngoan của ta! Ngươi. Ngươi ngươi ngươi...các ngươi đều đi ra ngoài, ta cùng ngoại sinh nữ nói chuyện."

Mấy người kiệu phu nhìn tình hình không tiện cho lắm, còn thêm chuyện vừa rồi, chỉ sợ Ngũ Tiểu Thư lại nháo lên, vội vàng vâng lời ra cửa, bọn họ đi ra ngoài, Lan Đại Phú vội vàng đi tới, Hòa Linh vén màn lên, dặn dò: "Ngay lập tức mang người ra ngoài, cháu thấy cái đem dính máu, nhanh chóng xử lý thỏa đáng."

Lan Đại Phú giật mình: "Đây là ai?"

Hòa Linh: "Tiểu thiếp của Tả Thừa tướng."

"Lão đầu kia là?" Lan Đại Phú chỉ người còn lại, hỏi.

Hòa Linh chần chờ một chút, nói: "Nếu như cháu đoán không sai, đây là Tô thần y. Nhanh đi!"

Lan Đại Phú gần như há hốc miệng, khi nghe lời này, hành động liền nhanh hơn, nhìn Hòa Linh với ánh mắt tràn đầy kính sợ: "Ngoại sinh nữ à, cháu thật sự chuyện gì cũng biết hết!"

Nói xong, một cái liền nhắc Tô thần y lên, như một lần khói vào cửa, ha ha, người keo kiệt có khi cũng tốt, cái nhà này, thế nhưng không có một người làm nào. Cho nên nói có lúc keo kiệt cũng là ưu thế. Lan Đại Phú con trai của Lan Văn mặc dù nhìn nho nhã yếu đuối nhưng sức lực đặc biệt lớn, mấy người động tác mau lẹ, rất nhanh đã xử lý thỏa đáng.

Đem người giấu rất tốt, Hòa Linh nói: "Nếu như bình thường, sẽ không có người hoài nghi đến cháu, nhưng cũng không có nghĩa là không có người hoài nghi. Cho nên tạm thời giấu người ở chỗ cửa cừu cừu, nhất định phải thật cẩn thận. Cũng may, cừu cừu keo kiệt, vốn là không bình thường, cho nên người cứ tiếp tục như vậy là tốt, người không bình thường chính là bình thường."

Lan Đại Phú: "."

"Bọn họ đều bị thương, nhưng tạm thời không thể tìm đại phu. Nếu không rất dễ dàng xảy ra vấn đề." Dừng lại một chút, Hòa Linh suy nghĩ: "Lương Tú Nghiên có lẽ võ nghệ không tệ, người phải cẩn thận."

Lan Đại Phú nghiêm túc: "Được, ta biết rồi! Ngoài ra ta chuẩn bị cho cháu một chút quà tặng, cháu mang theo trở về. Như vậy có thể che giấu tai mắt người, thứ hai có thể cho cháu sau này có thể làm dự phòng."

Hòa Linh mỉm cười: "Không, cháu tạm thời không đi. Gần tới người lại đưa cháu trở về. Người phải rất vất vả mới đưa được cháu về! Hơn nữa, như vậy cũng cho bọn họ thời gian gài bẫy, chuyện cháu làm hôm nay, có lẽ đối với bọn họ là một chấn động rất lớn."

Lan Đại Phú: "Cháu đã làm gì?"

Hòa Linh hết sức vô tội nói: "Cháu cùng phủ Thừa Tướng gây chuyện. Võ quan của Phủ Thừa Tướng bị Lục Hàn một mũi tên bắn chết. Mà, y là vì cứu cháu. Về phần Tả Du Văn, đại khái tâm tình không được tốt lắm đi, cháu móc méo Tả gia muốn tạo phản, còn nói móc quan hệ của y và tiểu thiếp của phụ thân y, chính là người mới xuất hiện kia."

Lan Đại Phú phịch một tiếng, ngã xuống, hồi lâu, rốt cuộc bò dậy, ông kính sợ nhìn Hòa Linh: "Ngoại sinh nữ à, cháu cháu cháu...cháu nghĩ thế nào vậy? Đây là cháu công khai đặc tội Tạ Thừa Tướng đó!"

Hòa Linh xinh đẹp: "Ta muốn đặc tội thì sao chứ, cũng không có bằng chứng gì."

Lan Đại Phú: "Phù Thừa Tướng. . . . Có vấn đề?"

Hòa Linh vỗ vỗ vai Lan Đại Phú, "Muốn sống được lâu, nên ít dính dấp tới những thứ tranh chaasò này trong triều đình. Nếu không chết thế nào cũng không biết!"

Lan Đại Phú gật đầu liên tục không ngừng. Mà lúc này, Sở tướng quân đã sắp đập vỡ cái ly thứ năm rồi. . .

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Hòa Linh vốn là tính gần tối mới trở về nhà, nhưng lại không ngờ, còn chưa tới gần tối, Sở phủ đã sai người tới đón Hòa Linh, Lan Đại Phú bộ mặt là Tiểu nhi, tới đón Hòa Linh, chính là phụ thân nàng Sở Phi, Sở Phi mặt đen thui, vẻ mặt rất khó coi. đối lập rõ rệt với Lan Đại Phú.

Lan Đại Phú đi tới, khoác vai Sở Phi: "Ay da, muội phu của ta, đệ xem này! Ngoại sinh nữ bị uất ức rất lớn nha! Huynh đây làm cậu nhưng ở kinh thành không quyền không thế, cũng không thể giúp ngoại sinh nữ của huynh trút giận. Huynh rất thương ngoại sinh nữ! Đệ phải làm chủ cho nàng đó! Cái loại chó mèo mà cũng có thể khi dễ người."

Lan Đại Phú ôm Sở Phi không buông tay, Sở Phi trong lòng chán ghét, nhưng trên mặt lại không thể không phản ứng: "Đệ là tới đón Linh tỷ nhi. Nàng ở chỗ này phải không."

Sở Phi bây giờ nghi ngờ, Linh tỷ nhi có phải vì tiếp xúc nhiều với cửu cửu thần kinh này, mới không nghe lời như vậy hay không. Hơn nữa, chuyện Ngọc Như Ý, sợ là do y nói cho Linh tỷ nhi biết, nếu không, Linh tỷ nhi chỉ là một tiểu cô nương làm sao biết những chuyện này!

Nghĩ đến đây, vẻ mặt ông càng thêm khó chịu mấy phần: "Linh tỷ nhi gây đại họa. Không phải trốn ở chỗ này là được. Để cho nàng theo đệ trở về."

Lan Đại Phú chống nạnh: "Sao lại là ngoại sinh nữ của ta gây họa, nàng là đứa nhỏ ngoan ngoãn, nếu như không phải người khác khi dễ, nàng sẽ không quá đáng. Đợi một chút, ta và đệ cùng nhau trở về, ta muốn tìm lão tướng quân nhà các người nói chuyện. Cũng không thể tùy tiện để cho người khác khi dễ Linh tỷ nhi của ta như vậy."

Lan Đại Phú bảo Lan Văn chuẩn bị quà cho Hòa Linh, "Những thứ này đều là cho Linh tỷ nhi nhà chúng ta. Các người suốt ngày để đứa bé này chịu thiệt thòi, đệ nhìn một chút cái váy này, lần trước ta đã nhìn ddlq.com thấy nàng mặc, vợ chồng các người thật keo kiệt. Các người keo kiệt, ta thì không keo kiệt, ta chuẩn bị đồ tặng cho ngoại sinh nữ của ta, ngoại sinh nữ mặc khăn định rất đẹp mắt."

Nhìn đồ do Lan Văn đưa đến, Sở Phi nhếch mép một cái, không keo kiệt, ha ha ha, không keo kiệt mà ngay cả một người làm cũng không có. Nếu nói, tiền của Lan Đại Phú có thể so với Sở tướng quân phủ nhiều hơn. Nhưng người này tính tình vẫn như cũ. Bên này bình thường cũng không có người ở, huống gì người làm. Dù là ở cách kinh thành, nhưng cũng chỉ là một lão già giữ cửa thôi.

"Thật đa tạ huynh." Có thể chi khoản lớn cho Hòa Linh như vậy, quả xem trọng nàng.

Hòa Linh vẫn luôn im lặng nhìn hai người, hai người nói đủ thứ chuyện xong rồi, Hòa Linh nói: "Cửu cửu không cần cùng với trở về với cháu. Không có chuyện gì đâu!"

Hòa Linh đứng dậy, việc không đáng lo, nàng cười với Lan Đại Phú: "Cửu cửu tặng cháu đồ, cũng là tự nguyện nha. Sau này cũng không thể đòi lại, càng không thể lấy lý do này uy hiếp cháu." Dừng lại một chút, Hòa Linh mỉm cười: "Uy hiếp cháu gả cho con trai của người."

Lan Văn đỏ mặt, vội vàng khoát tay: "Không, ta không dám!"

Mặc dù Lan Văn không thông minh, nhưng là cũng biết, chọc ai cũng không thể chọc biểu muội này, rất đáng sợ! Ngay cả phủ Thừa Tướng cũng không sợ!

Lan Văn nghe không hiểu, nhưng Lan Đại Phú lại rất hiểu, đây là nói, mặc dù Hòa Linh để người ở chỗ của ông, nhưng cũng không có nghĩa, người này

hoàn toàn cho ông. Lan Đại Phú cũng không phải người qua sông rút cầu, vội vàng nói: "Ngoại sinh nữ cứ yên tâm đi, ta muốn uy hiếp ai cũng không dám uy hiếp cháu đâu!" Nói xong, nói thầm: ta còn muốn sống lâu hơn vài năm!

"Có thật, cháu không cần ta đưa cháu về!" Lan Đại Phú vẫn lo lắng nằng trở về chịu phạt, lần nữa hỏi để xác nhận.

Hòa Linh lắc lắc khăn, ngọt ngào nói: "Cứu cứu yên tâm đi, người trong nhà đều rất thương cháu, bọn họ không đành lòng đâu."

Lan Đại Phú suy nghĩ thêm một chút, nếu như không phải bên trong kiểu giấu người, sợ là nàng cũng sẽ không đến nơi này, có thể thấy được, tiểu cô nương căn bản không sợ cái gì, nghĩ như vậy, cũng yên tâm. Sở Phi nhìn vào cổ kiểu của Hòa Linh, xoay người lên ngựa. Lan Đại Phú lựa chọn trụ sở cách Sở phủ diendanlequydon.com cũng không xa, Sở Phi ở trên ngựa cau mày, không biết nói gì, thật ra thì ông cũng không biết nên nói thế nào với Hòa Linh, chỉ cảm thấy càng khó chịu. Làm sao có thể không khó chịu cơ chứ, đặc tội phủ Thừa Tướng như vậy, còn không biết sau này sẽ như thế nào.

Mà Hòa Linh ở trong kiểu nở nụ cười như có như không, mặc dù kiếp này không tốn mười năm thời gian, vậy mà vẫn rất nhanh đứng đối lập với phủ Thừa Tướng, Hòa Linh nhìn không được bật cười. Như vậy hiện tại, bọn họ muốn ra tay với nàng sao? Hòa Linh nghĩ, chắc là sẽ không, tối thiểu, hiện tại Sở lão tướng quân còn sống, chỉ cần ông còn sống, Sở gia cũng sẽ không quá lo lắng. Hòa Linh không thể diễn tả cảm giác bây giờ của mình, chỉ cảm thấy có lúc cuộc sống thật ra cũng rất thú vị. Kiếp này, chuyện xảy ra trước thời gian, tất cả hoàn toàn khác rồi. Nàng chưa bao giờ nghĩ cứu vớt Sở gia, Sở gia đã nát đến vậy, nàng vốn không muốn giúp, nàng chỉ là nhầm chán, không có người nào để hàn huyên, nên muốn tìm chút chuyện thú vị thôi.

Cùng người khác đâu, luôn rất thú vị. Càng thêm có cảm giác mình đang sống!

Suy nghĩ một hồi, đã đến Sở phủ, xuống cổ kiểu, Sở Phi thở dài nói: "Người có thể không gây chuyện được không? Người bây giờ còn không biết, mình phạm bao nhiêu lỗi!"

Hòa Linh cười như không cười nói: "Vậy thì có quan hệ gì! Tô phụ ở thư phòng? Con đi qua đó!" Hòa Linh không do dự.

Sở Phi hơi híp mắt lại, không biết nói thế nào. Giống như nàng vốn không có để ở trong lòng, nhưng ông lại lo lắng trùng trùng. Tính tình phụ thân thế nào, ông rành rẽ nhất, lần này, sợ là sẽ không dễ dàng tha cho Linh tỷ nhi. Chần chờ một chút, ông đi theo.

Hòa Linh đi đến thư phòng, gõ cửa, "Vào đi." Trong phòng truyền đến âm thanh vang dội.

Hòa Linh đẩy cửa vào, không có gì quá bất ngờ, quả nhiên là cảnh tượng hỗn độn, lúc này, không ai dám xuất hiện, Hòa Linh cười duyên: "Tô phụ đang làm gì vậy! Lớn tuổi, cũng không nên tức giận như vậy, nóng giận sẽ hại đến thân thể!"

Sở lão tướng quân nhìn nàng ngây thơ không biết sâu lo là gì, cả giận nói: "Người còn biết trở về. Nếu như không báo người đi tìm người... người có phải không trở về hay không? Ta với người đã nói gì, người phải ngoan ngoãn một chút, ngoan ngoãn một chút, người hoàn toàn không có để trong lòng có phải hay không! Người nói cho ta biết, tại sao lại đắc tội với phủ Thừa Tướng, người biết người gây ra bao nhiêu họa trong phủ này rồi không."

Hòa Linh nhìn thấy Sở Phi đứng ở ngoài cửa, xoay người quay đầu lại "Lạch cạch" một tiếng đóng cửa lại.

Để Sở Phi ở ngoài cửa giương mắt nhìn.

"Người nói ta nghe xem!" Sở tướng quân hét lớn!

Hòa Linh nhàn nhã nói: "Thật ra cháu làm như vậy cũng không có gì là không tốt."

"Àm!" Sở tướng quân nện lên bàn một cái, cái bàn vỡ lún nữa! Hòa Linh cảm thấy, bàn trong thư phòng, báo hồng chắc cũng rất cao.

"Người nghiêm túc một chút cho ta! Người mỗi ngày đều gây sự! Người đừng tưởng rằng ta không thể giết người!" Sở tướng quân hung tợn, nếu như Sở gia lâm vào tình trạng không thể thay đổi cục diện, ông sẽ không tiếc hy sinh đứa cháu gái này.

Hòa Linh cười lạnh: "Cháu đương nhiên tin người dám động thủ, trong nhà này bất luận là ai, ngay cả nhi tử của mình, chỉ cần là uy hiếp của Sở gia, người cũng không chút do dự mà diệt trừ, cháu chưa bao giờ hoài nghi điều này. Nếu cháu đã dám làm, thì bây giờ cũng không sợ gì!"

Sở lão tướng quân cảm thấy mình thật sự một chút cũng không hiểu đứa cháu gái này, ông đã gặp rất nhiều người, đã trải qua rất nhiều chuyện, nhưng lại chưa từng gặp người có tính tình giống Hòa Linh như vậy. Nàng dường như có thể nói là mềm không được mà cứng cũng không xong, nước gạo không vào. Hơi neho mắt, ông nắm quả đấm, "Ta không cần người nói điều này! Người chỉ cần nói cho ta biết, tại sao lại đắc tội phủ Thừa Tướng."

Nếu Hòa Linh không thể nói rõ ràng, ông phải hạ con tức giận, nhưng chuyện này, nhất định là phải nói!

Hòa Linh vô tội nói: "Người khác có thể đắc tội, tại sao y lại không thể đắc tội. Thừa Tướng thì thế nào, trên đường lớn chặn người kín đường, diendanld.com y còn chưa có cái quyền đó! Người nghĩ cháu ở trên đường cái đùa giỡn sao? Không, những lời cháu nói đều là lời nói thật, thiên hạ này, còn không phải là của Tà gia ông ta."

"Nhưng người biết kết quả của việc đắc tội Tà Thừa tướng là gì không! Người chỉ ở trong nhà."

"Người không biết là các người." Hòa Linh cười lạnh, nàng lượm cái ghế lên ngồi xuống, nói: "Hoàng thượng là sẽ không thích tất cả triều thần đều thân thiết. Mọi người đứng ở phe phái riêng, như vậy hoàng thượng mới yên tâm!"

Sở tướng quân ở triều đình nhiều năm như vậy, tuy chỉ là võ tướng, nhưng cũng không phải là kẻ ngu, Hòa Linh chỉ vừa nói như vậy, ông thoáng đã hiểu được mấy phần, nghĩ như vậy, ông sợ đến mức xuất mồ hôi lạnh cả người.

"Người làm sao biết điều này." Ông nghiêm túc hỏi.

Hòa Linh đầu ngón tay chạm nhau, cười xinh đẹp: "Tự cháu nghĩ lung tung vậy thôi!"

Sở tướng quân nhìn kỹ Hòa Linh, "Người suy nghĩ lung tung? Một mình người suy nghĩ lung tung, sẽ liên lụy phủ tướng quân người biết không? Lá gan của người, cũng quá lớn rồi đó."

Hòa Linh vô tội nhũn mày: "Nếu như cháu đã sai, vậy tại sao Lục Hân lại xuất hiện! Cháu nghĩ, nếu như Tả Thừa Tướng trở về biết Tả Du Văn đầu óc có vấn đề cản đường chỉ vì tìm một tiểu thiếp, sợ là sẽ tức giận tới thổ huyết. Không biết tại sao, nghĩ đến cảnh đó, cháu cảm thấy trong lòng rất sung sướng!"

Sở tướng quân lúc này cũng không còn tức giận nữa, ông chậm rãi nói: "Người rất căm thù Tả Thừa Tướng."

Hòa Linh gật đầu, thừa nhận: "Ta ghét người ý quyền ý thế!"

Sở tướng quân đổi sắc mặt: "Ta nghĩ, Lục Hân xuất hiện là vì người." Liếc nhìn lắc chân gấn chuông của Hòa Linh một cái, ông nói: "Coi như là hấn thích người, cũng không đại biểu là cái gì."

Hòa Linh thật không nhịn được, nằng nỡ nụ cười, hồi lâu, nói: "Ngài chẳng lẽ nghĩ Lục Hân sẽ lấy cháu sao! Thật ra thì, chúng cháu không có quan hệ gì! Chút xíu cũng không có, nếu như có, chỉ có thể nói, cháu khiến cho hấn cảm thấy vậy thôi! Tả gia ba đời làm tướng, tổ phụ không nên đứng sai phe, cháu chỉ là một tiểu cô nương có gây sự cũng chỉ là không hiểu chuyện, nhưng nếu người đứng sai phe, sẽ hại chết Sở gia. Cháu thấy, tất cả hoàng tử, hình như không có người nào có quan hệ đặc biệt tốt với Tả Thừa Tướng!" Dừng lại một chút, Hòa Linh nói: "Hoàng thượng cũng đã lớn tuổi!"

Sở tướng quân không thể tin nhìn Hòa Linh, hồi lâu, nói nhỏ: "Những lời này, không nên nói nữa."

Hòa Linh: "Cháu đương nhiên biết, đây là cùng người tâm sự! Sao rồi, có phải người cảm thấy, cháu gây chuyện như vậy cũng không có gì phải không? Thật ra thì, đại ca với Tả Du Văn có quan hệ tốt, có thể tiếp tục như vậy, ai nói một nhà không thể có hai loại âm thanh chứ? Đúng không? Lúc nào nên tốt thì tốt, nên không tốt thì không tốt. Người bất kể thế nào nên nhìn nhận khách quan, người xem trọng là hoàng thượng, chứ không phải Thừa Tướng gì đó. Hơn nữa, tiểu cô nương hồ đồ, cũng không phải là gì chuyện lớn, nếu như chuyện bé xé ra to, chính là người mất mặt nha!"

Sở tướng quân lúc này đã thay đổi cách nghĩ, mặc kệ là ông hay Tả gia, mặc kệ là ai không chịu bỏ qua chuyện này, cũng sẽ làm chuyện cười cho người khác. Dù sao, tiểu cô nương gây sự, không phải chuyện lớn, nhiều lắm là bản ddlequydon.com tán tỉnh tình nàng không tốt. Nhưng nếu như bọn họ xen vào, đây mới thật sự khiến chuyện lớn hơn. Khó coi!

"Vậy là cháu đã có tính toán, cháu đến chỗ Lan Đại Phú, vốn không phải là vì không dám về nhà." Sở tướng quân nói.

Hòa Linh gắt giọng: "Cháu trở về nhà mình, tại sao phải sợ chứ! Cháu chỉ cũng ghé ngồi một chút thôi. Là cậu cậu có lòng tốt, ông ấy cho cháu rất nhiều đồ ăn ừ!"

Sở tướng quân mắt tròn trắng: "Trong phủ cháu thiếu ăn hay mặc hay sao, mà cháu phải lừa gạt đồ của hấn."

Hòa Linh vẫn bình thường nói: "Làm sao lại là lừa gạt, cậu cháu thương cháu. Tổ phụ, cháu có thể trở về rửa mặt rồi chứ! Hôm nay ra ngoài cả ngày, có chút mệt."

Sở tướng quân gật đầu, khoát tay: "Đi đi đi đi!"

Hòa Linh quay đầu lại, nói: "À đúng rồi, lần này không so đo với người, nhân tiện cháu nói cho người biết một chuyện!"

Sở tướng quân lẳng lặng chờ đợi nàng nói, Hòa Linh mỉm cười: "Lâm gia tra được chuyện của Triệu uyển Oánh biểu muội kia của Tả gia. Cháu thấy ý tứ của Lâm phu nhân, là muốn lợi dụng cháu làm vũ khí, nhưng cháu chưa cho bà ấy cơ hội nói. Cháu đắc tội Tả gia, khó có thể nói Lâm gia không ở trong đó đục nước béo cò, lúc thích hợp người gợi ý Lâm đại nhân một chút, ông ta sẽ hiểu."

Sở tướng quân vừa giận vừa cười: "Đây cũng là chuyện cháu chọc vào! Nếu như cháu không cùng phủ Thừa Tướng náo loạn, bọn họ sao lại có cơ hội đục nước béo cò! Ta gợi ý. Hấn có thể hiểu sao?"

Hòa Linh nghiêm túc: "Đương nhiên có thể! Nói thế nào, cháu tin người có thể làm. Nếu như ngài cảm thấy bất lực, cháu tự mình làm vậy, chẳng qua nếu như cháu tự mình đến, chuyện có thể nhìn không tốt như vậy."

"Khó coi? Một mình cô nương như người, có thể làm gì đến khó coi!"

Hòa Linh nghiêm túc: "Cháu sẽ đợi bà ấy tát nước dơ, thời điểm lời đồn lớn nhất, tới cửa chửi đồng! Ngài biết, cháu có thể làm được mà!"

"Người cút cho ta!" Sở tướng quân cực kỳ tức giận.

Hòa Linh buông tay, "Người suy nghĩ đi!" Hòa Linh kéo cửa ra, suy nghĩ một chút, nói: "Đã lớn tuổi rồi, luôn tức giận như vậy không tốt. Hơn nữa, người nên suy nghĩ thật kỹ thế cục một chút! Mọi việc nên bình tĩnh một chút, nói không chừng sẽ có nghĩa khác!"

Sở tướng quân: "Được rồi, người thật là tốt! Gọi phụ thân người tới đây."

Hòa Linh vẫn bình thường rời đi, Sở Phi đứng ở cửa, nhìn thấy Hòa Linh ra ngoài không có chút tổn thương nào, ngăn ra. Hòa Linh chỉ vào thư phòng: "Xin mời. Tổ phụ muốn gặp ông!"

Hòa Linh thuận lợi trở về phòng, về đến phòng, tâm tình thật tốt dặn dò Xảo Âm: "Đi lấy đồ hôm nay cữu cữu tặng ta mang đến đây. Quả nhiên là một cữu cữu tốt."

Vừa dứt lời, đã thấy Lan thị hấp tấp vào cửa, trách mắng: "Nha đầu chết tiệt kia, còn biết trở về."

Hòa Linh giọng lạnh nhạt nói: "Tổ phụ cũng không nói gì. Mẫu thân vẫn muốn quản sao?"

Lan thị kinh ngạc, ngay sau đó hỏi "Chuyện như vậy, tổ phụ của con nói thế nào!"

Hòa Linh lắc đầu: "Không có chuyện gì. Người chỉ trách mắng một chút!"

Lan thị không tin, "Tổ phụ của con không có tức giận?"

Cùng linh hỏi ngược lại: "Tại sao phải tức giận chứ! Con không có làm cái gì. Mẫu thân người xem chất vải này, đây là cữu cữu tặng cho con, có phải rất thích hợp với người không? Con cảm thấy màu sắc này rất hợp với người. Người mang đi đi!"

Lan thị không hiểu gì, tiếp tục chất vấn: "Tổ phụ mới vừa rồi chỉ trách mắng con, không có phạt con?"

Hòa Linh bỏ đồ xuống, nghiêm túc hỏi "Tại sao lại phạt con. Mẫu thân, người thật buồn cười! Con cũng không có làm gì cả!"

Lan thị: "." Ha ha, không làm gì cả! Kinh thành đều muốn náo loạn, không làm gì cả! Không nói tiếp nữa, Hòa Linh ngâm nga tiểu khúc tiếp tục lục lợi đồ.

"Ta không không hiểu gì hết, Hòa Linh, con nói cho ta biết, lần này, có phải là con làm sai hay không, Tổ phụ không phạt con là vì ông ấy tốt bụng!" Chưa kịp nói xong, đã nghe Hòa Linh cười, nàng cười không ngừng được, cuối cùng ngưng không cười nữa, hỏi ngược lại Lan thị: "Người nói là thật sao? Tốt bụng? Người cũng thật biết nói giỡn. Chuyện này, mẫu thân đừng xen vào, con nói không có chuyện gì thì là không có chuyện gì. Người nào náo loạn, tò mò nói, con không bảo đảm tổ phụ sẽ làm gì!"

Lan thị đổi sắc mặt.

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Lan thị không biết cuối cùng mọi chuyện là như thế nào, mà Hòa Linh cũng không muốn nói nhiều. Lan thị không biết có phải là ý của lão tướng quân hay không mà nàng mới dám gây sự với phủ Thừa Tướng, nghĩ tới nghĩ lui, không tiện hỏi nhiều, chỉ có thể rời đi. Nhìn Lan thị rời đi, Hòa Linh cười nhạt một chút, việc không đáng lo, không lâu sau, liền nghe Xảo Nguyệt trở lại báo, lão tướng quân gọi mấy vị lão gia đến gặp, Hòa Linh đã biết lão tướng quân nói cái gì. Nàng cũng không xem đó là vấn đề gì lớn. Nên làm gì thì làm cái đó!

Mặc dù Sở lão tướng quân vì cái gia tộc lớn này mà có thể hy sinh bất luận người nào, nhưng Hòa Linh cảm thấy, ông không cần chết sớm, ông còn sống, đám người ngu xuẩn này còn có người có thể dựa vào, nếu không chết thế nào cũng không biết. Hơn nữa, nói chuyện với người thông minh luôn dễ dàng hơn so với kẻ ngu. Giống như hiện tại, Sở lão tướng quân rất nhanh có thể hiểu ý của nàng, nếu như là những người khác, thì chưa chắc. Cho nên như vậy vẫn rất tốt.

"Chuyện ngày hôm nay, tất cả đều giữ kín như bưng cho ta."

"Nô tỳ hiểu rồi."

Hòa Linh phân phó chuẩn bị nước thay y phục, bọn họ không để ý, trên người của Hòa Linh có vết máu, vì toàn thân nàng mặc Hồng Y, nên cũng

không thấy rõ ràng.

Máu của Lương Tú nghiền dính lên trên người nàng.

Xảo Âm rất nhanh đã chuẩn bị nước, Hòa Linh cởi áo, mùi máu tươi, người khác không ngửi thấy, nhưng nàng có thể ngửi thấy được. Vui mình vào trong nước, Hòa Linh suy nghĩ những chuyện xảy ra hôm nay. Tà Thừa Tướng đi ra ngoài, điều này nàng biết. Đại khái cũng chính bởi vì Tà Thừa Tướng không có ở đây, nên mới xảy chuyện hôm nay. Tiểu thiếp Tà gia muốn tìm Mai Cửu. Hòa Linh lờ mờ đoán hai người bằng hữu chí giao cùng yêu một nữ nhân, cuối cùng lại bị Từ Lão Đầu quyền cao chức trọng bức hôn trở lại đùa bỡn. Hòa Linh khẽ lắc đầu nở nụ cười, nàng vẫn nên lui về phía sau, không muốn xem cuộc vui này, rất dễ bị mắc bẫy! Chuyện như vậy, vốn không có khả năng phát sinh!

Lương Tú nghiêng là một nữ tử phong trần, nhưng nàng có thể từ trong phòng canh giữ nghiêm ngặt của phủ Thừa Tướng trốn ra được, hơn nữa còn có thể mang theo một người khác, có thể thấy được nàng cũng không phải nhân vật đơn giản, câu nói tìm Mai Cửu. Chính là vì câu nói tìm Mai Cửu kia khiến cho nàng suy đoán, lão nhân kia chính là Tô thần y. Tình huống như vậy còn mạo hiểm tìm Mai Cửu, phải biết, trên đời này Mai Cửu cần nhất, chính là Tô thần y, không nói đến chuyện ông ta có thể chữa trị được cho Mai Cửu hay không, nhưng kết quả đạt được là nhất định! Lương Tú nghiêng dù phải mạo hiểm cũng muốn tìm người cho Mai Cửu, càng có thể thấy được, lão nhân này chắc chắn chính là người Mai Cửu cần nhất. Sau khi rửa mặt, nghe nói Lý Mộng sang đây tìm nàng, Hòa Linh từ trong nước tràn ngập cánh hoa bước ra, phủ thêm áo khoác, chỉnh đốn một chút, nàng ra khỏi phòng tắm.

Lý Mộng hôm nay còn đang nghỉ ngơi, nàng thấy Hòa Linh ra ngoài, vẻ mặt lạnh nhạt hỏi "Muội khỏe chứ?"

Mặc dù lạnh nhạt, nhưng Hòa Linh biết, tính tình nàng là như vậy, thật ra thì nàng quan tâm nàng mới hỏi. Nếu không, nàng sẽ không để ý, đây cũng là điểm mà Hòa Linh thích nhất ở Lý Mộng, nàng không quá kiêu cách, nhưng thời khắc mấu chốt, cũng không ngại xông lên phía trước.

"Tốt lắm! Những loại không tốt kia còn chưa có chết, muội đương nhiên phải khỏe." Hòa Linh ngồi ở trước gương, Xảo Nguyệt vội vàng lau khô tóc cho nàng, Hòa Linh nhìn trong gương nét mặt của Lý Mộng, cười híp mắt hỏi "Biểu tỷ gần đây vẫn tốt đó chứ?"

"Không tốt chút nào. Nhưng vẫn còn có thể ứng phó." Xảo Âm vội vàng chăm trà cho Lý Mộng, Lý Mộng nhìn Hòa Linh, nói: "Đa tạ muội!"

Hòa Linh ngây thơ nói: "Biểu tỷ tại sao lại đa tạ, muội không biết tỷ nói cái gì!" Hòa Linh vẻ mặt vô tội buông tay.

Lý Mộng không nói gì, mà tự ngầm hiểu lẫn nhau, hiện tại Sở thị cả ngày cùng Nhị phu nhân đấu đá, trái lại không có tâm tình tới ép nàng quyền rũ lão đầu tử. Hơn nữa, bên này thời gian trì hoãn lâu một chút, thì bên kia tra được chứng cứ nhiều hơn, mà chứng cứ nhiều hơn, bọn họ trở về mới càng đẹp mặt.

"Thật ra thì tỷ không hiểu, tại sao lúc đó muội không đâm chết hắn luôn!" Lý Mộng không phải oán trách, chỉ là rất hiếu kỳ.

Hòa Linh nhìn trong gương mặt đối mặt nhau, gắt giọng: "Tại sao phải giết hắn chết! Thật ra thì muội là người có tâm lương thiện, ông trời có đức hiếu sinh, lần này có thể khiến cho hắn không chết, không phải rất tốt sao!" Tuy nói như thế, nhưng vẻ mặt lại không phải ý như vậy.

Lý Mộng nhìn, mỉm cười: "Thì không muốn để cho hắn chết ngay, như vậy dễ dàng cho hắn quá rồi?"

Hòa Linh lắc đầu, lúc này tóc cũng rơi xuống, Hòa Linh cựa quậy mặc cho nó phủ xuống vai, ngồi ở trên ghế quý phi, ôm đầu gối co rút thành một cục, nàng nghiêng đầu cười híp mắt: "Biểu tỷ hiểu là tốt!"

"Thật ra thì ta còn tò mò, tò mò vì sao ngoại tổ phụ không điều tra kỹ chuyện này, phải biết rằng, chuyện này cũng không phải đơn giản như vậy. Lý Hiển ở Sở gia bị đâm, đây không phải là việc nhỏ." Nghĩ kỹ lại, rất nhiều chuyện cũng làm cho Lý Mộng không hiểu. Nàng hình như một chút cũng không nhìn thấu từng người trong nhà này.

Hòa Linh tốt bụng giải thích: "Có đôi khi, biết là ai làm, càng không dễ xử lý. Biểu ca chính là dạng người này!"

Lý Mộng chợt hiểu, Sở lão tướng quân cũng sợ tra ra người không thích hợp. Nếu như vậy, sự tình sẽ không dễ xử lý! Nhưng như vậy, cũng không đại biểu rằng ông không muốn biết người đã hại Lý Hiển là ai! Nghĩ như vậy, Lý Mộng nhắc nhở: "Không nên bị ngoại tổ phụ trối lòng mình."

Hòa Linh đưa tay nhỏ bé ra, mặc cho Xảo Nguyệt chăm sóc móng tay cho nàng, nàng lại cúi thấp đầu, đáng vẻ dễ thương đơn thuần của tiểu cô nương.

"Tỷ và y sống chung lâu như vậy, còn không biết y là người như thế! Dù y có tra ra được, muội cũng có biện pháp xử lý chuyện này, tỷ cho là muội ngốc sao, không có bất kỳ hậu thủ gì liên trực tiếp ban ngày ban mặt ám sát Lý Hiển? Muội mặc dù kích động, nhưng còn chưa tới mức đó đâu. Hơn nữa, đây cũng chẳng xem là cá gì!"

Lý Mộng mỉm cười: "Muội vẫn còn ghi hận."

Hòa Linh ngẩng đầu. Nghiêm túc nói: "Không, muội không mang thù!" Dừng lại một chút, nàng thấy trong ánh mắt không tin của Lý Mộng, chậm rãi nói: "Muội không có chút nào mang thù, bình thường có thù oán, muội đều ngay mặt báo!"

Lý Mộng: "."

"Chỉ là phải đa tạ biểu tỷ đến thăm muội. Sợ là về sau tất cả mọi người không dám liên quan đến muội rồi, chắc chắn, kinh thành có ai giống như muội chứ dám cùng phủ Thừa Tướng đối đầu, thật đúng là không có!" Hòa Linh nhìn bàn tay nhỏ bé trắng xanh của mình, nói: "Ta cảm thấy gần đây khí sắc

không tốt lắm, Xâm Âm, đi chuẩn bị chút rượu hoa hồng, từ nay về sau, mỗi đêm ta đều phải uống một ly."

"Tâm tình của muội ngược lại không tệ." Lý Mộng cảm thấy mình lo lắng vô ích, cũng đã biết trước chắc chắn, hiện tại chỉ là xác định lại mà thôi.

"Mỗi lần cùng người khác gây gỗ, muội đều cảm thấy rất vui!" Hòa Linh nghiêm túc nói.

"." Tâm tình như vậy, chúng ta không hiểu!

Lý Mộng rũ mí mắt xuống, ngay sau đó nói: "Nếu như muội đã không có chuyện gì, tỷ đi trước."

Hòa Linh gật đầu: "Không tiễn!"

Lý Mộng cười lạnh: "Tóc muội còn chưa có hồng khô, đang hoàng ngời đợi đi." Toàn thân áo khoác hồng y, rộng thùng thình, nhỏ nhắn làm cho người ta thích!

Hòa Linh lắc đầu, sáng giọng: "Được, muội đang hoàng đợi, nghỉ lại xem còn có người nào ở trước mặt muội muốn tìm đường chết, muội phải cho tất cả bọn họ chút màu sắc để xem!"

Lý Mộng nhìn không được, gọi lên khoe miệng, "Tiểu yêu nữ!"

Lý Mộng rời đi, Hòa Linh không cười, ngược lại rất nghiêm túc, Xảo Âm kinh hồn bạt vía hỏi "Hình như biểu tiểu thư có vấn đề?"

Hòa Linh lắc đầu, bây giờ nàng nghĩ không phải Lý Mộng, mà là Tô thần y, người này nên xử lý như thế nào, hiện tại chỉ cần nâng và Mai Cửu qua lại, sợ là phủ Thừa Tướng bên kia phát hiện được đầu mối, không chỉ có như thế, còn có Cửu Cửu, Cửu Cửu cũng không thể lập tức cùng Mai Cửu qua lại, mà thần thể Tô thần y và Lương Tú nghiên cũng không tốt, họ đang bị trọng thương, chậm trễ cứu trị, cũng là vấn đề. Bỏ suy nghĩ vui mừng qua một bên, hiện tại nàng cần suy nghĩ, hai người kia, thật ra thì cũng là củ khoai lang hỏng tay. Nàng trắng trợn cùng phủ Thừa Tướng đối nghịch không sai, nhưng đối nghịch có thể, ương ngạnh có thể, nhưng không thể bị người nắm trong tay điểm yếu nào đó, đây là kinh nghiệm nhiều năm chiến đấu của nàng.

Hơn nữa, nàng làm sao biết, Mai Cửu không phải người qua sông rút cầu Bạch Nhãn Lang!

Xoa huyệt Thái Dương, Hòa Linh rơi vào trầm tư.

Buổi tối này, nhiều người trong nhà đều đèn đuốc sáng choang, không thể say giấc. Lại nói, Sở Hòa Linh lần này quấy rối, quả không nhỏ, mà người nàng quấy rối, chính là phủ Thừa Tướng. Tà Thừa Tướng hình như đi suốt đêm trở về, ông vạn lần không ngờ, mình chỉ rời đi hai ngày, liền xảy ra tình huống như thế. Ông trở về phủ lúc đã là nửa đêm, Tà Du Vân cũng không ngừng tìm kiếm Lương Tú Nghiên, y ngồi ở trong sảnh, chờ đợi kết quả.

Nghe nói Tà Thừa Tướng trở về, y vội vã ra chào, "Phụ thân."

Tà Thừa Tướng bước nhanh vào cửa, khoát tay chặn lại, đám quân lính lui xuống, ông khôi phục tâm tình, hỏi "Đến cùng là có chuyện gì xảy ra vậy?" Trở về trên đường, đã có người báo cáo cận kề cho ông, nhưng chỗ máu chốt, ông còn có chút nghi vấn, vì vậy vừa thấy nhi tử, vội vàng hỏi.

Tà Du Vân: "Tối hôm qua Lương Tú nghiên tìm được Tô thần y chúng ta nhốt ở địa lao, cứu ông ta ra ngoài, lúc chạy trốn bị hộ viện phát hiện, dẫn tới náo động lớn. Tà Nam tới thư viện tìm con...con ngay lập tức đem người trong phủ đi ra tìm. Lương Tú nghiên cùng Tô thần y đều bị thương nặng, vốn cho là bọn họ trốn không xa, vì vậy chặn đường tìm kiếm."

Tà Thừa Tướng nghe đến đó, tức giận vô cùng nói: "Người là heo sao! Ta bàn giao thế nào người, người ngay cả chuyện như vậy, cũng không thể xử lý, người chưa từng nghĩ, người có tư cách gì phủ kín đường! Sau đó thì sao! Nói tiếp, Sở Ngũ Tiểu Thư là chuyện gì xảy ra!"

Tà Du Vân chần chờ một cái nói: "Nàng đi ngang qua, bị Chu Vũ quan ngăn lại, lúc ấy. Lúc ấy Chu Vũ quan không cho nàng mặt mũi, vì vậy náo loạn lên. Ta hiện thân ngăn trở, Chu Vũ quan tính toán tiền trăm hậu tấu giết nàng, kết quả bị Lục Hân một mũi tên bắn chết!"

Y nhận xét cũng coi là khách quan, nhưng Tà Thừa Tướng quả nhiên là cực kỳ tức giận, ông chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Tà Du Vân, nặng nề hỏi "Cho nên nói, các người gây sự mọi người đều biết, người cũng không tìm được?"

Tà Du Vân gật đầu: "Dạ!"

"Tốt, Cẩn Chi, tốt, người thật là Hảo Nhi Tử của ta, đây chính là chuyện người xử lý cho ta, ta đã nhắc nhở người, làm việc vạn không thể quá mức lỗ mãng, ta nghĩ người thông minh, nhưng thông minh thì thông minh. Người cần bản cũng chưa có kinh nghiệm xử lý chuyện, cho nên phải thương lượng cùng Tà Nam nhiều hơn, nhưng lại tự tiện xử lý."

Tà Thừa Tướng cố gắng khôi phục tâm tình, ông cực kỳ tức giận, thường ngày nhìn đứa con trai này rất hiểu chuyện, ông không để cho những người khác ảnh hưởng đến y dù chỉ một chút nào. Kết quả dạy y thành tính tình như vậy, người như vậy sao làm được đại sự.

"Chuyện lần này, người làm sai không ít. Thứ nhất, người không nên chặn đường, chúng ta chỉ là phủ Thừa Tướng, chỉ vì một tiểu thiếp sẽ chỉ làm người khác bàn tán. Thứ hai, không nên cùng Sở Hòa Linh dây dưa, nàng chỉ là một cô nương, dây dưa với nàng, sẽ chỉ làm chúng ta mất mặt. Ba là, người không quản tốt Chu Vũ quan, hắn đã chết, cũng là đáng đời! Không thể quản thúc được cấp dưới, chỉ làm cho chúng ta tăng thêm phiền toái. Nếu như người ngay cả điều này cũng không có, như vậy ta rất hoài nghi, người có thể thừa kế Tà gia hay không."

Tạ Du Vân hiểu lần này là mình làm sai, cũng không nói gì.

Tạ Thừa Tướng ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm Tạ Du Vân, muốn nhìn về mặt của y đoán ra một chút manh mối, ông muốn biết, chuyện lần này, Tạ Du Vân thật sự không biết chuyện, hay là ở giữa giúp đỡ. Ai cũng biết, y đối với Lương Tú Nghiên là thích mà Mai Cửu thì là tình huynh đệ, đều đủ điều kiện để cho y làm vì hai người kia.

Ánh mắt dò xét của Tạ Thừa Tướng quá mức rõ ràng, Tạ Du Vân có chút tức giận, nhưng cho dù như thế, cũng cố khắc chế nói: "Dù có thể nào, con đều sẽ không làm chuyện mà người không cho phép làm ra chuyện không thích đáng." Xem như là giải thích.

Tạ Thừa Tướng hiểu có thể để cho Tạ Du Vân nói ra như vậy đã không dễ, hạ tầm mắt, thờ dài một tiếng, nói: "Ta biết ngươi thích Lương Tú Nghiên!"

Tạ Du Vân cứng cổ nói: "Cho dù thích, con cũng sẽ không muốn nàng. Thứ người khác dung qua, con sẽ không dung lại! Mặc kệ là cái gì đều như nhau!"

Nhỏ nhả công tử, gương mặt kiên quyết.

Tạ Thừa Tướng lúc này mới lộ ra một chút ý cười: "Như vậy mới tốt, con từ nhỏ đều được hưởng những thứ tốt nhất trong thiên hạ, có thể so sánh với hoàng tử, con cũng không kém chút nào. Phụ thân không để cho con nạp nàng, chính là lo lắng nàng có mưu đồ gì với con. Nữ tử hạ lưu, vì muốn lấy được thứ mình thích, có thể bỏ ra tất cả. Con xem, ta cũng chỉ dùng tiền tài, nàng liền ủy thân cho ta. Không ngại nói cho con biết, thời điểm phụ thân nạp nàng, nàng thân cũng không phải còn thanh bạch, cô nương như vậy, con cần gì, con của ta từ nhỏ chính là Thanh Nhã tuấn kiệt, không thể dính dáng với cái loại nữ tử này."

Tạ Du Vân khẽ nhấp miệng môi dưới, nói: "Con biết rồi!"

"Không, con không biết!" Tạ Thừa Tướng tiếp tục nói: "Ngoài chuyện ta lo lắng nàng, ta còn cảm thấy cô nương này xuất hiện rất quái dị, êm đẹp, thể nào kinh thành lại có nhân vật số một như vậy. Nếu như nhìn nàng không được, ta đã tự tay giết nàng. Nhưng ta lại đem nàng mang về nhà, vì cái gì, chính là vì muốn xem cô nương này đến tột cùng có ý đồ gì. Bây giờ nhìn lại, là do ta khinh địch. Nàng hẳn là có chút tài mọn! Chính nhờ như vậy đó mới là vấn đề. Cần chi, con nghĩ qua chưa? Nàng tại sao lại tiếp cận con. Mà Mai Cửu, y đang diễn nhân vật nào trong đó! Con một mực thật lòng đối đãi hảo hữu chí giao, y có thật coi con như bạn tốt hay không! Người nào cần tìm Tô thần y, ta nghĩ trong lòng con biết rõ. Lương Tú Nghiên là một cô nương võ nghệ cao cường, nàng tới Tạ phủ chúng ta, tiếp cận ta và con, cũng là vì Tô thần y. Lúc này, chúng ta còn cái gì không hiểu đây? Không phải do Mai Cửu sai sử, thì là người nào!"

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Lời nói của Tạ Thừa tướng giống như một tảng đá lớn, đè nặng trong lòng Tạ Du Vân, y hôm nay đã suy nghĩ cả một ngày, trong lòng vạn phần hoài nghi, nhưng lại không muốn thừa nhận, không muốn thừa nhận hoài nghi Mai Cửu, cho nên căn cứ vào sở thích của hắn thông thể thích người như Lương Tú Nghiên. Mà Lương Tú Nghiên hiện giờ đã tính toán thành công cứu đi Tô thần y. diendanqd.com Y suy nghĩ cả một ngày, nhưng lại không dám khẳng định, bây giờ thấy phụ thân nói như vậy, khó chịu trong lòng khiến y không thể tự chủ, y ngập ngừng hỏi một câu, "Mai Cửu tính toán con?"

Tạ Thừa Tướng nghiêm túc: "Đúng, hắn tính toán con. Hắn có thể tính kế con, có thể thấy được người này không phải thật lòng với con, giao hữu chính là loại này, nên vạn lần không thể toàn tâm toàn ý. Con thử nghĩ hành động trước đây của con, con vì muốn đưa Tô thần y cho hắn, chấp nhận cùng ta tranh chấp, nhưng trên thực tế! Trên thực tế, hắn căn bản cũng không tin tưởng con."

Tạ Du Vân sắc mặt chợt tái nhợt, sự thật như vậy khiến cho y khó chịu, nghĩ lại, y thật lòng với hảo hữu chí giao, thật không ít! Từ nhỏ cùng nhau lớn lên, ngoại trừ Mai Cửu, thì không có người khác. Trong nháy mắt, trong lòng cảm thấy thật chua xót. Thế nhưng y chưa từng nghĩ tới, rõ ràng giữ Tô thần y cũng chưa giao ra, kết quả đáp lại, chính là tính mạng của Mai Cửu.

"Con còn trẻ, từ nay về sau mọi chuyện, cứ từ từ suy ngẫm! Con trở về nghỉ ngơi một chút, những chuyện khác, ta tới xử lý." Tạ Thừa Tướng căn dặn.

Tạ Du Vân cũng không biết nghĩ cái gì, thật thà gật đầu một cái, liền rời đi. Nhìn Tạ Du Vân rời khỏi, Tạ Thừa Tướng nhất thời sắc mặt chùng xuống, băng lãnh, ông phân phó nói: "Tạ Nam."

"Có thuộc hạ."

"Đem tất cả mọi người giải tán đi, thấy người nào, giết không cần báo." Ông tàn nhẫn nói.

"Dạ!" Tạ Nam trả lời, ngay sau đó nói: "Chủ tử, Sở Hòa Linh tiểu thư nên xử trí như thế nào?"

Tạ Thừa Tướng không nhịn được đánh mặt bần: "Xử trí như thế nào! Chúng ta tại sao muốn xử trí Sở Hòa Linh khi nàng chỉ là một tiểu cô nương! Chẳng lẽ người như ta lại cùng một tiểu cô nương so đo? Người phân phó quân gia, chuẩn bị quà tặng, ngày mai đưa đến Sở phủ cho Sở tiểu thư bồi tội, lần này, là lỗi của phủ Thừa Tướng chúng ta."

Tạ Nam trở về: "Dạ!"

"Làm việc cẩn thận một chút, bao nhiêu người ngày hôm nay nhìn vào Tạ gia ta chăm chăm, chúng ta không thể để xảy ra chút chuyện không may nào. Hôm nay Sở Hòa Linh dám nói như vậy, mặc dù chỉ là một cô nương, nhưng chắc chắn là nghe lời của người khác mới dám nói như vậy. Chịu tai tiếng lớn như vậy, phủ Thừa Tướng chúng ta vạn không thể để chuyện nhỏ mà bị người khác bắt được nhược điểm. Chuyện lần này đã như vậy, nếu như để truyền đi thêm chuyện Tô thần y ở trong tay ddldq.com chúng ta, như vậy sợ là có đại họa." Tạ Thừa Tướng hết sức lo lắng chuyện này, ông tiếp tục nói: "Hơn nữa lần này Lục Hàn đột nhiên xuất hiện ở nơi này, ta cảm thấy có điều gì đó không thỏa đáng, Lục Hàn người này mặc dù trẻ tuổi, nhìn cũng kiêu căng, nhưng mà ta cũng từng tiếp xúc qua một hai lần, hẳn cực kỳ thâm trầm."

"Lục công tử hình như đối với Sở tiểu thư hết sức để ý. Người bên ngoài đều đồn đãi, Lục công tử cùng Sở Ngũ Tiểu Thư tình đầu ý hợp."

Tạ Thừa Tướng cười lạnh: "Chuyện như vậy, sau này không nên nói với ta, Lục Hàn thích một tiểu cô nương mười hai tuổi sao? Nói ra quả nhiên thật làm cho người ta cười chê. Điều này, ta tuyệt đối không tin, dù xinh đẹp như tiên nữ, cũng chẳng qua là một tiểu nữ hài nhi thôi, đây tuyệt đối không thể nào. Ta nghĩ, sợ là hẳn có ý suy nghĩ gì khác ở trong đó. Nhưng mà bọn hắn bên kia, người tạm thời không cần quan tâm, tóm lại cùng chúng ta không có quan hệ gì. Ta thật không tin, vinh hoa trường công chúa Nữ Trung Hào Kiệt như vậy, sẽ có nhi tử không ra gì như vậy, cho nên Lục Hàn người này, đáng chú ý, nhưng không thể quá mức chú ý. Nên có chừng mực, bản thân người tự biết, ngàn vạn lần không được khiến ta thất vọng."

Tạ Nam nghiêm túc trả lời dạ, cuối cùng nhịn không được nói: "Thuộc hạ cảm thấy, thiếu gia đối với Sở tiểu thư cũng có chút kì lạ."

Tạ Thừa Tướng cười lạnh: "Y cũng chỉ vì thấy người ta không thích y thôi. Con trai của ta, ta rõ ràng nhất, y bây giờ còn trẻ tuổi, rất nhiều chuyện cũng không hiểu, y thiếu niên đặc chí, khó tránh khỏi tự phụ một chút. Ban đầu Lương Tú nghiên đúng là dùng biện pháp quyến rũ nó lún sâu vào. Nếu như nói nó thật sự thích Lương Tú nghiên, thật ra thì phải nói ngược lại, nó thích chính là Lương Tú Nghiên có suy nghĩ giống nó. Người tin không, nếu như hiện tại Triệu uyển Oánh đột nhiên chết, nó chỉ nhớ tới Triệu Uyển Oánh là người tốt. Nhi tử của ta, ta hiểu nhất. Lòng của nó, không hung ác. Có thể nói là thuận theo tự nhiên." Nói đến đây, Tạ Thừa Tướng cũng không nói gì thêm, ông vỗ vỗ bả vai Tạ Nam, nói: "Tạ Nam, người so với con trai ruột của ta không khác gì, trong lòng ta, người và Cần Chi đều giống nhau, tương lai Tạ gia này, là của các người, cho nên người nhất định phải trông chừng cẩn thận. Về phần Nhị thiếu gia và Tam thiếu gia bọn chsung, không cần thiết quan tâm. Có chuyện gì, người quyết định là được."

Tạ Nam lộ vẻ xúc động: "Thuộc hạ đa tạ tướng gia tin tưởng."

"Vi kế hoạch hôm nay, nhanh chóng tìm giết Lương Tú nghiên và Tô thần y. Hai người bọn họ, nhất định phải chết. Ban đầu giữ lại Tô thần y một mạng là vì để ngừa vạn nhất, cũng không nghĩ tới, nuôi hổ gây họa rồi." Tạ Thừa Tướng suy nghĩ một chút, nói: "Phía bên Mai Cửu, chúng ta không thể ngừng lại, phải để cho hắn hoàn toàn tin tưởng Cần Chi, tương lai Mai gia sau khi hắn chết mới có thể cho chúng ta sử dụng. Chuyện này, không thể rò rỉ thông tin ra ngoài."

Tạ Nam nghiêm túc trả lời: "Dạ!"

Có lúc, con người chính là như vậy, càng lo lắng cái gì càng suy nghĩ đến cái đó. Tạ Thừa Tướng lo lắng chính là chuyện này nếu truyền ra ngoài sẽ trở ngại danh tiếng của mình, nhưng Hòa Linh cũng nghĩ làm thế nào giảm bớt áp lực cho mình, đồng thời có thể tạo thành chứng ngại cho phủ Thừa Tướng, nghĩ tới nghĩ lui lại cảm thấy, đem chuyện này truyền đi là phương pháp tốt nhất. Tạ Du Vân và Mai Cửu quan hệ rất tốt, nếu như lúc này truyền ra chuyện Tạ gia dấu riêng Tô thần y, như vậy rất thú vị. Thật ra thì Hòa Linh cũng không chắc chắn lão nhân kia chính là Tô thần y, nhưng kỳ thật cũng không có quan hệ gì. Có phải Tô thần y hay không cũng không có quan trọng, chỉ cần lời đồn truyền ra ngoài, có phải Tô thần y hay không cũng sẽ ảnh hưởng mối quan hệ của Tạ gia và Mai Cửu.

Nàng cũng không biết tính cách của Mai Cửu ra sao, nhưng nàng biết cảm giác bệnh lâu trong người như thế nào, nàng kiếp trước bị bệnh lâu như vậy, làm sao không rõ ràng, nghĩ tới đây, Hòa Linh kiều tiểu nữ nụ cười. Nàng không hiểu Mai Cửu, nhưng nàng hiểu đầu nhiều năm như vậy với Tạ Thừa Tướng, cũng biết có một loại bệnh, mỗi ngày tính toán mình có thể sống bao lâu để thấu lòng người. Chỉ là hiện tại, nàng suy nghĩ cách gì thích hợp đem mọi chuyện truyền ra! Hòa Linh rửa mặt, khuôn ddlequydon.com mặt nhỏ nhắn suy nghĩ đồ bưng lên.

Chỗ cửu cửu truyền ra dĩ nhiên là tốt nhất, nhưng cũng sợ trâu chọc thị phi, chuyện quả thật cấp bách, mặc dù cấp bách, nhưng Hòa Linh lại không muốn khiến cho cửu cửu của mình lâm vào khốn cảnh. Vì vậy không biết nên làm như thế nào cho phải. Phương pháp nàng có, nhưng lại có ít người để dùng được.

Nghĩ như vậy, Hòa Linh cảm giác mình không biết nên làm thế nào, liền không vui vẻ, nàng vỗ vỗ lên mặt nước, làm rất nhiều bọt nước văng lên, sau đó nói lầm bầm: "Phiền chết được phiền chết được!"

Xảo Âm hầu hạ bên cạnh, nhìn tiểu thư ngẩn người, cũng không biết phải làm thế nào. Nghĩ đến hai người giấu ở trong phủ của cửu lão gia, có lẽ đã khiến Hòa Linh vì vậy lo lắng, nàng khuyên nhủ: "Tiểu thư chớ nên quá mức lo lắng. Nếu như cảm thấy bọn họ phiền toái, như vậy lặng lẽ đưa đi là tốt nhất!"

Hòa Linh cổ quái nhìn Xảo Âm, Xảo Âm không hiểu nói: "Nô tỳ, nô tỳ nói sai rồi sao?"

Hòa Linh gật đầu: "Người nói sai rồi. Nếu như bọn họ thật sự phiền toái, ta sẽ không đưa bọn họ đi, mà sẽ giết bọn họ. Ta vĩnh viễn sẽ không khiến cho

mình một mối họa tìm ẩn. Chẳng qua điều ta lo lắng không phải bọn họ, bọn họ còn ở ta trong phạm vi có thể khống chế, lo lắng của ta là" Hòa Linh không tiếp tục nói hết, là bởi vì nàng đột nhiên phát hiện, mình cho dù đã sống lại, nhưng vẫn không thoát khỏi quá khứ, nghĩ đến chỗ này, nàng nhin cười không được, nàng vẫn như cũ ghét phủ Thừa Tướng, một mực muốn đối nghịch cùng phủ Thừa Tướng, đời trước là vì giữ phủ tướng quân, đời này là vì cái gì đây?

Hòa Linh không nhin được cười, nàng cảm thấy, hành động của mình quá mức điên rồ rồi, quả nhiên chuyện của kiếp trước ảnh hưởng đến kiếp này. Chính vì vậy trong nháy mắt, Hòa Linh liền bình tĩnh trở lại. Nàng tại sao phải vì chút chuyện này mà khổ sở gấp gáp! Thiên thời địa lợi nhân hòa rồi, liền đáp trả bọn họ một cái, không có thiên thời địa lợi nhân hòa, thì nhẫn nhịn đợi. Tội gì vì đối phó người khác, mà lại khiến mình không vui, cũng không cần khách sáo. Sinh mạng quyết định ở chỗ vận động, không vận động, làm thế nào thay đổi chính mình được!

"Ngày mai cửu lão gia có thể sẽ tới, ngoài ra, phủ Thừa Tướng đại cũng có thể sẽ mang lễ vật tới đây. Mặc kệ đưa cái gì, đừng đem về phòng, trực tiếp sai người mang đến chỗ lão phu nhân, nhớ rõ, không cần qua tay người của chúng ta." Hòa Linh căn dặn.

Xảo Âm trả lời vâng rồi hỏi lần nữa: "Tiểu thư, sẽ có phiền toái gì sao?"

Hòa Linh cười như không cười nâng khuôn mặt mềm mại nhỏ nhắn, nằm dọc theo thùng nước tắm: "Ta còn sợ bọn họ không tìm đến điều tra chút đây nữa ấy! Nếu như tìm đến điều tra, vậy thì càng tốt. Ta thích nhất là đánh nhau! Vua cũng thua thằng liều, đây chính là cái chân lý vĩnh cửu bất biến!"

Xảo Âm: "."

Túc thành Hầu phủ.

Cao Chí đầy hứng thú vọt vào phòng, thấy Lục Hàn đang viết chữ, gió nhẹ xuyên thấu qua cửa sổ rộng mở thổi tới bên trong gian phòng, bên cửa sổ cái chuông gió phát ra tiếng chuông reo tiếng vang.

Cao Chí liếc nhìn chuông gió, bất đắc dĩ nói: "Biểu ca huynh cũng thích loại đồ của con gái này sao. Đệ thật sự nhận không ra huynh, cũng không phải là tiểu cô nương, dùng những thứ đồ ẻo lả này, người ta sẽ nghĩ sao về huynh...huynh sao không biết quý trọng danh dự của mình gì hết vậy!"

Lục Hàn dừng lại, nhìn về cửa sổ bên cạnh, nơi đó vốn là không có treo vật gì, hiện tại treo một cái chuông gió tinh xảo. Y vốn là người thích yên tĩnh, nhưng nghe âm thanh chuông gió, lại không có chút buồn phiền, càng cảm thấy êm tai.

"Đệ có chuyện gì sao?" Lạnh lùng mà. Không chút tình cảm nào.

Nhắc tới điều này, Cao Chí quên luôn chuyện chuông gió, lập tức liền kích động: "Ày da, nghe nói các người hôm nay song kiếm hợp nhất đối phó phủ Thừa Tướng phải không? Trời ơi, ai nói nữ nhi không bằng nam nhi chứ. Huynh nói thử xem tiểu yêu nữ Sở cùng linh sao mà ai cũng dám đắc tội vậy! Huynh không biết đâu, đệ đang uống rượu ở tửu lâu, nghe bên ngoài mọi người nghị luận âm ỉ, cố gắng lắng nghe, huynh cũng tham gia vào? Ai da mà ời, anh hùng cứu mỹ nhân! Huynh được đấy!"

Lục Hàn vuốt vuốt lỗ tai, có chút khó chịu với sự ồn ào của Cao Chí, cũng là nói chuyện, nhưng Chuông nhỏ giọng trong suốt để nghe, mà Cao Chí Tân. Quả thực là chịu không được.

Nghĩ như vậy, Lục Hàn có chút khó chịu: "Ta cũng chỉ làm chuyện mình nên làm thôi! Và lại, người ta chưa chắc cảm tạ ta."

Lục Hàn bây giờ nghĩ lại, càng cảm thấy mọi chuyện lúc đó không đúng, theo lý thuyết, Sở Hòa Linh cũng sẽ không lấy mạng mình ra nói giỡn. Nghĩ như vậy, y cảm thấy, mình có lẽ đã xen vào chuyện của người khác rồi, chẳng qua rảnh rồi, thật ra quan nhiều bao nhiêu cũng thấy nhiều. Hai chữ có thể hình dung: sáng khoái!

Cao Chí Tân dánh về "Huynh hiểu ta hiểu mọi người đều hiểu" nét mặt nói: "Ai nha, huynh không cần giải thích, huynh cũng rất có tâm cơ. Chẳng qua đệ không hiểu, sao huynh không đưa nàng về nhà vậy, nàng gây họa, sẽ không dám về nhà đâu, nếu như huynh xuất hiện, Sở lão tướng quân tất nhiên sẽ không phạt nàng. Thiệt là, vậy mà cũng không biết làm, đã giúp thì phải giúp tới cùng! Đến lúc đó nàng cảm tạ huynh, qua hai năm là có thể lấy thân báo đáp."

Đúng là một cái chày gỗ! Cao Chí Tân oán thầm!

Lục Hàn lạnh nhạt: "Ta ngược lại cảm thấy, nếu như chút chuyện nhỏ này cũng xử lý không tốt, thì nàng không phải là Sở Hòa Linh có thể khiến cho ta trúng chiêu rồi." Dừng lại một chút, Lục Hàn nhìn lên nhìn xuống đánh giá Cao Chí Tân: "Nếu như nàng giống đệ ngu ngốc vậy, đoán chừng đã sớm tự tìm chết cho mình, làm như vậy, còn sống xuôi gió xuôi nước, ta không tin nàng sẽ không có hậu thủ. Ngược lại là đệ!"

Cao Chí Tân còn chưa có tiêu hóa lời này, y nhìn Lục Hàn, hỏi "Đệ...đệ làm sao?"

Mỗi lần biểu ca lạnh lùng cười như không cười nhìn y như vậy, y cảm giác mình như mồi mếu lên, cảm giác có gì đó không đúng!

Nghĩ như vậy, Cao Chí Tân rút cổ một cái: "Biểu ca, đệ không có phạm sai lầm gì chứ?"

Lục Hàn nhếch môi, môi của y cực mỏng, đều nói nam nhân môi mỏng là bạc tình, Cao Chí Tân cũng không phải hoàn toàn đồng ý, nhưng lại cảm thấy, cũng là có mấy phần đúng. Biểu ca từng trị y, không có chút nào lưu tình.

Quả nhiên, Lục Hàn cười đủ rồi, sắc mặt lạnh xuống, "Vậy đệ nói cho ta nghe, tại sao đệ đi tửu lâu!"

Cao Chí Tân lập tức ngậy dại, y xoa tay, "Cái đó, biểu ca, cái đó, cái đó." Làm thế nào giải thích, Cao Chí Tân, người mau nghĩ, mau nghĩ lý do gì viện cớ!

Lục Hàn thông thả ung dung: "Ta nhớ từng đã nói với đệ, không yêu cầu đệ vì thành Vinh An làm đại sự gì, phải thập toàn thập mỹ, cũng không cần đệ tài hoa hơn người cớ. Nhưng có mấy điều, là vạn không thể làm. Thứ nhất đánh bạc, thứ hai chơi gái. Đây đều là tuyệt đối không thể dính! Đệ thử nghĩ, nếu như cha mẹ đệ biết, sẽ như thế nào!"

Cao Chí Tân vội vàng kêu cha gọi mẹ: "Biểu ca, huynh là thân ca ca của đệ, huynh không thể hại đệ được, đệ sai rồi được không? Đệ đây cũng là vì nhìn cô nương đẹp mắt. Đệ là bị quỷ mê tâm hồn! Đệ sẽ không đi nữa! Rủi rít, huynh nói chính huynh không dính, huynh còn không cho đệ dính vào." Nhìn sắc mặt Lục Hàn khó coi, y vội vã: "Đệ thề, không bao giờ đi nữa, không bao giờ đi nữa được không?"

"Bản thân mình cho là chiếm tiện nghi của người ta, nhưng mà ở trong lòng người ta, đệ chẳng qua cũng là một công cụ kiếm tiền, một đồ vật thôi. Không coi là cái gì, tự cho là tài trí hơn người, vậy thì đệ và nữ tử lầu xanh, người nào lại chiếm tiện nghi nhiều hơn!" Lục Hàn hòa hoãn một chút sắc mặt, nhưng lời nói như đập mạnh vào ngực Cao Chí Tân. Lục Hàn cũng không dừng lại, tiếp tục nói: "Lại nói, đệ đùa bốn người ta đồng thời, người ta cũng đùa bốn đệ còn nhiều hơn! Như vậy nói, đệ so với nam tử Nam Phong quán, hơn cái gì. Sợ là không bằng! Tối thiểu, người ta kiếm được bạc, đệ chính là đi tốn tiền."

"Đệ đệ đệ." Chẳng biết tại sao, vừa bị Lục Hàn nói như thế, Cao Chí Tân cảm giác mình thật là quá thảm! Thật ra là y bị người nhà giáo huấn y!

"Đệ sai rồi!"

Lục Hàn mỉm cười: "Biết sai là tốt rồi, nếu như để cho ta biết được, tất nhiên phải nói cho cô và dượng. Lần này."

"Lần này tạm tha cho đệ sao?" Cao Chí mong đợi.

Lục Hàn quan sát Cao Chí Tân: "Lần này. Liền phạt đệ dọn sạch nhà xí!"

Cao Chí há hốc miệng "Biểu ca." Về mặt đưa đám.

"Đi ra ngoài đi!"

"Biểu ca."

"Đi ra ngoài!"

Cao Chí Tân bị đuổi đi, cúi đầu, lập tức sinh chút buồn. Biểu ca nhà y, làm sao lại không có tình huynh đệ như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Ở trong lòng Xảo Âm và Xảo Nguyệt, tiểu thư nhà bọn họ bình thường không có gì đặc biệt, nhưng khi làm điều khiến người khác kinh ngạc. Vốn dĩ không thông minh cũng không được, nhưng cái gì cũng giấu ở trong lòng không chịu nói, nhưng nếu không nói, bây giờ nhìn thấy tiểu thư bọn họ bị người ta hại, rốt cuộc cũng hiểu, không thể nhẫn nhịn được, chỉ có phản kích, mới có kết quả. diendanlequydon.com Cũng chính như vậy, bọn họ mới phát

hiện, tiểu thư chính là một vị thần cơ diệu toán. Liệu sự như thần! Lúc quản gia của Phủ Thừa Tướng tới cửa, bọn họ đang thính an lão phu nhân trong phòng, Hòa Linh nghe nói phủ Thừa Tướng mang quà tặng tới đây để an ủi nàng, cũng không nghĩ gì. Mà lúc này, hai nha đầu càng cảm thấy, tiểu thư bọn họ quả thật quá thông minh.

Hòa Linh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn cười híp mắt nói: "Nếu phủ Thừa Tướng tặng quà, dĩ nhiên là phải để lại cho tổ mẫu, cháu chỉ là một tiểu cô nương, không cần đại lễ của phủ Thừa Tướng bọn họ." Hòa Linh lắc lắc khăn, tiếp tục nói: "Hơn nữa người ta tuy ngoài mặt nói là cho cháu để an ủi, nhưng cũng là xem mặt mũi phủ tướng quân, nếu như không phải vậy, làm sao sẽ quan tâm một tiểu cô nương như cháu là ai! Sợ là trực tiếp tìm người giết chết cháu rồi."

Lời nói này. Nghe có vẻ. Nhưng nói tóm lại, khiến cho lão phu nhân hài lòng, bà cười dè dặt từ chối nói: "Nếu là cho cháu, cháu liền giữ đi!"

Hòa Linh lắc đầu, rừ mí mắt xuống, nghiêm túc: "Cháu vạn lần không dám lấy. Phủ Thừa Tướng thật ra muốn đưa cũng là cho tổ phụ tổ mẫu. Làm sao là cho cháu...cháu còn chưa có thể diện lớn như vậy."

Lão phu nhân thấy nàng hết sức nghiêm túc từ chối, cũng không nhiều lời, chỉ phân phó ma ma bên cạnh: "Kiểm lại một chút, như thế nào rồi bẩm báo cho ta."

Ma ma lên tiếng đi xuống, có cái nhạc đệm nhỏ này, lão phu nhân nhìn nét mặt Hòa Linh cũng tốt hơn mấy phần, nàng khẽ hé miệng, nói: "Cháu cũng coi như hiểu chuyện. Không qua lại cũng không thể ra ngoài làm loạn, cũng muốn lo lắng một chút chuyện ở trong nhà. Nếu đem phủ tướng quân đặt ở trên lửa, thật không phải hành động sáng suốt."

Mặc dù chuyện như vậy coi như cho qua, nhưng lão phu nhân nghĩ đến lời dặn của lão tướng quân, vẫn phải trách phạt Hòa Linh một chút. Hòa Linh cũng không trả lời, chẳng nói đúng sai nhủ mảy.

Sở thị thấy, khích bác nói: "Mẫu thân, người xem nàng ấy, con thấy, Tam tẩu cũng quá nuông chiều con bé. Từ trước tới nay, nàng thật đúng là muốn lên tới trời, tuy con ở nhà không lâu lắm, nhưng cũng nghe nói nàng đã làm không ít chuyện, thật là quá lắm. Vốn con cứ nghĩ Lý Mộng nhà mình cũng coi như là cô nương cứng đầu, nhưng bây giờ nhìn thấy nàng, thật đúng là không phải vậy! Ha ha ha ha ha!"

Bị nói như vậy, Hòa Linh thế nhưng cũng không có phản bác, Sở thị nhìn nàng không có cãi lại, trong lòng cũng hài lòng không ít, nhưng mà vẫn nói: "Con nghe chưa! Trưởng bối dạy bảo con, sao có thể không nói!"

Hòa Linh ngẩng đầu, cười như không cười nhìn Sở thị. Sở thị chột dạ, nhưng cho dù như thế, vẫn ưỡn ngực, Hòa Linh dao động chân, phát ra tiếng vang chuông reo, nàng chậm rãi hỏi "Cô còn ở đến khi nào ạ?"

Phốc! Nhị phu nhân không thể không chế được, bật cười.

Sở thị không vui, mặt đỏ lên nói: "Ta ở nhà chính mình, thích ở đến khi nào thì ở, người chỉ là tiểu bối, có quyền gì quản. Mẫu thân người xem, ở đâu lại như vậy! Mấy đứa bây giờ! Thật không có giáo dưỡng!"

Cuối cùng diễn xong giả khóc vật vã.

Lão phu nhân đau lòng khuê nữ, rồi hướng Hòa Linh không vui, mặt lạnh nói: "Nói xin lỗi cô của con đi."

Hòa Linh nghiêng đầu, không hiểu nói: "Cháu chỉ hỏi cô ở đến bao lâu, không biết cô sao lại phải cho cháu cái tội lớn như vậy. Tổ mẫu, người cũng nghe, cháu vốn cũng không có nói gì! Chuyện nói xin lỗi này, cháu nhất định sẽ không làm. Nếu không, chúng ta tới tìm tổ phụ phân xử thử, xem một chút cái nhà này, rốt cuộc là ai làm chủ. Hơn nữa, chưa từng nghe nói qua nhà ai cô nương gả đi còn nói nhà mẹ là nhà bản thân! Dem Lý gia kia để nhìn sao!"

Sở thị bị giễu cợt sắc mặt lúc trắng lúc xanh. Lão phu nhân nghĩ đến lời dặn dò của trượng phu mình trước đó, cũng không dám đem chuyện làm lớn, chuyện trong nhà, nếu như làm ồn ào đến thông gia, giống như bà là người vô năng. Mà ddlequydon.com nếu như tùy tiện làm theo gia pháp, cũng không ổn. Dù sao, lão tướng quân đã nói, không nên trêu chọc Hòa Linh của Tam Phòng, mặc dù chẳng biết tại sao, nhưng lão phu nhân vẫn nhớ.

Nhưng ngay cả như vậy, bà cũng không chịu thua trận, lạnh lùng nói: "Cái nha đầu này, còn ngụy biện. Lời nói của trưởng bối, cháu không nghe sao, ta vừa thấy cháu tốt một chút, cháu liền để cho ta thất vọng." Nói xong, liếc Tam phu nhân một cái, "Người trở về quản lý nàng cho tốt! Một khuê nữ cũng dạy bảo không được, người còn có thể làm cái gì! Quả nhiên là nữ nhi Thương Hộ, không hiểu chuyện!"

Tam phu nhân bị quở trách nước mắt ngân ngấn trong hốc mắt, muốn rơi không được hết sức uất ức. Hòa Linh nhìn thấy, cũng không nói gì. Sở thị nhìn tình hình này, càng cảm thấy hài lòng, nàng đang muốn nói gì, liền nhìn thấy Hòa Linh nhìn nàng cười, nụ cười này, quả nhiên là làm cho người ta cảm thấy âm sâu. Chẳng biết tại sao, Sở thị cũng không muốn tiếp tục nói nữa. Trước đây bà từng nghĩ, Hòa Linh vẫn không nói toạc chuyện Lý Hiến, có lẽ vì cũng là hi vọng gia hòa vạn sự hưng. Hơn nữa, nghĩ đến cũng không có chứng cứ gì. Chính vì vậy, hôm nay bà mới thử dò xét, nhìn có vẻ, là mình suy nghĩ nhiều. Nhưng nụ cười của Hòa Linh bây giờ thật ra khiến bà lại có chút không chắc chắn lắm.

"Được rồi được rồi, các người tất cả giải tán đi. Thiệt là, mỗi người đều khiến ta đau đầu. Vốn hi vọng các người tới đây nói chuyện với ta một chút, nhưng các người từ để cho ta tức giận đều là đám người không biết tính tâm." Nhìn lướt qua mấy cô nương, mọi người đều cúi đầu, chỉ sợ dính líu đến mình, chỉ có Hòa Linh mang theo khuôn mặt tươi cười, hình như tâm tình có vẻ không tệ, cũng không vì bị trách cứ mà khổ sở, trong lòng bà cảm thấy không thoải mái, khoát tay, "Đi xuống đi!"

Vừa đúng lúc này, ma ma trở về, biết đã kiểm kê xong, lão phu nhân không muốn để cho bọn họ ở lại biết nhiều hơn, nên không có lưu lại người nào. Mọi người nói đầu đi ra, đều rời khỏi viện của lão phu nhân, như thường ngày, lần lượt từ đại phòng, nhị phòng rồi Tam Phòng Tứ Phòng, như vậy theo

thứ tự đi ra ngoài, nhưng kể từ Hòa Linh tới rồi, trước sau như một đều ngồi ở xa nhất, vì vậy nhanh chóng đã đi ra ngoài hết, cũng không để ý người khác suy nghĩ gì. Nàng ra trước viện lão phu nhân, đứng ở trên bậc thang ngoài đình viện, hôm nay trời đã nóng, Hòa Linh không mặc áo choàng, nhưng vẫn là một thân Hồng Y đỏ như lửa, giống như một đoàn lửa chói mắt.

Mọi người nhìn nàng đứng bất động ở đó, có chút không hiểu. Hòa Linh đợi Lan thị đi tới bên cạnh nàng, cùng Lan thị đồng hành. Lan thị bị uất ức, không thèm quan tâm tới Hòa Linh. Theo sát là Sở thị thấy thế cười hả hê. Hòa Linh dừng bước, Sở thị đang cười đắc ý, bất ngờ giẫm hụt một cái đứng không vững, trực tiếp ngã trên bậc thang. Bậc thang cũng không cao, bất quá năm bậc mà thôi, nhưng Sở thị bất ngờ ngã như vậy, lại vừa đứng mặt chạm đất, nàng thê lương kêu lên một tiếng. Ai cũng không thấy được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Sở thị liền nằm dưới đất!

"Sở Hòa Linh!" Sở thị kêu thảm thiết.

Hòa Linh chậm rãi đi xuống bậc thang, cũng không ngồi xổm xuống, chỉ đứng trên cao nhìn xuống Sở thị: "Cô cô không phải là muốn vu oan cho cháu tội gì đấy chứ?" Nàng cười híp mắt: "Người đem nhi tử bị thương và người vu oan lên trên người cháu cũng tốt. Cháu không ngại! Dù sao, cũng có lý do cho chuyện sắp phải xảy ra!"

Sở thị được đỡ dậy, mặt đầy máu, răng cũng mất một cái, nhìn chỗ bị giẫm hụt, thật đúng là thảm! Không có trọng thương, nhưng mặt mũi không còn ra dáng gì cả!

Mọi người đều bị tình hình trước mặt làm chấn động, không biết nên phản ứng thế nào, ngược lại đại phu nhân, phản ứng kịp: "Mau đỡ cô nãi nãi trở về phòng, kêu đại phu, nhanh, nhanh lên!"

Hòa Linh vô tội nói: "Không bằng cháu đỡ cô trở về phòng vậy?" Hòa Linh đi tới bên cạnh Sở thị, Sở thị sợ hãi kêu: "Người tiểu yêu nữ, người đừng đụng vào ta. Chính là người cố ý đẩy ta ra, là người làm! Người bây giờ ở đây còn giả vờ làm người tốt!"

Hòa Linh nghiêng đầu, cười yếu ớt: "Người. . . . Có chứng cứ sao? Người nào nhìn thấy sao? Cháu nói không có! Nhất định không có!" Hòa Linh đột nhiên giọng tàn nhẫn, cũng không để ý chung quanh rất nhiều người, nàng âm trầm cười: "Từ nay về sau, nói chuyện với cháu nên thận trọng chút, nếu không nói đúng sự thật, chắc chắn gặp xui xẻo lớn rồi."

Nói xong, Hòa Linh vỗ vỗ mặt Sở thị đang tràn đầy máu, đồng tình nói: "Chắc chắn, cô, khuôn mặt này, sợ là bị hủy rồi!"

Nói xong cười khanh khách, vịn cánh tay Lan thị bên cạnh: "Mẫu thân, người nhìn cô xem, thật không cẩn thận. Con nói với người, nên thận trọng từ lời nói đến việc làm, nếu không, sợ ý một chút, không có người trị mình thì có trời trị. Đi thôi, chúng ta trở về phòng."

Hòa Linh mặc kệ những người khác, chỉ còn lại một đám người, kéo Lan thị, tiêu sái rời khỏi.

Đi được một quãng xa, nàng nghe được sau lưng Lan thị kêu thảm thiết, không thèm quan tâm cười.

Lan thị cũng bị chuyện vừa xảy ra hù sợ, bà run rẩy hỏi "Hòa, Hòa Linh, là con làm?"

Hòa Linh giống như tiểu thiên thần gật đầu thừa nhận: "Đúng vậy! Con làm vậy không tốt sao?" Gương mặt "Cầu xin khen ngợi".

Lan thị dừng bước, ngây người, bà trong lúc bất chợt đã cảm thấy cả người rét run, Trời ban ngày rong xanh, cả người rét run hết lên.

"Con...con không sợ tổ phụ và tổ mẫu trách tội con sao? Con điên rồi phải không, lại dám làm như vậy, con." lời nói Lan thị không mạch lạc, bà không biết nói thế nào mới phải.

Hòa Linh vỗ vỗ tay Lan thị: "Mẫu thân sợ cái gì chứ? Có cái gì đáng sợ đâu! Bà ấy không phải thích căn vặn sao? Con chỉ là để cho bà ấy biết một chút, nói lung tung là có nguy hiểm! Làm người, không nên quá nhiều chuyện. Con cho bà ấy một bài học như vậy, cũng là đủ cho bà ấy mặt mũi. Con còn có hậu chiêu!"

Lan thị bối rối, ngay sau đó cả lẫn hỏi "Con...con còn tính làm cái gì? Ta nói Hòa Linh con! Con cũng chớ có làm loạn! Cho nàng ấy chút bài học là tốt. Con cũng đừng gây sóng gió, tổ phụ con ông ấy sẽ không bỏ qua cho con, con vạn không thể lấy mạng của mình ra nói giỡn."

Hòa Linh nhìn chằm chằm Lan thị, muốn từ trong mắt bà nhìn xem là thật lòng hay không, nhưng khi nhìn, quả thật không giống giả vờ. Thật ra chỉ là tượng tượng, đúng vậy, hiện tại nàng chưa phải là trở ngại của nhi tử bà, bà đương nhiên chưa chán ghét nàng, càng không cần thiết giết nàng. Có lúc mỗi một chuyện đều là đến một lúc nào đó mới có kết quả như vậy. Những chuyện này nếu không xảy ra, cái kết quả này tự nhiên sẽ không tồn tại.

Hòa Linh ổn định một chút tâm tình, nói: "Mẫu thân hồ đồ!"

Lan thị không hiểu, "Vì sao con lại nói thế."

Hòa Linh nghiêm túc: "Phụ thân là người hiền lành, ngài vừa mềm yếu, nếu như phòng chúng ta không có một người nào lợi hại, dám tranh dành, sợ là bọn họ đều cho rằng chúng ta dễ khi dễ. Tương lai bọn họ sẽ càng không xem ba chúng ta để ở trong lòng, cũng không đem đệ đệ để ở trong lòng, nghĩ một chút, đệ đệ không phải là tôn tử, cũng không phải là trưởng tôn, điểm này rất thua thiệt! Nếu như con dám tranh giành, bọn họ có lẽ cũng sẽ không bỏ rơi ba chúng ta, hơn nữa thời khắc mấu chốt, con cũng có thể không để ý danh tiếng chơi xỏ để cho bọn họ không dám bạc đãi đệ đệ, cho nên, chúng ta phải tranh thủ. Người dùng nghĩ người có tiền, thì có thể không tính toán với bọn họ, không so đo, thì bọn họ đã nghĩ là chuyện phải làm rồi. Đến lúc đó, ai còn nhớ đệ đệ đây!"

Đánh rắn phải đánh giáp đầu, Hòa Linh nói đề đối phó Lan thị, căn bản cũng không cần phí đầu óc, ứng phó bà quá dư dả.

Như vậy vừa nói, Lan thị liền vội vàng gạt đầu, cảm giác Hòa Linh nói có đạo lý.

"Đúng, con nói đúng, là đạo lý này." Lan thị kéo Hòa Linh không buông tay, "Chỉ là thanh danh của con."

Hòa Linh lắc đầu: "Không là cái gì cả!"

Tốt hay không tốt, thì sao chứ! Minh vui vẻ là tốt rồi!

Lan thị lòng tràn đầy vui mừng: "Vậy thì con nghĩ cho chu đáo, phải thật cẩn thận! Có điều tở phụ con sẽ không giận chó đnahs mèo đấy chứ?" Lan thị vui mừng chuyện Hòa Linh vì Trí Ninh suy nghĩ, trong lòng lại có chút lo lắng.

Hòa Linh thuận theo lòng của bà, "Mẫu thân yên tâm đi, con ứng phó được, bọn họ không có chứng cứ, con có thể nhất quyết không nhận. Hơn nữa, con đã nói rồi, con còn có hậu chiêu, hiện tại con chỉ sợ tở phụ không tìm đến con! Tìm đến con mới có thú vị!"

Hòa Linh vẽ ngây thơ đáng yêu, đáng vẻ hoàn toàn không bị quấy nhiễu, Lan thị cũng yên tâm, dù sao, đắc tội Tạ Thừa Tướng chuyện lớn như vậy, nàng đều có thể bình yên trở về, chuyện khác càng không đáng lo rồi. Nghĩ như vậy, Lan thị vui vẻ, "Xem cô của con tẻ chồng vó, lòng ta thật hả hê! Ai bảo nàng khi dễ ta nên bị trời hại. Đáng đời!"

Hòa Linh cười híp mắt: "Thật ra thì, mấy ngày nữa còn có chuyện lớn ! Mẫu thân chờ xem kịch vui đi!" Hòa Linh hơi tiết lộ từng cái.

Lan thị tò mò: "Con lại tính toán làm cái gì, con nói cho mẫu thân nghe, không nên giấu mẫu thân."

Hòa Linh lắc đầu, cũng không chịu nói, Phải bí mật mới thú vị.

"Mẫu thân vẫn là không nên hỏi, nếu không một khi tiết lộ, chuyện có thể sẽ không thành. Nhiều nhất không quá nửa tháng, ngàười sẽ được xem thôi!" Hòa Linh đến gần lỗ tai Lan thị, nhỏ giọng nói.

Lan thị hỏi "Thật không thể nói sao?"

Hòa Linh gạt đầu: "Người cứ chờ mà xem!"

Lừa Lan thị đi khỏi, Hòa Linh trở về phòng, Xảo Âm không hiểu đồng thời lo lắng trùng trùng: "Tiểu thư vì sao phải nói với phu nhân như vậy! Chuyện như vậy, không phải nên gạt bà ấy sao? Hơn nữa, chuyện hôm nay, nô tỳ luôn có chút không yên lòng."

Hòa Linh vẫy vẫy tay, tầm tắc nói: "Nếu như chuyện gì cũng sợ tay sợ chân, làm như vậy sẽ không còn gì thú vị. Cô là loại tiểu nhân, không cho bà chút màu sắc xem một chút, bà cũng không biết Mã vương gia có con mắt thứ ba, tối thiểu, bà ấy nhận ra kịp sau sẽ biết sợ. Biết người nào có thể đắc tội, người nào không thể! Muốn tìm đường chết, ta trước tới nay luôn là người theo cùng. Về phần mẫu thân ta, nàng nghĩ trong lòng cô ngã là do xui xẻo, cũng có thể vui mừng thật lâu, tối thiểu, sẽ không tới phiên ta, như vậy thì tốt!"

Xảo Âm: "Nếu như lão tướng quân."

Hòa Linh cười lạnh: "Ông ấy không tìm ta thì tốt, nếu như tìm ta, ta tự nhiên có thể ứng đối. Chỉ là, có vài người cần gặp xui xẻo lớn!"

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Hòa Linh xếp chân ngồi ở bên giường, đang cầm chén nhỏ ăn cháo Bách Hợp, tâm tình có vẻ tốt. "Khởi bẩm tiểu thư, cữu lão gia đã tới." Đúng như tiểu thư dự đoán, cữu lão gia quả nhiên đã tới. Xảo Âm Xảo Nguyệt bây giờ cũng đã không còn xem chuyện này là lạ gì nữa. Tiểu thư liệu sự như thần, căn bản không cần nhiều lời.

Hòa Linh ra ngoài khá bất tiện, nhưng Lan Đại Phú thì có thể , hơn nữa ông tới cũng không có vẻ đột ngột, ai bảo lần trước Hòa Linh tới chỗ của ông làm gì, quan tâm ngoại sinh nữ của mình, cũng là chuyện bình thường. Lan thị cũng không hiểu, ca ca của mình tại sao đột nhiên lại đối với Hòa Linh tốt vậy, tuy cũng có tiếp xúc, nhưng cũng không nhiều. Hiện tại quan hệ có vẻ rất tốt, làm cho người ta hết sức tò mò. Có điều Lan thị cũng suy nghĩ, có lẽ bởi vì biểu hiện của Lục Hàn đối với Hòa Linh hôm mừng thọ lão tướng quân chẳng? Mặc dù Hòa Linh nói hai người không có quan hệ gì, nhưng mọi

người không nghĩ như vậy, nếu như thật không có quan hệ thì sẽ không như vậy. Y sao lại muốn tặng một món quà như vậy. Món quà này thật ra cũng không to tát gì, nhưng lại chính bởi vì là Lục Hàn đưa, làm cho người ta không thể không nghĩ ngợi.

Rất lâu như vậy, có một số việc, mọi người sẽ tự động suy đoán tưởng tượng, cũng sẽ không lo lắng nhiều. Lan Đại Phú ngây thơ bước vào cửa, thói quen của ông vốn như thế này, khiến người ta cảm thấy hết sức hiền lành, nhưng làm nghề buôn bán, lại là người hết sức thông minh. Lan thị cùng với ca ca mình tới nơi, vừa vào cửa đã nói: "Linh tỷ nhi, cứu cứu con tới thăm con đây."

Hòa Linh tâm trạng đang vui vẻ ăn mấy thứ linh tinh, nghe nói Lan Đại Phú đã tới, đem chén nhỏ để xuống, dè dặt cười xấu hổ: "Hòa Linh bái kiến cứu cứu."

Dáng vẻ hết sức có quy tắc lại hết sức khéo léo. Lan Đại Phú hiểu quá rõ tính tình ngoại sinh nữ mình là cái gì, ngàn lần sẽ không giống người khác, nhìn thấy nàng khéo léo hiểu chuyện, điều này là không thể nào. Nàng khéo léo, đều là cho mọi người xem, hoặc là theo tâm trạng của nàng thôi. Cũng không thể nói là theo tâm trạng được, vấn đề cũng không phải làm loạn, làm như vậy bản thân mình chỉ có chết.

"Lão tướng gia nhà cháu không có phạt cháu chứ?" Lan Đại Phú hết sức ân cần. Thật ra thì sâu trong nội tâm của ông tin tưởng, Hòa Linh nhất định sẽ không bị phạt, có điều mặc dù nội tâm nghĩ như vậy, bên ngoài mặt vẫn phải hỏi thăm.

Hòa Linh đùa giỡn khuôn mặt giả vờ đau khổ, oán trách nói: "Có, tổ phụ tức giận. Ông đập cái bàn, cháu rất sợ."

Lan Đại Phú: "."

Lan thị: "."

"Cháu sợ phát khóc !" Hòa Linh mím miệng nhỏ, bộ dạng tội nghiệp, "Tổ phụ và tổ mẫu đều khiển trách cháu. Cháu thật sự là quá thảm, cháu."

Hòa Linh diễn kịch rất giỏi, Lan Đại Phú xót xa: "Ai ui, ta thật thương chất nữ, thật là một cô nương đáng thương, không có chuyện gì, chờ cứu cứu dẫn con đi ra ngoài. Muội muội này, muội cũng đừng ngăn, ta đi ra ngoài mua cho chất nữ của ta chút quà. Cho ngoại sinh nữ của ta khỏi áp lực!" Đây diễn hơi quá!

Lan thị nhìn hai người, khoát tay: "Đi đi đi đi." Nàng cũng cũng không ngăn. Lan thị cảm thấy, có thể lấy chút gì đó từ trong tay Lan Đại Phú, tóm lại thì tốt.

Lan Đại Phú nói: "Đúng rồi, ta lần này ra ngoài còn mang theo mấy viên trân châu chuẩn bị để tặng lễ, cháu cùng ta trở về chọn thử. Xem một chút cái nào thích hợp với cháu. Cứu cứu cho con một cái." Thật là người cậu tốt, Lan thị mắt tròn trắng oán giận nói: "Huynh đối với thân muội muội cũng không tốt như vậy."

Lan Đại Phú nói như chuyện đương nhiên, "Ta tự nhiên không cần đối với muội tốt, muội thiếu cái gì chứ, tự mình đặt mua, tiền bạc của muội cũng không ít. Ngoại sinh nữ của ta chỉ là một tiểu cô nương, đương nhiên không có đồ gì. Hơn nữa, người già nói rất hay, ngoại sinh giống cứu, Linh tỷ nhi giống ta, ta đương nhiên đối với nàng tốt." Nói đường hoàng, tầm mắt của mọi người nhìn ông phúc hậu bụng bự cùng Hòa Linh thân hình mảnh khảnh bước đi, không lên tiếng.

"Dáng dấp ngoại sinh nữ giống ta nhất." Lan Đại Phú trịnh trọng nói.

Hòa Linh từ chối cho ý kiến, ngược lại Lan thị bắt đầu dĩ liễm mất, nếu như khuê nữ nhà nàng giống ca ca của nàng như vậy, đó thật đúng là đại bi kịch!

"Được rồi, đi đi!" Lan thị nói, nói xong, lại chần chờ một chút, nàng đột nhiên nghĩ đến, Hòa Linh một ngày trước mới ra cửa gây họa, nghĩ đến chuyện này, lại có chút lo lắng, dặn dò: "Hòa Linh con phải bảo đảm với ta, đi ra ngoài không được gây họa! Cũng không được làm cho ta nhiều phenkinh hôn bặt vía như vậy. Con là muốn hù chết người làm mẹ như ta sao."

Lan Đại Phú vỗ ngực bảo đảm: "Muội đã giao cho ta thì chính là ta chịu trách nhiệm trong coi nàng. Có điều muội yên tâm, ngay cả nơi này không phải địa bàn của ta, ta cũng biết rõ, không thể để cho ngoại sinh nữ chịu uất ức."

Hòa Linh ở một bên khéo léo cười, không nói.

Lan thị ngẫm nghĩ, nói: "Mọi còn phải đi bẩm báo với lão phu nhân, tránh cho sinh ra rắc rối, huynh không biết cái nha đầu này rất nghịch ngợm. Sợ là cô nàng bên kia, phải xuyt chết." Mặc dù tin lời nói của Hòa Linh, nhưng Lan thị cũng không hoàn toàn cảm thấy ổn thỏa, không bẩm báo với trưởng bối Liễu gia mà để cho Linh tỷ nhi ra ngoài, tóm lại không đúng.

Nghĩ như vậy, Lan thị lập tức đứng dậy, "Chuyện như vậy, muội phải báo với lão phu nhân rõ ràng mới phải."

Lan thị ra cửa chạy đến viện lão phu nhân, Lan Đại Phú tẩm tặc nói: "Cũng không biết lão phu nhân có đồng ý cho cháu ra ngoài hay không, ta còn muốn, mang cháu tới gặp hai người kia một lần, tình trạng bọn họ không tốt lắm, ở kinh thành ta cũng chẳng thân quen, cũng không có đại phu đáng tin, kéo dài như vậy, nếu người chết rồi, chúng ta xem như con gà bay mà còn vỡ mất quả trứng rồi!"

"Bà biết. Lúc này, bà làm sao còn có tâm tình để ý đến cháu, phủ Thừa Tướng đưa đồ tới cùng chuyện nữ nhi bà ngã ở bậc thang?" Hòa Linh mỉm cười.

Lan Đại Phú lập tức chộp được trọng điểm, ông hỏi: "Cô nãi nãi tìm chết nhà các người ngã bậc thang sao?"

Hòa Linh gật đầu đẹp đẽ cười: "Đúng vậy, cháu trật chân té."

Lan Đại Phú: "."

Có lúc, cùng Hòa Linh nói chuyện phiếm, quả nhiên là nhất định phải có năng lực chịu đựng, nếu không sẽ luôn bị nàng hù dọa, mà bây giờ, nàng căn bản không nói chuyện giống người bình thường, hoàn toàn không biết chuyện mình nói ra đáng sợ đến cỡ nào.

Thật ra thì Lan Đại Phú vẫn luôn cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ nàng không sợ ư sao? Đối với ông cực kỳ yên tâm, bản thân nàng không có chút nào sợ chuyện này.

Nghĩ như vậy, Lan Đại Phú ngược lại cũng không hỏi nhiều, Hòa Linh "Khanh khách" cười, nghiêm túc nói: "Cứu cứu tự mình suy nghĩ là tốt rồi."

Cũng không cho biết kết quả gì. Lan Đại Phú nghĩ, mình cũng không cần biết những chuyện này, vì vậy thật thà cười, cũng không hỏi nhiều. Không lâu sau, Lan thị trở lại, quả nhiên như Hòa Linh đoán, lão phu nhân không có quản nàng, nàng vốn cũng không quan trọng, cùng Lan Đại Phú ra ngoài, thật cũng không có cái gì phải lo lắng, cũng là cứu cứu của nàng. Cho dù như thế, Lan thị vẫn liên tục dấn dò để Hòa Linh không gây chuyện, có điều chính bà cũng cảm thấy kỳ quái, Sở thị thật sự ở trước mặt lão phu nhân không nói là Hòa Linh làm, điểm này làm cho bà vạn phần ngạc nhiên, hơn nữa cảm giác của bà, Sở thị có vẻ sợ Hòa Linh, điều này khiến bà hết sức khó hiểu.

Giống như bà ta lập tức thay đổi, lần đó thiếu chút nữa rơi xuống nước cũng thế, Sở thị mỗi lần đều làm ra thay đổi cực lớn. Lan thị không hiểu, nhưng kỳ thật Sở thị thật có chút sợ, đôi lúc có một số việc nhỏ, không thể không ngẫm nghĩ, chuyện thiên hạ luôn là như thế, mềm sợ cứng, cứng rắn sợ liều mạng. Mà Sở Hòa Linh, so với kẻ không muốn sống còn đáng sợ hơn, nàng là điên. Có thể hạ thủ đối với Hiền nhi như vậy, không chút do dự đẩy Sở thị vấp bậc thang, Sở thị trong lòng thậm chí không xác định được, nếu như có cơ hội, nàng có thể giết chết mình hay không, nghĩ như vậy, bà trầm mặc xuống, cực sợ! Toàn bộ tâm lập tức trầm xuống.

Lan thị không biết Sở thị xảy ra chuyện gì, Hòa Linh cũng không có tâm tình cùng bà giải thích, nàng thay áo rồi cùng Lan Đại Phú rời đi. Việc của Lan Đại Phú không lớn, con trai của Lan Đại Phú là Lan Vân thấy biểu muội mình đến, theo quy củ đứng nghiêm ở cửa chờ, cẩn trọng.

Hòa Linh cười như không cười: "Biểu ca vẫn rất quy củ."

Lan Vân lặng yên, có thể không quy củ sao? Biểu muội cường hãn bao nhiêu, y đã thấy qua. Lan Đại Phú đóng cửa phòng, bảo Lan Vân đứng ngoài cửa ra vào coi chừng, mở ra ám thất bên trong nhà, Hòa Linh nhanh chóng tiến vào ám thất, Lan Đại Phú cảm thấy ngoại sinh nữ này không tầm thường, hôm qua nàng tới đưa người, thấy cái ám thất này cũng không có chút nào giật mình, thật đúng là không đơn giản. Hòa Linh vào phòng, nhìn hai người đều bình thường.

Lan Đại Phú nói: "Người lúc trước có tính lại một chút, nhưng bị thương cũng thật nghiêm trọng, đặc biệt là người nữ kia. Ta cũng không dám tùy tiện đi ra ngoài mời đại phu. Ông lão là Tô thần y, chỉ là ông ta cũng bị thương nghiêm trọng như vậy, tuổi lại lớn, căn bản cũng không thể cứu người. Cháu xem chúng ta nên làm cái gì? Nếu như không phải vì bọn họ thật sự không thể đợi, ta sẽ không đi Sở gia tìm cháu."

Lan Đại Phú lo lắng trùng trùng.

Hòa Linh đến gần Tô thần y, bắt mạch cho ông ta, bắt quả Hòa Linh cuối cùng chỉ là biết nông cạn một chút, cũng không biết gì hơn. Nàng khẽ cau mày, "Không tốt lắm." Cho dù biết ít y thuật cũng cảm thấy được điểm này.

Hòa Linh lại kiểm tra Lương Tú nghiên, Lương Tú nghiên từ từ tỉnh lại, nàng suy yếu: "Sở."

Sở gia tiểu thư! Đừng nói đến dung mạo điểm lệ này, chỉ cần nhìn dáng người nhỏ tuổi lại một thân Hồng Y, nàng cũng biết được người kia là ai!

"Ta không thể mạo hiểm cho các người tìm Mai Cửu." Hòa Linh tỉnh táo nói, Lương Tú nghiên miễn cưỡng giữ vững tinh thần nhìn Tô thần y, cắn môi, "Kiên, kiên trì, không."

Hòa Linh hiểu được nàng nói kiên trì không lâu, nhưng nàng cũng không thể vì người khác đặt mình ở trên lửa nung.

"Ta có thể tìm được Mai Cửu ở đâu! Ta chỉ các ngươi phương thức liên lạc. Ta phải bảo đảm người bên cạnh của ta an toàn, nếu không, ta nhất định để cho các ngươi vĩnh viễn biến mất." Hòa Linh lạnh lẽo cười.

Lương Tú nghiên tái nhợt mặt, nàng chần chờ.

"Ngươi không có cơ hội gì, ngươi phải biết, nếu như ngươi không nói, các ngươi chờ, chỉ có chết. Ta sẽ không giết các ngươi, chính các ngươi cũng không kiên trì được bao lâu!"

"Thụy Tường thợ may phường. Chương quý." Lương Tú nghiên rốt cuộc không chần chờ nữa. Bọn họ thật ra thì không còn gì để bỏ lỡ, gánh chịu lớn hơn nguy hiểm là Sở Hòa Linh, mà không phải bọn họ. Hơn nữa, nếu như không nhanh ra quyết định, Tô thần y không kiên trì được bao lâu, cũng không có năng lực gia công từ nhà bọn họ rồi.

"Ta tên là Lâm Ngưng."

Hòa Linh gật đầu, nàng cũng không nói gì khác, lập tức ra khỏi ám thất, cùng Lan Đại Phú có chút chần chờ: "Thật muốn qua đó? Nếu như nàng nói láo, như vậy chúng ta." Ông cũng không phải là kẻ ngu, tự nhiên sẽ hiểu trong đó lợi hại thế nào.

Hòa Linh mỉm cười: "Mua quần áo thôi, thì phải làm thế nào đây! Hơn nữa, loại chuyện này, mình nên cẩn thận, đi thôi! Ở chỗ người bên này, cũng không thể trì hoãn quá lâu!"

Lan Vân đứng ở cửa, nhìn biểu muội mình cười khuynh quốc khuynh thành như vậy, lập tức một hồi mê hoặc.

"Lan Vân, người không cần phải đi cùng chúng ta, nếu như hai canh giờ cha người còn chưa có trở lại, trực tiếp giết hai người bọn họ." Hòa Linh rét căm căm

Lan Vân lập tức cảm giác một chậu nước lạnh từ đầu dội đến chân, y biết, không thể bị bề ngoài mê hoặc. Rất nhiều rất nhiều năm sau, Lan Vân thành thân, thê tử là một cô gái hết sức bình thường, người người đều không hiểu, Giang Nam đại hộ Lan gia Trường Tử, trong nhà không nói đến có Núi Vàng Núi Bạc, cũng là phú giáp một phương. Làm sao lại chọn một dung mạo bình thường như vậy, gia thế đơn giản, tính tình cũng bình thường, hết sức khó hiểu. Mà Lan Vân yên lặng nhìn hướng kinh thành, cảm thấy thời tiết tháng sáu, ngược lại như mùa đông khắc nghiệt một dạng lạnh lẽo. Đây hoàn toàn là ảnh hưởng lực do biểu muội tạo thành, mỹ nhân. Tóm lại là đáng sợ!

Những thứ này hiện tại mà nói đều để sau, tự nhiên đảm đương không nổi, lúc này Lan Vân là lo lắng, "Biểu muội, như vậy mạo hiểm, đáng giá sao? Chúng ta cùng lắm thì không dính vào chuyện này, cho người ta đưa đến đường cái thôi. Cũng không cần phải giết chứ?"

Hòa Linh đồng tình nhìn Lan Đại Phú, Lan Đại Phú chọc vào đầu Lan Vân: "Trong đầu người toàn là cứt sao? Người chê nhà chúng ta an ổn quá đúng không? Chúng ta chính là muốn, vừa có thể cùng Mai Cửu cùng chiến tuyến, còn có thể thoát khỏi phủ Thừa Tướng. Người hiểu không?"

Lan Vân bị chọc vào trán đau.

Hòa Linh cười lạnh híp mắt nhìn Lan Vân, tốt bụng nói: "Nếu không huynh tới nhà muội ở hai ngày? Coi như bảo hộ muội."

Lan Vân đầu lắc nguầy nguậy, điểm này, y vạn lần không muốn! Nhìn Lan Vân như thế, Hòa Linh sờ gương mặt một cái, thật ra thì, khuôn mặt dễ nhìn cũng không phải lúc nào cũng tốt, giống như nàng, dù sống lại, gặp được nhiều người như vậy, cũng không có ai vì nàng. Có thể thấy được, gương mặt đối với nam nhân mà nói, thật ra cũng không quan trọng.

"Thật là không hiểu, lão hồ ly như cừu cừu làm sao nuôi dạy ra người thật thà như vậy!" Hòa Linh nhìn Lan Vân từ trên xuống dưới một lượt, ghét bỏ nói: "Xác định không hơn người!"

Lan Vân: "." Cha! Con thật sự sợ biểu muội!

"Yên tâm đi, muội sẽ không để cho cha huynh có chuyện gì, bảo huynh giết người cũng chỉ là ngoài ý muốn thôi. Mà huynh nha, phải ra ngoài giải ngũ đi!" Hòa Linh dẫn đầu ra cửa, Lan Đại Phú thận trọng đi theo phía sau, giống như là thái giám trong cung cùng nương nương!

"Đi đến tiệm trang sức trước!" Hòa Linh nhàn nhạt nói.

Lan Đại Phú hiểu, Hòa Linh thật đúng là không cho cừu cừu mình tiết kiệm tiền, chọn trang sức không có chút nào khách khí, Lan Đại Phú đau lòng nhìn bạc đưa ra, không ngừng tự nói với mình, đây là đầu tư, đây là đầu tư, ngoại sinh nữ nhà mình sẽ làm ông lấy lại được nhiều thù lao hơn, đúng, nhất định là như vậy! Không cần đau lòng! Mặc dù như vậy nhưng không ngừng tự nói với mình, nhưng mặt Lan Đại Phú vẫn đẹp thành khổ qua! Hòa Linh mặc kệ những thứ kia, không lâu sau liền mua hết tất cả, Xảo Âm và Xảo Nguyệt cùng đi phía sau, nhìn tiểu thư nhà mình dáng vẻ không nương tay, không khỏi cảm khái, đúng là không tốn tiền của mình, không đau lòng.

Hòa Linh tiến vào cửa hàng may Thụy Tường, Thụy Tường thợ may ở trong kinh không tính là cửa hàng lớn nhất, cũng không tính là nhỏ.

Hòa Linh vừa mới vào cửa, liền xác định chương quỹ là người nào, "Tiểu thư mời vào trong, không biết ngài."

Không chờ nói xong, đã có thể nghe thấy âm thanh của nam nhân vang lên, "Sở tiểu thư, thật là trùng hợp!"

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Có lúc Hòa Linh muốn biết, kiếp trước tại sao nàng lại chưa từng gặp qua người tên Lục Hàn này. Cùng ở một kinh thành, hai người dù một lần cũng chưa bao giờ từng gặp nhau, còn lần này, Lục Hàn và nàng giống như là có bỏ cũng không xong, duyên phận là có thể không ngừng gặp nhau ở bất cứ

đầu!

Hòa Linh cười như không cười quan sát chỗ ngồi ở một góc. Lục Hàn, nhẹ cười nói: "Quả nhiên không ngờ, thế nhưng có thể gặp Lục công tử ở nơi này."

Tính ra, bọn họ cũng là một đôi nam nữ được đồn đại rất nhiều trong kinh thành, bây giờ gặp phải, bọn họ nói là tình cờ, diananlequydon.com người khác chưa hẳn nghĩ như vậy. Tất cả mọi người len lén nhìn bên này, hình như muốn khám phá một điều gì đó!

"Ngược lại có thật là trùng hợp đầu hay không, không phải nghe nói ta ở nơi này, nên Sở tiểu thư cố ý tới đây chứ?" Lục Hàn thoáng nhíu mày, ngay cả phong cách lạnh lùng, nhưng trên mặt nụ cười lại nhu hòa.

Hòa Linh nhàn nhạt cười, nhếch mép: "Lục công tử quả nhiên là có năng lực biết trước! Người liền nhìn thấy được lòng của ta! Người có biết, ta hết sức ái mộ người! Thật là Một Ngày không gặp như cách Ba Năm."

Lục Hàn thoáng nhíu mày, nhìn lên nhìn xuống đánh giá Hòa Linh, ngay sau đó nói: "Sở tiểu thư thật đúng là thẳng thắn! Nàng chẳng lẽ mỗi ngày nghĩ tới ta đều ngủ không được đây chứ?"

Hòa Linh tròn to hai mắt gật đầu, "Đúng vậy! Ta mong, có chút đáng ghét tại sao còn chưa chết!" Nói xong, Hòa Linh nói: "Chường quý, ta thật không biết, nơi này của các người còn có tiểu ca tuấn lãng cao cường như vậy!" Ngón tay ngọc thon dài trực tiếp chỉ hướng Lục Hàn.

Lục Hàn bị người chế giễu, cũng không bốc hỏa, chỉ mỉm cười: "Sở tiểu thư đối với người khác vẫn chân thành như vậy!"

"Lục công tử vẫn là một người tự ái như vậy!" Hòa Linh nhìn xung quanh.

Chường quý gương mặt lúng túng, không biết phải nói như thế nào mới tốt nữa.

"Éc." Lan Đại Phú tuyệt đối không ngờ rằng, ở chỗ kinh thành này lại gặp được Quý công tử Lục Hàn, phải biết rằng, Lục Hàn và người của phủ tướng quân là khác nhau, người ta là ngoại tôn tử của hoàng thượng, mẫu thân người ta là trưởng công chúa, không giống như người bình thường. Nhưng những gì Hòa Linh nói. Lan Đại Phú cảm thấy, đây rõ ràng có liên quan, nếu như không có quan hệ, có thể quen thuộc đến vậy không? Có thể không có kỵ phá lẫn nhau chút nào không? Cái này nhất định là quan hệ thâm hậu mới như vậy. Lan Đại Phú thật ra rất muốn ddlqđ.com quen biết với Lục Hàn này, nhưng Hòa Linh không giới thiệu, ông cũng không tiện tự mình xông lên, mặc dù da mặt dày, nhưng đặc tội Hòa Linh cũng là không ổn, cái nha đầu kia nhìn vậy chứ không phải dễ đối phó.

"Cửu cửu, người xem món đó. Đẹp mắt không?" Hòa Linh chỉ vào một món đồ màu đỏ của thợ may nói.

"Đẹp mắt đẹp mắt, chất nữ của ta mặc gì cũng đều đẹp mắt. Hôm qua bị kinh sợ, hôm nay nên mua thêm một chút để an ủi." Lan Đại Phú thật là "Người thành thật".

Hòa Linh nháy mắt, Xảo Âm tiến lên, đem tờ giấy đưa cho chường quý, "Đây là kích thước mà tiểu thư nhà ta muốn. Tiểu thư đã chọn, làm theo cái này, nhanh sửa lại rồi đưa đến phủ Sở tướng quân."

Chường quý mỉm cười: "Vâng!"

Hòa Linh chỉ: "Cái này cái này, còn có cái này, a đúng, cái này cũng thế, đều không cần! Những thứ khác, tất cả đều đổi cho ta thành màu đỏ, bóp hơi nhỏ lại một chút."

Lan Đại Phú cảm thấy, chất nữ nhà y quả nhiên biết tiêu tiền.

"Chất nữ còn thích cái gì? Cửu Cửu mua cho con!" Tâm tính thiện lương!

Lục Hàn nhìn Sở Hòa Linh và Cửu Cửu nàng, mỉm cười suy nghĩ. Mà Hòa Linh lúc nói chuyện thật ra thì không hoàn toàn đang suy nghĩ, Lục Hàn tại sao phải ngồi ở bên cạnh, đây là nơi mà Lương Tú Nghiêng liên lạc, Lục Hàn xuất hiện tại nơi này, quả không bình thường. Nàng cho tới bây giờ đều không cảm thấy tất cả mọi chuyện là ngẫu nhiên, tất cả điều ngẫu nhiên, sẽ có một cái tất nhiên. Hơn nữa, Hòa Linh khẽ nhếch môi, nàng biết, Mai Cửu đã từng đến tiệm may Thụy Tường này. Nàng nghĩ được mùi thuốc, lần trước thời điểm gặp Mai Cửu nàng đã nghĩ thấy mùi thuốc này, hôm nay ở đây, lại nghĩ thấy mùi hương này xuất hiện lần nữa.

Hòa Linh đột nhiên cảm thấy rất thú vị, hảo hữu chí giao của Tạ Du Vân lén lút ở tiệm may Thụy Tường này gặp phải Lục Hàn, tay nàng lướt qua áo, đột nhiên quay đầu lại nhìn Lục Hàn: "Lục công tử, người chẳng lẽ cũng đến nơi này tìm thợ may ddle^quy'don^.com sao? Ta cứ nghĩ, Lục công tử thân phận như vậy, đương nhiên có thợ may đệ nhất thiên hạ vì người chuẩn bị áo. Chứ không phải giống như cô nương tiểu gia bình thường như chúng ta."

Lục Hàn: "Không có đạo lý nữ tử có thể tới, nam tử thì không thể, dĩ nhiên, ta không giống Sở tiểu thư hào phóng như vậy, không trách chường quý vì sao không nhiệt tình với khách nam, hóa ra là có nguyên do. Ta thật đúng là không hào phóng bằng Sở tiểu thư. Nghĩ đến thật xấu hổ."

Hòa Linh rảnh rang nói: "Xấu hổ hay không người cũng đã tới. Hơn nữa, cách đối xử với ngài và ta cũng không giống nhau, ngài có ông chủ lớn, thiên hạ thù phủ hầu hạ. Chúng ta con nhà giàu mới nổi tiêu tiền, cũng chỉ có thể tự chọn thôi."

Một hồi tiếng cười vang lên, Mai Cửu vén rèm ra ngoài, y không ngừng ho khan, ho khan đủ rồi, cười yếu ớt: "Sở tiểu thư quả nhiên là thông minh hơn người."

Hòa Linh lạnh nhạt nói: "Huynh suy nghĩ quá nhiều rồi. Lại nói, chúng ta cũng là đồng mệnh tương liên, huynh xem, thân thể ta cốt yếu, huynh cũng vậy! Mùi cổ ẩm sắc thuốc, đúng là ngửi đã nghe ra rồi."

Mai Cửu làm bộ ngửi quanh thân mình một chút, bắt đầu đi lắc đầu nói: "Ta ngược lại một chút cũng không ngửi thấy trên người mình mùi này, xem ra, ta còn không bằng Sở tiểu thư. Sở tiểu thư thật là đặc biệt bất đồng. Ngoài xinh đẹp, lỗ mũi so với người bình thường cũng tốt hơn."

Hòa Linh chu mỏ: "Cái này thế nào không giống như là khích lệ."

Mai Cửu ho khan che miệng, nói: "Có thể chứ, ta ngược lại cảm thấy, Sở tiểu thư rất giỏi!"

Hòa Linh cúi đầu cười.

Lục Hàn lẳng lặng nhìn Mai Cửu và Hòa Linh nói chuyện, y mỉm cười nói: "Cửu Công Tử và Sở tiểu thư thật hợp ý."

Mai Cửu nghiêm túc: "Đĩ nhiên là hợp ý. Theo cách nói của Sở tiểu thư, chúng ta đều là ẩm sắc thuốc, nếu đều là ẩm sắc thuốc, dĩ nhiên là hợp ý. Nói thế nào, chúng ta cũng nên bệnh nhân cùng bệnh nhân nói chuyện với nhau."

Lục Hàn hơi híp mắt lại, chỉ là động tác nhỏ của y, Hòa Linh liền hiểu rõ, hai người kia, cũng không phải cùng một nhóm, hoặc nói bọn họ bây giờ còn chưa có cầu kết với nhau, nếu như thật sự cầu kết với nhau, Lục Hàn sẽ không phòng bị Mai Cửu. Lục Hàn hơi híp mắt lại, rất rõ ràng là không tin tưởng Mai Cửu. Hòa Linh cũng coi như đánh thắng Lục Hàn rất nhiều lần. Nàng đương nhiên không dám nói diendanqd.com mình hiểu rõ Lục Hàn, nhưng Lục Hàn người này thật ra thì trước sau như một hình tượng Quý công tử lạnh lùng, y càng rất khó có động tác dư thừa, về mặt phật phồng cũng không quá rõ ràng. Nếu như nói có, nhất định là có thay đổi gì, mà bây giờ, Hòa Linh phát hiện y không chỉ một lần có phản ứng, có điều không xác định được thời điểm, y sẽ hơi híp mắt lại.

"Ta nghĩ, Cửu Công Tử và Lục công tử coi như là càng thêm hợp ý! Các người cũng lên lút gặp mặt." Hòa Linh cũng không kiêng dè, cứ như vậy cười yếu ớt và nói.

"Có hai điều sai trong lời nói. Thứ nhất, không có hợp ý; thứ hai, không có lên lút gặp mặt." Lục Hàn âm thanh nhàn nhạt.

Hòa Linh ồ một tiếng, nhú mày nhìn Mai Cửu, Mai Cửu sờ đầu: "Sở tiểu thư quả thật sai rồi, ta mỗi tháng mừng sáu sẽ dò xét tất cả sản nghiệp ở kinh thành, mọi người ở đây tất cả đều biết. Lục công tử tội gì lại ở đây chờ ta. Hai chúng ta, ngay cả là bạn bè cũng không phải."

Hòa Linh suy nghĩ một chút, gần như chỉ ở nội tâm yên lặng cảm khái, mặc kệ là thật hay giả, Mai Cửu đi một vòng kiểm tra tất cả sản nghiệp, theo gia sản Mai gia tính toán, chỉ nhìn trong kinh thành cũng không phải số ít, y như vậy, khó trách vất vả tới chết. Cho nên mới nói, người chết vì tài chìm chết vì ăn. Dĩ nhiên, bản thân Mai Cửu trúng độc thân thể không tốt, nhưng nếu như tí mĩ điều dưỡng, chưa chắc sẽ nhanh hao tổn thành bộ dạng kia đó chứ?

"Cửu Công Tử lời nói này thật không ý tứ, có thể trở thành bằng hữu của Lục công tử, là nguyện vọng của bao nhiêu người trong kinh thành này. Không giống như ta, không có ai quan tâm. Nhưng biết làm sao, ai bảo thân thể ta không tốt! Chỉ thấy Cửu Công Tử ta biết ngay rồi, ta còn không tính là thân thể kém, chân chính thân thể kém, là Cửu Công Tử. A đúng rồi, Cửu Công Tử cần ta giới thiệu cho huynh một đại phu không?" Hòa Linh nắm khăn nhỏ, đứng ở giữa hai nam tử.

Nhìn từ xa, bên cạnh tiểu cô nương đáng yêu, hai nam tử đều là Nhân Trung Long Phượng. Một người cao quý lạnh lùng, một người âm nhu tuấn mỹ. Ba người đứng chung một chỗ quả thật tạo nên một bức họa, làm cho người ta ánh mắt không thể rời.

"Vậy ta ngược lại hết sức vui vẻ." Mai Cửu mỉm cười.

Hòa Linh bừng tỉnh hiểu ra tình hình, "Huynh xem ta, ngược lại quên, chuyện chữa bệnh cho ta, đã tự sát, bởi vì y muốn giết ta! Ta đây trí nhớ cũng quá tệ."

Mọi người: "."

Mai Cửu rũ mí mắt xuống, rất nhanh, ngẩng đầu cười: "Sở tiểu thư thật là khôi hài, cùng Lục công tử ngược lại hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh. Chỉ là Mai Cửu hôm nay còn có việc khác, cũng không ở lâu bồi hai vị rồi. Lục công tử nên tiễn Sở tiểu thư trở về phủ mới phải, thiên hạ không yên ổn đây. Nghe nói hôm qua Sở tiểu thư cũng thiếu chút nữa gặp nạn."

Sở Hòa Linh vô tội nhú mày: "Chẳng lẽ người ngu xuẩn muốn chết, chúng ta phải ngăn? Lại nói, trong kinh thành thoảng có chút chuyện như vậy cũng tốt. Những tiên nhân kia là một loại nam tử, còn có thể anh hùng cứu mỹ nhân! Người xem, thật ra thì tính đi tính lại, là ta chiếm tiện nghi!"

Mai Cửu: ". Sở tiểu thư thật giỏi tính toán!"

Hòa Linh kiêu tiểu cười, "Cho nên nói, nếu như ta là những tiểu thư đại hộ nhân gia kia phải cầu nguyện ông Trời con nhà giàu trong kinh nhiều hơn chút, con nhà giàu có nhiều, ra cửa gặp xác suất cũng lớn. Lờn như vậy, gặp cơ hội Lục công tử anh hùng cứu mỹ nhân như vậy, cũng rất lớn. Thật là một việc vui."

Mai Cửu: "Sở tiểu thư quả nhiên là làm người ta lau mắt mà nhìn." Vỗ tay.

Lục Hàn cứng chịu vuốt đầu Hòa Linh, Hòa Linh ngậy người, Lục Hàn mỉm cười, "Tiểu Linh Đương chính là thiên chân đáng yêu như vậy!"

Hòa Linh không phản ứng kịp, nhìn chằm chằm tay Lục Hàn, suy nghĩ mình tốt bao nhiêu, mới có thể khiến người này xoa đầu mình như vậy, quả nhiên là cực kỳ buồn cười. Đôi tay này, nên chặt mới phải! Sở Hòa Linh nét mặt khó coi, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lộ ra vẻ trong sáng, Mai Cửu thấy, nói: "Hai vị từ từ trò chuyện, ta cáo từ trước!"

Nói xong, rất nhanh đã rời đi. Mai Cửu vừa rời đi, Hòa Linh nhìn chòng chọc vào Lục Hàn, rét căm căm mà hỏi: "Lục công tử tâm tình rất tốt nhỉ!"

Giữa chốn đông người để cho nàng bị mất mặt, thật là không muốn sống! Quả nhiên, Lục Hàn chính là một tên đáng ghét như vậy!

"Đi thôi, ta đưa Sở tiểu thư trở về. Vị này. Lan lão gia, ông không phiền để cho ta đi cùng chứ?"

Lan Đại Phú lúc này mới hòa hoãn lại, ông nhìn Hòa Linh, thấy nàng giống như bốc lửa, lúng túng cười: "A. Thật ra thì cũng không cần đâu. Chất nữ của ta, ta cũng có thể đưa về. Đa tạ Lục công tử tốt bụng rồi."

Lục Hàn lắc đầu: "Không sao cả, ta đưa nàng về, là chuyện phải làm."

Hòa Linh buồn cười nhìn Lục Hàn, nhìn lên nhìn xuống đánh giá y, trong giọng nói không nghe ra là đang phật phồng, nàng hỏi "Vậy không biết, sao lại là chuyện phải làm chứ? Ta thật ra có chút không rõ."

Lục Hàn đến gần Hòa Linh, giọng nói đề rất thấp, cơ hồ người khác không nghe được, "Ý định của ta chờ nàng lớn lên, thì lấy nàng về nhà. Cho nên từ khi còn bé phải chăm sóc nhiều chút, cũng không có gì! Ừm!"

Lục Hàn không ngờ, Sở Hòa Linh thế nhưng liền trực tiếp kéo thắt lưng của y, bởi vì đứng góc độ quan hệ, người khác không thể nhìn thấy, một cỗ nương nho nhỏ, nhiệt tình lại không nhỏ.

Lục Hàn rất nhanh lui về phía sau một bước, "Sở tiểu thư, đi thôi? Ta đưa nàng về, an toàn hơn chút, nếu như trên đường nàng lại nhìn người nào không thuận mắt lại náo loạn lên, cữu cữu nàng cũng không làm gì được!"

Hòa Linh nhìn lên nhìn xuống đánh giá Lục Hàn, Lục Hàn người này chính là như vậy, mặc dù nói ra lời nói vô lý như vậy, nhưng lại không có chút nào làm cho người ta cảm thấy y không thỏa đáng, chỉ cảm thấy người này cao quý như vậy, nếu có người không ổn, đó cũng chính là nàng. Lục Hàn tựa như phạm nhân trịch tiên, mà nàng lại là một đóa hoa phú quý của nhân gian. Hoa phú quý của nhân gian, không thể sánh bằng tiên. Hòa Linh đột nhiên nở nụ cười, rực rỡ cực kỳ. Nàng kiêu tiểu giương cằm lên, tiểu nữ hài tức giận mười phần, nhưng lại nói giọng nũng nịu, "Cữu cữu ta sao lại không làm gì được! Những thứ đồ này, đều là cữu cữu cho ta an ủi! Mà ngài ở trước mặt ta giết người, không an ủi ta cái gì! Chắc! Ta cũng biết rõ, ngài là nhà thanh quý sao! Thanh là liêm thanh. Ta cũng có thể hiểu. Nhưng nếu thanh liêm trong nghèo khó, vậy không thể nói cữu cữu của ta không đúng rồi, tối thiểu cữu cữu đối với ta rất hào phóng!"

Lục Hàn bất được trọng điểm trong câu nói: "Ý của nàng là, ta không có tặng lễ cho nàng!"

Hòa Linh giả cười: "Ngài xem, có phải hiểu lầm ta không? Ở đâu vậy! Ta sao có thể là ý này được chứ! Dĩ nhiên, nếu ngài muốn hiểu theo phương diện này, ta thật ra cũng không quản được."

Lục Hàn: "Ha ha!"

"Có điều nói, Lục công tử có chút kỳ quái! Tuổi đã lớn như vậy còn chưa kết hôn, cả ngày vô tình cùng ta gặp mặt, cũng không biết, đến tận cùng là người nào thăm mền người nào."

Hòa Linh có vẻ chán ghét Lục Hàn, "Chỉ là, mấy ngày nay không có nhìn thấy nàng trượt tay!" Lục Hàn nhếch miệng cười, nhưng nụ cười lại không đến đáy mắt, tầm mắt y quét qua chiếc lắc gắn chuông nhỏ trên chân Hòa Linh, nói: "Ta cũng chưa phải ông lão tám mươi, cũng không đến nỗi mỗi ngày đều tay trơn. Và lại, hành động trượt tay này cũng không tốt, một khi trúng phải người! Nếu không trúng người, đồ đầu để ném người đây? Cho nên nhất định phải cân nhắc! Cũng như nàng nói, người đã lớn tuổi rồi, lớn tuổi như vậy, mặt cũng đã dày lên."

"Ồ!" Hòa Linh gật đầu.

"Thế nào?" Lục Hàn hỏi xong liền hối hận, quả nhiên, Hòa Linh cười híp mắt: "Ta biết rồi, biết ngài vừa già mặt vừa dày, ta biết!"

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Lục Hàn này trước giờ đều như thế, y lên giọng, rêu rao khắp nơi đưa Sở Hòa Linh trở về phủ. Nhất thời, Vĩnh An thành lại sôi trào, sao có thể không sôi trào được chứ! Hai người kia, thật là làm cho người ta phải suy nghĩ. May mà Hòa Linh mới mười hai tuổi, nếu như mười bốn mười lăm tuổi, sợ là sau một khắc sẽ truyền ra tin tức hai người sắp thành thân.

Lan Đại Phú lần đầu tiên cảm nhận được ánh mắt người khác như thế, chỉ cảm thấy cả người khó chịu, nhưng mà điều khiến y lo lắng hơn chính là, lần này không bàn việc được với Mai Cửu, bước kế tiếp nên làm thế nào đây, cũng không biết Hòa Linh có tính toán gì. Lại nói, Lan Đại Phú cũng không ddlqd.com phải người thiếu bình tĩnh, nhưng dù sao căn cơ của y không phải ở kinh thành, hơn nữa mặc dù tiền bạc không thiếu, nhưng mọi người đều hết sức xem thường thương nhân, Sĩ Nông Công Thương (người trí thức, người làm nông, người làm việc tay chân và thương nhân), thương nhân luôn làm cho người ta xem thường. Y đối với mấy chuyện này cũng không quá để ý, chỉ là không biết được người khác đối với mình thế nào lại không thể biết được mọi chuyện, luôn sẽ có chút nóng vội.

Có điều Lan Đại Phú cũng không thể hiện ra, buồn bán lâu như vậy, nếu chút chuyện nhỏ này cũng không thể xử lý thỏa đáng, vậy thì thật là làm trò cười cho thiên hạ, đợi đến phủ tướng quân, Hòa Linh xuống kiệu, Lục Hàn cũng từ trên lưng ngựa xuống, y cười yếu ớt: "Đại phu của Sở tiểu thư, không biết có thể cho ta gặp mặt một chút được không?" Dừng lại một chút, Lục Hàn chợt nhớ ra: "a, người xem bệnh đó cho nàng, bởi vì mưu hại nàng bị giết rồi."

Giọng nói y vô cùng lạnh nhạt, nhưng lại đầy ý tứ, người khác không rõ nhưng Hòa Linh lại hiểu. Lời của nàng..., Mai Cửu nghe hiểu, Lục Hàn nghe cũng hiểu. Thật đáng buồn, người không nên biết, lại biết hết! Hòa Linh cảm thấy, mình làm không được gì, lại để cho người này phát hiện đầu mối, suy nghĩ một chút cũng đúng, một người chen cái đuôi vào chính là khi, muốn lừa gạt được y, cũng không thể! Lục Hàn nhìn chòng chọc vào Hòa Linh, Hòa Linh trong nháy mắt biến hóa rất nhiều biểu tình, mặc dù không có kinh hoàng, nhưng Lục Hàn cũng biết, mình coi như là đã đoán đúng. Sở Hòa Linh là người thú vị, nàng thú vị không phải là khắp người đều là gai nhọn, kinh thành nữ hài từ tính khí nóng nảy không ít, nhưng không sợ chết như Sở Hòa Linh lại còn không che giấu, rất ít. Nàng chưa bao giờ kiêng kỵ tính toán người khác, giống như nếu không làm cái gì thì ngày mai sẽ không có tinh thần sống tiếp, người khác không nhận ra, nhưng y cảm giác mình không đoán sai. Một lần hai lần rồi ba lần, y phát hiện, Sở Hòa Linh chính là người như vậy.

Hai người bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt nhau, không có chút gợn sóng, mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình, cả hai đều không nói lời nào, giống như là độ sức với nhau. Nhìn bọn họ giảng cơ cang giống như là ánh mắt đưa tình lưỡng vọng. Ít nhất, trở về phủ Sở lão tướng quân nghĩ như thế, ánh mắt ông thoáng qua chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh, niềm kinh ngạc liền chuyển thành mừng thầm trong lòng. Quả thật, theo thân phận của ông bây giờ, phủ tướng quân cũng coi là cao môn đại diendanlequydon.com hộ, nhưng bây giờ đã không còn là vài chục năm về trước rồi, khi đó chiến loạn, đánh giặc vô quan được coi trọng hơn, Thời nay Thái Bình, đương nhiên vẫn là người nho nhã có học vấn được hoàng thượng coi trọng hơn.

Hơn nữa, phủ tướng quân là tân quý, cái gọi là tân quý, so với những hộ trăm năm thế gia dĩ nhiên là không giống nhau. Quan chức của ông không thấp, nhưng cũng không thể khiến phủ tướng quân càng thêm hiển hách, quả thật, dựa vào một cô nương kết hôn để đạt được thành công, điểm này chính ông cũng không tin, thế nhưng lại đại biểu cho một loạt thay đổi. Phụ thân của Lục Hàn mặc dù làm tước thành hầu không màng thế sự, nhưng Lục gia là trăm năm thế gia, tước thành hầu lại tại hoa hơn người, nếu như không phải năm đó y cưới vinh hoa trường công chúa, thì vị trí hiện tại trong triều, địa vị của y chưa chắc kém hơn so với Tả Thừa Tướng. Cho nên đem chất nữ gả vào thế gia không phải là trọng điểm, mà trọng điểm, đó là Tước thành Hầu phủ.

"Thì ra là Lục công tử." Sở lão tướng quân mỉm cười hàn huyên.

Lục Hàn nhàn nhạt cười, hết sức khách khí, "Sở tướng quân."

Hòa Linh nhìn hai người, chỉ cảm thấy không thể giả, nàng cúi người khẽ chào, "Bái kiến tổ phụ." Ngay sau đó nói với Lục Hàn: "Đa tạ Lục công tử đã đưa ta về, xin phép ta đi vào trước."

Sở lão tướng quân gật đầu, "Con trở về trước đi thôi."

Hòa Linh xoay người rồi đi, xa xa, nàng cảm thấy Lục Hàn cùng lão tướng quân hình như nói chuyện gì đó, ngay sau đó cáo từ. Mà Hòa Linh cũng không có nghe bọn họ nói chuyện gì, cụ thể nói gì cũng chưa biết, lúc này, nàng cũng không cảm thấy quá hứng thú.

"Cửu cửu cứ trở về đi, Mai Cửu sẽ trở lại tìm cháu. Hôm nay y đã hiểu ý của ta."

Lan Đại Phú nhớ lại cuộc đối thoại hôm nay. Không nghĩ ra nguyên nhân, nhưng những chuyện này cũng không quá quan trọng, y gật đầu: "Ài, tất cả nghe theo con." Ngoại sinh nữ này, trời sanh đã có sẵn khí thế để cho người khác đi theo nàng rồi.

Lan Đại Phú ngược lại lo lắng nếu về trễ, Lan Văn nóng lòng thì giết chết hai người kia thật, nên cũng không dám trì hoãn, nhanh chóng rời đi. Hòa Linh trở về phủ thì Lan thị sang thăm nàng, hình như đối với chuyện nàng chiếm tiện nghi Lan Đại Phú hết sức hài lòng. Hòa Linh cũng không hiểu được hai huynh muội này là xảy ra chuyện gì, đều không phải người nghèo, đặc biệt là mẫu thân nàng, đối với người khác cũng rất hào phóng, nhưng chỉ cần chiếm được tiện nghi của Lan Đại Phú, chỉ một chút đều hết sức vui mừng, thật làm cho người ta không hiểu. Nhưng tóm lại không phải chuyện lớn, Hòa Linh cũng không suy nghĩ nhiều, bây giờ chuyện nàng nghĩ là làm thế nào nói với Mai Cửu.

Hòa Linh bên này suy nghĩ, mà bên kia, nghe nói Hòa Linh mang theo không ít quà tặng trở về, Hòa Chân rất ghen tỵ lắc lắc khấn ở trong phòng Hòa Khánh oán trách, "Kê từ khi trúng độc, nàng cùng tỷ muội trong phủ không gần gũi nữa, còn thường chèn ép muội. Người ta nói một câu, làm gì có lỗi với nàng đâu! Lúc trước chơi chung với nàng, muội còn có thể chiếm chút tiện nghi. Hiện tại muội giống như là tiểu nhân."

Nàng càng nghĩ càng mất hứng, nàng không phải Hoà Tuyết, có thể đối mặt Hòa Linh, nàng đã cố kỵ rất nhiều, ai bảo xuất thân của mẫu thân nàng thấp kém! Mỗi lần nghĩ tới đây, nàng rất thống hận không thể tự chủ. Hòa Khánh là người không gây chuyện bao giờ, nếu nói mấy cô nương trong phủ, có cảm giác nàng là người không tồn tại vậy, mọi việc đều không dính vào, chỉ đơn giản sống qua ngày, thậm chí cùng mẹ kế là Nhị phu nhân, với muội muội cùng cha khác mẹ đối xử cũng không tệ.

"Hòa Linh trúng độc, có chút hận đời cũng là bình thường." Nàng giản hòa. Tuy nói là không tệ, nhưng Hòa Khánh cũng nhìn ra được, Hòa Chân gần gũi với Hòa Linh, chính là vì muốn chiếm chút tiện nghi, điểm này thật giống với mẫu thân nàng ấy hết sức. Có điều nàng ấy còn không bằng Nhị phu nhân, cảm đồ người ta thì vui mừng, ngược lại thì sẽ ở sau lưng người nói xấu. Tính tình như vậy, dù là nàng được đồ gì của Hòa Linh, vẫn làm bộ làm tịch, như là vì người cứ cho ta, ta bắt đắc dĩ phải nhận.

"Muội dĩ nhiên là thông cảm nàng chuyện trúng độc, nhưng tỷ xem nàng bây giờ, càng ngày càng tự đại, muội mới vừa rồi ở trong sân nhìn thấy nàng từ xa. Xảo Âm Xảo Nguyệt ôm tất cả túi lớn túi nhỏ quần áo, bên cạnh còn có mấy người gác cổng và người làm giúp đỡ, nghe nói là cứu cứu của nàng cho nàng để an ủi. Đều là cô nương một nhà, mỗi viện đều có phần của mình, nàng thể hiện đặc biệt như vậy làm gì. Có gì đặc biệt hơn người. Phòng lớn có thể so với nhà ngoại nàng mạnh hơn nhiều, cũng không thấy người ta khoe khoang như vậy." Hòa Chân lắc lắc đầu, quả nhiên là ghen tỵ do một đôi mắt.

Hòa Khánh nhỏ giọng: "Phòng lớn mặc dù gia thế không tệ, nhưng thật đúng là chưa chắc có tiền bằng Tam Phòng, người ta dù sao cũng là người làm ăn."

Hòa Chân hừ lạnh: "Hừ, làm thương nhân có cái gì hay ho mà lấy le."

Hòa Khánh im lặng.

Nhị phu nhân vào nhà chỉ nghe thấy Hòa Chân lải nhải, lại nói, nàng ngược lại cảm thấy Tam Phòng cũng không tệ lắm, tối thiểu nàng là người không ngoan, theo ý bà, người không ngoan, lại không giễu cợt bà, như vậy thì càng tốt, những người kia đều là giả dối.

"Người nha, không có chuyện gì thì đến chỗ Tam Phòng một chút tốt hơn. Linh tỷ nhi là guruoiif hào phóng, người đi, nói không chừng còn có thể cho người chút quà tặng. Không có hiểu chuyện chút nào." Nhị phu nhân nói thầm.

Hòa Chân cắn môi, gương mặt uất ức, nàng dậm chân nói: "Mẫu thân sao người hẹp hòi như thế, ngay cả người cũng vậy, mới khiến cho người khác liên đới xem thường con. Chúng ta chỉ thứ hai thế nào cũng không kém hơn so với bọn họ, như người vậy, vô duyên vô cớ làm cho người ta xem thường, sao lại như thế. Con cũng là tiểu thư con vợ cả, thế nào lại cần leo lên người Tam Phòng bọn họ chứ."

"Con đừng nói vậy. Sao lại là leo lên, Tam Phòng bọn họ tiền nhiều hơn, món hồi thế này không chiếm cũng uống, ta nói con bao nhiêu lần rồi, nếu cảm đồ người ta, cũng đừng bày ra thái độ thanh cao, con không chịu nghe, giờ thì hay rồi, người ta đều không chơi với con." Nhị phu nhân chỉ cảm thấy tiếc rên rết không thành thép, làm sao lại sinh ra một cô nương không hiểu chuyện như vậy.

"Con và mẫu thân không cùng quan điểm. Mẫu thân cam chịu hạ mình, con không muốn nhiều lời với người. Cũng bởi vì cái dáng vẻ này của người, mọi người mới xem thường chỉ thứ hai chúng ta. Nhất định, nhất định. . . ." Hòa Chân cắn môi, "Con nhất định cho mọi người biết, Hòa Chân ta cũng không kém so bất luận kẻ nào."

Nhị phu nhân buồn bực, cảm giác mình quả nhiên là không hiểu đứa con gái này, nàng chỉ có một đứa con gái, nhưng lại không có chút nào gần gũi, nghĩ như vậy, nàng càng phát khó chịu: "Cái đứa bé này, thật là không hiểu chuyện, người nào nói con kém! Thôi, con không cần phải đến chỗ Linh tỷ nhi, ta đi!"

Nhị phu nhân thấy Hòa Chân không muốn nói chuyện, cũng không để ý đến nàng rồi, tiểu cô nương cúi đầu một chút, rồi sẽ tốt.

Nhìn Nhị phu nhân như vậy, Hòa Chân dậm chân, bộ dạng cực kỳ tức giận.

Nàng nói với Hòa Khánh bên cạnh: "Tỷ nhìn xem, mẫu thân muội chính là người như vậy, mới khiến chúng ta bị người khác xem thường. Muội làm gì ham muốn chút đồ của Hòa Linh chứ."

Hòa Khánh ừ một tiếng, nói: "Hòa Chân, ngày mai là ngày nghỉ. Các vị ca ca tới nay sẽ trở về, tỷ trở về chuẩn bị một chút!" Nói xong đứng dậy, Hòa Chân cũng không ngăn, mặc dù Hòa Khánh và Hòa Chân quan hệ không tệ, nhưng không thể nào so với ca ca Trí Viễn được. Lại nói, mấy công tử trong nhà, người không có cảm giác tồn tại nhất chính là Trí Viễn, nghĩ đến chỗ này, Hòa Chân lại cảm thấy tức giận, chỉ thứ hai bọn họ, thật là không có người nào giống.

"Được, tỷ trở về đi."

Hòa Khánh đi, Hòa Chân bĩu môi, không vui cười lạnh: "Người chỉ có một ca ca! Cũng không xuất sắc, thật không tác dụng!" Rất nhanh, nàng lại vui vẻ, nàng dặn dò: "Xảo Minh, phu nhân trở về, người phải đi khóc lóc kể lể, nói ta cứ khóc mãi, cảm thấy rất uất ức."

Xảo Minh đáp vâng

Hòa Chân hài lòng, âm thầm suy nghĩ, mẫu thân có thể lấy cái gì ở chỗ Hòa Linh. Nếu nói trong phủ có ai khiến cho nàng không thích, không phải Hòa Ngọc cao quý, cũng không phải là Hòa Tuyết ương ngạnh thường khi dễ nàng, ngược lại, chính là Hòa Linh.

Tại sao một nữ nhà Thương Hộ như nàng, là có thể sống tốt hơn so với mình, nghĩ tới đây, nàng không vui. Trong phủ này, các phòng khác nàng còn có thể hiểu, dù sao xuất thân tốt hơn, nhưng Hòa Linh thì tại sao chứ!

Một ngày nào đó, nàng muốn đem Hòa Linh giam ở dưới chân, nàng ta thích khoe khoang, nàng ta không coi nàng ra gì, nàng vạn không thể tha cho nha đầu đáng chết này.

"Tiểu thư, nghe nói là Lục Hàn công tử đưa Ngũ Tiểu Thư trở về." Xảo Minh nói.

Nghe đến đó, Hòa Chân lập tức lại mất hứng, nàng ghen ghét siết chặt quả đấm: "Người ta nhất định chỉ là vui đùa một chút mà thôi, thân phận của nàng như vậy, lại là một con ma bệnh, lại không thể sinh con, sẽ không có người muốn nàng. Cô nương như vậy, đúng là chỉ dựa vào gương mặt thôi, có một

ngày nàng xấu xí, chờ xem Lục công tử đó biết được nàng là thứ gì, tất nhiên sẽ không thích nàng nữa."

"Tiểu thư nói rất đúng. Ai không thích đại gia khuê tú có tri thức hiểu lễ nghĩa. Ngũ Tiểu Thư cả ngày chạy ra bên ngoài như vậy, không phải một cô nương biết quy củ, hơn nữa, ai biết cô nài nài có phải do nàng làm trật chân té hay không. Cô nài nài thế nhưng cũng không chỉ ra nàng." Nghĩ tới chuyện ở ngưỡng cửa viện xảy ra sang sớm nay, ngay cả ban ngày, Xảo Minh cũng cảm thấy lạnh cả người, cho dù ai đều nhìn ra, lúc ấy cô nài nài là sợ thật sự, chỉ là Ngũ Tiểu Thư. Thật sự là không có vấn đề sao?

Nói đến chuyện như vậy, Hòa Chân không vui, nàng tức giận: "Cô bình thường nhìn lợi hại vậy, trên thực tế cũng không dám làm gì! Làm việc không có chút nào hiên ngang! Trực tiếp chỉ ra chỗ sai của nha đầu chết tiết Sở Hòa Linh kia, ta không tin nàng ta có thể chống chế được."

"Nô tỳ xem bộ dạng cô nài nài hình như rất sợ Ngũ Tiểu Thư." Xảo Minh nói.

Hòa Chân suy nghĩ nghĩ, đứng dậy: "Đi, chúng ta đi xem cô một chút." Nàng ác độc cười, nếu cô không chỉ chứng Hòa Linh, như vậy nàng sẽ tới châm đầu vào, nhiều người đối phó nha đầu chết tiết kia, tâm tình nàng cũng thoải mái rất nhiều. Nghĩ như vậy, Hòa Chân ngược lại không có chút nào do dự, rất nhanh đi tới viện Sở thị, đợi nàng được thông truyền vào cửa, chỉ thấy Lý Mộng nhàn nhạt đứng ở một bên, gương mặt cao lãnh.

Cái này biểu tỳ, nàng cũng vạn phần là không vui, khế cúi đầu, coi như là chào hỏi, nàng giả vờ cười: "Cô, con tới thăm người, người có khỏe không?"

Mặt của Sở thị, quả nhiên là không nhìn nổi, hôm nay cũng quần thuốc, nhìn thấy mà ghê. Mặc dù loại vết thương này không ảnh hưởng tánh mạng, nhưng nếu để lại vết sẹo, ngược lại thật không dám nhìn rồi.

Hòa Chân liếc mắt nhìn Lý Mộng, suy đoán vì sao nàng không đi tìm Hòa Linh tính sổ, theo đạo lý, Lý Mộng cũng không phải người dễ bị khi dễ!

Suy nghĩ, Hòa Chân cắn môi khóc.

Sở thị vốn đang tâm phiền ý loạn, Hòa Chân tới đây cứ như vậy khóc, để cho bà càng thêm khó chịu, bà mắng: "Thế nào, đến thăm ta để cười ta à? Ta còn chưa có chết đâu! Tội gì ngươi qua đây than khóc!"

Hòa Chân lắc lắc khăn, gương mặt ân cần, "Cô tại sao có thể nghĩ cháu như vậy chứ! Mặc dù mẫu thân cháu và người quan hệ không tốt, nhưng người là Cô của cháu! Cháu sao lại tới cười người được! Đau lòng còn không kịp đây! Hòa Linh này, xuống tay cũng quá độc ác! Nếu như hủy dung, làm sao có thể nhìn người nữa chứ!" Hòa Chân lại khóc.

Lý Mộng mặt lạnh nhìn nàng diễn kịch, chậm rãi mở miệng: "Muội tận mắt nhìn thấy là Hòa Linh làm sao? Nếu như vậy, bây giờ muội hãy cùng ta đi gặp tổ phụ, chúng ta tố cáo nàng!"

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

Hòa Chân đương nhiên sẽ không cùng Lý Mộng đi gặp tổ phụ, đừng nói nàng không nhìn thấy cái gì, dù là nhìn thấy thật, lúc này, nàng cũng không muốn quản mấy cái chuyện vợ vãn này, ai biết chuyện gì sẽ xảy ra, và lại, nàng cũng sẽ không dẫn lửa thiêu thân mình. Không có ai ưa người cô này, trong phủ này ai mà không biết. Nếu như nàng lúc này cùng bà ấy đứng chung với nhau, tổ phụ ông ấy nhắm vào nàng, như vậy nàng có thể khó làm người rồi. Nghĩ tới đây, Hòa Chân trong lòng căm hận Lý Mộng.

"Biểu tỳ, muội cũng không có thấy! Đã không thấy, thì không thể đến chỗ tổ phụ nói bậy được." Trong giọng nói của nàng mang theo áy náy.

Lý Mộng cười lạnh: "Không thấy! Không nhìn thấy vậy người vừa mới nói cái gì? Thì ra người lừa phỉnh mẹ con ta hay sao? Từ muội muội quả nhiên là có ý tứ. Thế nào, mẹ người nhắm vào chúng ta, người cũng muốn thay đổi biện pháp tới lừa phỉnh ta sao?"

Hòa Chân ngừng rơi lệ, "Biểu tỳ tại sao lại nghĩ muội như vậy? Muội không phải vậy! Muội trước đó nghe cô nói, mới nghĩ là Ngũ muội muội làm, nếu như không phải. Nếu như không phải thì tốt rồi! Muội làm sao mong người kia là Ngũ muội muội chứ! Có điều Ngũ muội muội hiện tại tính tình nóng nảy, khiến muội hiểu lầm, cũng là chuyện bình thường thôi!" Hòa Chân tiếp tục nói: "Muội sẽ không hại các người đâu! Các người đều là người thân của muội, muội biết rõ mẫu thân muội và cô có chút hiểu lầm. Nhưng những chuyện kia đều có thể hóa giải mà!"

Lý Mộng cười lạnh, không nói. Mặc dù tính tình nàng có chút sát bén, nhưng so với Hòa Linh vẫn có chút khác, nàng bản chất không phải người thích gây chuyện, mà Hòa Linh là chủ động bôi lông tìm vết. Nhìn Hòa Chân khóc như vậy, nàng chỉ cau mày nói: "Người đi đi, mẫu thân ta cần tĩnh dưỡng."

Hòa Chân lại muốn nói gì, nhưng nhìn dáng vẻ của Lý Mộng, cuối cùng không nói, nàng nhanh chóng ra cửa, ánh mắt oán độc, "Đúng ra nên chết mới phải!"

Hòa Chân ra cửa, dừng lại một chút, đi đến sân một căn phòng khác, gian phòng này là phòng của Lý Hiển, vừa tới cửa, liền nghe được bên trong truyền đến loạt âm thanh, nàng lập tức đỏ mặt, lập tức đi vòng vèo, "Cái gia đình này, hết thuốc chữa rồi, trông cậy vào bọn họ, một chút hữu dụng cũng không

có."

Xảo Minh đi theo sau lưng Hòa Chân, cũng đỏ mặt không nói. Hòa Chân tay không trở về, cau mày nhỏ giọng mắng, cũng không có phát hiện, ở chỗ tối có một bóng người, Thôi Ngọc nhìn bóng lưng hai người bọn họ, về mặt không có bất kỳ biểu cảm nào. Nhìn Hòa Chân rời đi, y lên vào viện của Hòa Linh, lẳng lặng trốn vào chỗ tối, chờ đợi. Mà lúc này, Nhị phu nhân đang cầm một xấp vải, hài lòng rời khỏi. Thôi Ngọc vốn cũng không muốn ở lại phủ tướng quân, nhưng ai nghĩ tới, cha ruột của y thế nhưng tìm được y, mà y cũng biết chân tướng sự tình năm đó, mặc dù tha thứ cho phụ thân, nhưng cũng không có nghĩa, y sẽ cùng ông ta đứng cùng một phe, nhưng cùng Thôi tổng quản trở lại kinh thành, có thể càng thích hợp hơn cho việc che giấu thân phận, điểm này khiến y hết sức hài lòng.

Lúc chạng vạng mưa nhỏ rơi tí tách, Hòa Linh nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm khái nói: "Có đôi lúc người không may vùng lên, uống nước lạnh cũng có thể nhét kẻ răng."

Xảo Âm Xảo Nguyệt đều không hiểu, không biết tại sao tiểu thư lại nói lời như vậy, dù biết rằng, tiểu thư gần đây cũng không có chuyện gì không tốt. Nếu như nói có, thì lớn nhất chính là chuyện tình cờ cứu hai người kia thôi. Bọn họ không hiểu, Hòa Linh cũng lời giải thích, nếu như mọi chuyện bình thường, tối nay Mai Cửu sẽ trở lại, cũng không biết bắt đầu từ khi nào, nơi này của nàng thật giống như cửa thành, mặc cho người ta tới lui. Có điều, tên ma bệnh Mai Cửu kia thật đúng là quá xui xẻo, vốn thân thể đã không tốt, thời tiết như vậy còn vội vàng ra cửa.

Bất quá suy nghĩ của Hòa Linh rất nhanh bị cắt đứt, nàng ngửi thấy mùi thuốc thoang thoang, trực tiếp bật cười, "Cửu Công Tử tới quả thật rất sớm."

Mai Cửu mỉm cười: "Vi tánh mạng mình, tự nhiên phải khác." Nói xong, bùm miệng, che lại tiếng ho khan của mình, Hòa Linh nhìn y, bởi vì chịu đựng ho khan, kìm nén đến sắc mặt đỏ lên.

Nàng cầm một quả Tiểu Hương lê đưa cho Mai Cửu: "Ăn một miếng để giải khát."

Mai Cửu mỉm cười nhận lấy, Hòa Linh căn dặn Xảo Âm: "Đi lấy một hộp quả ô mai tới đây cho ta."

Đợi Xảo Âm đi lấy đồ tới, Hòa Linh cũng bảo Xảo Nguyệt ra ngoài phòng, Mai Cửu ăn Tiểu Hương lê, mỉm cười nói: "Nàng tin tưởng ta thật sao. Chẳng lẽ sẽ không sợ ta đối với nàng làm ra chuyện gì? Không nói tới cái này, cô nam quả nữ ở chung một phòng, cũng không thỏa đáng lắm?"

Hòa Linh liếc mắt một cái, cười lạnh nói: "Ta biết rõ huynh tất nhiên sẽ mang theo thị vệ, nhưng nước xa không cứu được lửa gần, bọn họ dù sao cũng ở bên ngoài, Mai Cửu, nếu nói là ở chỗ này làm chút chuyện gì, sợ là ta thu thập huynh mới đúng chứ? Làm người cũng không thể quá ngây thơ. Ngây thơ dễ chết sớm!"

Mai Cửu cảm khái nói: "Ta nói Sở Ngũ Tiểu Thư sao lại dám đường hoàng đơn độc hẹn ta như vậy, thì ra là sớm có chuẩn bị, có điều, một cô gái hung hãn thế này cũng không nên, quá hung hãn, không ai thêm lấy."

Hòa Linh lần này lại cười rất chân thành: "Không phải người nào cũng muốn vội vàng thành thân, nhưng ta hiểu rõ, không ai muốn chết."

Mai Cửu ôn hòa: "Quả nhiên là nhanh mồm nhanh miệng!"

"Được rồi, ô mai cũng là mang cho huynh, có thể giúp huynh bớt ho khan." Hòa Linh đem ô mai đưa cho Mai Cửu, Mai Cửu cười: "Đa tạ Sở tiểu thư, cũng không nghĩ, ở chỗ Sở tiểu thư đồ tốt cũng không ít."

Hòa Linh cảm thấy, Mai Cửu thật đúng là rất ngây thơ, nàng ho nhẹ một chút, nói: "Huynh nghĩ quá nhiều rồi, không cần nói cảm ơn với ta, ta đây cũng không phải là không lấy tiền."

Mai Cửu lần này là thật ngây ngẩn cả người, y phản ứng một chút, nhìn về phía Hòa Linh, cảm khái nói: "Thì ra là Sở tiểu thư thích hợp làm ăn hơn."

Hòa Linh cười híp mắt, nàng tốt bụng nói: "Có điều huynh cũng không cần quá sợ, mặc dù thu tiền, nhưng nếu như bước kế tiếp chúng ta giao dịch thành công, cái này ta liền tặng cho huynh. Ta cũng là người hào phóng."

Mai Cửu thật sự thấy có thể hiểu rồi, y vốn nghĩ tới, có thể khiến cho Lục Hân đề ý, có thể thao túng Tạ Du Văn là nữ hài tử thế nào, trước đây cảm thấy nàng đúng là đẹp, bên trong lại có một tia khí thế quật cường, y mặc dù không cho đây là đặc điểm hấp dẫn tất cả mọi người, nhưng lại cảm thấy đây là điểm hấp dẫn người lớn nhất. Nhưng hôm nay gặp mới phát hiện, chuyện vốn không phải như y đã nghĩ, Sở Hòa Linh, có chút tài mọn!

Gần như không có bất cứ do dự nào, Mai Cửu nói: "Nàng muốn cái gì!"

Hoài Linh cười ý vị sâu xa: "Ta thích người sáng khoái như Cửu Công Tử vậy. Ta nói vòng tới vòng lui cũng không có ý nghĩa gì. Hay là trực tiếp vào điểm chính tốt hơn. Hai người, một người năm trăm lượng, tổng cộng một ngàn lượng chắc giá, không bớt."

Mai Cửu lần này trợn thật to hai mắt, y nghĩ rất nhiều loại khả năng, mặc kệ Sở Hòa Linh muốn cái gì, y cũng có đồng ý, dù sao, có được Tô thần y coi như y giữ được tánh mạng rồi. Đã nghĩ rất nhiều rất nhiều, nhưng ngàn vạn lần không ngờ, Sở Hòa Linh muốn tiền!

Ha ha, muốn tiền!

Lập tức, y cảm giác mình bị đá kích cực lớn. Mím môi một cái, y thật khó hiểu nhìn Sở Hòa Linh, có ý tốt nhắc nhở: "Nàng muốn một cái cửa hàng, thích hợp hơn. Dù sao muốn tiền tương đương với hành đồng mồ gà lấy trứng. Nếu như nàng lấy cửa hàng, có thể không ngừng Tiền Sinh Tiền."

Mai Cửu là một người làm ăn cực tốt, không nên nói cho Sở Hòa Linh biết, theo lý thuyết, nếu nàng muốn tiền đổi với y mà nói là chuyện tốt. Nhưng bây giờ y cảm thấy, không thể để cho Sở Hòa Linh bị thua thiệt, dù sao tiểu cô nương gánh mỗi nguy hiểm này cũng không nhỏ.

Hòa Linh cảm thấy, Mai Cửu vẫn tính là phúc hậu, có điều nàng vẫn lắc đầu: "Ta muốn cửa hàng thì được gì, còn phải kinh doanh nhiều phiền toái. Và lại, tất cả đều là người của huynh, các người nếu như ở trong gian lận, ta sao có thể biết được chứ? Ta muốn tiền thật sự. Ta muốn đổi ngân phiếu ở ngân hàng tư nhân của Mai gia các người. Thế nào, thấy ta phúc hậu không? Cũng không nhiều lắm đâu?" Hòa Linh hất cằm lên "Ta thật sự là quá rộng lượng đối với người khác" nét mặt tự khen mình.

Mai Cửu nghiêm túc: "Nếu như cho nàng, ta ở trong sẽ không làm trò gì, ta không phải loại người như vậy."

"Huynh không phải là loại người kia, nhưng đặc biệt huynh đã từng làm loại chuyện đó." Hòa Linh đáp trả, nhưng rất nhanh, nàng mỉm cười: "Huynh không cần nói với ta điều này, chúng ta không quen nhau."

Mai Cửu trầm mặc một chút, gật đầu: "Nói cũng đúng. Có điều nàng sẽ không sợ ta đưa nàng ngân phiếu, đến lúc đó ta chết, nàng sẽ tay không?"

Hòa Linh cười, "Con cháu của Mai Cửu huynh, ai dám không nhận? Hơn nữa, nếu như người khác nghi vấn, ta có thể nói, đây là huynh cho ta sinh lễ. Do huynh chết sớm, nếu không huynh sẽ lấy ta rồi."

Mai Cửu trầm mặc: "." Y hẳn là cạn lời rồi, nhớ Mai Cửu y là người có thể nói Thiện Đạo, thế nhưng cũng có một ngày như vậy, y cạn lời rồi!

"Được rồi, chúng ta cũng đừng nói thêm gì vô ích, một tay giao tiền một tay giao người, ngân phiếu lấy ra đi!"

Mai Cửu cuối cùng chậm lại, "Ta không có mang, ngày mai cho nàng, nàng trước cứ đem người cho ta! Ta nghĩ, bọn họ đều bị trọng thương, theo tính cách của nàng, sẽ không cho bọn họ chữa trị phải không? Nếu như người đã chết, sợ là chúng ta không cần phải làm khoản làm ăn này."

Hòa Linh cười lạnh: "Chỉ cần lúc ta đưa người cho huynh vẫn còn thở, thì huynh phải cho ta bạc. Hết cách rồi, ta không bảo đảm sống chết của bọn họ. Hơn nữa, cái gì gọi là theo tính cách của ta? Tính cách của ta thế nào? Ta thật ra cảm thấy, tính tình của mình rất tốt. Chẳng lẽ ta còn muốn mạo hiểm cùng phủ Thừa Tướng đối nghịch chịu nguy hiểm đi tìm đại phu? Ai mà không biết, phủ Thừa Tướng tìm người khắp nơi sắp điên rồi!"

Mai Cửu vạch đen, "Chẳng lẽ. Nàng đã cùng phủ Thừa Tướng đối nghịch rồi sao?" Nói cho cùng không có chuyện gì y đều biết hết, thì ra y cả ngày hôm nay bệnh không ra cửa, mờ mắt nói mò!

Hòa Linh vô tội tròn to mắt cười: "Ta đối nghịch cái gì chứ, ta là tiểu nữ hài không hiểu chuyện, hơn nữa phủ Thừa Tướng cũng có lỗi mà. Bọn họ sáng hôm nay còn tặng lễ tới đây. Có thể thấy được, chúng ta đã biến chiến tranh thành tơ lụa rồi." Liếc Mai Cửu một cái, Mai Cửu bị nàng nhìn cả người tê dại, ánh mắt này cũng quá mức không chút kiêng kỵ.

Nhìn đủ rồi, Hòa Linh nói: "Người trước tiên có thể đưa cho huynh, huynh đem Ngọc Ban Chi trên tay huynh để ở chỗ này cho ta, ngày mai cầm ngân phiếu để đổi."

Mai Cửu nâng trán: "Nàng không tin ta."

Hòa Linh nghiêm túc: "Đúng, không tin!"

Có thể thẳng thắn như vậy, quả thật khiến Mai Cửu không nói được gì nữa, y phát hiện, mình và Sở Hòa Linh trao đổi luôn không biết nói gì, mặc dù hết từ để nói, nhưng lại cảm thấy tâm tình thoải mái, cỗi đời khó khăn này còn có người thẳng thắn như vậy.

"Cái này Ngọc Ban Chi, là vật gia truyền nhà chúng ta, là đồ cổ mấy trăm năm, so với ngân phiếu một ngàn lượng, quả thật là đại tài tiểu dụng."

Hòa Linh cau mày nói: "Mặc dù cái này đáng tiền, nhưng mà đối với ta mà nói, chưa thấy được liền so với ngân phiếu tốt hơn. Huynh yên tâm đi, ta sẽ giữ lại cho huynh, sẽ không làm cái loại chuyện không trả lại cho huynh đó đâu. Hơn nữa, ta khuyên huynh! Nên ít đeo vật như vậy tốt hơn."

Mai Cửu nghi ngờ, "Vì sao?"

"Ngọc này không phải là người nào cũng có thể mang, đều nói người nuôi ngọc, ngọc dưỡng nhân. Vật này đều là hỗ trợ lẫn nhau, thân thể huynh yếu thành ra như vậy rồi, còn cả ngày mang theo Noãn Ngọc, nói không chừng không phải chuyện tốt đâu!" Hòa Linh vốn chỉ từng nghe qua người ta nói, chứ không phải ăn nói lung tung. Giúp Mai Cửu, bất quá nàng mới nói cho y biết, Mai Cửu nghe, trầm mặc xuống, dáng vẻ hình như có điều suy nghĩ.

Hòa Linh cười: "Sẽ không coi đó là vấn đề thật đấy chứ?"

Mai Cửu nghiêm túc: "Nàng nói, chưa thấy được cũng không phải không có đạo lý. Quả thật, cũng không phải người nào cũng thích hợp." Nói xong, y lấy Ngọc Ban Chi của mình đưa cho Hòa Linh.

Hòa Linh hồ nghi nhìn y, cẩn thận một chút hỏi "Sẽ không có chuyện không trở lại chuộc nó đấy chứ? Dù không thích hợp, thì cũng đều là vật gia truyền nhà huynh!"

Mai Cửu bắt đầu dĩ cười, "Cái này nếu như bán, so với ngân phiếu đáng tiền hơn. Lại nói, nếu là vật gia truyền, ta không có lý gì không trở lại lấy? Nàng không cần phải lo lắng như vậy."

Hòa Linh cũng không thấy mình lo lắng có gì không ổn, đúng là cái Ngọc Ban Chi này đáng tiền, nhưng đáng tiền thì như thế nào đây, nàng có thể cầm đi bán sao? Đã nói là vật gia truyền, sợ rằng chỉ cần nàng lấy ra, sẽ liên lụy đến những phiền toái không cần thiết, nàng thích đổi đầu không sai, nhưng cũng không phải là hạng người chuyện gì cũng đầu, cái này cũng không hiểu thì cũng không còn chuyện để nói, nàng còn lâu mới làm!

"Vây được, huynh đưa cho ta đi! Mai tới đổi!" Hòa Linh đưa tay, chuyện hết sức đương nhiên.

Mai cúi tròn mắt nhìn Ngọc Ban Chi của mình rơi vào trong tay Hòa Linh, nhàn nhạt thở dài, "Bây giờ có thể nói cho ta biết, người giấu ở chỗ nào chưa? Là ở chỗ Cửu cữu nàng?" Thật ra điểm này Mai Cửu cũng có thể đoán ra, Nhưng mà lại không dám đánh cược, trên thực tế, y mới là không đánh cược được cái đó, nếu có thể xử lý tốt, y không cần thiết lên lút đi làm chuyện mạo hiểm.

"Đúng, huynh dẫn người đi thôi. Có điều phải cẩn thận, ta không muốn có chuyện gì phát sinh ngoài ý muốn. Huynh cũng đừng để một trăm vạn này mất thua thiệt, thật đúng là không. Ta cứu người cứu cứu ta giấu người, chúng ta là hai người, một người tài trí 50 vạn lượng, hơn nữa, ta muốn chính là ngân phiếu, cũng không phải là hoàng kim! Chính là thứ bình thường nhà huynh có, số tiền này đổi mệnh đều đáng giá, huống chi, huynh còn là thiên hạ thủ phủ, vụng trộm mà mừng đi!"

Hòa Linh nói lăm nhăm, Mai Cửu hơi nhếch lên khoe miệng, y gật đầu: "Không mắc, thật là vật đẹp giá thấp!"

Hòa Linh gật đầu, hết sức tình ý sâu xa: "Cho nên nói, ta và Cửu cữu còn là phúc hậu, làm ăn sẽ không để cho người ta thua thiệt, có lúc, song doanh mới là quan trọng nhất."

Mai Cửu cười đồng ý

Hòa Linh có thời gian mề nheo, nhưng Mai Cửu không có, y cười nói đôi câu, ngay sau đó cáo từ, trước khi rời đi, y mỉm cười hỏi "Cái này có thể lấy đi chứ? Dù sao mới vừa rồi Sở tiểu thư đã nói, buôn bán thành công, cái này có thể cho ta."

Hòa Linh không thêm đề ý: "Lấy đi lấy đi!"

Mai Cửu câu nói có hàm ý khác: "Sở Ngưu Tiểu Thư, thật sự là hào phóng a!"

Hòa Linh cười gật đầu: "Đây là câu nói êm tai nhất từ khi huynh bước vào."

Mai Cửu: "."

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Mai Cửu thật đúng là người biết giữ lời, ngày thứ hai liền sai người đưa ngân phiếu tới, lần này, y không có tự mình đến. Hòa Linh đem Ngọc Ban Chi trả lại. Lan Đại Phú sáng sớm đã tới rồi, ông thật sự không hiểu chút nào tâm tư Hòa Linh.

"50 vạn lượng trong con mắt người bình thường, thật đúng là quá nhiều, nhưng so với Tô thần y thì giá trị những thứ này thật ra không nhiều lắm. Hơn nữa, tại sao lại muốn đổi lấy tiền chứ?" Đó không phải oán trách, chỉ là nghiễm túc hỏi. Nếu như là Lan Đại Phú, đổi thành buôn bán thích hợp hơn.

Hòa Linh hôm nay có chút mệt mỏi, nàng lười biếng nói: "Cửu cữu làm sao có thể bảo đảm, Tô thần y nhất định có ddlqd.com thể khiến Mai Cửu khỏi bệnh? Nếu như y chết thì sao? Đổi người chủ mới, cũng có thể hủy giao ước! Hơn nữa, hạng người như Mai Cửu muốn tiền thích hợp hơn, có điều người cũng đừng cảm thấy thua thiệt. Chúng ta lần này thật ra là giả vờ nhượng bộ, Mai Cửu không phải đứa ngốc, trong lòng y có bao nhiêu tin tưởng. Cháu tin, sau này có buôn bán, chỉ cần trực tiếp tới cửa nói là được, coi như không có chuyện này, lấy ra thành ý của mình, nếu như vậy, sau này sẽ tốt hơn. Nói không chừng, vừa được tiền, chúng ta cũng có thể được một cuộc buôn bán. Ngàn vạn lần không được làm cho người ta cảm thấy thiếu ân tình của mình, có lúc ân tình lớn, cũng sẽ thành thù đấy! Chúng ta làm ăn như vậy, Mai Cửu sẽ hiểu, lần sau cùng chúng ta làm ăn sẽ không thiệt thòi!"

Lan Đại Phú nghĩ quả đúng vậy, thật ra thì nếu như cho ông thời gian, ông chưa chắc tin, nhưng rất nhiều việc muốn nhanh chóng, thì ngay tại lúc tình huống cấp bách, có thể nghĩ đến thấu đáo như vậy, đã rất giỏi rồi, nghĩ đến đây, ông cảm khái nói: "Ta cùng với Linh tỷ nhi giao hảo, thật đúng là tốt rồi."

Hòa Linh đem 50 vạn lượng ngân phiếu đưa cho Lan Đại Phú: "Cửu cữu cầm đi, đây là phần của người."

Lan Đại Phú vội vàng từ chối, kiên quyết không chịu nhận, có thể tìm được Tô thần y, kế tiếp còn được nhiều cơ hội hợp tác hơn, số tiền này, y cũng không thể lấy, nếu như không phải Linh tỷ nhi, y sợ là từ chuột động cũng không bay ra khỏi Tô thần y, càng không ngờ, tiêu thiếp mất tích của phủ Thừa Tướng cùng chuyện này có quan hệ.

Hòa Linh kiên trì: "Người cứ thu đi, đều cần phải vậy. Nếu như Cửu cữu không lấy, vậy thì về sau chúng ta cũng không cần thiết gặp nhau nữa. Mọi việc đều có qua có lại, chuyện này, cháu không hy vọng có nhiều người biết. Lan Vân bên kia." Hòa Linh thật ra có chút lo lắng Lan Vân. Lan Đại Phú là giả vờ thật thà, còn Lan Vân nhưng là thật.

"Nó dám đi ra ngoài lấm mồm một chữ nào, ta chặt nó cho heo ăn!" Lan Đại Phú trợn mắt.

Xảo Âm Xảo Nguyệt: "."

Hòa Linh cười yếu ớt: "Dù thế nào cũng là con ruột, không đến nỗi ác độc như vậy chứ? Thật ra thì biểu ca chỉ là có chút đơn thuần mà thôi."

Lan Đại Phú lau mồ hôi cười, nói thật, ông đã từng có ý định, muốn cho Lan Vân cưới Hòa Linh, dù sao là hôn sự của biểu ca biểu muội một nhà, nhưng ý nghĩ như vậy cũng chỉ là trong nháy mắt, rất nhanh, ông vứt bỏ ý nghĩ này của mình, hiện tại ông lại nghĩ, nếu như ông cứ nghĩ đến việc đó nhiều, thì chính là một đao đâm chết mình. Linh tỷ nhi như vậy, Lan Vân nhà bọn họ thật đúng là không xứng với nàng, hơn nữa, nếu như nhi tử rơi vào tay Linh tỷ nhi, sợ là. Ách! Lan Đại Phú quả thật không dám nghĩ.

"Con yên tâm, Lan Vân bên kia ta nhất định sẽ coi chừng. Có điều tiền này."

Hòa Linh lười biếng tựa vào trên nệm ghế, có chút không nhịn được: "Cứu cứu cũng đừng từ chối, đây là cần phải vậy. Và lại cháu cũng tiêu không ít tiền của người. Đây là phần người nên nhận, người cũng có gánh chịu chút nguy hiểm!"

Hòa Linh kiên quyết như vậy, Lan Đại Phú suy nghĩ một chút, cũng không làm kiêu, gật đầu nói: "Vậy nghe theo lời cháu, có điều ta đi mấy ngày về Giang Nam một chuyến, ta nghĩ, để Lan Vân ở lại kinh thành, có chuyện gì cháu dặn dò nó đi làm. Mặc dù nó chẳng phải thông minh gì, nhưng làm việc cũng tạm được, võ nghệ không tồi, cháu giao phó cho nó, không thành vấn đề. Dù gì cũng là người mình!"

Hòa Linh gật đầu, nhận phần ân tình này.

"Giang Nam bên kia, ta có việc gì cần làm không? Biểu thiếu gia đó nhà các người, phải làm gì?" Lan Đại Phú nghiêm nghị hỏi.

Hòa Linh cười lạnh: "Không cần. Chờ Lý gia tự mình đi điều tra, như vậy mới thú vị. Về phần bọn họ, ha ha, bọn họ dám náo loạn, cháu sẽ không để yên cho bọn họ." Hòa Linh đáng vẻ nghiêm chỉnh, dù cười lạnh, cũng rất xinh đẹp đáng yêu, xinh đẹp không gì sánh được. Chỉ có Lan Đại Phú biết, ngoại diendanlequydon.com sinh nữ của ông không phải người đơn giản, càng xinh đẹp, trong lòng càng thấy rét run, có điều cũng may, ông sớm phát hiện ngoại sinh nữ của mình chính là không phải là người đơn giản, đứng cùng với nàng ở một trận doanh, có lúc người nên như vậy, đầu óc tinh táo có thể tránh khỏi rất nhiều vấn đề, hiện tại ông càng ngày càng cảm thấy, mình là cực kỳ có mắt nhìn. Mặc dù ông không phải đứng đầu về thông minh, nhưng lại giỏi nhất xem xét thời thế.

50 vạn lượng, đây tuyệt đối không phải là số lượng nhỏ, dù là ông tặng cho Hòa Linh Tiểu Hương lễ, dù là ông mua cho Hòa Linh rất nhiều quà, thế nhưng cũng chỉ là không đáng kể. Ở kinh thành chỉ phí sinh hoạt của đại hộ nhân gia, cũng chưa chắc dùng đến 50 vạn lượng. Nhà bọn họ keo kiệt vậy, càng không thể. Phi phi phi, thế nào cũng nói mình keo kiệt! Lan Đại Phú tự quyết định, trở lại Giang Nam, chuyển chút đồ hiểm vào kinh đưa cho Hòa Linh, cũng không uổng phí Hòa Linh chi giáo lần này. Ông chỉ là giúp đỡ giấu người thôi. Mặc dù nhìn như quan trọng, nhưng không có ai thấy!

"Ta ngày mai đi! Qua vài ngày xử lý một chút là có thể trở lại."

Hòa Linh gật đầu, thật ra thì thời điểm kiếp trước, Lan Đại Phú cũng không có lưu lại Vĩnh An lâu như vậy, xem ra, có một số việc nhỏ đã thay đổi. Lan Đại Phú trở ra chính là cùng Lan thị chào tạm biệt. Nghe nói một mình Lan Vân ở lại kinh thành, lại nghĩ đến căn phòng kia của Lan Đại Phú, ngay cả một người làm cũng không có, Lan thị chủ động nói bảo Lan Vân đến trong phủ ở. Đúng lúc này Sở Phi trở về, Sở Phi đối với Lan Vân ấn tượng cũng cực tốt, nghe Lan thị vừa nói như thế, cũng đồng ý, ai có thể nghĩ tới, Lan gia trưởng công tử có tiền như vậy, ngay cả một người làm cũng không có, về phần gã sai vặt, chỉ nghĩ cùng đừng nghĩ rồi. Nghĩ tới điều này, Sở Phi lần nữa khẳng định gọi Lan Vân sang.

Lan Đại Phú người này mặc dù keo kiệt, nhưng không thích chiếm tiện nghi, ông và người bình thường cũng không giống nhau, ông cảm thấy, chiếm tiện nghi, trên căn bản cũng là tham lam. Cho nên ngay từ khi bắt đầu thả không chiếm! Nhưng mà nghĩ đến Sở Hòa Linh năng lực gây chuyện thị phi trước sau như một, ông lại cảm thấy, cho phép Lan Vân lưu lại cũng tốt, tối thiểu có thể tiếp ứng khẩn cấp. Nghĩ như vậy, ông không chùng chừ hỏi "Muội chắc chứ? Hay muội chẳng lẽ đang mưu đồ ta cái gì sao?"

Lan thị cực kỳ tức giận, hận cho ca ca của mình một cái: "Ca ca thật là khiến người ta tức giận, huynh cho rằng ai cũng như huynh sao! Giống huynh lòng tiểu nhân vậy, cũng không biết làm sao lại có thể giả vờ thật thà. Không cần không cần! Cái gì cũng không cần huynh lo! Thiệt là! Bảo Lan Vân tới ở, công tử đại hộ của Lan gia ở Giang Nam, ngay cả một gã sai vặt cũng không có, nói ra thật là làm trò cười cho người khác."

Lan Đại Phú bắt được trọng điểm trong lời nói, "Muội nói mà, cái gì cũng không cần!"

Sở Phi nhìn ông như vậy, cảm thấy không trách được người ta nói không nên dậy nổi vào kẻ buôn bán, thật là quá mức tiểu gia tử khí, nhưng mà vẫn là nói: "Đề cho nó tới ở thôi. Dù thế nào cũng là cô cô của mình, một mình nó ở bên ngoài, cũng không an toàn."

Mặc dù Lan Vân công phu không tệ, nhưng tuổi cũng không lớn lắm, là người ra đời không lâu. Nghe bọn họ nói như vậy, Lan Đại Phú không thể từ chối, nhưng mà ông liên tục báo cho Lan Vân, muốn y chăm sóc tốt biểu muội mình, chăm sóc nhiều một chút, đặc biệt là lúc biểu muội gây chuyện. Lan Vân nghe, không ngừng gật đầu liên tục, cũng không hiểu là như thế nào! Biểu muội nhà y, căn bản cũng không có lúc nào không gây chuyện. Lan Vân nghĩ như thế. Y từng nghĩ biểu muội mình là cây đèn đã cạn dầu, nhưng lại không ngờ là vào ở trong phủ ngày đầu tiên, biểu muội mình liền gây sự.

Rõ là. Quá dũng mãnh!

Và lại, chuyện này còn là do Lan Vân đưa tới. Được Sở Phi đồng ý, Lan Vân dọn vào Sở phủ, điểm này Sở lão tướng quân cũng biết được, dĩ nhiên là

đồng ý. Lan Đại Phú mặc dù keo kiệt, nhưng lúc tới kinh thành, cũng sẽ mang chút đồ thú vị, đối với người già bọn họ cũng không hẹp hòi. Lan Vân bên cạnh đều không có một người làm, tới bên này ở cũng là có thể. Nhưng có người trong lòng cũng không nghĩ như vậy. Mà người này chính là kẻ không gây chuyện sẽ chết Lý Hiền! Lý Hiền nghe nói Lan Vân vào phủ, càng cảm thấy là Lan gia điều tra được những thứ này mới nói cho Sở Hòa Linh, vì vậy hết sức căm thù Lan Vân. Hơn nữa, y là ngoại tôn Sở lão tướng quân, đương nhiên có thể ra vào tự do, Lan Vân tính là gì, cũng chỉ là chất tử của Tam phu nhân thôi! Một người ngoài, thế nhưng cũng có thể vào ở. Y thậm chí hoài nghi, Lan Vân chính là vị hôn phu tương lai Tam Phòng tìm cho Hòa Linh, nghĩ đến cũng đúng, thân thể nàng như vậy, muốn gả ra ngoài nhất định là không được khả quan. Nhưng nếu là Lan Vân thì không cần bàn những thứ khác, dù sao cũng là biểu ca biểu muội. Hơn nữa Lan gia là Thương Hộ, thân phận không cao, cưới Hòa Linh cũng coi là được.

Nghĩ như vậy, y càng cảm thấy Lan Vân không vừa mắt. Mặc dù nha đầu chết tiết kia ác độc, nhưng gương mặt đúng là đẹp thật, nói là tiên nữ cũng không phải là quá đáng. Sở gia mấy cô nương này, thì Hòa Linh là phát triển tốt nhất, nàng và Hòa Chân bằng tuổi, nhưng so ra cao hơn rất nhiều, có ngực có eo, đẹp mắt làm cho lòng người không yên. Nếu như tiện nghi cho tên tiểu tử Lan Vân kia, thật là làm cho lòng y sinh oán độc. Y chỉ nghĩ tới, đợi y trở về Giang Nam, trừ bị tốt tất cả, tất nhiên khiến cho nàng đẹp mắt, nhất định trời nàng đến Giang Nam. Để cho nàng biết, chọc tới Lý Hiền y, không được sống tốt như vậy. Có điều hiện tại, phải tạm thời nhẫn nại, y cũng nghe nói chuyện nha đầu chết tiết kia làm mẫu thân té trật chân, thật là một nha đầu liều mạng. Có điều Mộng nhi cũng vô dụng, lúc này ca ca và mẫu thân mình đều xảy ra chuyện, thế nhưng nàng không đi thu thập một chút cái tiểu tiện nhân đó! Nghĩ đến đây, Lý Hiền hận nghiền răng nghiền lợi.

Có điều rất nhanh, y nghĩ ra một kế. Lệnh nha hoàn đi tới chỗ phòng của Sở thị, hai mẹ con vừa bí mật hiểu rõ mưu đồ với Sở Hòa Linh, bọn họ đều hận đến xương tủy, Nhưng mà lại có chút sợ. Mặc dù tạm thời không thể xử lý nàng, nhưng bọn họ cũng sẽ không để cho Sở Hòa Linh tốt hơn, nghĩ như vậy, liền truyền ra lời đồn. Cùng biểu ca mình lén phét, như vậy danh tiếng, của Sở Hòa Linh phải chịu trách nhiệm cũng đáng! Chỉ là hai người căn bản không biết, từng cử động của bọn họ cũng bị Lý Mộng đề ý, kể từ khi biết được Lý Hiền không phải là thân ca ca của mình còn tính toán với nàng, tinh thần nàng cảnh giác vạn phần, mặc dù nàng không thể làm gì mẫu thân mình, nhưng mà đối với tên ca ca giả này, nàng nhất định sẽ không khách khí. Còn không đợi Lý Hiền làm gì, Lý Mộng đã ngồi ở phòng của Hòa Linh.

Hòa Linh mỉm cười: "A, y thật đúng là không ở yên nổi."

Lý Mộng tiếp tục nói: "Còn có Hòa Chân, muội phải cẩn thận nàng." Thật ra thì cũng không thể nói Lý Mộng sẽ cùng với Hòa Linh đứng cùng một trận tuyến, chỉ là Hòa Linh giúp nàng, nàng tự nhiên cũng muốn trả lại, đây là phong cách hành sự của nàng. Mặc dù tính toán mẫu thân mình khiến cho trong lòng nàng có chút không thoải mái, Nhưng mà lại dễ hiểu. Thử nghĩ nếu mẹ nàng đang hoàng một chút, cũng không có gì. Nhìn lại vết thương của Lý Hiền, có thể thấy được nàng vẫn còn thù hạp lưu tình.

Có lúc nàng suy nghĩ, nếu như không biết trước chuyện tình của mẫu thân và Lý Hiền, nàng cuối cùng có thể sẽ biến thành giống như Hòa Linh hay không. Giống nhau cực đoan. Chỉ là tất cả đều không có xảy ra, nàng không phải là Hòa Linh, tự nhiên không biết Hòa Linh là ý định như thế nào! Nghĩ như vậy, Lý Mộng lại có chút bình thường trở lại. Mà Hòa Linh nghe được Lý Mộng cảnh cáo, nhin không được bật cười, nàng giọng nói thanh thúy, giống như hoàng anh xuất cốc, thanh thúy nhưng lại lộ ra một chút yêu nị!

"Sở Hòa Chân là cái loại gì, muội so với biểu tỷ càng hiểu rõ hơn."

"Còn Lý Hiền bên kia, muội tính như thế nào nói? Ta biết được y vừa mua được mấy người làm nhiều chuyện, đã chuẩn bị có hành động." Lý Mộng khẽ cau mày, nàng chán ghét nhất hành động bí ối như vậy, làm mất danh tiếng của một cô gái mà nói, có thể thấy được ác độc như thế nào.

Hòa Linh tức giận đang cầm ly trà, cười ngọt ngào: "Hà? Có người dám nhận tiền của y sao!" Dừng lại một chút, nàng lập tức đổi sắc mặt: "Xem ra ngày thường tiền thưởng Tam phòng chúng ta là để nuôi chó!"

Phủ tướng quân, phóng khoáng nhất chính là Tam Phòng, hiện tại nếu bọn họ ham lợi nhỏ, như vậy Hòa Linh cảm thấy, mình cũng không cần khách khí rồi.

Cũng ngay vào lúc này, Xảo nguyệt thở phì phò từ phòng bếp trở lại, nhìn sắc mặt nàng, Hòa Linh đã khôi phục lại nụ cười, nàng cười yếu ớt hỏi "Thế nào? Bị uất ức sao?"

Xảo nguyệt cắn môi, không biết nên nói hay không.

Hòa Linh thông thả ung dung, "Là có người bên ngoài nói xấu ta và biểu ca, đúng không?"

Xảo nguyệt kinh ngạc một chút, ngay sau đó gật đầu, nàng cắn môi: "Những thứ kia xấu miệng, cũng nên kéo ra ngoài "

Hòa Linh cười yếu ớt, "Phòng bếp người ta nói sao?"

Xảo nguyệt gật đầu: "Vâng, là Thúy Thúy! Nàng làm như ta không biết, tỷ tỷ nàng và Biểu thiếu gia quan hệ rất tốt, nói khó nghe, chính là đã ngủ với nhau, còn tưởng rằng Biểu thiếu gia có thể đem tỷ muội bọn họ đều thu phòng sao!" Không để ý Lý Mộng cũng ở đây, nàng tức giận nói.

Hòa Linh nhìn Xảo nguyệt đang bê món ăn, đưa tay, Xảo nguyệt vội vàng đưa tới, Hòa Linh bụng chén nhỏ, dùng muỗng canh không ngừng mỉm môi, nhấp đủ rồi, trực tiếp ném trên đất, chén kiểu rơi xuống đất, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Hòa Linh cười: "Biểu tỷ cần phải làm chứng cho muội, muội là do ăn cái này mới xảy ra chuyện."

Lý Mộng ngo ngẩn.

Hòa Linh vừa ngã xuống, Lý Mộng lập tức: "Nhanh đi truyền đại phu, nhanh đi a. . . ."

Xảo Nguyệt có chút mơ hồ, có điều là bên cạnh Hòa Linh đã lâu, lập tức hô to: "Có ai không, mau tới cứu người!"

Chờ Lan thị chạy tới, chỉ thấy Lý Mộng gương mặt gấp gáp: "Tam cữu mẫu, linh tỷ nhi uống đồ ngọt lập tức liền té bất tỉnh."

Lan thị liếc mắt.

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Hòa Linh đang êm đẹp lại xảy ra chuyện, mặc dù đến tột cùng không biết là vì sao, nhưng có thể đoán được, cái này là do thức ăn, tám phần là có vấn đề. Không lâu sau, mấy người phòng bếp đều bị Thôi tổng quản dẫn đến đã quỳ gối trong viện.

Xảo Nguyệt nhìn một loạt, thấy Thúy Thúy cũng ở trong đó, Sở Phi nghiêm nghị hỏi "Xảo Nguyệt, người đi nhìn xem, cái chén này có người nào đó động tay chân vào!"

Xảo Nguyệt chỉ ngay Thúy Thúy, "Là nàng đưa cho nô tỳ, còn trước đó có ai đụng phải, nô tỳ không biết!"

Thúy Thúy không thể tin ngẩng đầu, nàng hô to: "Ta không có, ta không có làm như vậy, không phải là của ta làm. Người ddlqd.com đây là trả thù ta, người thấy ta nói xấu tiểu thư." Lời nói của nàng đột nhiên ngừng lại, ngay sau đó nói: "Tóm lại ta không có, Tam gia, xin ngài minh giám, nô tỳ không có, nô tỳ thật sự không có, nô tỳ dù thế nào cũng không dám hại Ngũ Tiểu Thư."

Mà lúc này, Hòa Linh trong phòng "Từ từ tỉnh lại", thật ra thì đại phu cũng không biết nàng bị làm sao, có điều lúc trước thân thể Ngũ Tiểu Thư đã không tốt, nhưng bọn họ cũng không dám nói, Ngũ Tiểu Thư nhất định không có vấn đề gì.

Hai đại phu cẩn thận dè dặt đứng ở một bên, Lý Mộng đỡ Hòa Linh đứng dậy, Lan thị liền vội vàng hỏi: "Con có sao hay không?"

Hết sức lo lắng, Hòa Linh khẽ lắc đầu, nghe âm thanh phía bên ngoài, nàng giùng giàng định đi ra, Lan thị vội vàng: "Con đang làm gì vậy. Nghi ngại cho tốt đi."

Hòa Linh không chịu, "Con thật ra muốn hỏi cho rõ, đến tột cùng con làm phiền gì đến người khác, sao lại tính toán với con như vậy." Nàng giãy giụa đứng dậy, Lan thị muốn ngăn trở, ngược lại Lý Mộng nói: "Tam cữu mẫu, hãy để cho Linh tỷ nhi điều tra rõ ràng đi, nếu không chuyện như vậy, sợ là có người muốn đổ thừa lên người của con! Nếu không sao con lại tới đây, Linh tỷ nhi vừa đúng lúc xảy ra chuyện! Vạn không có thể nào có chuyện trùng hợp như vậy, còn nói không tốt thì chuyện như vậy chính là thật muốn hại Linh tỷ nhi, vẫn nên trước tiên tìm ra người hạ dược! Chuyện này, dù mọi người có thể cho qua, nhưng con không thể."

Lý Mộng hình như hết sức tức giận, nàng kiên định: "Con thật ra cũng muốn đi ra ngoài xem một chút, đến tột cùng là người nào dám đối với biểu muội như vậy. Điều nói mình oan uổng, trong nhà này, oan uổng nhất chính là con mới đúng. Cả nhà ba người chúng ta trở về Vĩnh An, vẫn thường xảy ra đủ chuyện, cũng không biết là xúc phạm đến ai hay là có người cố ý nhắm vào." Lý Mộng dừng lại câu chuyện, Hòa Linh cười lạnh: "Nếu vậy con và biểu tỷ đều muốn đi ra xem một chút, hay là đã oan uổng người tốt."

Vừa nói như thế, Lan thị cũng không biết nói gì nữa, nàng nhìn Lý Mộng đỡ Hòa Linh ra cửa, Hòa Linh khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, đáng về người bệnh yếu ớt, nàng vội vàng đứng ngay ngắn.

Sở Phi vừa nhìn nữ nhi đi ra, cau mày: "Sao con lại đi ra đây? Thân thể không khỏe nên ở trong phòng nghỉ ngơi cho tốt."

Hòa Linh không chịu: "Nữ nhi muốn xem một chút, đến tột cùng là người nào! Năm lần bảy lượt, vẫn không dễ yên."

Tầm mắt quét qua Thúy Thúy, Hòa Linh hỏi "Là nàng làm sao?"

Thúy Thúy liền vội vàng lắc đầu: "Không có, nô tỳ không có, tiểu thư không thể xử oan nô tỳ, ngài không thể lợi dụng việc công báo tư thù!" Nàng gào thét.

Hòa Linh đột nhiên nở nụ cười, nàng cười nhu nhược lại xinh đẹp, giọng nói của nàng nhẹ nhàng, chậm rãi hỏi "Hả? Vậy người nói cho ta biết, ta oan uổng người thế nào? Ta vì sao muốn oan uổng người? Ta báo thù cái gì? Lời của người nói, ta thật sự nghe không hiểu! Thế nào? Có chuyện gì xảy ra mà ta không biết sao?"

Thúy Thúy lắc đầu, không chịu nói gì thêm.

Hòa Linh lập tức nghiêm nghị: "Người hiện tại lắc đầu, vậy đã nói rõ, mới vừa rồi những lời đó, là người cố ý muốn vu khống ta, thật không ngờ, Sở Phi chúng ta thậm chí có nha hoàn như vậy. Lời bậy bạ mà người nói, là ddlequydon.com chủ từ phòng nào dạy người?"

Vốn là tiểu cô nương nhu nhu nhược nhược lập tức liền như hung thần ác sát, lập tức làm cho người ta kinh ngạc không thôi.

Thúy Thúy run rẩy: "Nô tỳ...nô tỳ."

"Ta nghĩ, bây giờ tư cách bán ra một đứa nha hoàn ta còn có!" Nàng hạ giọng chậm rãi, nhàn nhạt nói: "Ta bán cho An Huy Nam? Hay là nên bán cho Tắc Bắc đây?"

Thúy Thúy cơ hồ bị dọa ngất, nàng thật không ngờ sẽ là dạng này.

"Tiểu thư, Ngủ Tiểu Thư. Người không thể đâu!"

Hòa Linh kéo dài giọng điệu: "Hà? Ta không thể? Vậy người thử nói một chút, ta vì sao không thể chứ? Có nguyên nhân gì đây?" Nhưống mảy, Hòa Linh từng bước từng bước chờ Thúy Thúy đi đến cái bẫy.

Thúy Thúy cắn môi.

"Chỉ là một đứa nha hoàn, lại dám hò hét nói không có thể! Phụ thân, người xem chuyện bây giờ, quả nhiên là buồn cười!" Hòa Linh nghiêng đầu nhìn về Sở Phi, Sở Phi vốn còn có một chút nghi ngờ, nhưng bây giờ nhìn Hòa Linh biểu hiện như thế, có cái gì thoáng qua, y cảm thấy có cái gì đó không đúng lắm, Nhưng mà lại là khó mà nói đến tốt cùng là như thế nào.

Thúy Thúy lắc đầu: "Không có, ta không có! Các người không thể bán ta. Các người là cố ý, các người là bởi vì ta nói những lời đó nên mới trả thù ta!"

Hòa Linh rút cuộc chờ lời nàng nói, nàng dựa lên người của Lý Mộng, cười xinh đẹp làm sao: "Người nói cái gì chứ? Nói rằng ta cùng Lan Vân lén phụng?"

Thúy Thúy nhìn về Xảo Nguyệt, "Ta biết ngay là người tố cáo, ta biết ngay là người! Các người vu khống ta!"

Lúc này, mọi người của phòng bếp hiểu chuyện như vậy là vì cái gì mà tới, trước có mấy người cùng Thúy Thúy đang hàn huyên, lúc này cũng run rẩy im lặng.

Hòa Linh thông thả ung dung, "Phụ thân, thật là nhìn không ra, Tam phòng chúng ta ở trong nhà này một chút địa vị cũng không có. Ngay cả một cái nha hoàn cũng có thể chất vấn chúng ta như vậy, cũng có thể lớn tiếng kêu gào như vậy! Thế nào? Tùy ý chủ tử sắp đặt nói xấu, nên xử lý như thế nào!" Hòa Linh liếc mắt nhìn mọi người, âm trầm nói: "Dựa vào tội người để chủ tử sắp đặt nói xấu người khác, ta trực tiếp đánh chết người đều không là quá đáng. Có điều." Nàng cười khanh khách, "Tùy tiện đánh chết thật lợi cho người quá rồi. Người thật sự cho rằng ta là dễ đối phó vậy sao? Người nói, ta nên bán người ở trong kinh thành. Người mua biết được người thiếu chút nữa độc hại chủ tử nhà mình? Bọn họ sẽ như thế nào đây?"

Thúy Thúy không thể tin: "Ta không có!"

Hòa Linh từ từ: "Ta nói người có thì người có! Dù sao thân thể ta cũng không tốt, lúc nào chết cũng không biết, chuyện lần trước còn chưa có tra rõ! Đúng lúc đổ hết lên trên người người đi!"

Hòa Linh căn bản cũng không kiêng dè người, chỉ nhàn nhạt cười: "Biểu tỳ còn lo lắng cho mình bị dính tiếng xấu! Như vậy biểu tỳ yên tâm chứ?"

Lý Mộng đôi tay lạnh lẽo, nàng chỉ là phối hợp Hòa Linh diễn trò, nhưng lúc này lại thật sự cảm thấy không thoải mái, về lạnh lẽo này, quả thực là lạnh đến xương cốt! Hòa Linh, thật rất đáng sợ!

Mà tiểu cô nương nhu nhu nhược nhược không còn chỉ còn vẻ dọa người, nàng cười híp mắt: "Ta thấy, nên bán cho những nhà có tiểu thư chưa thành hôn, nhà như vậy mới tốt chứ!"

Thúy Thúy run rẩy, nếu như thật là bị bán cho những nhà như vậy, hay phải trải qua những chuyện này, người ta sẽ để nàng sống mới là lạ! Lúc này, nàng chỉ cảm giác mình cả người rét run, nàng run rẩy nói: "Tiểu thư, là nô tỳ sai rồi, nô tỳ sai rồi, đúng, đúng là do Biểu thiếu gia để cho ta nói bậy bạ, y cho nô tỳ bạc, y nói."

Hòa Linh cười yếu ớt: "Y nói gì!"

Sở Phi mở miệng: "Hòa Linh!"

Hòa Linh càng lớn tiếng hơn: "Phụ thân!" Nàng giống như tôi độc nhìn Sở Phi, lạnh lùng nói: "Phụ thân muốn bao che biểu ca sao?" Giọng nói âm trầm âm trầm.

Sở Phi chần chờ một chút, chỉ là chần chờ như vậy một chút, Hòa Linh tiếp tục nói: "Sắp đặt con cùng với Vân biểu ca như vậy, có chủ ý gì thật cũng không biết. Thế nào? Hiện tại hại nữ nhi, bước kế tiếp có phải sẽ phải hại cả Trí Ninh hay không? Thế nào? Tam phòng chúng ta có tiền cũng là lỗi sao?"

Hòa Linh đem đề tài dẫn vào theo hướng mình muốn. Quả nhiên, Lan thị lập tức kiên định kéo Sở Phi, "Tướng công, chuyện này, vạn không thể cứ tính như thế, đây có quan hệ đến danh tiếng của Linh tỷ nhi nhà chúng ta. Hiền nhi cũng quá diendanlqđ.com phận rồi, chúng ta đối với y tốt như vậy. Thế nhưng y lại làm ra chuyện này. Thiếp thấy, cái thương thế kia, thật đúng là không biết làm sao ra. Không chừng là làm chuyện gì xấu, bị người ta trả thù đấy!"

Lan thị vào cuộc, Hòa Linh nhìn chăm chăm Sở Phi, Sở Phi hòa hoãn một chút, nói: "Chuyện này, bẩm báo với tổ phụ đi!"

Lý Mộng chậm rãi: "Nếu như ca ca là người như vậy, ta cũng khinh thường, có điều cũng không thể nghe lời nói của một đứa nha hoàn như vậy liền đổ tội cho ca ca ta chứ? Dù sao cũng phải có chứng cứ."

Thúy Thúy lúc này liên sợ, nàng thật sự không dám tưởng tượng cảnh tượng mình bị bán đi, chẳng biết tại sao, nàng nhìn nét mặt Ngũ Tiểu Thư, đã cảm thấy chuyện như vậy là vô cùng có khả năng, mới vừa rồi ánh mắt Ngũ Tiểu Thư lạnh lẽo tới độc như vậy, quả thật không hề cho nàng trở tay.

"Ta có, ta biết rõ y còn tìm người khác, y rất ghét Ngũ Tiểu Thư, y nói Ngũ Tiểu Thư cả ngày đối nghịch với cô nãi nãi, rõ ràng chính là không đem bọn họ để ở trong mắt. Cho nên phải dạy dỗ nàng một chút." Thúy Thúy vội vàng: "Ta có thể nói ra tên người mà y tìm!"

Hòa Linh lập tức cười, trên đời này cho tới bây giờ cũng không có chân chính người làm đồng minh. Người xem, chỉ cần đánh rắn đánh tới bảy tấc, rất mau có thể bắt vào tay. Thúy Thúy thấy mọi người không nói, vội vàng tiếp tục cung khai, nghe lời kể của Thúy Thúy, sắc mặt Sở Phi thật khó nhìn. Muội muội thường ngày kiêu ngạo không hiểu chuyện kiêu căng, không ngờ, Lý Hiền này cũng là không hiểu chuyện như vậy, nghĩ vậy, Sở Phi cũng tức giận.

"Y thật là càng ngày càng quá trớn rồi."

Lý Mộng nhìn rất nhanh mấy người bị bắt tới, đỏ mặt nói: "Tam cữu cữu, nếu ca ca con không nhận, con nhất định cho người một cái công đạo. Con đi tìm huynh ấy." Nói xong, trực tiếp chạy ra.

Sở Phi vừa thấy, vội vàng nói: "Mau đi cùng biểu tiểu thư."

Hòa Linh thấy, phân phó Xảo Âm Xảo Nguyệt điu nàng đi qua.

Hiện trường rồi một mùi, Lý Mộng chạy tới trong phòng Lý Hiền, cũng không có gõ cửa, nàng trực tiếp đẩy cửa phòng ra, lúc này Lý Hiền đang cùng nha hoàn thân mật,, thấy Lý Mộng vào cửa, cười xấu xa, "Muội muội vì sao lại tới? Vào trong phòng của ta, cũng không có gõ cửa."

Lý Mộng không nói hai lời, đi lên gõ nhà hoàn kia ra, trực tiếp cho Lý Hiền một bạt tay. Lý Hiền bị đánh bối rối, chính y cũng không biết tại sao phải nhận cái tát này

Mà Lý Mộng đã giấu ở trong lòng lâu rồi, lửa giận này, nàng vẫn không thể nào phát tiết, mượn lý do này, nàng không chút khách khí lần nữa một bạt tay tới, "Người không phải là ca ca của ta, người không phải!"

Lý Hiền lập tức chột dạ, y lắp bắp nói: "Người...người nói những gì đó! Mộng nhi, người nào cho người lá gan đối với ca ca mình như vậy, người nói cho ta biết!"

Lý Mộng cắn môi rống giận: "Tại sao người muốn hại biểu muội sau lưng, không ngờ người tiểu nhân như vậy, người ác độc như vậy, hôm nay đối xử như thế với Tam Phòng, ngày khác có phải sẽ tính toán đại phòng cùng chi thứ hai và Tứ Phòng hay không? Người nói, có phải hay không! Ta tại sao có thể có loại người ca ca như người! Lòng của người đen tối đến vậy sao?"

Lý Mộng nghĩ tới đủ chuyện, lại nghĩ đến y đối với mình có ý tính toán, không nhịn được khóc, "Người nói, lòng của người tại sao như vậy! Người cùng nha hoàn lén phụng ta đây thân làm muội muội cũng không hề ý đến, nhưng mà đối với người trong nhà, ngoại tổ phụ đối với chúng ta cũng rất tốt là người cùng một nhà, làm sao người có thể tính kế như vậy?"

Lúc Lý Mộng đang hô hào, mấy người Sở Phi và Hòa Linh cũng chạy tới. Lý Hiền vừa định cãi lại, thấy được Hòa Linh nhìn y cười quỷ dị, rục rịch kỳ cục.

Mắt Lý Hiền lập tức giống như có độc, y gắt gao nhìn chăm chăm Hòa Linh, "Người nha đầu chết tiệt kia, là người, là người cố ý, có đúng hay không?"

Hòa Linh nhú mày, vô tội hỏi "Biểu ca nói cái gì vậy? Rõ ràng là huynh tính toán ta, huynh bây giờ lại giả bộ người bị hại cái gì! Quả nhiên là làm cho người ta cảm thấy buồn cười!"

"Nếu như không phải là người, còn ai vào đây, trong phủ này, người ác độc nhất, người chính là người đâm ta bị thương, không cần giả bộ, Sở Hòa Linh, người đừng nghĩ là ta sợ người!" Lý Hiền bị Lý Mộng cho một bạt tay như vậy, lại thấy Hòa Linh, rốt cuộc không nhịn được gầm thét!

Hòa Linh được Xảo Nguyệt đỡ ngồi xuống, nàng thông thả ung dung, không có chút nào gấp gáp, thì càng sẽ không bởi vì bị Lý Hiền lên án mà sợ bị ánh mắt người khác hoài nghi mà lo lắng, nàng khéo léo ngồi xuống, nhu nhược hỏi "Huynh nói là ta đâm huynh bị thương, vậy tại sao lúc trước huynh không nói!" Căn bản không cho Lý Hiền cơ hội nói tiếp những chuyện khác, nàng tiếp tục nói: "Cũng không nên nói cái gì mà giả hòa vạn sự hưng, huynh ở trong cái gia đình này, cũng không làm ít chuyện xấu, huynh hiện tại nói ta hại huynh. Nếu theo tính tình huynh, lại không chịu nói ra, tại sao chứ! Huynh thật lòng tốt như vậy, hay là hiện tại nghĩ trả đũa? Hơn nữa, ta nhu nhược như vậy, ta ám sát huynh? Nói ra có người tin sao?"

Lý Hiền nhin một chút, ngay sau đó nói: "Nhu nhược không có nghĩa là không làm được. Ta làm cái chuyện xấu gì. Sở Hòa Linh, người nói rõ ràng cho ta. Người ba lần bảy lượt khắp nơi đối với chúng ta như vậy, còn tưởng rằng không có ai biết sao!"

Hòa Linh cười duyên: "A, ta ám sát huynh, ta lấy cái gì đảm."

Hòa Linh vẫn dịu dàng như vậy, thật ra khiến người cảm thấy không giống. Đặc biệt là Xảo Âm Xảo Nguyệt, đã cảm thấy cả người đều không có sức lực.

Lý Hiến cười lạnh: "Còn không phải là cái trâm cài tóc trên đầu ngươi sao, Sở Hòa Linh, ngươi có bản lĩnh tiếp tục đâm ta đi! Ngươi có bản lĩnh đó không!"

Hòa Linh kinh ngạc chăm sóc đến lớn nhà, không thể tin mà hỏi: "Các ngươi nghe nói chứ? Y chủ động muốn ta đâm y. Thật kỳ quái, còn có người có thói quen, chủ động để cho người khác đâm mình!"

Lý Hiến tức giận cười lạnh, y nói: "Sở Hòa Linh! Ngươi. Ngươi có bản lĩnh thì tới đâm ta!"

Hòa Linh đứng dậy, đi tới bên cạnh Lý Hiến, Lý Hiến ngồi ở trên giường, Hòa Linh trên cao nhìn xuống y, giọng từ từ trâm cài tóc lên.

Sở Phi cũng không nghĩ Hòa Linh sẽ làm gì, nhưng vẫn quát lớn: "Hòa Linh, con mau tới đây, đừng hù dọa biểu ca con!"

Lý Hiến quả thực là bị chọc giận đến điên rồi, y nói: "Có bản lĩnh để cho nàng đâm! A!"

Lý Hiến tuyệt đối không ngờ rằng, Hòa Linh thật sự đâm về phía bả vai mình! Mọi người lập tức ngưng lại!

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Lý Hiến bị đâm một cái, không ngừng thét chói tai, y vạn lần không ngờ, Sở Hòa Linh thật sự bị điên, nếu như không phải là điên, tại sao ở trước mặt mọi người trực tiếp làm chuyện như vậy. Mà mọi người trong nhà giống vậy đều bị dọa sợ, Sở Phi đã bị nữ nhi của mình làm sợ hãi đến choáng váng. Chuyện xảy ra quá mức bất ngờ, thật là khiến người ta hết sức kinh ngạc.

Hòa Linh không có một chút hối hận hay do dự, âm trầm nói: "Lý Hiến, huynh nếu tìm người có thể tính kế ta, nên biết, ta không phải người dễ chọc. Lần này cũng chỉ là cho huynh một giáo huấn. Mọi việc có một lần hai lần nhưng sẽ không có liên tục lần thứ tư đâu. Ta lần này hào phóng bỏ qua cho huynh, nếu như lần nữa huynh để cho ta tâm tình không thoải mái, ta trực tiếp cho huynh lết dưới nền đất sám hối!"

Lý Hiến run cầm cập, lúc này y lại nhớ tới hôm đó, hôm đó nàng cũng như vậy, một thân Hồng Y, cầm trâm cài tóc không chút do dự đâm y, đáng vẻ ngoan ngoãn mang theo ý cười. Y đã run như cây sậy.

"Cứu cứu, Tam cứu cứu, cứu ta! Hòa Linh điên rồi, Hòa Linh điên rồi!" Lúc này Sở Phi và Lan thị cuối cùng cũng phục hồi tinh thần lại, Sở Phi tiến lên đoạt lấy trâm cài tóc của Hòa Linh, ông vội vã kêu đại phu, đồng thời trách cứ Hòa Linh: "Làm sao con có thể động thủ thật! Đó là biểu ca của con!"

"Lúc hẳn tính toán con và Lan Vân, cũng không có suy nghĩ đến điều này."

Trong mắt nhiều người đó chỉ là lời đồn, không là cái gì, nhưng lại không chịu nghĩ, danh tiếng đối với một cô nương rất quan trọng.

Sở Phi lúc này lại không có mềm lòng, ông gắt gao nhìn mọi người trong phòng, bình tĩnh nói: "Không cho phép air a ngoài bàn tán, nếu để truyền ra ngoài một câu, ta liền đánh chết kẻ đó!"

Mọi người im lặng không dám nhiều lời, chỉ trừ chủ tử Hòa Linh, ai cũng sợ run rẩy. Ai có thể nghĩ đến, Ngũ Tiểu Thư đáng vẻ giống như tiên nữ, Ngũ Tiểu Thư nhu nhu nhược nhược, thế nhưng nàng không chút do dự liền đâm về phía Biểu thiếu gia, quả thật không có một chút phòng bị. Chẳng qua nghĩ lại, cảm thấy Biểu thiếu gia đúng là đáng đời, nếu như không phải y trực tiếp khiêu khích Ngũ Tiểu Thư, sao sẽ có chuyện như vậy, hiện tại mỗi người đều sợ, cũng sợ mình thật sự bị đánh đến chết. Không khỏi, cũng có chút oán giận Biểu thiếu gia. Con người chính là như vậy, ở thời điểm thật sự hoảng sợ, bọn họ sẽ cảm thấy, "Bị người hại" mới là sai nhất. Mặc dù sự thật chính là như thế, nhưng mỗi người đối với chuyện này đều có cái nhìn khác, hôm nay như vậy, đã là áp lực mạnh. Không lâu sau, đại phu đã đến, Sở Phi lo lắng Lý Hiến sẽ nói xằng nói bậy, bảo đại phu làm y hôn mê! Chuyện này, Sở Phi cũng không để người khác biết được, trước tiên bẩm báo với lão tướng quân, lão tướng quân tức giận, ông cũng không hiểu, Hòa Linh nếu không gây chuyện sẽ ngủ không yên sao!

Sở Phi dẫn Hòa Linh tới thư phòng của lão tướng quân, mà lúc này, lão tướng quân mới vừa trở về phủ không lâu, Thôi tổng quản tới báo cáo qua, nói là Ngũ Tiểu Thư té xỉu, Tam gia gọi nha hoàn phụ trách phòng bếp đến, sau đó xảy ra đủ thứ chuyện, đều kể ra hết. Thế nhưng ông lại không nói ra mỗi chuyện Lý Hiến bị Hòa Linh đâm. Cái đó cũng khó trách, Sở Phi mặc dù không phải là người có năng lực gì, nhưng chuyện này sự tình rất trọng đại, ông nào dám có một chút nào buông lỏng, chỉ nói có người hãm hại Hòa Linh, đã hôn mê. Thật sự bất tỉnh hay giả bất tỉnh, người khác cũng không biết.

Hòa Linh vào cửa liếc nhìn cái bàn, cái bàn này đã được đổi, ông cụ hòa khí lớn như vậy, rất dễ dàng xảy ra chuyện. Hòa Linh tốt bụng, nàng trực tiếp

nhắc nhở: "Vật này cũng không phải là gió lớn thổi tới. Người chớ đập."

Bên trong nhà trừ Sở lão tướng quân, cũng chỉ có một mình Sở Phi. Sở Phi nghe lời nói của khuê nữ mình, thiếu chút nữa té ngã. Có điều rất nhanh, ông lại sinh lòng buồn bực, Hòa Linh này, không cho ông mặt mũi còn chưa tính, lại còn không hiểu chuyện. Ngoại trừ chọc thêm phiền toái, nàng hoàn toàn không thể làm được gì khác. Hơn nữa, ông nghĩ tới hành động ném cái ly của Hòa Linh hôm đó đối với ông, càng cảm thấy Hòa Linh thật sự điên rồi! Xem ra, nàng căn bản cũng không phải nói giỡn, mà là thật không chút do dự.

"Người mau nói, tại sao người muốn ám sát biểu ca của người." Sở lão tướng quân tâm trạng dịu đi một chút, hỏi. Lần này ông trái lại không có phần nộ đập bàn, ông không phải đũa ngọc, nhiều lần như vậy để cho ông hiểu, Linh tỷ nhi mặc dù nhìn là một người không bình tĩnh lại kích động dễ giận, nhưng thật ra thì dưới sự tác động, cũng có nguyên do của mình.

Chính là căn cứ vào nguyên do như vậy, ông bình tĩnh hỏi.

Hòa Linh cười híp mắt: "Huynh ấy thành khẩn mời cháu đâm huynh ấy." Chớp mắt.

Lão tướng quân thiếu chút lên máu, ông dùng sức bình phục cơn giận của mình, "Người nói chuyện đằng hoàng cho ta. Tại sao người phải làm như vậy, người cũng không nghĩ tới, người làm như vậy rồi, nếu như truyền đi ra người khác sẽ nghĩ thế nào về cô nương của Sở gia chúng ta, người bây giờ cái bộ dáng này, quả thực giống như nỏ điên. Hòa Linh, tổ phụ biết người là cô nương mình mẫn, nhưng dù là thông minh, làm chuyện gì người cũng nên để cho chúng ta biết người đến tột cùng là đang tính toán cái gì, mà không phải chuyện xảy ra, tới phiên người giải thích, như vậy vô dụng!"

Sở lão tướng quân thật coi như là tâm bình khí hòa, điểm này Sở Phi cũng có chút giật mình. Hòa Linh tâm tình cũng không có cái gì phập phồng, nàng vẫn như cũ là như vậy, giọng nói nhàn nhạt: "Nếu nói lần trước là cháu làm, vậy cháu không thể bị người oan uổng. Đâm xuống, so với vết thương nhẹ hơn một chút, dùng sức cạy, đại khái là có thể nhìn ra có phải hay không một người làm. Cháu đây cũng coi như là cho mình rửa sạch oan tình. Nếu không huynh ấy đột nhiên nói lần trước là do cháu làm, cháu thật sự là nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch."

Hòa Linh giải thích như vậy cũng không thể khiến Sở tướng quân hài lòng, nhưng mà ông cũng không còn nổi giận, "Vậy người cũng không nghĩ tới, người làm vậy sẽ đưa tới bao nhiêu phiền toái? Hòa Linh, cô nương trong nhà, ta coi trọng nhất chính là người, cũng là hy vọng duy nhất, ta rất hi vọng, người nói với ta lời nói thật, rốt cuộc là tại sao muốn giết Lý Hiến."

Hòa Linh chần chờ.

Sở lão tướng quân vừa nhìn Hòa Linh như vậy, chỉ cảm thấy cuối cùng cũng chỉ là một tiểu cô nương, dù là tâm tình khúc mắc rất nhiều, hung tàn một chút, nhưng rốt cuộc là một tiểu cô nương, sao lại không thể sống chung thật tốt.

Ông tình ý sâu xa: "Ta với phụ thân người đều ở đây, vừa không có người khác, dù là người nói cái gì, cũng sẽ không có ai biết. Người nói với ta. Những chuyện khác, chúng ta tự nhiên sẽ vì người xử lý tốt, về phần chuyện Hiến nhi mua chuộc mấy người, bán đi là được!"

Hòa Linh xoay xoay khăn, suy nghĩ thật lâu, hồi lâu, nàng ngẩng đầu nói: "Tổ phụ có biết vì sao biểu ca và cô nhắm vào cháu như vậy hay không?"

Sở lão tướng quân nói: "Cũng bởi vì không biết, nên ta mới cần người nói."

Hòa Linh nhàn nhạt câu khoe miệng, chậm chậm nói: "Thật ra thì, ta đây cũng là vì nghĩ cho tổ phụ!"

Sở lão tướng quân nhú mày, không biết Hòa Linh sao lại nói ra lời này.

"Cháu nghe được một cái tin, rất thú vị!" Hòa Linh ngồi trên ghế lắc lư chân, bên trong nhà phát ra thanh thủy tiếng chuông, nàng tiếp tục: "Bên ngoài đồn đãi, Lý Hiến không phải con trai ruột của cô."

Sở lão tướng quân lập tức liền ngây người, ông kinh ngạc nhìn Hòa Linh, Hòa Linh nhìn kỹ môi lão tướng quân cơ hồ đều run rẩy, nhưng ngay cả như thế, ông cũng không biểu hiện trên mặt quá mức rõ ràng, chỉ là lần nữa xác nhận: "Lý Hiến không phải?"

Hòa Linh cúi đầu lắc lắc khăn, suy nghĩ một cái nói: "Lời này cũng không phải là cháu nói. Có điều, dựa vào các nàng đã thương ở lại kinh thành cũng chưa chắc không phải một chuyện tốt nhĩ. Lưu lại đây đủ thời gian để điều tra chuyện này tốt hơn bị người khác tra ra cảm tới uy hiếp chứ?" Hòa Linh hoàn toàn đều là nói hươu nói vượn, chỉ có tin tức kích thích này, bọn họ cũng không cảm thấy Hòa Linh nói dối. Sở Phi thậm chí cảm thấy, tiểu cô nương chính là bởi vì gấp gáp mới có thể làm loạn, mà không phải tính tình thật sự hung tàn.

Sở lão tướng quân nhìn chằm chằm Hòa Linh hỏi "Người nào nói cho người biết? Cứu cứu người? Hay là. Lục hân công tử?"

Hòa Linh cười yếu ớt: "Tổ phụ cho rằng là người nào, thì đó chính là người tốt! Có điều, cháu không thể tha thứ cho biểu ca cháu chỉ là đứa con hoang tới chỗ của cháu điều vô dương oai, cháu sẽ không cho y mặt mũi! Hơn nữa, để cho y đằng hoàng một chút cũng không có gì không được, y tính tình như vậy, trong nhà lại đều là cô nương chưa chồng, một khi có cái gì, như vậy những người khác thật đúng là không thể gả đi. Dĩ nhiên, loại người như cháu đây có lấy chồng hay không cũng không sao cả, nhưng Sở gia cũng không chỉ có một cô nương là cháu? Cũng đừng quên, Lý Hiến là biết thân thể của mình, như vậy không có chừng mực một khi làm cái gì, như vậy hậu quả khó mà lường được đi!" Dừng lại một chút, Hòa Linh cười lạnh: "Còn có kẻ ngu xuẩn, chạy đến chỗ cô nói mấy điều không hay. Thế nào, chẳng lẽ là muốn gả cho cái biểu ca già đó sao?"

Sở Phi cảm thấy mình thật sự từ trước đến nay không nhận ra nữ nhi này, nàng nông cạn, chỉ vài ba lời đem chuyện chính mình ám sát Lý Hiến đẩy ra, mà bây giờ, nàng chiếm tất cả chú ý. Điểm này để cho ông dù thế nào cũng không nghĩ ra.

Mà Sở lão tướng quân cũng lâm vào trầm tư, hồi lâu, ông nói: "Ngươi làm Cũng coi như đúng, có điều chuyện này ngươi biết bao lâu rồi?"

Hòa Linh dí dõm bẻ ngón tay: "Không quá lâu!"

Sở lão tướng quân hồi tưởng, thật ra thì trong phủ chuyện loạn thất bát tao, cũng có lẽ là mấy ngày gần đây mới xảy ra, ông xem kỹ cháu gái này, miễn cưỡng nở nụ cười, nói: "Từ nay về sau biết những chuyện này, trước tiên tới nói cho ta biết là được. Không cần dính vào." Coi như cũng không trách tội Hòa Linh.

Hòa Linh nghiêng đầu, chu mỏ oán trách: "Dù là cháu nói, có người tin tưởng cháu sao? Sợ là sẽ không bao giờ tin tưởng cháu, còn có thể kỳ thị cháu đó? Dù là hiện tại, cháu cũng không có bất kỳ chứng cứ, nếu như không phải bởi vì cháu hoài nghi, cô sao lại cố ý ngã xuống ý đồ vu hại cho cháu. Mà biểu ca sao lại chửi bới danh dự của cháu!" Hòa Linh cắn môi, tỏ vẻ uất tức.

Sở lão tướng quân cau mày: "Cô ngươi cũng không có nói là ngươi!"

Hòa Linh ngẩng đầu, nhìn chằm chằm ánh mắt của Sở lão tướng quân, khuôn mặt nhỏ nhắn vẻ ủy khuất: "Trong phủ có bao nhiêu người hoài nghi là như vậy đây này! Nếu như lập tức lên án cháu, bà ấy có chứng cứ sao? Vừa ngã bà ấy trước tiên liền bảo cháu làm vấp té bà ấy, hiện tại tuy không nói gì nữa, nhưng trong lòng mọi người đã lên án rồi. "tam nhân thành hổ" lời đồn nhiều người lập lại người nghe sẽ tin là thật, thanh danh của cháu, còn có thể nghe tốt hơn sao! Một cô nương như Hòa Tuyết, sau lưng nàng chửi bới cháu là ái mộ Lục Hân, cháu có thể không xem là chuyện gì xảy ra, dù sao nàng còn nhỏ, nhưng cô cũng không phải là đứa trẻ, bà ấy vì nhit từ giả kia làm những chuyện này, thật khiến người khác hoài nghi động cơ của bà ấy rồi."

Lão tướng quân cảm thấy lời này có chỗ không đúng, giống như Hòa Linh mơ hồ ám chỉ cái gì. Nhưng lập tức, nàng lại phân tán chú ý khiến ông không thể nhận ra.

"Cô chỉ là một quả phụ! Mà Lý Hiển, cũng chỉ là một đứa con nuôi. Y khi còn bé bị ốm, cô vì sao phải nói cho y biết chân tướng!" Hòa Linh tiếp tục nói.

Lúc này nếu như Sở lão tướng quân còn không nghe được hàm ý trong đó, cũng không xứng ở triều đình nhiều năm như vậy, ông tức giận nói: "Hòa Linh!"

Hòa Linh không cần phải nhiều lời nữa.

Có điều nàng cũng không sợ, hết sức có lòng tốt nói: "Tổ phụ nên suy nghĩ thật kỹ mới đúng, Vĩnh An thành cũng không phải là nhà của chúng ta. Nếu như để cho người đối địch với người đâm lên cái đuôi, vậy coi như." Lời còn lại không nói tiếp, nhưng cũng không cần phải nói nữa, ai lại không rõ.

Sở Phi thậm chí không có nghĩ tới, Hòa Linh thế nhưng lời nói trong lòng mơ hồ mà tạo ra ám hiệu như vậy. Y cúi thấp đầu, không nói! Muội muội cùng với con nuôi của nàng Lý Hiển? Một quả phụ để tang chồng nhiều năm, một đứa con nuôi háo sắc. Quả nhiên, không thể nói!

"Được rồi, ngươi trở về phòng đi, những chuyện khác, đều không cần ngươi quản. Ngươi cứ ở trong nhà đợi." Sở tướng quân dặn dò.

Hòa Linh mỉm cười đáp vâng Hòa Linh ra khỏi phòng, cười híp mắt ngẩng đầu nhìn trời, hôm nay thật là ấm áp, nàng đưa tay che ánh mặt trời, nở nụ cười sang rõ, nụ cười kia dưới ánh mặt trời càng thêm rực rỡ. Thôi Ngọc đứng ở chỗ tối, cứ như vậy nhìn nàng, một thân áo đỏ Tiêm Tiêm thiếu nữ, nàng khẽ ngẩng đầu, da thịt trắng nõn trong suốt, ánh mặt trời chiếu ở trên người nàng, nàng còn giơ tay lên cản, ngay cả đã sắp đến gần tối, nhưng ánh mặt trời vẫn như cũ chói chang. Cảm giác như thế. Thôi Ngọc đột nhiên liền nghĩ đến một từ, thiên chi kiêu nữ! Ngũ Tiểu Thư không phải tự nhiên trở thành thiên chi kiêu nữ, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác vô cùng đặc biệt. Chỉ cần nàng ở đây, người khác không thể dời đi tầm mắt! Nghĩ như vậy, tầm mắt y hạ xuống, cúi đầu nhìn về bóng dáng của nàng, quả nhiên là hữu ảnh chết.

Không phải tiên không phải yêu, một người thật sự!

Hòa Linh chậm rãi xuống bậc thang, Xảo Âm Xảo Nguyệt liền vội vàng nghênh đón, "Tiểu thư!"

Hòa Linh mỉm cười: "Đi thôi, trở về."

Xảo Âm nói: "Phu nhân ở trong phòng chờ người." Nhìn ra được, phu nhân bị dọa sợ, phu nhân thật ra thì lá gan không lớn hơn nữa lại không có chủ kiến, lần này với chuyện nàng gây ra hết sức lớn! Không cần thận suy nghĩ một chút, hai người nha hoàn bọn họ vừa hiểu được, giống như lúc lần đầu tiên họ thấy tiểu thư nói đùa cũng khiếp sợ như vậy, nhưng rất nhiều việc xảy ra, tóm lại là mỗi lần như vậy đều đã quen thuộc.

Hiện tại họ lại cảm thấy rất bình thường.

"Thật ra thì, mặc dù gây gỗ thật thú vị, nhưng thật ra cũng làm cho ta giận. Ta sẽ tuyệt đối không nói nhiều hơn một câu. Trực tiếp động thủ không phải tốt hơn sao! Ngươi xem, y lập tức liền dâng hoàng!" Hòa Linh vừa đi vừa nói, một chút cũng không nhìn ra đáng về yếu đuối trước đây. Trúng độc cái gì, chuyện này cũng không còn có người nhắc lại, hiện trường người sáng suốt nhìn một cái cũng biết, chuyện như vậy vốn là cái bẫy. Đây chỉ là Ngũ Tiểu Thư muốn mượn người cô ý từ đó mở ra một khởi đầu thôi. Mà lý do, lại có Lý Mộng biểu tiểu thư giúp đỡ càng thuận lợi. Bây giờ suy nghĩ lại, mọi người lại không nhìn ra, Lý Mộng biểu tiểu thư ở trong đó, đến tột cùng là đảm nhiệm nhân vật như thế nào!

"Tiểu thư có bị thương hay không?" Xảo Âm lo lắng hỏi.

Hòa Linh lắc đầu: "Không có. Tay chân ta còn không có đần như vậy!"

Xảo Âm nói một tiếng A di đà Phật, tiếp tục nói: "Tiểu thư không có chuyện gì là tốt rồi, nô tỳ chỉ sợ người bị đả thương!"

Hòa Linh cười mỉm: "Cũng không đến nỗi như vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Tiết Trung thu vui vẻ

Một chuyện này Hòa Linh căn bản không cần suy nghĩ nhiều, Sở lão tướng quân rất nhanh đã xử lý tốt tất cả, Lan thị nghe theo dẫn dò của Sở Phi, cũng không hỏi nhiều, có điều bà nghĩ đến lần trước Hòa Linh nói chờ xem kịch vui, nghĩ như vậy, cũng vui mừng lên, nhìn mẹ con Sở thị bọn họ kinh ngạc, bà vui mừng còn không kịp. Có thể thấy được, mẹ con Sở thị không được ưa thích dường nào, thật ra thì trong phủ này cũng lớn như vậy, có chuyện gì dù là lừa gạt người khác, ddlqd.com nhưng mọi người cũng có thể để ý đến một chút. Lý Hiền mua chuộc mấy nha hoàn tính toán bôi xấu Hòa Linh và Lan Vân, chuyện như vậy mọi người căn bản ai cũng biết rõ một hai, lão tướng quân xử trí dứt khoát mấy nha hoàn và gã sai vặt, có điều nói đến chuyện này, Lan thị trong lòng còn có chút tức giận, trong phủ bà cũng coi là hào phóng, nhưng không nghĩ tới, những hạ nhân này vẫn là gió chiều nào theo chiều đó như vậy, nên rất tức giận, tất cả tiền thưởng đều cho ít đi một chút.

Chính bởi vì như vậy, có không ít người ở sau lưng mắng Lý Hiền, mắng đủ rồi, còn mắng những kẻ hám lợi kia, Lý Hiền bắt quả chỉ ở lại một thời gian sẽ rồi đi, nhưng Tam phu nhân vĩnh viễn ở trong phủ này, nghĩ đến chuyện bọn họ chỉ vì tiểu lợi như vậy. Những người này chỉ hận không làm gì được. Mà lúc này, Lan Vân và Hòa Linh ngồi ở trong viện thưởng thức trà, Hòa Linh cũng không phải sợ người khác nói xấu, dù có nàng cũng không sợ, Lan Vân lại lo lắng một cái gì đó! Y không có tâm trạng nhàn nhã như biểu muội mình vậy, hơn nữa mọi người đều nhìn ra, Lý Hiền hình như là bị lão tướng quân giam lỏng.

Lan Vân cũng không biết chuyện Lý Hiền không phải con ruột Sở thị, y chỉ có chút lo lắng: "Chuyện này, sẽ không có vấn đề gì sao? Ta vẫn cảm thấy có chút không thỏa đáng. Dù sao đều là thân thích."

Hòa Linh cười giống như tiếng chuông, nàng buồn bực nhìn Lan Vân, đồng tình nói: "Có người từng nói, huynh không có chút nào giống cừu cừu không?"

Lan Vân đỏ mặt.

Hòa Linh nói: "Huynh cũng quá vụng về và hơi ngốc ngếch một chút, không có chuyện gì, huynh cứ ngồi đó mà nhìn, đừng xen vào làm người tốt, không ai nhận ân tình của huynh đâu. Cũng đừng hỏi nhiều thì hơn, đầu óc của huynh theo không kịp." Thật là chu đáo! Lan Vân bị Hòa Linh giễu cợt, cũng không giận, chỉ cười nhạt: "Cõi đời này nhiều người thông minh như vậy, cũng phải có người ngốc như ta chứ? Vả lại, các người đều thông minh như vậy, ta dần cũng có sao đâu."

Hòa Linh cảm khái nói: "Huynh thật rộng lượng!"

Lan Vân cười yếu ớt: "Cũng may, lần này không có chuyện gì."

Hòa Linh nghiêm túc, nàng nhìn chằm chằm Lan Vân, chưa bao giờ nghiêm túc hơn vậy: "Cho dù có chuyện gì, huynh cũng không cần trông nom muội, huynh nên nhớ, phạm là muội gây chuyện, huynh nhất định không xử lý được. Nếu như tự muội cũng không xử lý được, vậy thì mọi người cùng nhau chết. Cho nên, huynh hãy thành thật chờ đợi, bảo toàn tốt mạng chính mình. Cần giả bộ ngu liên giả bộ ngu, chỉ có một số người trong lòng, biết được người khác là người thế nào, cũng biết phải phòng bị người nào, để không phải ngu ngốc vọt tới phía trước. Nếu như muội để cho huynh đi ra ngoài giúp muội gửi một đồ, chuyện như vậy huynh dĩ nhiên là có thể giúp muội đấy, nhưng chỉ cần muội rước lấy phiền toái, huynh nhất định không xử lý được! Huynh hiểu chứ!"

Lan Vân không hiểu nhìn Hòa Linh, y biết Hòa Linh luôn đúng, nhưng lại nói: "Ta không làm được, muội là biểu muội của ta, lại là một tiểu nữ hài nhi, ta dĩ nhiên phải bảo vệ muội!"

Hòa Linh mặt tron trắng, nàng trước kia cũng không biết, Lan Vân là một ngốc tử như vậy. Lại nói, Lan Vân thật đúng là không có chút nào giống với cừu cừu, cũng quá thật thà. Nghĩ đến chỗ này, nàng cũng không nhiều lời, nói với người chỉ toàn cơ bắp có nói nhiều cũng không có tác dụng gì. Mà Lan Vân vì vậy cũng cảm thấy biểu muội mình quá khó hiểu, mặc dù chỉ ở bên này có mấy ngày, nhưng ddlequydon.com y lại không thể nhìn thấu chỗ kỳ quái của phủ tướng quân. Mặc dù y không phải người thông minh, nhưng cũng không phải là đờn gỗ, nghĩ như vậy, càng cảm thấy biểu muội hôm nay biến thành như vậy, đều là bị phủ tướng quân bức thành thế này. Trong lòng càng thêm thương tiếc vài phần. Nghĩ như vậy, càng quyết định chủ ý muốn bảo vệ nàng thật tốt.

"Khởi bẩm tiểu thư, biểu tiểu thư đến!" Hôm đó thấy Hòa Linh, lão tướng quân cũng thấy Lý Mộng, Lý Mộng nói cái gì Hòa Linh cũng không biết,

Nhưng trong lòng lại có chút cân nhắc. Lý Mộng không phải đứa ngốc, nếu nàng đã đi đến nước này, Lý Mộng không cần tiếp tục nhin nữa. Đại khái cũng chính vì vậy, Tâm trạng của Lý Mộng gần đây cũng bớt phải kiềm nén hơn.

Cũng có người thông minh nhìn ra Lý Mộng và Hòa Linh thật ra là liên hiệp cùng nhau làm chuyện lần này, Nhưng lại không thể nào dám khẳng định, vì vậy càng sẽ không nói toạc ra. Những chuyện này, cùng với bọn họ thì có cái quan hệ gì đâu chứ! Bọn họ chỉ cần cẩn thận, dù sao, Lý Mộng và Hòa Linh đều không phải là loại dễ ăn được.

"Biểu tỹ! Mau tới ngồi." Hòa Linh vẫy tay nhỏ bé, Lan Văn thấy Lý Mộng đến, đứng dậy nói: "Các người tán gẫu, ta đi về trước đây."

Lý Mộng cũng không kiêu cách, trực tiếp ngồi xuống, Xảo Âm vội vàng châm trà cho Lý Mộng, Lý Mộng ngồi yên, nói: "Chúng ta phải về Giang Nam rồi."

Hòa Linh"Nha" một tiếng nhủ này: "Lý gia bên kia có tin sao?"

Lý Mộng gật đầu: "Đúng vậy, Lý gia bên kia đưa thư tới, bảo chúng ta trở về, mặc dù không có nói cụ thể trong thư, nhưng mà tỹ lại nghĩ, lần này sợ là chuyện không đơn giản." Dừng lại một chút, Lý Mộng nhìn Hòa Linh, hỏi "Lý gia bên kia. . . . Là có chứng cứ xác thực sao?"

Hòa Linh đơn thuần cười, mím môi nhỏ hỏi "Biểu tỹ sao lại nghĩ, muội sẽ biết mọi chuyện chứ?"

Lý Mộng hơi cong môi một cái, "Ta hiểu rõ muội nhất định biết."

Hòa Linh lắc đầu: "Muội thật sự không biết, muội cũng không thể nào đưa tay dài như vậy. Kinh thành muội đi chơi còn không hết, huống chi Giang Nam! Chẳng qua theo muội phân tích, Lý gia phải có mười phần chứng cứ, nếu như không phải vậy, bọn họ sẽ không bảo mọi người trở về gấp như vậy. Muội biết rõ bọn họ sẽ điều tra, mà bây giờ, nên có kết quả điều tra rồi."

Lý Mộng từ từ cuộn chặt nắm tay, nàng nghiêm túc nói: "Ngoại công nói rồi, bảo Tam cửu cửu hộ tổng chúng ta trở về. Tỹ nghĩ, trở về sợ là sẽ không bỏ qua. Tỹ nghĩ, bọn họ cũng không đến nỗi đem mẫu thân tỹ đuổi ra khỏi Lý gia, nhưng đại khái cũng sẽ không khiến bà ấy tiếp tục lưu lại, khả năng lớn nhất chính là bảo Tam cửu cửu mang bà ấy trở lại kinh thành. Tỹ tuy là cô nương Lý gia, mặc dù huyết thống không có vấn đề, nhưng mà tỹ lại có một người mẫu thân như vậy, ca ca thì là giả. Ngay diendanlqđ.com cả không có chứng cứ gì, cũng không có nghĩa là bọn họ không hoài nghi xuất thân của tỹ, hoài nghi tỹ không phải người Lý gia. Nếu như lưu lại. . . ." Lý Mộng dừng câu chuyện, nhìn về phía Hòa Linh, "Người trong sạch nhưng lời nói không có chứng cứ, tỹ nghĩ, tỹ lưu lại cũng sẽ không có kết quả gì tốt, cho nên ta muốn đi theo mẫu thân trở lại kinh thành."

"Tỹ đi nói với tổ phụ, ông sẽ giúp tỹ tính toán đây? Muội hiểu rõ, tổ phụ hiểu tỹ nhất. Ông ấy cảm thấy tỹ giống ông lúc còn trẻ!" Hòa Linh góp ý.

Lý Mộng cúi đầu, cười khổ: "Tỹ đương nhiên biết, chỉ là, luôn không biết nên nói như thế nào, hơn nữa lần này trở về, là Tam cửu cửu đi theo chúng ta. Tam cửu cửu cũng không phải người thông minh như vậy! Có thể xử lý tốt nhất hay không, cũng chưa biết đấy!"

Bàn tay Hòa Linh trắng muốt khẽ gõ bàn, nàng cười híp mắt nói: "Tỹ đã biết cha ta không phải là lựa chọn thích hợp nhất, vậy tại sao không đổi người!" Hòa Linh ám chỉ sâu xa, "Đây chính là chuyên liên quan đến cả đời của tỹ và mẹ tỹ đây, mặc dù muội không thể nào thích cô, cũng không quá quan tâm đến sống chết của bà ấy, nhưng mà đối với tỹ thì ấn tượng ngược lại hoàn toàn! Biện pháp tốt nhất không phải tới tìm muội thương lượng, mà là cùng tổ phụ nói chuyện, thay đổi người! Những trường bối trong nhà này, người có đầu óc nhất chính là Tứ thúc. Mặc dù cũng không coi là hết sức sang suốt, nhưng so với cha muội vẫn hơn. Dù là Đại Bá Phụ, cũng vẫn hơn so với cha muội, cha muội quá mức ba phải, không quả quyết, muội không biết tổ phụ căn cứ vào cái gì lại chọn phụ thân tiền các người, nhưng đây không phải là một bước quân cờ tốt."

Hòa Linh nói với Lý Mộng những lời này, cũng coi như là thành thật với nhau rồi, nàng từ trước đến giờ ân oán rõ ràng, những chuyện Lý Mộng đối tốt với nàng, nàng đều nhớ. Có đôi lúc, mặt ngoài người đối với mình rất tốt, nhưng đôi khi xảy ra chuyện chưa chắc có thể cùng người khác đứng ở cùng trận doanh, không thể nói chính xác còn có thể đâm người một đao. Trong ngày thường đối chọi gay gắt với nhau, thấy ngứa mắt, nói không chừng có thể là người đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Vì vậy nàng vẫn luôn rất cảm kích ngày đó Lý Mộng trợ giúp.

"Được, ta biết rồi."

Lý Mộng cũng không trì hoãn, lập tức đứng dậy chuẩn bị đi tìm ngoại tổ phụ, Hòa Linh nhìn nàng đứng dậy, nhẹ nhàng nói: "Có vài người, không nên để cho hấn sống. Sớm giết chết vẫn tốt hơn."

Lý Mộng dừng bước lại, ngo ngác nhìn Hòa Linh.

Hòa Linh cười, ý vị sâu xa nói: "Chết rồi, mới có thể một lần vắt và suốt đời nhàn nhã."

Lý Mộng ánh mắt dần dần kiên định, nàng nghiêm túc: "Ta biết rồi!"

Hòa Linh cười híp mắt: "Có lúc cũng không cần tự mình động thủ."

Lý Mộng gật đầu rồi đi, nhìn Lý Mộng đi, Hòa Linh vuốt ly trà trong tay, vẫn như cũ ngồi ở trong viện, qua hồi lâu, trực tiếp ném ly trà hướng đầu tường, tuy nhiên, cũng không đập trúng người nào, nhưng lại khiến người trốn ở bên trong kia hiện thân.

Lục Hàn từ góc tối hiện thân, tầm tắc nói: "Thật là so lỗ mũi chó Turin, cũng không biết nàng yêu thích ta hay là bởi vì cái gì! Mỗi lần đều có thể lập tức phát hiện được ta tồn tại."

Hòa Linh nhìn Lục Hàn từ trên xuống dưới, lạnh lẽo nói: "Ta thật không biết, huynh thanh nhàn thành ra như vậy rồi. Cách vài ngày lại đến Tướng Quân Phủ, thật đúng là coi nơi này thú vị sao?"

Lục Hàn gật đầu, thừa nhận nói: "Cũng không hẳn, thật ra là vì một người vô cùng thú vị ở đây, thú vị nhất là, mỗi lần tới, ta đều có thể nhìn ddlqd.com thấy tiểu cô nương giống như tiên nữ nhưng mặt lại ác độc, cho nên ta sẽ thường tới xem một chút, nếu như không tới thấy nàng, sao có thể nhắc nhở mình, cõi đời này có rất nhiều chuyện, không thể chỉ nhìn bề ngoài!"

Hòa Linh: "Ha ha!"

"Có điều, nàng cả ngày âm hiểm, thật không có vấn đề sao? Không sợ lập tức mình gặp nguy hiểm hay sao." Lục Hàn không để ý ánh mắt của hai nha hoàn Xảo Âm Xảo Nguyệt, đi thẳng ngồi đối diện với Hòa Linh, "Ly Hiển nếu bị người giết và mà chết thì sao?"

Hòa Linh chân thành nở nụ cười, nàng cảm khái nói: "Sao lại gọi là ta giết và mà chết! Hẳn rõ ràng là tự mình tìm chết! Và lại, người vẫn còn thở đấy thôi!"

Mặc dù Tiểu Linh Đang không thừa nhận, nhưng Lục Hàn cơ hồ có thể chắc chắn, lần đầu tiên Ly Hiển bị thương chính là Tiểu Linh Đang làm. Căn cứ vào tin tức của Thôi Ngọc, Tiểu Linh Đang biết Ly Hiển không phải con trai của Sở thị, điểm này ngoài suy tính của y, y lại nghĩ tới mấy ngày này xảy ra rất nhiều chuyện. Rất nhiều chuyện, Sở Hòa Linh đều sớm có động thái, nàng hoài nghi Triệu Uyển Oánh, nàng đầu đi Tô thần y, nàng kiếm được giao dịch với Mai Cửu, nàng lại biết được Ly Hiển không phải con trai của Sở thị. Nàng biết quá nhiều, một hai việc, còn có thể nói là tình cờ phát hiện, nhưng lâu ngày rồi, Lục Hàn cũng không cho là như vậy nữa.

"Nàng rốt cuộc là ai!" Y lạnh lùng nói.

Hòa Linh đột nhiên nở nụ cười, nghĩ đến lại thú vị, nàng khởi từ hoàn sinh, có nhiều người không nghĩ tới nàng có thay đổi, nhưng Lục Hàn lại cảm nhận được, một người ngoài không có bất kỳ quan hệ gì còn còn có thể hoài nghi. Thậm chí, y vốn không biết mình trước đây. Bị hoài nghi nàng cũng không cảm thấy khó chịu, ngược lại có chút vui vẻ, giống như, cuối cùng cũng có người để ý đến nàng, cũng có người để ý đến nàng!

Nàng chống cằm, có chút hăng hái nhìn Lục Hàn, đáng yêu nói: "Huynh nói thử một chút, nói một chút ta thế nào? Huynh cảm thấy ta không phải là Sở Hòa Linh sao?"

Nhìn nàng vui vẻ như vậy, Lục Hàn lại cảm thấy không chắc chắn lắm, Đúng vậy, nếu như nàng không phải Sở Hòa Linh, thì là ai! Người Sở gia làm sao lại không phát hiện được. Cho nên thân phận của nàng, căn bản cũng không ddlqd.com có cái gì hoài nghi. Nếu như nàng thật sự không phải là Sở Hòa Linh, như vậy cha mẹ nàng, huynh đệ tỷ muội làm sao có thể không phát hiện. Coi như những người này không phát hiện được, Sở lão tướng quân cũng không thể không phát hiện được, ông là người như thế nào, y rất rõ. Sở lão tướng quân, là một cực kỳ người tinh mắt.

"Một thiếu nữ như nàng được nuôi dưỡng ở thâm khuê, làm sao lại biết nhiều như vậy chứ!" Lục Hàn bắt chước động tác chống cằm của nàng nhìn nàng, hai người giống như là tiểu nhi nữ ngáy, hết sức đáng yêu.

Hòa Linh vui vẻ: "Có một số người được ông trời giúp một tay, không được sao! Ai bảo ta thiên chân đáng yêu lại lanh lợi! Người như vậy, ông trời cũng sẽ giúp ta, còn có một số kẻ đáng ghét, nghĩ đến nát óc cũng sẽ nghĩ không ra nguyên do."

Lục Hàn thông thả ung dung: "Ta chẳng thể cảm nhận câu của nàng nói là có hàm ý khác!"

Hòa Linh trừng lớn mắt, cười sáng giọng: "Huynh nói đúng rồi, câu nói của ta chính là có hàm ý khác, huynh thật thông minh nha, lập tức nhận ra được. Thật giỏi! Cố gắng lên! A đúng, nếu như huynh cảm thấy ta không phải Sở Hòa Linh, vậy ta là cái gì chứ! Nữ quý? Hay là hồ ly tinh? Ta thật ra hi vọng mình là hồ ly tinh, và lại ta cũng rất xinh đẹp!"

Lục Hàn cũng nở nụ cười nhàn nhạt, Hòa Linh cảm thấy, không trách được Lục Hàn nổi tiếng như vậy, cười nhạt một tiếng như vậy, quả nhiên là mỹ nam tử, đều là xuất chúng làm cho người ta không dời mắt được, nàng lại thích nhất dung mạo khí chất hào nhã của Lục Hàn như vậy, mặc dù người có chút bệnh, nhưng từ đầu năm nay, có bao nhiêu người là bình thường chứ! Không bình thường mới là lạ?

"Huynh cười lên thật là đẹp!" Hòa Linh thật tâm nói.

Lời này trong con mắt người bình thường, thật là có điểm đùa giỡn Lục Hàn rồi, nhưng là Hòa Linh thì ngược lại là không cảm thấy, nàng kiếp trước cũng hơn hai mươi rồi, có thể so với Lục Hàn lớn hơn, bây giờ mặc dù ddlqd.com là một nữ hài mười hai tuổi, nhưng tâm tính đã già rồi, nàng nhìn Lục Hàn, xem y thành một tiểu nam hài đẹp mắt, hoàn toàn không có ý khác. Có điều hai nha hoàn đều đỏ mặt. Lục Hàn nhìn ánh mắt của Hòa Linh, thấy nàng căn bản không phải nói đùa, vừa không có một chút trêu chọc, suy nghĩ kỹ, đây là nói, mình bị tiểu cô nương này, bị Tiểu Linh Đang mặc áo đỏ đùa giỡn sao?

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

"Lục Hàn, huynh lần đầu tiên tới phủ tướng quân. Là tìm cái gì?" Hòa Linh đột nhiên hỏi.

Ngoài ý muốn của Lục Hàn nàng đột nhiên thay đổi đề tài, dù vậy, y vẫn không quá kinh ngạc, cả người lạnh nhạt nghĩ vậy một lúc, liền nói: "Vị nàng cảm thấy, ta tới là tìm cái gì?"

Hòa Linh đã nghĩ tới điều này, cũng không có hỏi Lục Hàn nữa, nhưng bây giờ xem ra, Lục Hàn có bỏ người vào trong phủ của bọn họ, nếu không sẽ không nhanh chóng biết được chuyện nàng ám sát Lý Hiền, mặc dù y không nói rõ, nhưng trong lời nói hàm nghĩa vẫn rất rõ ràng. Phải biết, chuyện ddlqđ.com này nàng lừa gạt vô cùng tốt. Như vậy, y sắp xếp người ở chỗ này là vì cái gì! Phủ tướng quân mặc dù không tính là thế gia gì đi nữa! Sở tướng quân cũng không phải là đại nhân vật, y làm như vậy thật khiến cho người ta khó hiểu.

"Con người của ta lòng hiếu kỳ đặc biệt nặng, ta nghĩ rất nhiều, tại sao huynh muốn do thám phủ tướng quân, tại sao cái người ở đây, huynh rốt cuộc muốn làm gì!" Hòa Linh vẫn như cũ cười khanh khách, nhưng câu hỏi lại làm cho người ta giật mình, mà lúc này đây, lớp màng mỏng ngăn cách hai người không còn nữa. Xảo Âm Xảo Nguyệt sau khi bình tĩnh lập tức kiểm tra mọi nơi, trong sân giữa ban ngày, Lục công tử cứ như vậy xuất hiện, thật rất dễ dàng xảy ra vấn đề.

Xảo nguyệt vội vàng đi ra cửa viện, canh giữ cửa viện là đệ đệ của nàng, lúc trước tiểu thư đã đem y ở nhà kiếng trồng hoa điều đến cạnh mình, mặc dù đều là chăm sóc hoa, nhưng cơ hội bọn họ gặp mặt hơn nhiều, cũng tương đương với nhiều hơn một tai mắt. Cũng may, Hòa Linh không thích nội viện nhiều người, mà bởi vì mới vừa rồi Lý Mộng tới đây, bọn họ bảo người đi ra ngoài hết, nếu không sợ là sẽ phải rước lấy phiền toái lớn. Chính vì như vậy, cuối cùng Xảo Nguyệt cũng yên tâm hơn một chút, cho dù như thế, nàng vẫn đứng ở bên ngoài viện, coi như trông chừng.

Lục Hàn tất nhiên phát hiện hành động của hai nha hoàn bên cạnh Hòa Linh, y mỉm cười: "Nha hoàn của nàng giờ mới nhớ tới cũng quá chậm. Không được cơ trí."

Hòa Linh vẫn bình thường: "Bởi vì nha hoàn của ta biết, ta cũng không phải người phải sợ hãi cái gì, nếu như không phải ngại vẫn luôn không mời mà tới đây, ta bên này rất an ổn. Thế nào? Huynh này là đang nói lảng ra chuyện khác sao?"

Lục Hàn lưng thẳng tắp, y cười nói: "Đúng vậy, ta nói lảng ra chuyện khác. Hơn nữa, ta thấy Sở tiểu thư có đôi lời nói sai rồi, người tới đây căn bản không phải chỉ có mình ta, theo ta được biết, Mai Cửu cũng đã tới rồi chứ?"

Hòa Linh ngóáy lổ tai, "Mai Cửu sao? Có không? Là cảm giác của huynh sai sao? Nói như huynh vậy, cần phải có chứng cứ mới đúng, bắt trộm không thể bắt bậy được!"

Lục Hàn mỉm cười, y chậm rãi nói: "Nếu nàng nói là ảo giác, thì chính là ảo giác thôi. Có điều Mai Cửu người này thật không đơn giản, nàng nên phòng bị một chút!" Nói tới chỗ này, Lục Hàn đột nhiên liền nở nụ cười, y cảm thấy, việc mình làm thật buồn cười.

"Ta thật sự có chút nghĩ nhiều, thật ra phải nói, nên nhắc nhở Mai Cửu phòng bị nàng mới phải, mà không phải nàng phòng bị y. diendanlequydon.com Nàng căn bản không cần phải phòng bị y. Mặc dù ta cùng với Mai Cửu không quen, nhưng mà ta biết, Mai Cửu người này là người tri ân đồ báo, người giúp y, y nhất định sẽ không hại người."

Hòa Linh cho tới bây giờ đều cảm thấy không có người nào mà không cần phòng bị, dù là người trong nhà, dù là Lý Mộng kiếp trước đã giúp nàng, nàng nói chuyện cũng có lưu đường sống. Về phần Mai Cửu, kiếp trước chết sớm nàng không qua lại, nàng càng sẽ không buông lỏng cảnh giác.

"Lại nói rất thú, hai người các ngươi cấu kết thế nào đấy. Phải biết rằng, Mai Cửu và Tạ Du Vân là hảo hữu chí giao. Góc tường như vậy mà nàng cũng có thể đào, quả nhiên không đơn giản!" Hòa Linh không cố kỵ gì nói, "Hơn nữa, người càng dễ cho ta không cần phòng bị y, ta càng sẽ không buông lỏng cảnh giác, huynh nên biết!"

Lục Hàn nhẹ phẩy ống tay áo, lạnh nhạt cười: "Lại nói, nàng ngoại trừ gương mặt đẹp mắt, thật không có ưu điểm gì rồi, tính tình quá kì quái. Dù là ở ngoài sáng hay trong tối chỉ cần thấy được nàng, là có thể cảm nhận được sự ác độc, thế nào, nàng muốn đem những cái gai trên người mình từng cái một rút ra đâm tới kẻ đắc tội người thân của nàng sao?"

Hòa Linh liền vội vàng gạt đầu, nàng nũng nịu: "Nếu không tại sao huynh nói không giống chứ. Đúng nha, chính là như vậy! Hình dung như vậy thực là không tồi, ta chính là có ý định như vậy."

Lục Hàn nhìn Hòa Linh, "Nếu như có thể, nàng nên cùng ta đứng ở cùng trận doanh chứ?" Y nửa thật nửa giả hỏi, hình như là nói giỡn, lại giống như là nghiêm túc. Lúc này, ngay cả chính y cũng không biết mình hỏi ra lời này là vì cái gì, nhưng trong tâm, nghĩ lại, y chính là đặc biệt muốn hỏi như vậy, muốn nghe đáp án của Sở Hòa Linh.

Hòa Linh nhìn Lục Hàn, Lục Hàn trên khuôn mặt mặc dù mang theo ý cười, nhưng ánh mắt lại hết sức nghiêm túc, Hòa Linh nhìn ra được, là y nghiêm túc, không biết y vì sao phải hỏi như vậy, nhưng nàng vẫn là cười híp mắt nói: "Thời điểm huynh hỏi vấn đề này, không phải sớm nên có đáp án sao?"

Lục Hàn ngón tay thon dài trượt lên cái ly, "Ta muốn nghe nàng nói."

Hòa Linh bĩu môi, tả oán nói: "Thật là quá làm kiêu. Huynh đã muốn nghe như vậy, ta liền nói cho huynh biết, chuyện gì đó nếu ta không biết, ta sẽ không cùng huynh đứng ở cùng trận doanh, nếu như có thể, ta muốn đứng ở trận doanh khác, Lục Hàn, có muốn thử một lần hay không! Có lẽ sẽ rất thú vị!"

Lục Hàn đột nhiên liền nở nụ cười, cười hết sức vui vẻ, y quả nhiên là không có nhìn lầm Sở Hòa Linh, nàng đúng như y dự liệu, mà điều nàng nghĩ, tất cả đều giống như y nghĩ. Hình như trong tâm, y cũng không hi vọng Hòa ddlequydon.com Linh cùng y đứng chung một chỗ, kẻ vai chiến đấu cái gì, nhất là không có gì hay rồi, có thể đứng đối mặt độ sức trực tiếp mới thú vị! Lục Hàn ít khi có cảm giác mình hứng thú đối với một cái gì đó, đây không phải là

lần đầu tiên, nhưng lần này là mãnh liệt nhất, Sở Hòa Linh mặc dù chỉ là một tiểu cô nương, nhưng y tới bây giờ cũng không dám xem thường bất cứ người nào, thậm chí là tiểu cô nương. Tiểu cô nương này rất mạnh, đã như vậy Lục Hàn càng hy vọng, có thể đứng ở đối diện Sở Hòa Linh, chân chính đầu một trận mới thú vị!

"Như thế. Rất tốt!"

Hòa Linh lắc lắc tay nhỏ bé, cười xấu hổ: "Thật ra thì, huynh nói với ta những chuyện này không có tác dụng, ta chỉ là một tiểu cô nương! Ta cùng ngài có thể đứng ở phía đối lập hay không, vốn không có cơ hội như vậy!"

Lục Hàn vừa nghĩ, cũng cười ra tiếng, bất quá y vẫn nói: "Thật ra thì, chưa chắc sẽ không có khả năng, thời gian lâu, núi không chuyển thì nước chuyển, luôn có cơ hội."

Hòa Linh liếc nhìn y, "Có phải lần trước gặp ta cản đường cho nên bị đá kích không! Thiếu niên, ngươi không cần phải như vậy!" Giọng điệu của người lớn tuổi.

Lục Hàn cười: "Quả thật rất bị đá kích, từ nhỏ đến lớn, đó là lần đầu tiên ta bị người khác tính kế. Ta khó tránh khỏi canh cánh trong lòng!"

Hòa Linh khoát tay, "Không có chuyện gì, chuyện như vậy về sau sẽ thường xuyên xảy ra, chỉ cần huynh thường đến, sẽ được gặp!"

Lục Hàn khiêu khích: "Nàng chắc chứ?"

Hòa Linh gật đầu: "Đúng vậy!"

Sở Hòa Linh, vậy chúng ta, mỗi mắt mong chờ! Lục Hàn không có nói thêm gì, nhưng mà vẫn cười đứng lên, nhẹ lướt đi.

Hòa Linh nghiêng đầu nhìn Xảo Âm bên cạnh, hỏi "Y đây là muốn náo loạn cái gì?"

Xảo Âm lắc đầu nguây nguẩy, "Nô tỳ nhìn cũng không hiểu!"

Hòa Linh không quan tâm: "Mặc kệ hă! Kiểu cách đều bệnh cả!"

Phốc!

Sở lão tướng quân vốn tính toán sai Sở Phi hộ tống mẫu tử Sở thị trở về Giang Nam, có điều lúc sau suy nghĩ lại một chút, Lý Mộng quả thật nói có đạo lý, nghĩ như vậy, liền quyết định đổi lão Tứ, lão Tứ này so với lão Tam cơ trí rất nhiều, nên càng có thể xử lý thỏa đáng hơn nữa chuyện lần này, tóm lại là bọn y không đúng. Nhưng Sở lão tướng quân sao nghĩ tới được, thật không ngờ Sở thị to gan giấu sự việc nhiều năm như vậy, hôm nay Lý Hiển đã trưởng thành, bọn họ một chút xíu cũng không biết, có thể thấy được mệnh Sở thị rất kín. Tuy kín như vậy, nhưng vẫn nói cho Lý Hiển biết thân thế của mình, nói tới chỗ này, Sở lão tướng quân mình cũng bắt đầu hoài nghi lời nói của Hòa Linh.

Nếu như. Nếu như không có suy nghĩ gì, tại sao đem chuyện Lý Hiển không phải con ruột nói cho y biết. Nữ nhi thủ tiết nhiều năm như vậy, Sở lão tướng quân trong lòng cũng hiểu một chút. Nghĩ như vậy, ông càng phát lo lắng, Mộng nhi nói rất đúng, nếu như sau khi trở về Lý gia có chứng cứ gì, Lý Hiển không thông suốt nói, thế thì không tốt. Bọn họ vốn là không biết chuyện, nhưng nếu Lý Hiển khẳng định bọn họ biết điều đó! Chuyện nghĩ tới đã không tốt. Tội thiếu, sẽ không đơn giản như bọn họ dự đoán dễ dàng xử lý như vậy. Hơn nữa, nói thật ra, Sở tướng quân thật sự lo lắng quan hệ không hề bình thường của Sở thị và Lý Hiển.

Một khi có chuyện gì, Lý Hiển lại nói ra ngoài, như vậy Lý gia cũng sẽ không dễ dàng tha cho Sở thị! Nữ nhi dù có lỗi, tóm lại cũng là nữ nhi của mình, Sở tướng quân cũng lo lắng Sở thị xảy ra chuyện thật, Lý gia nguyên bản là muốn cho Sở thị tấu xin khen thưởng. Nếu như thật sự có cái này, Sở thị không cần phải nghĩ đến tái giá, càng thêm theo khuôn phép cũ, dù sao, bà thue tiết tốt hơn. Nhưng nếu như truyền ra chuyện Lý Hiển, sợ là không chỉ không có cái này, mà còn có thể bị diendanlqđ.com nhốt lỏng heo. Nghĩ đến đây, ông cực kỳ lo lắng, nhưng chỉ một thoáng, Sở lão tướng quân kiên định với suy nghĩ của mình. Mộng nhi nói rất đúng, người đáng chết, nên thật sớm ra đi. Nếu không sẽ chỉ làm người sống bị tội. Trừ Tứ gia Sở Phong cùng Lý Mộng, không ai biết, Sở lão tướng quân đã quyết định nửa đường giải quyết Lý Hiển. Mà Hòa Linh, dĩ nhiên là không biết, mặc dù nói không biết, nhưng Hòa Linh đã sớm đoán được tất cả, thật ra nếu suy nghĩ một chút cũng không có gì kỳ quái. Nếu để cho Lý Hiển trở về nói bậy bạ gì đó, thì tốt hơn hết trên đường đi liền giải quyết người này. Người luôn không tránh khỏi bệnh tật, chết cũng không kỳ quái!

Những chuyện này Hòa Linh không coi là chuyện to tát gì, thoáng chớp mắt, bọn Lý Mộng đi chừng mười ngày, hôm đó, Hòa Linh đang trong phòng đọc sách, liền nghe bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập, nàng cau mày đặt sách xuống, quả nhiên, người tới chính là Lan thị, Lan thị mang theo vui mừng, thân bí nói với Hòa Linh: "Linh tỷ nhi, con biết gì không? Lý Hiển chết rồi!"

Hòa Linh ồ một tiếng, cũng không ngoài ý muốn. Thật ra thì nàng đã từng nghĩ tới, muốn tự mình động thủ giết chết Lý Hiển, nhưng vừa nghĩ, chuyện này hay là nên giao cho Lý Mộng, bây giờ mặc dù nếu nói kiếp trước càng giống như là giấc mộng Nam Kha, giống như là không tồn tại, nhưng Hòa Linh vẫn là hy vọng xử lý xong chuyện Lý Hiển này, cho Lý Mộng tự mình làm, chỉ có Lý Mộng làm, mới thích hợp nhất. Coi như không có cái gọi là chuyện kiếp trước này, đời này Lý Mộng, cũng hận mỗi Lý Hiển, để nàng giết Lý Hiển, hẳn là y đối với tình cảm huynh muội già thì kết quả này là tốt nhất rồi.

"Sao con không có bất ngờ chút nào vậy! Chẳng lẽ. Con đã biết cái gì?" Lan thị bỗng tỉnh ý hỏi.

Hòa Linh cười yếu ớt: "Không có, con không biết cái gì cả, chỉ là nghĩ, Lý Hiển đề tiện như vậy, không có người thu phục y nên ông trời muốn thu y, cho nên con cũng không giết mình!"

Lan thị gật đầu: "Con nói đúng. Mẫu từ hai người này, quả nhiên là ghê tởm cực độ, chỉ là chẳng biết tại sao, phụ thân con không cho phép ta nhắc về Lý Hiền dù là bất luận chuyện gì, cũng không biết là sợ cái gì nữa! Dù nói thế nào, y cũng là ngoại tôn."

Hòa Linh cảm thấy Lan thị đúng là không thể nào khôn khéo, nàng cười yếu ớt nói: "Mẫu thân cái này người nói sai rồi."

"Hả?" Lan thị có chút háng hái nhìn Hòa Linh.

Sở thị và Lý Hiền nếu nghĩ tới chuyện cùng tính kế phòng chúng ta, đã nói lên bọn họ không có gì thân tình. Bọn họ không có, chúng ta cũng không cần phải có. Cho nên nói cái gì mà ngoại tôn chứ, hay là thôi đi? Thân nhân chân chính, nên giống như cữu cữu vậy, mà không phải Sở thị và Lý Hiền. Hai người kia, nói ra đã thấy ghét bỏ bọn họ ghê tởm." Hòa Linh không đề ý chút nào cùng bừa bãi giễu cợt nói.

Hòa Linh nói như vậy, Lan thị cực kỳ vui mừng, bà gật đầu: "Con nói đúng, chính là đạo lý như vậy, bọn họ mà là người thân của chúng ta cái gì chứ. Đều nhớ tính kế chúng ta, ở đâu ra mà người thân của chúng ta chứ."

Lan thị đang cùng Hòa Linh trò chuyện vui vẻ nơi này, rất hài lòng, cũng vui mừng giống vậy, còn có mấy phòng khác, như thế cũng có thể thấy Lý Hiền người này bị người khác ghét đến cỡ nào, các phòng đều là vui vẻ cuồng nhiệt.

Tứ Phòng.

Sở Phong không có ở đây, Tứ phu nhân càng không chút nào kiêng dè, nụ cười trên khuôn mặt, quả thật thỏa mãn không được. Một bên Hòa Tuyết tiến tới trước mặt Tứ phu nhân, gất giọng: "Mẫu thân hôm nay thật vui về!"

Tứ phu nhân hài lòng cười: "Lý Hiền chết rồi, Sở thị không có nhĩ tử, ta dĩ nhiên là vui mừng!" Ban đầu Sở thị dám định nhét người vào trong phòng bọn họ, quả thực là ghê tởm hết chỗ nói, mặc dù cuối cùng cũng xử lý xong, nhưng lại khiến lão phu nhân rất là mất hứng, nghĩ đến chỗ này, Tứ phu nhân liền hận đến căn rằng nghiên lợi, đây cũng là lý do vì sao các phòng đều không hòa thuận, nhưng chuyện này lại có thể đứng cùng một phe. Không ai muốn cô em chồng như vậy, thật sự là thâm kích trần gian!

"Ngược lại không nhìn ra, biểu ca là một kẻ đoản mệnh, chẳng qua con thấy, tổ phụ tổ mẫu hình như cũng không quá quan tâm mà đau lòng!" Hòa Tuyết mặc dù bình thường ương ngạnh, nhưng cũng không phải là đứa ngốc, đương nhiên biết nhìn sắc mặt người khác.

Tứ phu nhân cũng nhận ra điểm này, mặc dù không biết tại sao, nhưng theo suy đoán có thể có chút liên quan đến Hòa Linh, ai cũng biết, ban đầu do Hòa Linh náo loạn, ông cụ liền quan thúc Lý Hiền. Mặc dù không tìm được đầu mối gì, nhưng Tứ phu nhân là một người khôn khéo có tâm cơ thâm trầm, bà dặn dò Hòa Tuyết: "Chớ đi trêu chọc đến Ngũ Tỷ Tỷ người. Ta thấy, vết thương trên người Lý Hiền, tám phần là có liên quan tới nàng. Tổ phụ người nghĩ tới moi ra Lục Hân công tử, hiện tại muốn đem Ngũ Tỷ Tỷ người cho y!" Náo loạn phủ Thừa Tướng đều không trách cứ, có thể thấy được ông cụ đối với Linh tỷ nhi là ký dư hậu vọng. Có điều không biết, bọn họ có tính toán gì!

Hòa Tuyết cắn môi dậm chân, hết sức không vui: "Con chán ghét nàng. Có gì đặc biệt hơn người, không phải chỉ là có gương mặt mỹ hoặc thôi sao!"

Tứ phu nhân nghiêm mặt nói: "Người cũng không nên xem thường Linh tỷ nhi, nàng tuyệt đối không đơn giản. Người bây giờ cũng không phải là đối thủ của nàng, đừng để ý tới nàng. Nếu như người không nghe lời, mẫu thân không tha cho người!"

Hòa Tuyết bị mắng, cắn môi lên tiếng: "Mẫu thân, con biết rồi"

Tứ phu nhân hài lòng, bà gật đầu: "Người biết là tốt rồi. Trong ngày thường ta dặn dò con phải giao hảo nhiều cùng phòng lớn, cũng không phải là chỉ qua lại với bọn họ, có điều nhà đại bá của người còn có chút chỗ dung, mẫu thân biết, một mình con vẫn có thể làm tốt. Vì vậy hiện tại, mẫu thân hi vọng từ nay về sau con chớ đắc tội Linh tỷ nhi, mặc dù không thể hòa thuận, nhưng nhất định phải tỏ ra tốt bụng. Giả vờ con làm được chứ?"

Hòa Tuyết không vui: "Con không muốn thì được sao." Chưa nói hết, nhìn thấy ánh mắt nghiêm nghị của Tứ phu nhân nàng im lặng.

"Ta dặn con làm cái gì, thì con làm cái đó! Cái nha đầu Hòa Linh kia, bị điên đấy! Người không đấu lại nàng, thì dâng hoàng cho ta một chút!"

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Hôm nay đã là giữa hè, càng đi về phía Nam càng nóng bức, Lý Hiền thể cốt không tốt cảm thấy khó chịu y phiền muộn quá lớn nha hoàn bên cạnh, "Quạt cho ta một chút, người chậm chạp quá! Xem ta trở về sẽ đánh chết nha đầu chết tiệt nhà người!"

Nha đầu này đã lên giường Lý Hiền, bị y quát lớn, ngăn ngăn nước trong hốc mắt, tội nghiệp nói: "Dạ, công tử."

Nhìn nàng uất ức hoa lệ đầm mưa, Lý Hiền hỏa khí cũng không tiêu bớt, y bị nha đầu Sở Hòa Linh chết tiệt kia đâm nhiều lần như vậy, đều không chết, "Người quạt nhanh lên một chút cho ta."

"Công tử, nô tỳ đến đây!" Một nha hoàn xinh đẹp tới gần, Lý Mộng nhìn xa xa mấy nha hoàn bộ dạng tranh thủ lấy lòng, trong lòng cười lạnh, nàng cứ như vậy nhìn bên kia, nói: "Thật là không biết sống chết!"

Sở Phong khuyên nhủ: "Đừng để ý chuyện gì xảy ra, mới có như vậy một hai ngày, kết thúc y là được."

Sở Phong coi như là có năng lực nhất trong tứ huynh đệ Sở gia, bản thân ông cũng coi là có tài hoa, tất nhiên nhìn không vừa mắt Lý Hiển một đứa con nhà giàu như vậy, vừa phách lối vừa không có năng lực ddlqd.com lần tài hoa, người như vậy, lúc còn là người thân ông còn không muốn gặp, hiện tại biết được hẳn không phải, ông càng sẽ không để ý tới chết sống của y, chuyện phụ thân giao phó, ông đương nhiên làm tốt!

"Tứ cữu cữu!" Lý Mộng nhìn Lý Hiển, nhưng lại nói với Sở Phong: "Có thể Để cho cháu tự tay giết y hay không!"

Sở Phong lấy làm kinh hãi, nhìn Lý Mộng, hỏi "Cháu tự động thủ sao?" Sở Phong nhìn kỹ Lý Mộng, chần chờ một lúc hỏi "Tại sao?"

Hỏi xong, Sở Phong lại cảm thấy mình không nên hỏi như vậy, y chỉ sợ nghe được bí mật gì không nên nghe, tính ra, Lý Mộng cũng là mỹ nhân, mà Lý Hiển lại biết mình không phải là cả ca của nàng, nói không chừng đã từng Ông nghĩ tới hướng không tốt, càng cảm thấy người này thật đáng chết.

Lý Mộng cũng không có giấu giếm, nàng mặt lạnh nói: "Y ba lần bốn lượt muốn chiếm tiện nghi của cháu, nếu như không phải nhà toàn của cháu đều là trung thành, nói không chừng cháu sớm đã bị y làm hại**". Sau lại còn đề nghị mẫu thân của cháu đưa cháu cho lão già làm tiểu thiếp, người nói xem người như vậy, không đáng chết sao?" Nói tới chỗ này, Lý Mộng quả thực là cắn răng nghiến lợi, "Nếu như y là cả ca của cháu, những chuyện này tất cả cháu có thể xem như không có xảy ra, nhìn xuống, nhưng y đã không phải, cũng đừng trách lòng dạ cháu ngoan độc."

Sở Phong nghe lời này, nhìn Lý Mộng, thật lâu mới nói: "Người đã chịu uất ức." Có điều lại yên tâm mấy phần, cuối cùng vẫn không có bị chiếm tiện nghi.

Lý Mộng lắc đầu: "Không vấn đề gì, tóm lại, y vẫn rơi vào tay của cháu!"

Sở Phong nhin không được, hỏi "Những chuyện này, cháu có nói cho mẫu thân cháu biết không?"

Lý Mộng gi皱 cọt cười, nàng hất đầu, hỏi "Tứ cữu cữu cảm thấy thế nào?"

Đáp án rõ ràng luôn khiến người ta đau lòng, Sở Phong khó hiểu giống như cũng bị Sở thị làm tổn thương, ông rất không hài lòng thấy bà vên mặt hất hàm sai khiến, trong miệng không ngừng nguyên rủa những nha hoàn ddlequydon.com kia, gi皱 cọt nhếch chân mày, ông vẫn tưởng rằng nương tử kẻ chuyện về muối muối chỉ là bởi vì nhìn bà không vừa mắt, nhưng bây giờ mới biết, cô muối muối này, khi còn bé đã thật không tốt rồi, bọn họ quá mức nuông chiều nàng, cho nên dẫn đến ngày giờ này nàng có hành động như vậy.

"Cháu yên tâm, ta sẽ để tự tay cháu kết liễu y!" Sở Phong đồng tình với ngoại tôn nữ này, ông cũng không thể làm nhiều hơn, nhưng vào lúc này lại có thể vì nàng hoàn thành một tâm nguyện nho nhỏ.

Đêm khuya. Đoàn người Sở Phong trú lại ở rừng núi hoang vắng, Sở thị tỏ vẻ mặt không muốn, hành trình hôm nay của bọn họ còn chậm, nếu như nhanh một chút, là có thể tới thị trấn, cũng không thành như vậy, nghĩ vậy, càng tức giận. Có điều Sở Phong cũng có giải thích, Sở thị và Lý Hiển trên người đều bị thương, nếu như đi quá nhanh, cũng sợ đối với vết thương không tốt. Sở thị dù không vui, nhưng cũng không kiên trì tiếp tục tránh cãi, chỉ một thân một mình hờn dỗi, nếu như bọn họ tiếp tục gấp rút lên đường, hơn một canh giờ là có thể tới thị trấn, tội gì ở lại nơi này, hoang vu hẻo lánh, làm sao có thể được! Có điều, lời nói của Sở thị không có người nghe, phần lớn hộ vệ nơi này, đều là Sở gia an bài, mà Sở Phong là Tứ giá của Sở gia, ông dẫn dắt những người này ra ngoài, vì vậy đương nhiên nghe theo lời ông.

Nghe nói Sở thị một người ở trong lều trại hờn dỗi, Lý Mộng cũng không có quan tâm gì, chỉ lạnh nhạt ở trong phòng lau dao găm! Nàng cứ ngồi như vậy, cho đến trăng mờ gió lên, nàng lẳng lặng ra khỏi lều, dưới tình huống như vậy, Lý Hiển vẫn gọi nha hoàn hầu hạ, nghe được trong xe phát ra âm thanh, Lý Mộng cười lạnh đi tới, Sở Phong đứng ở bên ngoài lều, nhìn Lý Mộng tới đây, nháy mắt, hai thị vệ vào cửa, rất nhanh, nhà hoàn phục vụ Lý Hiển bị ôm ra.

Sở Phong nói: "Cẩn thận."

Lý Mộng gật đầu, mang theo chủ thủ vào lều, lúc này Lý Hiển đã bị trói, y bị bịt miệng, kinh ngạc nhìn Lý Mộng, Lý Mộng mang theo đao vào cửa, nhìn chòng chọc vào Lý Hiển.

"Ừm ừm." Y dùng sức muốn tránh thoát.

Lý Mộng đi tới bên cạnh y, tức giận: "Người biết không? Lúc ta còn nhỏ thường nghĩ, tại sao ta muốn có một cả ca! Tại sao cả ca của người ta và cả ca của ta không có chút nào giống nhau. Người biết ta có bao nhiêu diendanlequydon.com cảm hận người không? Người có biết thời điểm ta biết người không phải là cả ca ta, ta cảm thấy may mắn cỡ nào không? Ta cảm thấy may mắn vì ta rốt cuộc có thể không cần bận tâm tình huynh muội rồi. Mà bây giờ, ta rốt cuộc có thể giết chết người."

Lý Hiển không ngừng giãy giụa muốn thoát, nhưng lại không được, Lý Mộng móc ra chủ thủ giơ lên cao, nàng nhắm ngay ngực Lý Hiển, "Thật ra thì ta cho tứ cữu cữu rất nhiều phiền toái, chúng ta cũng biết, độc chết người mới là tốt nhất. Nhưng mà ta lại thật sự khó nhìn được, nếu như không tự tay giết người, khó tiêu mối hận trong lòng của ta."

Tiếng nói vừa ngừng, nàng không do dự dăm, giơ tay chém xuống, nàng một thanh rút ra, máu tươi cứ như vậy phun ra ngoài, Lý Mộng nước mắt cũng rơi xuống, nàng giống như nghĩ tới tình cảnh khi còn bé, cũng không biết khi nào, lại thành bộ dạng này, nàng cắn môi, nói: "Ta hận người! Người biết

không? Ta thật sự hận người!" Nói xong, vừa một dao, Lý Hiền lúc này đã hơi thở mong manh, Lý Mộng cũng không có lấy vãi chặn trong miệng y, nước mắt nàng biến mất nhìn chòng chọc vào Lý Hiền một lần cuối rồi đắm xuống.

Lý Hiền rút cuộc té xuống, Lý Mộng ngồi ở trong vũng máu, lẳng lặng nhìn Lý Hiền, cũng không biết trải qua bao lâu, nàng rút cuộc đưa tay thăm dò hơi thở của Lý Hiền, lúc này Lý Hiền hoàn toàn đã tắt thở. Nàng lẳng lặng ngồi ở chỗ đó yên lặng rơi lệ.Lý Mộng"A" một tiếng thức tỉnh, nàng lập tức ngồi dậy, tối hôm qua nàng đã trở lại Vĩnh An rồi, nhưng nàng vẫn cảm thấy chuyện mình giết Lý Hiền như mới hôm qua, khoảng cách rời đi Vĩnh An, vẫn chưa tới một tháng, nhưng nàng cũng đã trở lại lần nữa. Mồ hôi lạnh trên trán biến mất, nàng thay áo, sáng sớm hôm nay, ngoài cửa sổ có vài nha hoàn đang dọn dẹp viện, nàng nhìn ra ngoài cửa sổ. Cũng không biết tại sao, kể từ hôm giết Lý Hiền, mỗi buổi tối nàng luôn thấy ác mộng, mặc dù nàng không ngừng tự nói với mình Lý Hiền bị trừng phạt là đúng tội, y đã chết, Nhưng nàng lại không có cách nào khống chế mình. Lý Hiền chết rồi, trở lại Giang Nam cũng không khó như bọn họ nghĩ dưới sự sắp xếp của tứ cữu cữu, nàng và mẫu thân trở về Vĩnh An, kể từ ngày Lý Hiền chết đi, mẫu thân nàng mới biết tất cả cũng sớm đã sang rồi.

Giống như ban đầu bọn họ dự đoán, bọn họ rời khỏi Lý gia cũng không có khó khăn như vậy. Thật ra thì Lý gia cũng không giống như Sở gia mỗi một phòng đều có suy tính của mình, tương đối mà nói còn là chung sống tốt, nhưng mẫu thân nàng những năm qua đã đắc tội quá nhiều người, mà Lý Hiền lại là giả, nếu như lưu nàng lại, tương lai mới thật khó khăn. Mà rời khỏi thì lại khác, dù nói thế nào, ngoại tổ phụ cũng sẽ chăm sóc các nàng. Nàng biết, mặc dù Sở gia và Lý gia đã đạt thành hiệp nghị, cũng không có nói ra chuyện Lý Hiền này, nhưng là mẹ nàng cùng với nàng, căn bản cũng không có cơ hội gì trở lại Giang Nam, mặc dù thân thể của nàng hình như không có vấn đề gì, nhưng Lý Hiền đã là giả, nàng chưa chắc không phải. Không có chứng cứ, không có nghĩa là không phải. Thay vì nuôi dưỡng một cô nương cùng với đồ cưới, diendanqd.com cũng không bằng để nàng đi theo Sở thị, những chuyện này coi như tự hiểu ngầm. Sở Phong đã xử lý tốt tất cả, mang theo Sở thị và Lý Mộng trở lại kinh thành một lần nữa, lần này, khác so với thường ngày, Lý Mộng khổ sở nụ cười, vốn là nàng đến để làm khách, mà bây giờ, hoàn toàn khác rồi. Nàng coi như là. Ăn nhờ ở đậu.

Hơn nữa Lý Hiền chết đi. Thờ dài một tiếng, Lý Mộng ra khỏi phòng, kể từ khi Lý Hiền chết, mẫu thân liền bị bệnh, trở lại Vĩnh An, còn chưa khỏi hẳn. Nhưng ngay cả ngoại tổ mẫu vẫn luôn thương yêu mẫu thân nàng cũng không có tới thăm bà. Nghĩ đến cũng bởi vì chuyện của Lý Hiền nên cực kỳ tức giận. Lý Mộng một mình ở trong hoa viên tản bộ, hôm nay là giữa hè, chim hót hoa thơm, bởi vì còn quá sớm, nên cũng không có người nào, chỉ có mấy nha hoàn đang quét sân, lão phu nhân thích sạch sẽ, vì vậy đại phu nhân đều yêu cầu mọi người hết sức nghiêm khắc. Thấy biểu tiểu thư tới đây, đều thình an. Lý Mộng thấy Xảo Âm xách giỏ đi tới, dừng bước lại. Xảo Âm liền vội vàng tiến lên thình an, Lý Mộng nhìn giỏ trong tay Xảo Âm đầy cánh hoa, nhũm nhụi rơi đi! Xảo Âm cũng không quá niềm nở, trở lại viện, rắc cánh hoa vào trong nước, hầu hạ tiểu thư rửa mặt.

Hòa Linh thông thả ung dung, hôm nay không cần thình an, nên không nóng vội. Kể từ khi Sở thị trở về Giang Nam, lão phu nhân thân thể hình như vẫn còn kém, mọi người cũng không cần tới thình an. Người khác chỉ xem bà là bởi vì nữ nhi ra đi tâm tình tích tụ; nhưng Hòa Linh lại suy đoán, lão phu nhân tám phần là được lão tướng quân cho biết chân tướng sự việc, liền tức giận không muốn gặp người nào. Suy nghĩ một chút cũng phải, Sở thị trước giờ đều là bảo bối của lão phu nhân, thế nhưng trong lòng bảo vật cất giấu một bí mật lớn như vậy vài chục năm, bà cũng không có thổ lộ với lão phu nhân thật tình, không chỉ không có thổ lộ, còn khả năng cho Sở gia rước lấy phiền toái lớn, nghĩ đến đây, lão phu nhân sao lại không tức giận.

"Tiểu thư, sáng nay nô tỳ ở vườn hái hoa, đụng phải biểu tiểu thư. Khuya hôm qua, Tứ gia, cô nãi nãi còn có biểu tiểu thư cùng nhau trở về. Có điều vì đã quá muộn, nên không có kinh động người nào, nô tỳ thấy, biểu tiểu thư khí sắc rất kém cỏi!" Xảo Âm bẩm báo.

Sở thị và Lý Mộng sẽ trở về, điểm này đối với bọn họ mà nói không có chút nào ngoài dự đoán, Sở thị làm ra chuyện lừa gạt Lý gia như vậy, Lý gia làm sao tha thứ cho bà ta được, bà không cho Sở gia mặt mũi

"Chúng ta nên như thế nào thì vẫn cứ như thế đó tốt hơn. Đối với người bên kia, chúng ta cũng không cần phải hơn người, cũng không để cho người khi dễ. Cụ thể thế nào không cần ta nói cho các người biết chứ?" Hòa Linh nhìn trong gương là một Cô nương đã ăn mặc hoàn chỉnh, cười khanh khách, "Hai người các người tay nghề đúng là càng ngày càng tốt lắm."

Xảo Âm cười đồng ý: "Là vì tiểu thư xinh đẹp thôi">

Đang nói chuyện, Xảo Nguyệt từ phòng bếp xách theo hộp đựng thức ăn vào cửa, thật ra thì Tam Phòng cũng có một phòng bếp nhỏ của mình, chỉ là dùng làm một chút thuốc bổ và đồ ngọt, dù sao, còn chưa phải ở riêng, diendanlequydon.com nếu như quá phận, tóm lại sẽ không tốt. Tất cả phòng đều giống nhau, chỉ lấy được từ nhà bếp một chút điểm tâm. Sở lão tướng quân là từ quân xuất thân, nhất là biết lương thực quan trọng, rất ghét phô trương lãng phí, vì vậy phòng bếp cũng không quá nhiều phô trương. Hòa Linh buổi sáng ăn không nhiều lắm, lành tự nhiên cũng là không nhiều lắm, trừ mỗi phòng hạn ngạch được một chén nhỏ tô yến, chính là cháo Bát Bảo cùng bốn món nhắm, Hòa Linh ăn cái gì cũng đặc biệt chậm vốn dĩ thời điểm nàng bị bệnh đại phu nói với nàng ăn cái gì cũng phải thông thả từ tốn đối với thân thể như vậy mới tốt. Cũng chính vì vậy, trở thành thói quen của Hòa Linh, chờ nàng dùng xong điểm tâm, đã sắp nửa giờ, nàng vờn vai một cái nói: "Đi thôi, đi cho tiêu com một chút!"

Xảo Âm nở nụ cười, "Tiểu thư rõ ràng ăn cũng không nhiều!"

Hòa Linh cười: "Cái nha đầu nhà người, ta cũng chỉ tìm lý do đi ra ngoài đi dạo thôi. Luôn ở trong phòng buồn bức cũng không thú vị! Không biết biểu tỷ còn ở vườn hoa hay không." Thật ra thì nàng cũng không muốn tiếp xúc quá giao hảo với Lý Mộng, mọi chuyện, thuận theo tự nhiên là được. Không có Lý Hiền, Lý Mộng tự nhiên sẽ không có bị kịch trong cuộc sống, có thể như thế, đã rất tốt.

"Biểu tiểu thư hình như không ở đây? Lúc này rõ ràng là chưa có dùng điểm tâm!" Xảo Âm dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói: "Mới vừa rồi tiểu thư còn nói, để cho chúng ta nắm rõ tình hình bên đó, thật ra thì bọn họ bên kia cũng không có ai. Trừ biểu tiểu thư, phu nhân và mấy nha hoàn ma ma bên cạnh, Lý gia bên kia cũng không có người nào theo tới."

Nghĩ đến cũng đúng, cô nãi nãi tính khí không tốt lại ngang ngược, dù là người làm, cũng là chưa chắc nguyện ý đi theo bà.

Hòa Linh gật đầu: "Lý gia bên kia không có ai cho nên bên này sẽ cho rút bớt một số người."

Xảo Âm gật đầu thưa vâng, bên cạnh Xảo Nguyệt nói nhỏ, "Nô tỳ nghe nói, đại phu nhân đã an bài mấy nha hoàn phục vụ lúc trước, nô tỳ thấy, rõ ràng chính là mấy nhà hoàn ban đầu cùng bọn họ rất là thân cận. Khi đó, bọn họ thân cận đều là Lý Hiền kia, hiện tại Lý Hiền không có ở đây, đại phu nhân còn muốn đem người lúc trước an bài, đây không phải là hướng đạo găm đâm vào ngực cô nãi nãi sao? Phu nhân thật là một tay giỏi tính toán!"

Hòa Linh cười lạnh, Đại bá mẫu của nàng là người không đơn giản cũng không phải là một ngày hai ngày. Có điều nàng cũng lười xen vào, cũng sẽ không đồng tình với Sở thị, thời điểm bà tự ý hướng trong phòng ca ca mình nhét nha hoàn, sao lại không nghĩ có phải mình đâm một đao vào người ta hay không! Cho nên nói, quả hôm nay là vì sai lầm của hôm qua, cũng đừng cảm thấy mình bị uất ức. Đây là tự mình làm.

"Để cho bọn họ náo loạn. Cũng không liên quan đến chuyện của chúng ta. Cô vốn cũng không phải là người tốt, bà ta đáng đời. Về phần biểu tỳ. Ta thật ra cảm thấy, biểu tỳ nếu như có chút chuyện này cũng xử lý không tốt, như vậy tương lai cũng rất khó khăn đặt chân ở trong nhà này."

Xảo Âm Xảo Nguyệt ngẫm nghĩ, xưng vâng

Hòa Linh vận vẹo eo, không nói chuyện này nữa, nàng cười híp mắt: "Đi thôi! Chúng ta tản bộ đi!"

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62

Mấy ngày nay Hòa Linh mặc dù đang ở trong Sở phủ, nhưng cũng chú ý tin tức bên ngoài, nàng biết được, phủ Thừa Tướng hình như đã dừng tìm kiếm Lương Tú nghiên, nghĩ đến cũng đúng, người đã bị Mai Cửu mang đi, theo năng lực và tài lực của y, phủ Thừa Tướng muốn tìm người thật sự là quá khó ddlqd.com khẩn, có thể thấy được, có một số việc nhỏ không phải như mọi người nghĩ đơn giản! Mà Mai Cửu lại im hơi lặng tiếng, giống nhau mai danh ẩn tích còn có lục hàn. Lục hàn đột nhiên không xuất hiện, Hòa Linh thật cảm thấy giống như thiếu chút gì! Có điều Hòa Linh biết, Lục Hàn đã biết được Tô thần y là nàng đưa cho Mai Cửu, mặc dù có lẽ không biết tình huống cụ thể, nhưng đại khái cũng biết được đôi chút. Có điều không biết, Lục Hàn lại có mưu tính gì!

"Thùng thùng!" Hòa Linh đang chìm trong suy nghĩ, cửa vang lên tiếng gõ cửa, Xảo Âm vội vàng đi ra mở cửa, thấy là nhị tiểu thư Hòa Ngọc, vội vàng khẽ chào, "Nô tỳ bẩm kiến nhị tiểu thư, nhị tiểu thư chờ."

Hòa Ngọc cũng không trực tiếp vào cửa, Xảo Âm bẩm báo với Hòa Linh sau đó mời nhị tiểu thư Hòa Ngọc vào cửa, Hòa Ngọc đã lâu không đến chỗ Hòa Linh, nàng nhìn lướt qua, bên này bày biện cũng không có cái gì thay đổi, có điều lúc trước kia Hòa Linh rất thích đọc sách, trên kệ sách có tất cả các loại bộ sách, vậy mà hôm nay, phía trên cũng không có một quyển sách, chiếc đài nghiên mực, càng giống như là để bài biện.

Nàng cười yếu ớt nói: "Ngũ muội muội thân thể như thế nào rồi? Lại nói cũng là ta đây làm chị không đúng. Cũng không nhiều tới thăm muội một chút!"

Hòa Linh giễu cợt cười: "Nhị tỷ tỷ không cần như thế chứ? Vốn chúng ta cũng không thân mật như vậy!"

Hòa Ngọc bị ghen một chút, có điều cũng không giận, lại nói, Hòa Linh nói chuyện với người nào đều như vậy, nàng sao lại không biết, nghĩ như vậy cũng không coi đó là vấn đề gì, nàng sáng giọng: "Cái nha đầu này, nói chuyện đều mang ý châm biếm. Tỷ tỷ biết tính tình của muội, biết muội không có ác ý, nếu diendanlqd.com như người khác biết, sợ là trong lòng sẽ nghĩ thế nào về muội. Nói chuyện với người ngoài, cần chú ý một chút."

Hòa Linh lơ đãng, nhìn nàng vốn không có để ở trong lòng, Hòa Ngọc lại muốn nói chút gì, nhưng cuối cùng vẫn còn không có mở miệng. Trầm mặc một chút, nàng lần nữa nở nụ cười, "Thật ra thì ta lần này tới đây, là có chuyện muốn cùng muội thương lượng."

Hòa Linh nhú mày, Hòa Ngọc tiếp tục nói: "Gần đây thời tiết cực tốt. Ta chỉ muốn, ở trong nhà làm bữa bữa tiệc, cùng nhau làm thơ, vẽ tranh. Muội thấy có được không?"

Tính ra, Hòa Ngọc dĩ nhiên là không cần cùng Hòa Linh nói chuyện này, hiện tại mà nói, cũng là vì trường hợp có thể nhìn một chút, tóm lại nàng muốn mời tiểu thư các nhà tới đây làm khách, tỷ muội mình không xuất hiện sao? Truyền đi thì còn lời gì nói! Trừ cái này, còn có một điều khác, nếu như Hòa Linh đi, như chuyện lần trước xảy ra với Trần tiểu thư và Triệu Uyển Ánh, không tốt chút nào. Đây không phải là đưa tới cho kẻ thù trêu chọc mình sao? Vì vậy, Hòa Ngọc cũng rất buồn. Mặc dù Hòa Tuyết cũng rất kiêu căng, nhưng thời khắc mấu chốt vẫn sẽ giả vờ giả vịt, tính khí không tốt loại chuyện này, ở trong nhà nhón nháo thì cũng thôi đi, nếu như đi ra ngoài, thì không phải là chuyện hay ho gì rồi. Nhưng Hòa Linh cũng không đúng, nàng dám cùng phủ Thừa Tướng đối nghịch, dám trước mặt mọi người làm cho Trần tiểu thư Triệu Uyển Ánh khó coi, Hòa Ngọc mười trên mười cho là, nếu như không nói với Hòa Linh một tiếng, nàng nhất định không để cho những người kia chút mặt mũi. Chính là vì vậy, Hòa Ngọc định ra cái yến hội này trước tiên chính là đến tìm Hòa Linh, cùng Hòa Linh nói xong. Còn có Lý Mộng, nghĩ tới mấy muội muội, Hòa Ngọc liền muốn khê thờ dài một cái.

Hòa Linh cười: "Nhị tỷ tỷ thích là tốt rồi, không cần thương lượng với muội." Hòa Linh sao không biết Hòa Ngọc trong lòng nghĩ là cái gì, nàng vẫn bộ dạng kia, cũng chẳng tỏ thái độ nhiều.

Hòa Ngọc nghiêm túc: "Đương nhiên là muốn thương lượng với muội. Chúng ta đều là người một nhà, nếu muội cảm thấy không đúng chỗ nào, tâm tình không tốt, như tỷ làm chị cũng cảm thấy muội chịu uất ức!" Hòa Ngọc không dám chủ động nói sợ Hòa Linh gây sự, nếu như Hòa Linh nghe không hiểu, sẽ khiến bọn họ bị dẫn dắt thành ra thế này!

Hòa Linh cười híp mắt: "Đã như vậy, đều nghe Nhị tỷ tỷ! Có điều muội cảm thấy người được mời cần thận trọng chút tốt hơn! Đặc biệt là Trần tiểu thư, nếu như miệng nàng thối, muội thật sự không biết mình có thể làm ra cái gì?, tỷ biết, con người của muội là điên đấy!" Hòa Linh thật đúng là rất thẳng thừng.

Hòa Ngọc dùng một chút, ngay sau đó mỉm cười nói: "Ta. Tranh thù!"

Hòa Linh tò mò hỏi: "Đúng rồi, Nhị tỷ định ngày kia à?"

Hòa Ngọc nói: "Ngày mai, quá mức vội vàng cũng không thỏa đáng."

Hòa Linh đột nhiên nở nụ cười, cười ẩn ý, Hòa Ngọc rù mí mắt xuống.

"Đại bá mẫu thật giỏi tính toán. Ngày mai đúng lúc ngày nghỉ của mấy ca ca rồi, thế nào, đây là vì tìm Cô nương cho đại ca và nhị ca sao? Đừng trộm gà không được còn mất nắm gạo." Hòa Linh không có chút nào khách khí.

Hòa Ngọc đỏ mặt, nghiêm túc nói: "Mẫu thân ta cũng là vì mấy ca ca suy nghĩ! Gặp một lần, mới có thể yên tâm. Linh tỷ nhi biết là tốt rồi, chớ nói thêm nữa. Không phải vậy." Nàng có chút ngượng ngùng, thật ra thì nàng vốn là có thể qua loa tắc trách, nhưng Hòa Linh khôn khéo như vậy, nếu như giả bộ ngu, đến khi bị nàng phơi bày, càng thêm khó coi, cũng không phải như bây giờ như vậy trực tiếp thừa nhận tốt hơn.

Thật ra thì Hòa Linh thuộc loại cứng mềm đều không được, nhưng Hòa Ngọc cũng không có chọc giận nàng, nàng cũng không tội gì không khách khí, nghĩ như vậy, Hòa Linh gật đầu một cái, đồng ý, có điều, nàng cười như không cười nói: "Các người nghĩ vậy thật tốt, có điều không biết đại ca nhị ca, có suy nghĩ như vậy hay không! Nam nhân chỉ xem mặt, bọn họ làm sao nhìn ra được lòng dạ ác độc! Đại bá mẫu cần cân nhắc cho kỹ, nếu như cười trong ngoài không giống, khóc cũng không chỗ ngồi khóc rồi!"

Hòa Linh cảm thấy, nàng thật là quá tốt bụng, nếu như người bình thường, làm sao sẽ nói lời như vậy, phòng lớn bọn họ đối với nàng tính ra không coi là tốt. Nàng hôm nay còn tốt bụng nhắc nhở như vậy. Ách. Dĩ nhiên, nếu như không phải là bởi vì không muốn nhìn thấy cái loại Triệu Uyển Oánh đó, nghĩ lại nàng không nhắc nhở mới đúng. Dù sao, thỉnh thoảng xem kịch vui cũng rất sung sướng.

"Ca ca cũng thích luôn mới đúng." Hòa Ngọc mỉm cười nói, thật ra thì nàng nhìn ra được, đại ca rất thích Triệu tiểu thư, có lúc nàng suy nghĩ kỹ một chút, thật ra thì đại ca thích Triệu tiểu thư cũng là chuyện tốt, nếu như y ddlequydon.com cưới Triệu tiểu thư làm vợ. Như vậy Triệu tiểu thư và Tạ công tử cũng sẽ không có dính dấp rồi. Đến lúc đó bọn họ không có dính dấp đồng thời còn thêm một tầng quan hệ thân thích, vui như vậy sao không làm! Ca ca không thích thì lại là chuyện khác, nếu ca ca thích Triệu tiểu thư, như vậy nàng cũng chỉ có thể coi là giúp người hoàn thành ước vọng.

Hòa Ngọc nét mặt hết sức rõ ràng, Hòa Linh thấy, trong lòng nhưng, nàng cười lạnh: "Nghe theo Nhị tỷ tỷ đi!"

Hòa Ngọc yên lặng một chút, mỉm cười nói: "Muội có muốn mời tiểu thư nào quen biết không? Mọi người cùng nhau, tóm lại là tốt. Hơn nữa qua ít ngày chính là tái thi hội Trung thu. Nghĩ đến chúng ta gặp trước, cũng luyện tập một chút."

Vĩnh An hàng năm Trung thu đều có tái thi hội, năm trước Hòa Linh đều là đi theo phía sau mấy tỷ tỷ, cũng không nhiều lời, năm nay Hòa Linh vốn cũng không có hứng thú, có cái gì có thể so, cũng chỉ là cách làm của một số nữ hài nhi thôi! Bây giờ nàng hoàn toàn không có hứng thú, trời cực nóng, đi dạo cái gì, có bản lĩnh tìm một địa phương yên tĩnh, thưởng thức trà ăn điểm tâm, nhìn người khác đấu đá, đó mới là sung sướng nhất!

"Muội không cảm thấy hứng thú, cũng không có người nào muốn mời. Nhị tỷ tỷ đi hỏi người khác đi!"

Hòa Ngọc suy nghĩ một chút, nói: "Ta thấy hình như Lâm tiểu thư và muội quận hệ không tệ, không bằng cùng nhau mời tới chứ? Muội thấy có được không?" Nói xong quan sát nét mặt Hòa Linh, Hòa Linh gật đầu.

Vừa nói chuyện với nhau một lát, Hòa Ngọc đứng dậy rồi đi, nơi này chỉ là điểm đến thứ nhất của nàng, còn có chỗ Lý Mộng! Nghĩ đến Lý Mộng, Hòa Ngọc vừa yên lặng thờ dài, Lý Hiến đột nhiên ngoài ý muốn chết đi, cô mang theo Lý Mộng tới đây ở, nhìn thấy, hình như là còn ở tiếp lâu dài. Trên thực tế, có vẻ như điều đó không tốt với gia đình họ.

Hòa Ngọc rời đi, Xảo Nguyệt nói: "Nhị tiểu thư hình như cũng thật hy vọng Lâm tiểu thư có thể tới."

Hòa Linh mỉm cười, "Nàng dĩ nhiên hi vọng rồi, tốt nhất Triệu Uyển Oánh gả cho đại ca, Lâm Đình Chi gả cho nhị ca, như vậy thì không có người giành Tạ Du Vân của nàng rồi, có điều không biết người này, có cái gì tốt để tránh giành. Quả nhiên vẫn là nhìn mặt sao! Nam nhân nhìn mặt, nữ nhân cũng giống vậy! Gia thế tốt, dung mạo xuất sắc, lại có mấy phần tài hoa, sẽ không lừa như lừa vịt."

Xảo Nguyệt đi theo cười, không biết nói thế nào, có điều cũng may, Hòa Linh cũng không có tiếp tục nói ra suy nghĩ.

Đúng như Hòa Linh dự đoán, Hòa Ngọc quả nhiên gọi thiệp cho Triệu Uyển Oánh, mà Triệu Uyển Oánh hôm nay vẫn ở nhờ phủ Thừa Tướng, nàng nhận được thiệp, lật tới lật lui nhìn, tâm tình có chút khó nói nên lời. Nàng không ngờ, Sở gia sẽ cho nàng đưa thiệp mời, xem ra, tiểu thư Sở gia chưa chắc chỉ vì thích nàng, có điều có thể gửi thiệp. Triệu Uyển Oánh cẩn thận suy nghĩ một chút, đặc chí vừa lòng nở nụ cười, chẳng lẽ là vì Sở Trí Tín? Sở Trí Tín hết sức ngưỡng mộ nàng, điểm này nàng biết. Có điều, người khác có lẽ cảm thấy Sở gia Đại công tử, trưởng tôn đúng là nhân vật khó đoán. Nhưng theo nàng, còn chưa đủ, nàng có biểu ca như vậy, còn cần những người khác làm gì! Nghĩ đến chỗ này, lấy thiệp trên tay nàng trực tiếp ném trên bàn, ngay sau đó cười lạnh, người ta đối với nàng có ý tứ, cũng không đại biểu nàng phải đáp ứng! Đi Sở gia? Biểu ca không đi, nàng đương nhiên sẽ không đi.

Mấy ngày này, Triệu Uyển Oánh đối với Sở gia cũng không có hứng thú gì, mặc dù lúc trước nàng rất chán ghét Sở Hòa Linh. Nhưng chán ghét thì chán ghét, nàng cũng không nhớ đối với Sở Hòa Linh như thế nào, diendanlequydon.com có thể quang minh chính đại cùng phủ Thừa Tướng đối nghịch người, không nói nàng, dù là biểu ca, cũng sẽ không có hảo cảm! Nàng cũng không phải sợ hãi thật, hiện tại điều nàng lo lắng chính là, Tạ Du Vân trong lòng vẫn nghĩ tới Lương Tú Nghiên! Nàng tuyệt đối không ngờ rằng, người biểu ca thích lại là con tiện nhân Lương Tú Nghiên kia, nếu như không phải đi nói cho nàng biết. Sợ là nàng vẫn còn mê muội, cũng may, nàng thấy Lương Tú nghiên hành động quỷ dị, thuận tay “Giúp” nàng ta một chút, có điều không ngờ, đến cuối cùng, chưa thành công chặn lại nàng, ngược lại để cho nàng chạy mất, nghĩ đến chỗ này, Triệu Uyển Oánh siết chặt nắm tay. Lương Tú nghiên chạy mất, trong lòng nàng ngược lại bất an! Mặc dù nàng ta bị thương cực kỳ nặng, nhưng nàng lại không dám khẳng định, nàng ta nhất định sẽ chết rồi. Nếu như không chết thì sao đây?

"Thùng thùng!"

Triệu Uyển Oánh nghe được tiếng gõ cửa, lập tức đổi một bộ mặt khác, nàng dịu dàng nhẹ giọng nói: "Người nào vậy!"

Ngoài cửa truyền đến giọng của Tạ Nam, y lạnh nhạt nói: "Khởi bẩm biểu tiểu thư, tướng gia mời người đi một chuyến."

Triệu Uyển Oánh lập tức cắn môi, nàng chần chờ một chút, đứng dậy: "Ta biết rồi. Thừa Tướng có chuyện gì sao?"

"Thần không biết!" Tạ Nam mặc dù đi theo bên cạnh Tạ Du Vân, nhưng y là tâm phúc của Tạ Thừa tướng, ai cũng đều biết rõ! Triệu Uyển Oánh cũng không ngoại lệ!

Nàng hận vô cùng cắn môi, ngay sau đó đổi khuôn mặt mở cửa, cười yếu ớt: "Ta liền tới đây!"

Không biết sao, Triệu Uyển Oánh cảm giác không tốt lắm, mặc dù nàng cũng không biết người Tạ Thừa Tướng giấu là ai, nhưng lúc Lương Tú Nghiên tìm người, nàng cố ý giúp một chút, nàng vốn nghĩ, khiến Lương Tú Nghiên gây ra chuyện này, vậy thì nàng thật là một tên gian tế sự rồi. Đợi nàng thành gian tế, mình diệt trừ nàng, thì dễ lắm hơn nhiều. Nhưng ai nghĩ tới, Lương Tú nghiên trốn thoát, mà bây giờ, nàng cười dịu dàng, vượt qua sảnh hành lang thật dài, đi vào thư phòng. Mặc dù Tạ Thừa Tướng là di trượng của nàng, nhưng lại rất ít nói chuyện, nàng thấp thòm gõ cửa, bên trong truyền đến âm thanh của Tạ Thừa tướng.

Triệu Uyển Oánh sau khi vào cửa vì phúc thỉnh an: "Uyển Oánh bái kiến di trượng."

Tạ Thừa Tướng cũng không ngẩng đầu, chỉ cúi đầu tiếp tục viết chữ, Triệu Uyển Oánh cũng không dám lên tiếng, chỉ yên lặng.

"Uyển Oánh năm nay 14 phải không?" Tạ Thừa Tướng lạnh nhạt hỏi, giọng nói nghe không ra vẻ thay đổi.

Triệu Uyển Oánh đáp: "Còn một tháng nữa, là tròn mười bốn!"

"Cũng là đến tuổi nên xuất giá."

Triệu Uyển Oánh không dám mừng rỡ, chỉ cố gắng bình phục tâm tình của mình, nói: "Tất cả đều mặc cho di trượng làm chủ."

Tạ Thừa Tướng lúc này rốt cuộc viết xong, đặt bút xuống, y đưa mắt nhìn Triệu Uyển Oánh, hỏi "Mặc cho ta? Lời này nói như thế nào, ta nhớ là, cha mẹ ngươi còn sống mà? Lệnh của cha mẹ, lời của mối mai. Cũng không đến lượt ta, di trượng ta đây sao có thể dám vì người làm chủ!"

Triệu Uyển Oánh mặc dù nghe không hiểu ý của Tạ thừa tướng, nhưng trong lòng càng thấp thòm, lại cảm thấy không đúng, vội vàng nói: "Chính cha mẹ, cũng nói như vậy. Lúc trước Uyển Oánh ra cửa, phụ thân từng nói, di trượng cũng như cha mẹ của con, lời của ngài, con làm theo là được."

Tạ Thừa Tướng cuối cùng là nhếch lên một nụ cười, chỉ là của y nụ cười làm cho người ta càng cảm thấy đáng sợ: "Như vậy, ta muốn ngươi đi chết, ngươi đi hay không đi?"

Triệu Uyển Oánh vừa nghe, phịch một tiếng quỳ xuống, nàng cả người run bần bật, dường như muốn té xỉu, "Di trượng, di trượng chớ hù dọa Uyển Oánh, Uyển Oánh."

Nàng run rẩy môi, hẳn là không biết sau đó phải nói cái gì cho phải!

"Không chết? Phạm sai lầm, đáng chết!" Tạ Thừa Tướng ánh mắt lập tức sắc bén, y gắt gao nhìn chằm chằm Triệu Uyển Oánh, nói: "Ngươi có biết hay không, thả người đi, hư chuyện lớn của ta!"

Triệu Uyển Oánh sắc mặt trắng nhợt, biết được chuyện không đối gạt được, nàng xui xẻo trên mặt đất, run rẩy cầu đạo: "Di trượng, uyển Oánh sai lầm rồi, uyển Oánh thật sai lầm rồi. Nhưng con vốn không nghĩ muốn thả nàng đi, con chỉ muốn nhìn xem nàng làm cái gì. Thấy nàng muốn dẫn lão giả kia đi, con cũng dẫn thị vệ bắt nàng. Di trượng hãy tin con, con thật sự không muốn, con thật sự là không biết chuyện sẽ biến thành ra thế này, cầu xin di trượng tha cho con, van cầu di trượng."

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Triệu Uyển Oánh cực kì sợ, mặc dù người người đều nói Tạ Tường ôn hòa nhất, nhưng nàng lại biết, di trượng này tuyệt đối xem ra không phải đơn giản như vậy, nghĩ vậy, nàng càng sợ hãi, nàng bò đến bên cạnh Tạ Thừa Tường, cầu xin: "Con thật sự là không cố ý, di trượng, van ngài, van ngài tha cho con đi!"

Tạ Thừa Tường nhìn nàng quỳ, cũng không động, chỉ lạnh nhạt: "Giang Nam Thủy Phi hung hăng ngang ngược, ngươi với Lại thị thủ lĩnh Thủy Phi quan hệ rất tốt!"

Triệu Uyển Oánh không nghĩ đến, chuyện này sẽ bị Tạ Thừa Tường biết được, nàng lúc này đã mặt xám như tro tàn, không thể biết làm như thế nào mới phải. Nghĩ đến ngày chết không xa, nàng hẳn là lập tức im bặt, nói không ra lời.

"Ngươi thân đồ nát như vậy, vĩnh viễn sẽ không thể gả vào Tường phủ của ta." Tạ Thừa Tường từng chữ từng câu, hết sức lạnh nhạt. Lúc này, Triệu Uyển Oánh đều không dám cãi lại.

"Ta có thể lặng yên không tiếng động giải quyết ngươi." Tạ Thừa Tường giọng nói vẫn không có gì thay đổi, nhưng càng như thế này, càng khiến Triệu Uyển Oánh áp lực rất lớn, đây cũng là ông cố ý làm vậy. Nhìn cửa hàng của mình đã đủ, Tạ Thừa Tường khi thế toàn bộ triển khai, lạnh lẽo nói: "Ta không thể giết ngươi, là nề tình phụ nhân một tiếng di của ngươi!"

Triệu Uyển Oánh vội vàng dập đầu: "Di trượng, di trượng, van ngài tha con."

"Có điều, ngươi cũng nên lấy ra thành ý của ngươi, để cho ta biết, ngươi, đến tột cùng có đáng giá cho ta bỏ qua hay không!"

"Chỉ cần di trượng mở miệng, Uyển Oánh có thể làm bất cứ chuyện gì, con có thể làm bất cứ chuyện gì, van ngài bỏ qua cho con, van ngài bỏ qua cho con!" Triệu Uyển Oánh động tác không ngừng nghỉ.

Tạ Thừa Tường liếc nàng, nói: "Giang Nam Thủy Phi hung hăng ngang ngược, Thiên gia đã không thể nhận được nữa, đợi một quãng thời gian sẽ sai người trừ phiến loạn. Ta muốn ngươi hộ tống xuống phía nam, trợ giúp tiêu diệt tộc Lại thị. Bọn họ tất cả đều chết hết, ngươi mới có thể sống. Ta biết rõ, ngươi là khách quý của thủ lĩnh của bọn họ, chỉ cần ngươi nguyện ý, nhất định có thể trong ứng ngoài hợp."

Tạ Thừa Tường vốn là đối với Tạ Uyển Oánh cũng không quá để ý, chỉ coi nàng là một kẻ ái mộ hư vinh, là một cô nương có chút tâm cơ, nhưng Lâm gia tìm được nàng, Lâm phu nhân là di ruột của Mai Cửu, cũng coi Mai Cửu tương là người đối thân cận. Mà Lâm đại nhân cũng là quan trọng triều, dưới tình huống như thế, hôn sự cùng Lâm Đình bắt buộc phải thực hiện. Con ông, nhất định phải cưới một cô nương thích hợp nhất. Mà bây giờ, Lâm Đình chỉ chính là thí sinh được chọn. Về phần Triệu Uyển Oánh, dù là trong sạch, nàng cũng không có tư cách gả vào phủ Thừa Tường, mà trên thực tế, thậm chí chỉ là một cô gái đơn giản trong sạch nàng đều làm không được, người như vậy vọng tưởng gả cho Cận Chi, vọng tưởng khích bác hôn sự của Cận Chi, nàng muốn nghĩ cũng không được nghĩ.

"Nhưng con, nhưng con...con không làm được." phụ thân Triệu Uyển Oánh là Tiểu Quan Giang Nam mỗi lần trừ phiến loạn đều toàn thắng, tất cả đều là dựa vào quan hệ cùng với Thủy Phi, trong ứng ngoài hợp, thật thật giả giả! Mà Lại Vân Phong cũng là chỗ dựa của nàng, nếu như giết y rồi, như vậy nàng sẽ không biết trước được mọi chuyện. Mặc dù Lại Vân Phong là mối nguy hiểm đối với nàng, nhưng nếu như nàng ta còn sống cũng hỗ trợ cho nàng không ít.

Tạ Thừa Tường cười lạnh: "Ngươi cho rằng, ngươi có cơ hội trả giá sao? Thủy Phi không chết, thì chính là ngươi chết!" Dừng lại một chút, Tạ Thừa Tường nói: "Thật ra thì, chết cũng không sợ, đáng sợ nhất là, chết rồi, còn liên lụy người trong nhà. Thủy Phi, nhất định phải diệt!"

Triệu Uyển Oánh cắn môi khóc: "Van xin người, van xin người."

"Ta, hỏi ngươi một lần cuối cùng, ngươi chết, hay vẫn là nàng ta chết?"

Triệu Uyển Oánh ngẩng đầu: "Nàng ta!"

Tạ Thừa Tường hài lòng: "Vậy mới phải. Còn sống, mới có hi vọng! Ngươi cũng là hài tử thông minh, chỉ cần ngươi để cho ta hài lòng, ta sẽ không bạc đãi ngươi! Có một số người lại không nghĩ giống như vậy!"

Triệu Uyển Oánh tuy trong lòng hận không thể giết ông nghìn lần vạn lần, thế nhưng thời điểm này, nàng biết mình đã không có một chút xíu năng lực nói nữa, nàng không có bất kỳ lợi thế! Dù là có lợi thế, nàng cũng không dám nói cùng Tạ Thừa Tường. Chẳng lẽ là muốn chết sao? Tạ Thừa Tường tuyệt đối sẽ không xuống tay lưu tình.

"Không cần giờ trò khôn vặt, mấy chiêu trò của ngươi chỉ có thể lừa được phụ nhân, còn ta, cũng không cần ra ngoài làm mất mặt, ta cũng sẽ không cho ngươi cơ hội. Theo ta thấy, chuyện đi xuống phía nam, cũng cỡ hai tháng, đến lúc đó ngươi chỉ cần dựa theo sự phân phó của ta là được." Tạ Thừa Tường đoán đo một tiểu cô nương vẫn không có vấn đề gì.

Triệu Uyển Oánh mờ mịt gật đầu: "Con biết rồi."

Tạ Thừa Tường hài lòng, ngay sau đó nói: "Nghe nói, Sở giả gửi cho ngươi thiệp mời rồi hả ?"

Triệu Uyển Oánh ngẩng đầu, mê mang nói: "Đúng vậy! Ngài là. Muốn con đi?" Nàng không xác định hỏi.

Tạ Thừa Tướng gật đầu: "Ở nhà đợi cũng không thú vị, đi ra ngoài giải sầu đi! Nhưng mà nếu ra cửa, thì phải nghe ngóng, không cần giống như cộc gỗ, ta cần chính là người sống, không phải cộc gỗ!"

Triệu Uyển Oánh không biết Tạ Thừa Tướng vì sao đối với Sở giá lại có hứng thú, nhưng vẫn đáp ứng.

Tạ Thừa Tướng gật đầu: "Lương Tú Nghiên và lão già kia người đều từng thấy, nếu như ở Sở gia thấy bọn họ, không thể hành động thiếu suy nghĩ!"

Triệu Uyển Oánh lúc này mới hiểu rõ, Tạ Thừa Tướng hoài nghi, người bị Sở gia dấu đi, nàng không dám có chút chần chờ, lập tức đáp vâng.

"Nha hoàn bên cạnh người, xem ra mềm yếu vô dụng, đổi đi! Buổi chiều ta sẽ lệnh cho Tạ Nam an bài cho người hai kẻ cơ trí."

"Dạ!"

Đội Triệu Uyển Oánh rời đi, Tạ Nam tiến vào cửa phục mệnh, Tạ Thừa Tướng giao phó: "Đổi cho Triệu Uyển Oánh hai người của chúng ta. Giao phó họ, đi Sở gia, lanh lợi chút."

Tạ Nam trả lời: "Dạ! Có điều tướng gia, theo lý thuyết, sẽ không có người ở Sở gia, mặc dù hôm đó sở Hòa Linh náo loạn một trận, nhưng mà thần cũng không có buông lỏng cảnh giác, thần đã điều tra qua nàng. Nàng diendanlqd.com kể từ khi trúng độc, tính khí khó chịu hơn rất nhiều, cả ngày nổi nóng, cho nên hôm đó nháo loạn cũng không xem là ngoài dự đoán. Nhưng nếu như nói nàng giấu người, thần thật ra cũng theo dõi nhà nàng, cũng không có thấy người nào. Hơn nữa, chuyện đã qua hơn một tháng, dù có cái gì, đại khái cũng đã sớm dìm đi rồi chứ?"

Tạ Nam luận sự.

Tạ Thừa tướng nhìn xa trông rộng hơn Tạ Nam nhiều lắm, đó là suy nghĩ riêng của y, mặc dù chuyện đã qua hơn một tháng, nhưng bây giờ xem ra, đây mới chính là thời điểm tốt nhất, nếu như người cẩn thận, ngay từ khi bắt đầu cho tới giờ cũng sẽ không có kết quả gì. Hơn nữa, lúc đó phủ Thừa Tướng và Sở gia gây khó coi như vậy, mặc dù rất nhanh trở lại bình thường, nhưng phủ Thừa Tướng gia ngoài đường phố cản người ngang ngược cản rờ Sở gia Ngũ Tiểu Thư ám chỉ, đã để tất cả mọi người để ý, nếu như lúc đó làm những gì, dù cẩn thận chưa chắc sẽ không bị người phát hiện một chút gì. Tạ gia là cây to đón gió nếu như lúc này còn tự gây cho mình phiền toái, như vậy thật là ngu xuẩn!

Mà bây giờ, tất cả đều trở lại bình thường, đã khá hơn nhiều! Thật ra thì lúc này Tạ Thừa Tướng hết sức rõ ràng, tìm được Lương Tú nghiên và Tô thần y, đã không thể nào, thậm chí, bọn họ rất có thể đang ở Mai phủ. Nhưng ngay cả như vậy, Tạ Thừa Tướng cũng phải dò xét một chút Sở phủ. Nếu như không kiểm chứng hạ một chút, ông ăn ngủ không yên.

"Lúc này chưa chắc không được! Các người cẩn thận là được. Chuyện khác, để cho hai nàng trông chừng Triệu Uyển Oánh, ta không hy vọng có người ở đó nói hươu nói vượn về phủ nhân hoặc là công tử."

"Dạ! Tướng gia yên tâm!"

Bản giao toàn bộ, Tạ Thừa Tướng cẩn thận suy nghĩ. Hòa Linh mặc dù đoán được Hòa Ngọc gửi thiệp, nhưng thật đúng là chưa từng nghĩ Triệu Uyển Oánh sẽ đến, nghe nói Triệu Uyển Oánh đã trả lời thư, nói là sẽ tới, nói thật ra, quả nhiên khiến cho nàng lấy làm kinh hãi.

Xảo Âm thấy tiểu thư nhà mình lo lắng như vậy, liền vội vàng hỏi: "Tiểu thư, có vấn đề gì sao?"

Hòa Linh mặc dù không coi là hiểu rõ Triệu Uyển Oánh, nhưng cũng có thể đoán được một chút, Tạ Du Văn không đến, nàng sao lại đến trong khi nàng cũng không thân thiết với Sở gia! Hòa Linh cảm thấy, mình bây giờ quả nhiên là rảnh rồi, chỉ cần chuyện không bình thường, nàng sẽ cảm thấy không thỏa đáng, sẽ cảm thấy không an toàn, giống như hiện tại, nàng cảm thấy, Triệu Uyển Oánh hình như đã có toan tính. Có điều cũng may, Sở Hòa Linh cũng không có chuyện gì mà không nhận ra! Dĩ nhiên, những thứ này chỉ là suy nghĩ của nàng, nếu như người khác không nghĩ giống vậy, cũng không có cách nào!

"Ta thấy danh sách của Nhị tỷ tỷ, đại khái mời chừng mười vị tiểu thư, nữ nhân nhiều, nhiều chuyện hơn. Chúng ta tội gì xông đi lên. Bọn họ thích làm cái gì thì làm cái đó. Chúng ta không thể vội vã xông lên. Hòa diendanlequydon.com Linh không cảm thấy hứng thú dận dò, "Có điều, nếu có người muốn bới lông tìm vết, ta từ trước đến giờ đều không phải là người tốt tính, cũng không thể để nha hoàn nhà mình bị khi dễ. Các người hiểu không?"

Cái này thì có cái gì không hiểu, Xảo Âm Xảo Nguyệt vội vàng đáp dạ, hai người mặc dù là đại nha hoàn, nhưng trước giờ đều cẩn thận dè dặt cũng không nhiều chuyện. Kể từ khi tiểu thư họ bị người hạ độc, tiểu thư tính tình thay đổi không có kỳ chút nào, liên đới, hai người bọn họ cũng so với trước kia kiêu căng không ít. Điều nói đi theo người nào học người nấy, quả nhiên là như thế. Nghĩ đến chỗ này, hai nha hoàn nhìn thẳng vào mắt nhau một lúc, nở nụ cười. Thật ra thì, như vậy cũng không có gì không được, mọi việc đều không để ở trong lòng, mình sẽ không tức giận! Về phần người khác, tiểu thư nói rất đúng, cuộc sống gần ngàn mấy chục năm, có thể sống đến đâu còn không thể biết, trông chờ vào người khác cái gì! Hòa Linh cau mày, hình như như có điều suy nghĩ, lại để cho hai nha hoàn không hiểu, tiểu thư hôm nay có chút kì lạ, hình như kể từ khi biết Triệu tiểu thư sẽ tới, về mặt tiểu thư nhà mình có chút bất thường.

"Tiểu thư, Triệu tiểu thư có gì không ổn chứ?" Xảo Âm hỏi, tiểu thư họ ghét nhất người bên cạnh nói chuyện quanh co lòng vòng, vì vậy hai nha hoàn có nghi vấn gì cũng đều trực tiếp hỏi, không quanh co lòng vòng!

Hòa Linh gật đầu, nàng quả thật cảm thấy Triệu Uyển Oánh không đúng, Nhưng mà lại nói không ra không đúng chỗ nào. Nghĩ vậy, Hòa Linh càng hăng hái, càng không xác định được, càng sẽ làm cho nàng kích động, Hòa Linh khẽ ngẩng đầu, nói: "Ta thích người khác tính toán ta. Nếu không cuộc sống cũng quá mức không thú vị!"

Xảo Âm Xảo Nguyệt: "." Rủi rít, họ quả nhiên là suy nghĩ nhiều!

Mặc dù tiểu thư có chút táo bạo, nhưng nghĩ đến tiểu thư từ trước đến giờ liệu sự như thần, hai người cũng không lo lắng. Mình nên làm gì thì làm cái đó! Đợi đến gần tối, nghe nói mấy công tử từ thư viện trở lại, Xảo Âm suy nghĩ, tiểu thiếu gia có phải sẽ tới hay không.

Quả nhiên, buổi tối, Trí Ninh cầm một bó hoa to vào viện. Xảo Âm cười nghênh đón, "Nô tỳ bái kiến tiểu thiếu gia."

Trí Ninh tâm tình cũng không tệ, y tươi cười hỏi "Tỷ tỷ đâu?"

"Thiếu gia chờ." Xảo Âm nhìn tiểu thư đang trong phòng viết chữ vẽ tranh, lập tức có chút kinh ngạc, tiểu thư đã thật lâu không có như vậy !

"Khỏi cầm tiểu thư, tiểu thiếu gia đã tới."

Hòa Linh không có ngẩng đầu, "Cho y đi vào."

Trí Ninh đang cầm hoa, say mê cuồng nhiệt đi vào cửa, "Tỷ tỷ, đệ hái hoa ở thư viện phía sau núi cho tỷ, tỷ xem thử, có đẹp không? Những loại hoa đại này, không giống ở trong phủ chút nào đâu."

Trí Ninh cảm thấy, tỷ tỷ trước đây xuống tay không nể mặt như vậy, tất nhiên là bởi vì biểu ca có lỗi, nếu như không phải vậy, tỷ tỷ sao lại làm như vậy! Tỷ tỷ nhà y, là ôn nhu nhất! Tình tình cực tốt, không phải tức giận vô cùng, tuyệt đối không có khả năng làm ra chuyện như vậy! Nghĩ như vậy, Trí Ninh cảm thấy, có thể xem nhẹ những chuyện kia, không thể bởi vì tỷ tỷ thỉnh thoảng ddlqđ.com trừng trị một hai người xấu, đã cảm thấy tỷ tỷ hung tàn, tỷ tỷ nhà y, không phải người như vậy. Hơn nữa, dù là hung tàn, cũng nhất định là người khác không đứng trước!

"Tỷ tỷ." Hòa Linh không ngẩng đầu lên, Trí Ninh lại kêu một tiếng.

Hòa Linh rút cuộc để bút xuống, nàng cười ngọt ngào: "Ngồi đi, tỷ đồ đệ!"

Trí Ninh: "." Đây là muốn gì chứ! Nuốt nước miếng một cái, Trí Ninh nói: "Mời nói!"

Hòa Linh phân phó Xảo Âm: "Tìm bình hoa xử lý một chút." Chỉ vào bó Hoa, quả nhiên, nàng vừa nói như vậy, Trí Ninh liền nở nụ cười, bộ dạng rất là vui vẻ.

"Tỷ đồ đệ!" Hòa Linh ngón tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn, hỏi "Đệ cảm thấy, tình hình triều đình hiện tại như thế nào?"

Trí Ninh ngốc trệ một chút, có chút không hiểu, có điều rất nhanh liền nói: "Hết sức vững vàng. Hoàng thượng mặc dù tuổi lớn dần, nhưng thân thể vẫn cường tráng, mấy Vương Gia cũng đều có phân công riêng, không tranh không đoạt. Vĩnh An hôm nay thể cực vững vàng, có thể nói loạn trong giặc ngoài, đều là không có!"

Hòa Linh không lên tiếng, tiếp tục điểm mặt bàn.

Trí Ninh suy nghĩ một chút, bổ sung: "Cùng các nước láng giềng Nam Chiếu Bắc Chiếu, vào hai mươi năm trước hỗn chiến cũng coi như là tổn thương nguyên khí nặng nề, mặc dù trải qua đã hai mươi năm chữa trị, nhưng bởi vì tranh đấu, lại không thịnh vượng, đệ thấy, họa ngoại xâm không đáng để lo. Nếu nói là có bên trong, hình như cũng không. Các vị vương gia việc ai nấy làm, xa gần đều thỏa đáng. Triều thần cũng không có một nhà độc đại. Nếu nói là có, thì chính là Tà gia, Tà gia ba đời đều làm tướng, có chút hiển hách chút. Nhưng Tà Thừa Tướng là người khiêm tốn, Đại công tử Tà gia Tà Du Văn tài hoa hơn người, là người khiêm tốn, vì vậy cũng không thể coi là cái gì!"

"Vậy theo đệ, nếu như đệ là hoàng thượng, bước kế tiếp, đối với triều đình, đệ có ý kiến gì đây?" Hòa Linh hỏi.

Trí Ninh đỏ mặt một chút, cắn môi: "Ta không phải hoàng thượng!"

Hòa Linh mắt tròn trắng: "Để cho đệ nói thì đệ nói, tỷ đương nhiên biết đệ không phải, không phải là nếu sao? Đệ sẽ làm như thế nào?"

Trí Ninh cẩn thận nghĩ. Lắc đầu một cái: "Ta cũng không biết!"

Nhìn y như vậy, Hòa Linh thở dài: "Người mỗi ngày ở thư viện, học những thứ gì! Nếu như đều là người khác nói ra để cho người biết, như vậy tương đương với người ta ăn nhai nát, sau đó nhét vào trong miệng của người, người chỉ biết lặp lại những gì người khác là! Còn cái của riêng người đâu! Nhìn sự việc, phải học cách nhìn xa. Không thể cố thủ tự phong, càng không thể hoàn toàn chỉ nghe tiên sinh, nghe tới nghe lui, người xem, người cái gì cũng không biết."

Có điều phải nói, thực tế thật đúng chính xác! Coi như nàng cũng nên nói tiếng cảm tạ Tà Thừa tướng thật tốt, nếu như không phải cùng ông đấu, nàng cũng không biết cái quan trường là cái dạng gì.

Hòa Linh hí hóp mắt nhìn Trí Ninh: "Có lẽ, nên cho đệ tới biên cảnh rèn luyện một chút!"

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Trí Ninh bị trách mắng, xin lỗi cúi thấp đầu, không biết nói thế nào mới phải.

Hòa Linh cười lạnh: "Vị tiên sinh kia, tỷ thấy cũng chỉ dạy đệ vô ích. Nếu như thật học từ sách, làm sao sẽ dạy đệ thành ra như vậy? Ta thấy tiên sinh như vậy, thật là dạy hư học sinh."

Trí Ninh nghĩ cách giải thích, nhưng không biết nên giải thích như thế nào mới đúng. Hòa Linh thấy y như vậy, càng thêm giận, nàng cười lạnh nói: "Xem ra, ta thật sự nên đi nói chuyện với tổ phụ một chút. Dạy ra toàn gia ngu xuẩn!"

Trí Ninh rút cuộc không nhịn được, "Tiên sinh không phải người vậy đâu!"

Hòa Linh cười lạnh: "Tiên sinh của đệ? Thông thái đến cỡ nào? Đọc sách được không đại biểu dạy được, lại nói, có đi học học nhiều kết quả đọc được trong bụng chó đi."

Trí Ninh đỏ mặt đứng đó, nhưng lại không thể nói tỷ tỷ không đúng, chỉ uất ức không ngừng lặp lại: "Tiên sinh không phải vậy đâu! Là đệ, là đệ không có học tốt!"

Hòa Linh đối với người của Triệu gia không có cảm tình gì, nếu như Triệu tiên sinh thật sự có năng lực như vậy, làm sao sẽ dạy có gái Triệu thị ra như vậy, không sai, nàng chính là giận chó đánh mèo. Nàng cũng không thể lập ddlqd.com tức giết chết mẫu thân mình, như vậy trái với đạo lý, hơn nữa, dù sao Lan thị còn chưa có làm những chuyện này! Nhưng nàng đối với người khác cũng không nhân từ như vậy, hơn nữa, rõ ràng có thể ngăn trở chuyện, nàng tại sao để mặc cho y tiếp tục phát triển?

"Ta đi tìm tổ phụ!" Hòa Linh là người nói là làm, nàng rất nhanh đứng dậy, Trí Ninh nhìn tỷ tỷ mình như thế, lập tức ngây dại, chờ phản ứng lại, Hòa Linh đã chạy tới ngoài cửa, y vội và đuổi theo, kéo Hòa Linh vẫn xin: "Tỷ tỷ, tỷ cho đệ thêm một cơ hội được không? Tỷ tỷ!"

Không biết, còn tưởng rằng Trí Ninh phạm sai lầm lớn gì, mà Trí Viễn tới chính là nghĩ như vậy, y vốn là đến tìm Trí Ninh, nhưng nhìn Trí Ninh và Hòa Linh ở trong viện lồi kéo, đi cũng không được, không đi cũng không phải! Thấy Hòa Linh sắc bén nhìn sang, y chỉ dám cười tiến lên, "Tỷ đệ các người tình cảm quả nhiên tốt. Ở trong sân đùa giỡn như vậy."

Hòa Linh cười khanh khách, nàng kiêu tiểu ngửa đầu nhìn Trí Viễn, nói: "Ánh mắt tam ca thật đúng không tốt rồi!"

Trí Viễn bị ghen, y cười nhạt: "Đúng vậy, ta từ lúc lớn, không tự nhiên giống như Ngũ muội muội! Nghe nói Trí Ninh ở chỗ này, ta đi tới tìm y, không biết Ngũ muội muội có thể đem Trí Ninh cho ta mượn hay không?"

Hòa Linh gật đầu: "Vừa đúng lúc, dẫn y đi thôi. Tiết kiệm ở nơi này quấy rối muội, muội còn muốn đi gặp tổ phụ !" Hòa Linh lễ thắng khí hùng.

Trí Ninh vội vàng nói: "Tam ca mau giúp ta khuyên nhủ tỷ tỷ, tỷ tỷ muốn đi tìm tổ phụ cáo trạng tiên sinh!" Như vậy rõ ràng chính là đòi tiên sinh cho y, y đi theo tiên sinh cũng đã lâu lắm rồi, dĩ nhiên là không muốn. Hơn nữa tiên sinh rất tốt.

"Dạy không được, theo lý nên đổi. Thế nào? Người không chịu đổi, sẽ không phải là bởi vì người ta có hai tiểu cô nương như hoa như ngọc đấy chứ? Người mới mấy tuổi! Thật là lớn không lo học cho tốt, nhỏ cũng đi theo ddlequydon.com học xấu." Hòa Linh chống nạnh, mạnh khảnh thiếu nữ một thân Hồng Y, cảm thấy thật tuyệt khi giễu cợt những người mà mình không quan tâm. Trí Viễn đã từng thấy lợi hại của Hòa Linh, nhưng lần này lại bị đánh thẳng vào.

Không trách được Hòa Khánh có chút sợ cô muội muội này, lợi hại như vậy, tính tình Hòa Khánh như vậy, làm sao có thể không sợ! Hơn nữa, y không

thể đoán được cái từ “lớn” này là ám chỉ ai! Quá thâm thúy!

Trí Ninh bị Hòa Linh dạy dỗ, đầu lắc như là trống lắc, y nghiêm túc: "Tỷ tỷ yên tâm, đệ đi thư viện, dĩ nhiên là vì nghiêm túc học, cái khác tuyệt đối sẽ không nghĩ, tỷ tỷ tin tưởng đệ đi! Đệ thề, tuyệt đối không thích hai nữ nhi của Triệu tiên sinh."

Y đã sợ đến phải thề, tỷ tỷ thật là đáng sợ!

Trí Viễn và Trí Ninh cùng một tiên sinh, y tự nhiên cũng bảo hộ lão sư của mình, y suy nghĩ một chút, thông thả ung dung hỏi "Vậy không biết, Hòa Linh cảm thấy, tiên sinh dạy không tốt chỗ nào?"

Hòa Linh cười lạnh: "Ông ta dạy tốt chỗ nào? Trí Ninh, tự ngươi nói!"

Trí Ninh thuật lại cuộc đối thoại vừa rồi một cách ngắn gọn, Trí Viễn trầm mặc chút. Hòa Linh theo dõi y, hỏi "Vậy muội phải hỏi Tam ca một chút, Tam ca thấy thế nào sau thời cuộc?" Hòa Linh cũng không phải là người kiêu ngạo, dù nàng không biết tương lai sắp phát sinh chuyện gì, nàng cũng nhìn ra được Thiên gia tiếp đó sẽ làm cái gì! Hơn nữa, những chuyện này kiếp trước không có xảy ra, không, nói cho đúng, nàng dự đoán sau đó sẽ phải xảy ra, trên thực tế là ba năm sau mới có thể xảy ra chuyện.

Trí Viễn trầm mặc một chút, nghiêm túc: "Ta không biết!" Có điều dừng lại như vậy một chút, y nghi ngờ hỏi: "Ngũ muội muội cảm thấy, tiếp đó sẽ xảy ra cái gì?"

Hòa Linh liếc Trí Viễn một cái, nói: "Đệ ý không biết, huynh cũng không biết, sau thời cuộc, các người nói các người không biết! Huynh xem, đây chính là lão sư các người dạy tốt. Vậy ta xin hỏi, các người học diendanlq.com những thứ học vấn này là làm cái gì? A, chỉ là vì khoa cử? Khoa cử sau đó thì sao? Tiến vào triều đình để mất mặt? Ta thật đồng tình với Thiên gia, nuôi một đám phế vật như vậy! Các người hiện tại học tập, đều là vì lợi thế bước kế tiếp tiến vào triều đình, một tiên sinh, chỉ biết tự cho là thanh cao, cái gì hữu dụng cũng dạy không ra được, thật là nói xằng nói bậy."

Hòa Linh không quan tâm bất kể cái gì, nàng đã ghét người nào thì không cần khách khí. Mặc kệ người ta nghĩ như thế nào, nàng chỉ biết lòng mình nghĩ gì!

"Vậy dám hỏi Hòa Linh, muội cảm thấy, kết cục về sau là cái gì? Hoặc là, Thiên gia sẽ có động tác gì?" Trí Viễn chưa bao giờ nghiêm túc vậy, lúc trước y đã nhìn xung quanh, không có người khác, lúc này, cũng sẽ không có người đi tới.

Hòa Linh đứng dưới ánh nắng chiều, chói mắt kì lạ.

"Trừ phiền loạn!" Hòa Linh nặng ra ba chữ, nàng cảm thấy, hoàng thượng sẽ nói trừ phiền loạn trước ba năm, so với kiếp trước, Thiên gia sẽ trừ phiền loạn!

Trí Viễn và Trí Ninh đều kinh ngạc, Trí Viễn hòa hoãn một chút, nhìn chăm chăm Hòa Linh: "Ngũ muội muội vì sao chắc như vậy?"

Hòa Linh quả thật không muốn nói chuyện với người đầu óc trống tuếch, tâm thần mệt mỏi!

"Muội trong lúc bất chợt cảm thấy, cùng các người nói những chuyện này chỉ biết hỏi, hoàn toàn không mang đầu óc để nói chuyện thật không thú vị! Muội đi tìm tổ phụ. Các người nếu như không đối lại lão sư, Sở gia thật đúng là không có gì để trông cậy vào!" Hòa Linh cũng không phải thật tâm vì Sở gia suy nghĩ, Sở gia có được hay không, thành công hay thất bại, nàng không có chút nào cảm thấy hứng thú, nàng cảm giác hứng thú nhất, chính mình có thể thay đổi cục diện, như vậy mới có chút thú vị! Có thể thấy được, con người bị dả kích lớn nên có chút biến thái, giống như nàng bây giờ chính là như vậy!

Hòa Linh cảm thấy, mình thật đúng là bệnh lâu thành đại phu, cũng có thể tự mình chẩn đoán đầu óc có bị bệnh hay khôn! Nhưng thật ra khó có được!

"Ngũ muội muội thông tuệ không người nào có thể địch, nhưng muội muội có nghĩ tới hay không, thiên hạ đều là chú trọng Tôn Sư Trọng Đạo, chúng ta tùy tiện đối tiên sinh như vậy, không dám nói có người nào nhận chúng ta hay không, truyền ra ngoài rất khó nghe" Trí Viễn ngăn cản Hòa Linh, phân tích.

Y cũng không khẳng định Hòa Linh nói có thật hay không, nhưng y biết, hiện tại muốn ngăn cản Hòa Linh, nếu không còn xảy ra chuyện gì cũng không chừng! Mặc dù thân thể y nơi thư viện, nhưng là. Thật đúng là nghe nói không ít sự tích kính người của Ngũ muội muội này. Dám cùng phủ Thừa Tướng náo loạn, làm sao có thể là tiểu Cô nương đơn giản!

Hòa Linh buồn bực nhìn Trí Viễn, nói: "Muội chỉ là muốn đối tiên sinh khác cho Trí Ninh thôi, mắc mớ gì đến huynh chứ! Đừng gọi là chúng ta, ai là chúng ta với huynh chứ!"

Trí Viễn cười khò, nếu thân thể y không tốt, có thể bị ghen đến phun ra một búng máu.

"Muội muội nói giỡn!"

Hòa Linh nghiêng đầu nhìn Xảo Âm, hỏi "Ta thích nói giỡn sao? Sao ta cũng không biết vậy!"

Xảo Âm cúi đầu, "Tiểu thư xưa nay chưa bao giờ biết nói giỡn!" Quả nhiên là một chút mặt mũi cũng không lưu cho Trí Viễn.

Trí Viễn cũng không ngại, chỉ chân thành nói: "Muội muội nghe ta một câu, dù là Trí Ninh, cũng không cần đi. Nếu như muội cảm thấy học không tốt, thì

tự tìm thêm một tiên sinh, còn như trực tiếp từ tiên sinh cũng là không tốt."

Hòa Linh cười lạnh: "Mặc dù muội biết huynh tốt bụng, nhưng muội không thể nào nhân Muốn dạy dỗ muội, càng không thể nào, tổ phụ muội còn không sợ, như huynh chỉ là Tam ca ca mà thôi! Nói dễ nghe thì là đường huynh, nói khó nghe, thật ra thì quan hệ cũng không lớn!"

Trí Viễn đứng là lần đầu tiên nghe nói, đường huynh muội coi là quan hệ không lớn.

Y vẫn tốt bụng lắc đầu: "Được được, muội nói cái gì chính là cái đó, nhưng muội tin ta. Ta hiểu biết rõ muội không giống như người khác nói, coi ai cũng như cút chó, nhưng Trí Ninh còn phải tiến vào triều đình, không giống diendanlequydon.com như muội. Muội có thể không quan tâm, muội có thể không câu chấp, nhưng đệ ấy không thể. Cối đời này đối với nữ nhi yêu cầu nhiều, nhưng mà đối với nam tử không phải vậy! Hòa Linh, thích thay đổi, không hẳn là không thể! Muội nói đúng không? Ca ca cũng không phải là dạy dỗ muội, chỉ là thành tâm đề nghị."

Trí Viễn coi như là ôn tồn rồi, đưa tay không đánh người mặt tươi cười loại chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra với Hòa Linh, nhưng bọn họ nói nhiều như vậy, khiến cho Hòa Linh cũng không có hứng đề nói. Và lại nói, người ta như thế nào, liên quan gì tới nàng chứ! Nàng là muốn thay đổi cục diện, nhưng lòng của nàng chính là tiểu hài nhi, ba tháng biến hóa. Có điều như vậy một lát, lại cảm thấy không thú vị!

"Được rồi được rồi, nghe các người đi!"

Trí Viễn và Trí Ninh cũng thờ phào nhẹ nhõm, Trí Ninh lấy lòng tiến lên: "A tỷ, tỷ nói cho đệ biết đi, tỷ mới vừa nói trừ phiến loạn, tỷ nói là hoàng thượng muốn trừ phiến loạn sao? Diệt nơi nào chứ! Làm sao tỷ biết?"

Hòa Linh cười lạnh: "Tự mình trở về suy nghĩ đi, đầu óc chứa phân sao!"

Trí Ninh: "." Có điều cũng may, thiếu niên không nên nóng giận, "Tỷ tỷ tức giận thật là đẹp!"

Trí Viễn ôm bụng, y thiếu chút nữa phun ra một hóp. Thật! Tốt! Nhìn! Sờ Trí Ninh, người thâm mỹ, rõ là.

"Tỷ tỷ, tỷ không cần giận đệ, đệ bảo đảm, đệ sẽ đi học cho giỏi, vận động đầu óc thật tốt. Thật ra thì tiên sinh đối với đệ tốt vô cùng. A đúng, đệ nhìn thấy hai tiểu sư muội, lẫn mất xa xa, nhất định không cùng bọn họ nói hơn một câu!" Trí Ninh vội vã lấy lòng tỷ tỷ mình!

Hòa Linh không quan tâm liếc y một cái, "Ta mệt rồi, phải đi về nghỉ ngơi, hai người cũng đi thôi!"

Thật là đáng và không thể nhịn được, nhưng ngay cả như thế, Trí Ninh cũng cảm thấy tỷ tỷ mình là tốt nhất, dù tỷ tỷ muốn đòi tiên sinh cho y, cũng là cực tốt, nếu như không phải tỷ tỷ quan tâm y, tại sao sẽ làm như vậy chứ!

"Tỷ tỷ yên tâm, đệ sẽ nỗ lực!" Trí Ninh nghiêm túc nắm quyền!

Tiểu Trí Ninh và Trí Ninh khi lớn trùng lặp với nhau, rất nhiều năm trước, đang ở thời điểm nàng lo sợ, y đã từng nói: tỷ tỷ yên tâm, đệ sẽ nỗ lực! Tiếng nói còn đang bên tai, tuy nhiên nó đã là vật còn người mất! Hòa Linh đột nhiên lại cười quý dị, cái gì gọi là người và vật không còn! Rõ ràng là trở lại khỏi điểm rồi! Dù rất nhiều chuyện cũng đã thay đổi, thậm chí chính nàng cũng thay đổi, vậy thì có quan hệ gì! Thay đổi, mới thú vị! Nàng cho tới bây giờ đều không nghĩ là cái gì đã hình ddqd.com thành thì sẽ không thay đổi, càng sẽ không hoàn toàn câu nệ ở kiếp trước, nàng thay đổi, người khác tự nhiên cũng có khả năng vì vậy thay đổi quý tích! Có thể xảy ra thay đổi, mới thú vị chứ.

Còn sống, dù sao cũng nên có chút khiêu chiến! Chính là bởi vì nàng phát hiện không giống, cho nên mới có chút gấp gáp. Thôi đi, nhưng nghĩ lại, một Sô gia, cũng chỉ là tranh giành trứng phải vật hy sinh thôi, lại có cái gì chứ!

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?" Trí Ninh nhìn Hòa Linh ngẩn người, gọi lần nữa.

Hòa Linh lắc đầu: "Không có chuyện gì! Đi thôi!"

Nói xong, trực tiếp xoay người vào phòng. Trí Viễn cho là mình đã khuyên được Hòa Linh, thậm chí ngay cả Trí Ninh cũng nghĩ như vậy. Nhưng hai nhà hoàn đi theo bên cạnh Hòa Linh lại biết, căn bản không phải, tiểu thư nhà bọn họ tuyệt đối là thay đổi chủ ý của mình! Nàng căn bản không thể bị bất luận kẻ nào thấy đổi, danh chấn kinh thành Lục công tử cũng không chút nào nể tình, người khác. Ha ha ha ha ha! Hòa Linh cũng cảm thấy mình có chút mất trí, chỉ là nàng không thêm đề ý!

Phân phó hai nha hoàn chuẩn bị nước, nàng ngâm mình vào trong nước, vẫn là như vậy tốt nhất, thân hình ở dưới những cánh hoa, lẳng lẳng suy nghĩ, nàng xé chiều hôm nay suy nghĩ về Triệu Uyển Oánh này, nhưng suy nghĩ tới suy nghĩ lui, lại nghĩ tới người có quán hệ với Triệu Uyển Oánh, Lại Văn Phong! Lại nói, thời điểm kiếp trước, trừ phiến loạn xảy ra vào ba năm sau, khi đó trừ phiến loạn rất thuận lợi, nếu như nói không được hoàn mỹ, chính là để Lại Văn Phong chạy mất, khắp kinh thành cũng dán đầy Hoàng băng truy nã y! Chỉ là từ đó về sau, Lại Văn Phong cũng không có xuất hiện nữa, mọi người đều nói, lúc đó y bị thương nặng, dù chạy thoát, nhất định cũng sẽ chết!

Hòa Linh phân tích thế cục của triều đình, có lúc, dù sống lại cũng không thể giống nhau. Quý tích triều đình vẫn có một ít biến hóa, chính vì những biến hóa này, Hòa Linh suy đoán, Thiên gia sẽ nói trước trừ phiến loạn. Thật ra thì suy nghĩ một chút cũng không có cái gì ngoài ý muốn, lúc ấy Lục Hàn ở trong hoa viên nói với nàng, không nên xem thường Triệu Uyển Oánh, lo lắng của y cũng không xác định, tuyệt đối không phải là bởi một Triệu Uyển Oánh tay trái gà không chắc, chân chính mà nói, phải là Triệu Uyển Oánh và gian phu Lại Văn Phong. Mà Lục Hàn biết tất cả, Lâm gia biết tất cả, thậm chí, Tạ Thừa Tướng cũng biết. Bọn họ đều biết bí mật của Triệu Uyển Oánh, như vậy lúc này, rõ ràng lợi dụng Triệu Uyển Oánh đối phó với Lại Văn Phong rồi.

Giang Nam Thủy Phi càng phát hung hăng ngang ngược, Thiên gia tất nhiên là muốn diệt trừ, có một cái cơ hội nhanh chóng tiêu diệt được bọn chúng như vậy, lại có các phe thế lực thúc đẩy, chuyện tất nhiên diendanlequydon.com xảy ra sớm. Nghĩ tới đây, Hòa Linh đột nhiên nở nụ cười, mặc dù chuyện thay đổi, nhưng nàng so với người bình thường biết còn nhiều hơn, tổng hợp tất cả tin tức, nàng có thể phân tích ra được Thiên gia muốn trừ phiến loạn là bình thường, mà bọn họ phân tích không ra, cũng là bình thường. Ấy, thật giống như có điểm quá đề cao bọn họ! Có điều, bọn họ làm sao giống như nàng, nam tử cả ngày học tập vậy mà không thể phân tích phán đoán ra, chính là đàn!

Đúng, chính là đàn!

"Thật là đàn chết được!"

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Thật là đàn chết!" Hòa Linh dao động chuông nhỏ trên chân, phát ra âm thanh, nàng ngâm mình trong nước, sung sướng hết sức.

"Lệnh huynh và lệnh đệ cũng rất đáng thương!" Giọng nam tử trong trẻo vang lên, Hòa Linh không cần suy nghĩ cũng biết, đó là Lục Hàn.

Người xem, có lúc ánh mắt thế nhân dễ dàng bị che mờ như vậy, Lục Hàn Mộc, Tạ Cần Chi, tốt chỗ nào chứ! Một tên thì biến thái cả ngày tự tiện xông vào khuê phòng nữ tử, một là nguy quân tử mềm yếu vô năng!

"Nếu như thiếu nữ nhân, huynh có thể đi Dương Liễu các..., nếu như không có tiền, ta có thể hào phóng chút mời cho.com huynh một đào kép, tội gì như vậy. Cả ngày tự tiện xông vào khuê phòng một tiểu cô nương như ta, cũng quá biến thái!" Hòa Linh không đứng dậy, nàng vẫn như cũ ngâm mình ở trong nước, còn có cánh hoa che lại, nếu như ra ngoài, mới thật không ổn.

Lục Hàn ngồi ở trên xà nhà, cũng không nhìn xuống, chỉ là cười yếu ớt: "Chi tiếc, Lục mỗ ta không thích dong chi tục phẩn, nếu như người khác nhìn xinh đẹp giống như Sở tiểu thư vậy, vừa ác độc giống vậy, ta mới có thể vui lòng lấy về nhà! Thật là nói ra cũng không ai tin, nhìn xinh đẹp động lòng người, tiểu đáng yêu thuần khiết, tính toán người khác thì không hề yếu thế không chỉ có như thế, phân tích thế cục triều đình cũng đạo lý rõ ràng. Trừ hai điểm này, còn có lòng dạ độc ác, chắc chắn, nàng xem, thật là thiên hạ khó được, thật là tìm không ra người thứ hai rồi!"

Hòa Linh ngẩng đầu, nhìn y ngồi ở trên xà nhà, trên tay hình như cầm cái gì, hơi híp mắt lại, ngay sau đó nũng nịu: "Tay trơn, huynh chẳng lẽ một lát tay trơn, đồ đồ rớt xuống đó chứ? Có điều nếu như rơi xuống trong nước không sao, lỡ đập phải người có thể không xong rồi! Ta sẽ khiến huynh phải bồi thường!"

"Đứng trong hộp, là một con rắn, không phải đưa cho nàng, nàng nghĩ quá nhiều. Hơn nữa, nàng rất ác độc, cũng sợ sao?" Lục Hàn nói lời này, cũng không phải khuyến khích gì, Hòa Linh cười yếu ớt: "Đúng vậy, ta đặc biệt sợ loại vật này, chẳng qua mặc dù ta sợ, nhưng nha hoàn của ta không sợ đâu, nghe nói mặt rắn đối với người cực tốt, nếu như huynh làm rơi xuống, ta liền cho người rút gân lột da nó...!"

Lục Hàn nụ cười cứng ở trên mặt, "Nàng thật không đáng yêu!"

Hòa Linh: "Ay da, huynh mới vừa rồi còn nói, ta là một tiểu đáng yêu mà! Mới đào mắt đã thấy đôi, đều nói nữ nhân hay thay đổi, nam nhân cũng không kém là bao!"

Nghe được âm thanh truyền ra từ phòng tắm, Xảo Âm Xảo Nguyệt vội vàng vào cửa: "Tiểu thư!" Hai người trên tay đều mang chủy thủ.

Hòa Linh không sao cả: "Không có chuyện gì, Lục ca ca có chút buồn phiền, nhân tiện đêm tối cô đơn, tới tìm ta tâm sự, ta khuyên giải y một chút! Nếu không nói không chừng y liền tự vẫn!"

Lục Hàn mắt tròn trăng: "Ta thật đúng là yếu ớt!"

Hòa Linh gật đầu: "Cũng không phải! Thật ra thì huynh chính là không phát hiện bệnh tình của mình, giống như ta vậy, rất ít."

Lục Hàn: "Ha ha!"

"Lại nói, mấy ngày này không thấy huynh, ta còn hơi nhớ huynh đấy! Hyhnh chẳng lẽ đi Giang Nam sao?" Hòa Linh nói như không có chuyện gì xảy ra.

Lục Hàn thật là từ trong thâm tâm bội phục, y gặp rất nhiều người, nhưng giống như Sở Hòa Linh vậy, thật là chưa.

"Nếu như không phải ta hết sức chắc chắn không có, sợ là sẽ nghĩ nàng cho người ở bên cạnh ta nằm vùng, không thì cũng sẽ suy đoán, Thiên gia ở đây bên cạnh nàng. Sở Hòa Linh, đầu óc của nàng thật đúng là dùng rất tốt." Lục Hàn không thể không nói, có vài người trời sanh đầu óc tốt, thông minh diendanqd.com giỏi về phân tích! Y vốn là không tin cõi đời này có dạng người này, nhưng nhìn Sở Hòa Linh mới hiểu được, không tin, chỉ là bởi vì mình chưa có gặp phải. Gặp phải thời điểm, thực tế sẽ rõ ràng!

Hòa Linh: "Nghe lén cũng không hay!"

Lục Hàn tất nhiên là đã đến khi bọn họ nói chuyện, nàng đã vùi sâu vào trong nước rồi, thế nhưng y lại mới lên tiếng, quả nhiên là không biết xấu hổ! Nàng càng cảm thấy, bỏ qua cho Lục Hàn chính là sai! Lần trước nên liều mạng trực tiếp giết chết y!

Lục Hàn nhìn thiếu nữ cả người chôn ở trong nước, mặt nước đều là cánh hoa hồng, mà tóc dài đen nhánh xõa trên bả vai, khuôn mặt nhỏ bé lại càng tinh xảo, mà lúc này ánh mắt nàng thâm thúy, miệng nhỏ mím môi, hình như suy nghĩ cái gì. Lục Hàn lập tức liền biết, y cười yếu ớt: "Giết ta không nhất thời vội vã. Nàng nói, chúng ta có tính là yêu nhau đến giết nhau hay không?"

Hòa Linh thật là bị y chọc cười, đây là lần đầu tiên, nàng nỉ non: "Yêu nhau giết nhau? Huynh chắc là mình dùng chữ đúng đó chứ? Nếu như không đúng, hay là đi Ly Sơn thư viện học lần nữa đi! Ta không cảm thấy, cái từ này có thể hình dung ra chúng ta, không yêu nhau, cũng không giết nhau! Lời này của huynh, không thỏa đáng!"

Lục Hàn cười như không cười nói: "Bây giờ không có, không có nghĩa là về sau không có! Ta thích có đối thủ ngang sức ngang tài với ta!"

Hòa Linh đồng tình nói: "Vậy huynh đời này

chỉ có thể độc thân. Ta so với huynh còn mạnh hơn, cho nên chúng ta không thích hợp. So với huynh kém, không có, huynh xem, kết quả như vậy làm cho lòng người đau khổ!"

Lục Hàn kéo dài giọng điệu. "Cái người này lập tức cho mình tự tin không ít!"

Hòa Linh căng thẳng nói: "Hết cách rồi, xuất sắc, tóm lại không thể ẩn nấp!"

"Thật là khó khăn cho nàng!"

Hòa Linh: "Ngược lại không có gì khổ sở, dạo này, luôn được gặp Lục công tử! Lục công tử, huynh thật đúng là yêu ta chứ? Nếu như không phải, lần này sao lại tới nhìn ta?"

Lục Hàn xác định, từ lúc y vào cửa đến bây giờ, Sở Hòa Linh cũng chỉ nhìn y một cái, hơn nữa y không cảm thấy nhìn mình có thể nhìn ra được mình vừa trở lại kinh

thành, nàng lại chắc chắn như vậy! Mặc dù hai người xem ra không kém nhiều, hình như lực lượng ngang nhau, nhưng Lục Hàn biết được, mình ở trước mặt Sở Hòa Linh bị yếu thế. Nàng có thể nhìn thấu ba phần của y, nhưng bản thân y chỉ có thể nhìn được một phần của nàng, đó chính là sự chênh lệch.

Loại cảm giác thua này, thật không tốt lắm!

"Nàng như thế nào biết được, ta mới vừa trở lại kinh liên đi tới nơi này cơ chứ?" Y tò mò hỏi.

Hòa Linh cười híp mắt, "A, hỏi ta!" Giọng nói nhàn nhạt, cũng không nói tại sao! Khóe miệng nàng khẽ giờ lên, Lục Hàn ngược lại lập tức nghĩ đến ba chữ: không đáng yêu!

Tiểu cô nương này, thật là không đáng yêu, có thể đoán được, nàng vốn không định nói cho y biết, mà nói rồi, nàng cũng giấu cợt một chút. Nghĩ như vậy, Lục Hàn thật lòng cảm thấy, mình thật là một bước sai, cả bước sai!

Dù Lục Hàn không nói gì, Hòa Linh cũng cảm nhận được cảm xúc dao động của y, nàng tốt bụng nói: "Trong tay mang theo cái hộp cũng không phải cho ta, rõ ràng là còn chưa có về nhà! Nếu không tính tình Lục công tử hào phóng như vậy, làm sao sẽ như thế, cái này không đúng nha! Ta cũng chỉ là phân tích rất đơn giản thôi. Lục công tử không cần quá sùng bái ta!"

Lục Hàn gõ gõ cái hộp trên tay, nói: "Một chi tiết nhỏ như vậy lại bấn đứng ta!"

Hòa Linh ân ý sâu xa: "Chỗ nên, người làm việc gì, muốn chu toàn! Dù một chi tiết rất nhỏ, nói không chừng sẽ làm cho người ta phát hiện đầu mối không ổn, giống như là huynh...huynh cho là mỗi lần huynh tới không có người biết, nhưng trên thực tế, cũng chưa chắc!"

Lục Hàn nở nụ cười: "Nàng không cần phai thử dò xét ta...ta bảo đảm, không ai phát hiện!"

Hòa Linh: "À vậy, huynh có nội gián sao? Cũng không biết, tức thành Hầu phi Tiểu Hầu gia huynh, sao lại cho người ở phiêu tướng quân vậy! Lại nói, ta quên mình đã từng dò xét qua. Rất thú vị!"

"Người quá thông minh, cũng không tốt! Nàng chỉ có một cái mạng, kiềm chế chút, tốt hơn!" Dừng lại một chút, Lục Hàn mỉm cười: "Được rồi, nàng tắm đi, nếu không ra ngoài, nước lạnh, cảm lạnh sẽ không tốt. Ta đi trước!" Tiếng nói vừa dứt, người nhanh chóng đã không thấy.

Hòa Linh từ trong nước đứng lên, hắt xì, vuốt vuốt lỗ mũi: "Cái đồ xui xẻo này, chớ rơi vào trong tay của ta, nếu không ta lột da y!"

Nào Âm oán giận: "Lục công tử này thật không hiền lành gì, y sao lại tới đây, vào lúc này, quả nhiên là không biết tiến lùi, không thỏa đáng!"

Hòa Linh cười lạnh: "Người tưởng y ngu sao? Y từ nơi khác trở lại, cả đêm bồn ba, hết sức mệt mỏi, y không muốn dùng tâm lực còn dư tới phòng bị ta, cho nên mới phải thừa dịp lúc ta tắm lên tiếng, dù có ám khí, ta cũng không có cách nào sử dụng. Chính là cái đạo lý này!

Thật đúng là giữa càng già càng suy, chính là nói loại

Chạy đúng tư thế, càng giữ càng căng, chính là nơi toàn người này. Một bụng tâm cơ!"

"Tiểu thư, chúng ta thật sự nên tìm cao thủ, nếu không y cứ xuất hiện như vậy, bị người khác phát hiện, danh tiếng của người..."

Hòa Linh cười lạnh: "Không cần tìm người, ta chính là muốn ý đến với, y không đến, ta làm sao từ phản ứng của y biết được người khác làm gì? Người sống cũng không thể không thú vị. Về phần làm cho người ta phát hiện, ha ha, y nên cầu nguyện không ai nhìn thấy mình, nếu không ta có một vạn cái phương pháp buộc y lấy ta! Người nào chán ốm, ai biết!"

Xảo Âm, Xảo Nguyệt: "..."

"Hắc xì!" Hòa Linh xoa lỗ mũi, lầm bầm: "Cái đồ xui xẻo này, ta giống như cảm lạnh thật rồi! Qua đây!"

Có lúc, vận số này thật đúng là không có cách nào nói, bởi vì Lục Hàn đêm khuya xông vào, nàng vẫn thật bị cảm, sáng sớm liền đầu nặng nề, nháy mũi một cái tiếp theo một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Đại phu lấy thuốc hàn được, Hòa Linh ôm chần ngồi ở trên giường mắng: "Đồ đáng chết, đồ xui xẻo, không cần rơi vào trong tay của ta, ta không rút da của người, thì rút gân của người..."

"Tự tử, tự tử, tự tử, tự tử..." Trí Ninh ở ngoài cửa bước vào nhỏ giọng hỏi Xảo Nguyệt, âm thanh lớn như vậy, lập tức liền nghe được.

Xảo Nguyệt suy nghĩ một chút, nói: "Rắn! Tiểu thư

nhìn thấy rấn!"

Quả nhiên, liền nghe Hòa Linh ở trong phòng tiếp tục mắng: "Ta không bảm người đi ngâm rượu!"

Trí Ninh run một cái, nói: "Tỷ tỷ!"

Nghe được âm thanh của Trí Ninh, Hòa Linh tức giận: "Đi vào, không có chuyện gì tới đây làm gì!"

Lỗ mũi nàng muốn phun lửa!

Trí Ninh ân cần hỏi han: "Tỷ tỷ thân thể thế nào rồi? Hòa Ngọc tỷ tỷ bên kia sáng sớm bận rộn nên không tới đây được, tỷ ấy nghe nói tỷ bị bệnh, nên bảo đệ ghé thăm tỷ một chút thân thể thế nào rồi, có thể đi được không?"

Hòa Linh cười xấu xa: "Có thể, đi, sẽ đi ngay bây giờ, ta muốn lây cho bọn họ!"

Trí Ninh: "..."

Tỷ tỷ thật biết nói đùa, khôi hài thật!

"Tỷ tỷ nghỉ ngơi đi! Đệ đi nói cho Nhị tỷ tỷ, tỷ không thể đi được."

Hòa Linh đứng dậy: "Ai nói ta không thể đi được. Đi!"

Nàng xuống giường mang giày, Trí Ninh chỉ muốn oán trách mình tại sao lăm mồm như vậy, có điều khuyên như thế nào cũng không ngăn được.

Hòa Linh bệch thưng hàn rét run, mùa hè khoác áo

choàng, hơn nửa đêm mũ áo khoác ngoài đội lên, Trí
Ninh nhìn, thật không biết nói gì cho phải, có điều, tỷ tỷ
nhất định là vì không muốn làm cho Nhị tỷ tỷ thất vọng!
Tỷ tỷ của mình tâm địa thiện lương nhất, lấy đại cục làm
trọng!

"Tỷ tỷ, đệ đỡ tỷ!"

Hòa Linh gật đầu, không có cự tuyệt!

Hòa Linh vừa tới trong viện, xác định không ít tiểu thư
đến, Hòa Ngọc nhìn nàng tới đây, ngăn ra, vội vàng nói:
"Hòa Linh sao muội lại tới đây? Tỷ nghe nói muội thể
cốt không thoải mái, nhanh, đến bên này ngồi xuống."

Hòa Tuyết hừ lạnh một tiếng, không đợi nhiều phản ứng,
Hòa Linh đi thẳng tới bên người nàng, vừa đi vừa ho
khan, Hòa Tuyết tức muốn ngã ngửa, nhưng nghĩ đến lời
của mẹ nàng, cũng chỉ có thể yên lặng nhìn xuống. Một
bên Hòa Ngọc hoà giải: "Cái nha đầu này, đừng náo
loạn, ngoan! Muội đừng hù dọa khách, người trong nhà
chúng ta biết là muội nói giỡn, nhưng người khác không
biết, cho là muội cố ý sẽ không tốt."

Hòa Linh cười như không cười: "Muội không phải cố ý
sao?"

Hòa Ngọc nghiêm túc: "Đương nhiên không phải!"

Hai người đang nói chuyện, liền nghe gã sai vặt bậm báp,
Lâm Đình chỉ đến, ngoài dự liệu của mọi người, hộ tống
Lâm Đình chỉ tới, chính là Mai Cửu, Mai Cửu hôm
nay mặc một thân áo màu đỏ tía, tóc dài buộc lên, ngay cả

như thế, vẫn là tướng mạo mê hoặc. Nói khó nghe, hiện tại, trừ Sở Hòa Linh, những người khác tự hiểu mình còn không đẹp bằng Mai Cửu. Mặc dù nam tử không thể có dáng vẻ như vậy, nhưng đối với Mai Cửu lại rất thích hợp!

"Tại hạ Mai Cửu, gặp qua chủ vị tiểu thư! Nghe nói chủ vị tiểu thư ở chỗ này ngâm thi tác đối, tại hạ không được mời trước giờ, chỉ mong nhị Sở tiểu thư không trách tội." Lúc tầm mắt dời đến trên người Sở Hòa Linh, dừng lại một chút, mỉm cười thờ dài!

"Đương nhiên sẽ không!" Hòa Ngọc đỏ mặt.

Lâm Đình Chi nháy mắt đến bên cạnh Hòa Linh, giữ lấy tay nàng: "Hòa Linh, ta mới tới. Ấc, người làm sao vậy?"

Sắc mặt Hòa Linh quá mức tái nhợt, trang phục cũng quá mức kỳ quái, Lâm Đình Chi cũng không phải là không nhìn ra!

Hòa Linh buông tay nàng ra, lui về phía sau một bước, "Ta bệnh thương hàn, người cách ta xa một chút, tránh để nhiễm bệnh!"

Lâm Đình Chi an cần nói: "Bệnh thương hàn cũng không phải là chuyện nhỏ, người phải cẩn thận một chút! Chiết là, mùa hè, sao lại có thể bệnh thương hàn chứ."

Lời nói của nàng vô tâm, nhưng người nghe hữu ý, mọi người đều có mấy phần sáng tỏ, nhìn dáng dấp, Sở gia Ngũ Tiểu Thư thân thể không tốt, lời đồn thật không

đơn giản, quá thật như thế!

"Trong phổi ta có đại phu y thuật rất tốt, không bằng ta kêu y tới đây vì Sở tiểu thư xem một chút? Sở tiểu thư thân thể suy yếu như vậy, sớm đi trị liệu mới tốt!" Mai Cửu không đồng ý, nhưng lại mang nét cười đề nghị.

Hòa Linh liếc y một cái, trực tiếp cự tuyệt: "Không cần, phổi tướng quân của chúng ta cũng có mấy đại phu, chó và mèo bên ngoài, ta có thể tin không! Hơn nữa, nếu như đại phu Mai công tì tốt như vậy, tại sao lại để Mai công tì sắc mặt tái nhợt thế này?" lời nói của Hòa Linh chứa đầy hàm ý! Có điều người khác nghe không hiểu, chỉ ngoại trừ. Mai Cửu!

Mai Cửu mỉm cười: "Quan trọng là tiến hành theo chất lượng. Nhưng nếu Sở tiểu thư không cần, vậy coi như xong. Có điều, Sở tiểu thư nếu như có cần gì, ngàn vạn lần không được khách sáo. Ta vẫn luôn hết sức ngưỡng mộ nhân phẩm của Sở tiểu thư! Có thể giúp đỡ được chuyện nhỏ gì, cũng cảm thấy vui mừng!"

Mọi người: "." Đây là, chuyện gì xảy ra? Mai Cửu là có ý gì?

Trí Ninh lập tức gắt gao nhìn chăm chú vào Mai Cửu, "Người muốn làm gì!"

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3445980#p3445980>

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66

Mai Cửu biểu hiện hứng thú quá mức rõ ràng, Trí Ninh nhìn y phòng bị, bộ mặt cảnh giác.

"Người nghĩ làm cái gì!" Người này đôi mắt hoa đào, xem ra không có ý tốt!

Mai Cửu như có như không cười, vẻ mặt hết sức ôn hòa, nhìn Trí Ninh một cái, y háng giọng nói: "Đều giống nhau một mẹ sinh ra, hai tỷ đệ, hoàn toàn không giống nhau!"

Lời nói này quả thật đúng, hai người mặc dù là tỷ đệ, nhưng Hòa Linh điềm lệ, tâm tư cũng nhiều; mà Trí Ninh rõ ràng rất đơn thuần.

"Khụ khụ." Hòa Linh ho khan không ngừng, nằng che miệng lại, nói: "Nhìn dáng dấp, bệnh thương hàn của ta còn rất nghiêm trọng, đã như vậy, ta không ở lại nơi này cho các người thêm phiền toái, Trí Ninh, đệ đỡ ta trở về." Hòa Linh sai sử người không có chút nào khách khí, Trí Ninh nghe vậy, liền vội vàng gật đầu: "Được!"

Hòa Linh mỉm cười cùng Lâm Đình Chi bên cạnh nói: "Ta gọi thiệp cho người, nhưng mình lại không thể ở lại nơi này, thật sự không tốt lắm."

Lâm Đình Chi khoát tay nói: "Không quan trọng! Ta cũng không phải là không biết họ, người màu đi về nghỉ ngơi đi! Nếu như.com không chịu nổi, người sai người tìm biểu cả ta, biểu ca ta trong phủ rất nhiều đại phu." Người người đều biết, Mai Cửu thân thể không tốt, người ta có tiền rảnh rỗi, dĩ nhiên có mấy đại phu trong phủ chăm sóc kỹ một chút..

Hòa Linh cười đồng ý, nhưng lại không cùng Mai Cửu có dính dấp nhiều hơn, nằng gật đầu một cái, trực tiếp rời đi. Đợi Hòa Linh đi chưa xa, liền nghe có người bẩm báo, nói là Triệu Uyển Oánh tiểu thư đến, Hòa Linh như có như không hơi cong môi một cái, không để ý cái khác! Triệu Uyển Oánh mặc dù trên mặt mang nụ cười, nhưng nội tâm không bình tĩnh như vậy, mà để cho nằng vạn vạn không ngờ được chính là, Mai Cửu thể nhưng cũng ở đây. Nằng kinh ngạc một chút, ngay sau đó thấy đôi biểu hiện tự nhiên, có điều Triệu Uyển Oánh cho dù nhiều tâm cơ hơn nữa, bất quá cũng chỉ là một Cô nương khuê các, mà Mai Cửu làm ăn nhiều năm, cũng cực kỳ khôn khéo, chỉ cần nhìn vẻ mặt của Triệu Uyển Oánh là có thể đoán được. Không thể nói Triệu Uyển Oánh diễn không tốt, chỉ có thể nói Mai Cửu tâm cơ sâu hơn.

"Triệu tiểu thư xin mời!" Hòa Ngọc cười yếu ớt tiến lên đón.

Triệu Uyển Oánh khẽ chào, dịu dàng nói: "Bái kiến Mai công tử, cũng không nghĩ lại gặp Mai công tử ở đây."

"Biểu ca dĩ nhiên là đưa ta tới đây, biểu ca, huynh không phải cần phải ở chỗ này cùng với muội, mau trở về đi thôi! Huynh còn bận rộn nhiều việc!" Lâm Đình Chi cảnh giác nhìn Triệu Uyển Oánh, chỉ cảm thấy đây không phải là đồ tốt. Nếu cô gái trong sạch, nằng thập nhị vạn phần đồng ý, nhưng người này thì không được. Nhìn nằng vẻ ti tiện của nằng, thì không phải là loại gì tốt.

Mai Cửu hình như cũng cung chiêu Lâm Đình Chi, dịu dàng gật đầu đồng ý: "Được, vậy ta đi trước, gần tới ta tới đón muội!" Dừng lại một chút, y tiếp tục nói: "Sở Ngũ Tiểu Thư bệnh thương hàn, không thể lung tung ăn đồ diendanqd.com lạnh như băng. Đầu bếp nhà ta rảnh nhất làm món ăn nhẹ, lúc chạng vạng, ta sẽ mang cháo hầm tới."

Mọi người: "....." Mặc dù mọi người vẻ mặt khác nhau, nhưng Mai Cửu cũng không cảm thấy lạ. Chỉ cười nhạt, cười đủ rồi, cùng mấy người chào hỏi rồi rời đi.

Triệu Uyển Oánh không biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn mọi người vẻ mặt đều ý vị sâu xa, hình như đã hiểu mấy phần. Nằng cắn môi, không cam lòng! Thời điểm ở Giang Nam, người người đối với nằng chạy theo như vịt, nói nằng là đại mỹ nhân hiếm thấy. Mà bây giờ, ai cũng đều coi nằng như không có chuyện gì xảy ra, mặc dù nằng chỉ hâm mộ biểu ca, không thích những người khác, nhưng bị xem nhẹ như vậy, cũng làm cho tâm tình nằng hết sức khó chịu. Đây cũng là lý do! Cho nên nói, nằng lần đầu tiên nhìn thấy Sở Hòa Linh đã không thích. Tại sao nằng ta có thể thu hút ánh mắt người khác!

Triệu Uyển Oánh ngăn người, Hòa Ngọc kỳ quái hỏi "Sao vậy?"

Uyển Oánh cười yếu ớt: "Không có chuyện gì. Cũng không nghĩ tới Mai Cửu Công Tử cũng ở đây, có chút giật mình thôi. Vốn không biết, Mai Cửu Công Tử cùng Sở Ngũ Tiểu Thư cũng quen biết." Nằng giống như vô tình thử thăm dò.

Hòa Ngọc, "Lại nói, ta cũng có mấy phần kỳ quái! Trước giờ cũng chưa thấy họ tiếp xúc qua!"

Lâm Đình Chi lập tức sinh ra một dòng cảm giác ưu việt, họ không biết, nhưng nằng biết!

"Lần trước Hòa Linh đến nhà chúng ta, tình cờ gặp biểu ca! Ta giới thiệu bọn họ quen biết." Nằng cười híp mắt nói.

Triệu Uyển Oánh nghe, trong lòng kinh ngạc, chỉ là ngay sau đó mỉm cười nói: "Mai Cửu Công Tử đối với Lâm tiểu thư thật đúng là cực kỳ thương yêu, yêu ai yêu cả đường đi, liền đối Sở tiểu thư cũng thơm lây!"

Lâm Đình Chi không vui khi nghe nằng ta nói, phản bác: "Chúng ta là anh chị em họ quan hệ tự nhiên cực tốt, người và biểu ca người quan hệ cũng không phải giống vậy sao! Cùng thân huynh muội giống nhau, có quan hệ gì. Có điều, Hòa Linh không cần ảnh hưởng của ta! Biểu ca cũng nói rồi, thích tính cách của Hòa Linh!"

Triệu Uyển Oánh bởi vì nằng lời nói bất mãn, nhưng lại không dám châm chọc, chỉ cắn một cái môi, hận không thể giết nằng!

Lý Mộng nhìn các nằng nói linh tinh, trong lòng nổi lên một chút phiền muộn, nằng đứng dậy, lạnh lùng nói: "Ta đi chăm sóc biểu muội!"

Sở Hòa Linh thân thể không tốt, làm sao nàng có thể chăm sóc? Cũng chỉ là tìm lý do rồi đi thôi, điểm này mọi người cũng đều hiểu. Hơn nữa, ai cũng biết, sinh nhật lão tướng quân lần trước, Lý Mộng cũng rất chú ý mặt Triệu Uyển Oánh, chính vì vậy, nàng ta tới, Lý Mộng liền đi, cũng là chuyện đương ddlequyd.com nhiên rồi! Hòa Ngọc cũng không có ngăn trở, nói thật, trong lòng nàng là thờ phào nhẹ nhõm, Lý Mộng và Hòa Linh tình tình đều rất khó chịu, mọi việc đều không cho người khác lưu mặt mũi, họ rời đi, chưa chắc không phải chuyện tốt, ít nhất tình cảnh cũng hài hòa rất nhiều. Nghĩ như vậy, Hòa Ngọc trong lòng vui mừng trở lại!

Lý Mộng không quan tâm tới những người khác, đi tới viện của Hòa Linh, lúc này Trí Ninh đã rời đi, Hòa Linh nằm ở trên giường, thiêm thiếp chuẩn bị ngủ! Nghe được nha hoàn bẩm báo, nàng không nhận được: "Không thoải mái, không muốn gặp!"

Xảo Âm đang muốn đi ra cửa bẩm báo, Hòa Linh lại thay đổi chủ ý: "Mời biểu tỳ vào đi!"

Lý Mộng vào cửa chỉ thấy Hòa Linh đang lười biếng nằm, làm bộ dạng đáng thương, tiểu nữ hài bị bệnh, quả nhiên cùng người bình thường không có gì khác.

Nàng ngồi ở bên giường, sờ trán Hòa Linh, trán Hòa Linh nhiệt độ có chút cao, tuy như vậy, vẫn rét run vì ở trong chăn. Lý Mộng dịu dàng hỏi: "Cảm giác như thế nào rồi?"

Hòa Linh cười: "Hoa mắt rét run, có điều cũng không thể xem là chuyện lớn, bệnh thương hàn mà thôi!"

Buổi sáng đại phu đã đi qua xem, quả thật chỉ là bệnh thương hàn, có điều lúc trước Hòa Linh từng trúng độc, thân thể có chút suy yếu, nên so với người bình thường nghiêm trọng hơn!

"Biểu tỳ không cần ở lại chỗ này với muội, tránh cho lây bệnh, thật ra thì muội cũng không có gì, ngủ một giấc là tốt. Tỳ ở nơi này, muội không thể nghỉ ngơi thật tốt rồi!" Hòa Linh thẳng thừng nói.

Lý Mộng vỗ vỗ nàng, "Được được được, không ở nơi này quấy rầy muội, ta sẽ đi, có điều muội cũng đừng xem sách nữa, sớm đi ngủ một giấc. Bệnh thương hàn mới nhớ tới nhìn sách thuốc, đã chậm rồi." Lý Mộng để sách về bàn đọc sách, lại dặn dò hai nha hoàn, sau đó rời đi.

Xảo Nguyệt kinh ngạc nói: "Nô tỳ vẫn luôn cho là biểu tiểu thư rất lạnh lùng! Thì ra vốn không phải! Thật ra thì biểu tiểu thư vẫn rất dịu dàng."

Hòa Linh vì ở trong chăn không nói lời nào, lẳng lặng đã ngủ, Xảo Âm đặt tay lên môi "xuyt", sau đó đem chăn đắp kín! Vừa đúng lúc này, liền nghe Hòa Linh ở trong chăn lầm bầm "Lục hàn, cái tên khốn kiếp, hại ta bệnh thương hàn, ta nhất định có một ngày muốn lột da của ngươi ra! Khốn kiếp! Khốn kiếp khốn kiếp!"

Trong lúc ngủ mơ, vẫn không quên mắng chửi người! Xảo Âm ngăn ra, ngay sau đó nở nụ cười. Mặc dù biết lúc này mình không nên cười, nhưng nàng không chế không được, đại khái cũng chính là lúc này, nàng mới có thể cảm thấy, tiểu thư nhà bọn họ thật ra thì vẫn là một cái tiểu nữ hài nhi, một tiểu Cỗ nương gần mười hai tuổi thôi. Hòa Linh không biết, mình ngủ thẳng đến buổi sáng ngày thứ hai, lúc chạng vạng tối Lâm Đình Chi tới cáo từ, nàng vẫn không tỉnh lại, Lan Thị sợ, tìm đại phu sang đây xem, Hòa Linh mê man, thế nào cũng vẫn chưa tỉnh lại, thật là bệnh tới như núi sập!

Nàng chỉ là một tiểu bối, trưởng bối đương nhiên không đến. Đại phu sau khi xem xong nói quả thật chỉ là bệnh thương hàn quá nặng tạo thành, thân thể nàng vốn không khỏe, hôm nay lại nhiễm thương hàn, lại càng phát nghiêm trọng. Có điều theo đại phu nói, mặc dù nghiêm trọng, nhưng cũng không có đáng ngại, chăm sóc tốt là được! Xảo Âm Xảo Nguyệt một đêm không ngủ, cẩn thận chăm sóc, chờ Hòa Linh tỉnh lại, đã đến ngày thứ hai, bởi vì một ngày trước Sở gia có tụ hội, vì vậy tin tức này lập tức truyền ra ngoài, ai không biết, Ngũ Tiểu Thư Sở tướng quân phủ lại bị bệnh, còn có người suy nghĩ nhiều, thậm chí suy đoán nàng có phải sẽ xong đời! Phải biết, lúc ấy nhưng truyền ra tin tức nàng sống không được lâu nữa!

Mai Cửu lúc gần tới tới đón Lâm Đình Chi, dẫn theo đại phu của Mai Cửu, chẩn đoán bệnh, kết quả cũng giống như nhau, y yên tâm rất nhiều. Theo lý thuyết không nên để đại phu của Mai phủ chẩn đoán bệnh cho nàng, nhưng Mai Cửu tốt bụng, hơn nữa dẫn đại phu đến, nếu như không để cho ý xem, ngược lại cũng không tốt. Hơn nữa, khí sắc Mai Cửu quả thật so với trước kia tốt hơn mấy phần, Sở Phi làm chủ, cho đại phu chẩn bệnh cho Hòa Linh, nghe nói nàng vấn đề không lớn, Sở Phi cũng yên tâm mấy phần.

Nữ nhi này, nói thật ra, Sở Phi so với trước kia chú ý hơn nhiều.

Cũng không phải bởi vì Lục Hàn hay là Mai Cửu đối với nàng có cảm tình, những thứ này đều không phải, Sở Phi cảm thấy đặc biệt bởi vì thái độ lần trước của Sở lão tướng quân, phụ thân y từ một kẻ bình dân đi tới hôm nay, tuyệt đối không phải chỉ vì vận khí tốt, phụ thân biết nhìn xa, mà phụ thân có thể bị Hòa Linh thuyết phục, cái này đã nói lên, Hòa Linh rất lợi hại.

Một đứa con gái như vậy, Sở Phi làm sao có thể không coi trọng!

Sáng sớm, Sở Phi nghe nói Hòa Linh đã tỉnh, sang đây xem, cùng đi theo tới, còn có Lan Thị, Lan Thị lo lắng không thôi, thấy Hòa Linh ngẩng người, nước mắt lập tức liền rơi xuống, "Linh tỷ nhi, nha đầu con, con thật là muốn hù chết mẫu thân!" Nàng tiến lên ôm nữ nhi!

Hòa Linh bị nàng ôm thờ không được, nói: "Mẫu thân buông ra đi, người như vậy, con không thoải mái." Mặc dù nàng tỉnh, nhưng đầu còn là hỗn loạn, mỗi lần cảm thấy khổ sở, Hòa Linh đều muốn mắng Lục Hàn, nếu như không phải cái đồ xui xẻo đó xuất hiện, nàng sẽ không ngâm trong nước lâu như vậy, đến nỗi bệnh thương hàn.

Lan Thị nghe Hòa Linh nói, vội vàng buông tay.

Sở Phi dặn dò: "Cố ăn cơm uống thuốc, như vậy sẽ sớm khỏi."

Hòa Linh gật đầu.

"Hôm qua đại phu Mai Cửu Công Tử cũng đến xem bệnh cho con, sức khỏe tốt, không có chuyện gì." Sở Phi tiếp tục nói.

Hòa Linh xoa xoa huyết Thái Dương của mình, gật đầu: "Con biết rõ!" Đây chính là thân thể của nàng, nàng dĩ nhiên biết thế nào là tốt, không ai muốn chết sớm! Có điều..... Mai Cửu là có ý gì?

"Chúng ta và Mai Cửu không quen, về sau cách xa y một chút, không chừng có thể mang đến phiền toái gì!" Hòa Linh tạm thời cũng không tính tiếp xúc với Mai Cửu nhiều. Mặc dù nàng mong đợi chuyện không xác định, nhưng sẽ không mù quáng tin tưởng người không xác định!

Lục Hàn như thế, Mai Cửu cũng như thế!

Sở Phi nói: "Những chuyện này, ta còn không cần ngươi tới dạy!"

Hòa Linh ha ha cười lạnh một tiếng, im lặng!

Sở Phi thấy nàng như vậy, cũng không ở lại nữa, đích ninh Lan Thị chăm sóc tốt Hòa Linh, rồi đi.

Lan Thị oán giận Hòa Linh, "Nha đầu nguoi, sao không thể cùng phụ thân nói chuyện hoà thuận, chỉ biết chọc giận ông ấy, phụ thân nguoi cũng rất khổ sở! Con thật không biết tốt xấu."

"Thiên hạ này, có ai là không gặp chuyện khó xử chứ? Dù là Thiên gia, cũng chưa thấy chuyện gì cũng hài lòng? Cảm thấy khó, là do tu vi mình không tới, năng lực không tới. Chẳng lẽ mình cảm thấy khó khăn, người khác sẽ phải dễ giải với mình? Đạo này, cũng không phải là mình yếu thì mình có lý!" Hòa Linh cũng không thèm nhìn Lan Thị, chỉ hừ lạnh nói, ngồi vào bên cạnh bàn, nàng húp cháo, hỏi "Mẫu thân ăn không? Có muốn cùng ăn một chút?"

Lan Thị càng cảm giác mình không hiểu Hòa Linh, chần chờ một chút, nàng nói: "Ăn rồi, con ăn đi. Ăn xong rồi thì uống thuốc, biết không? Cũng không cần chạy loạn, ta thấy, buổi chiều con trở nên nghiêm trọng hơn như vậy có lẽ bởi vì buổi sáng đi ra ngoài một vòng. Chẳng qua là một tụ hội thôi, con đi, người ta còn lo lắng con lây bệnh, không bằng không đi, điều này cũng tốt, để cho mình biến thành như vậy!"

Nghĩ tới đây, Lan Thị thở dài, chỉ cảm thấy Hòa Linh thật không nghe lời!

"Ngươi không biết, bên ngoài thất đức, đều nói con sắp chết, thật là đáng chết! Ta thấy, đều là những tiểu thư kia truyền đi, thật là tiểu thư nhà người ta ăn nói xằng bậy, đúng là nhiều chuyện!" Lan Thị mắng. "Nữ nhi của ta, so với bọn họ tốt hơn gấp trăm ngàn lần!"

Hòa Linh để cháo tổ yến xuống, "Người nào truyền ra?"

Lan Thị ngây người: "Cái gì?"

Hòa Linh cười lạnh hỏi "Con nói, người nào truyền ra? Mẫu thân biết không?"

Lan Thị vội vàng: "Con cũng đừng bới lông tìm vết! Những chuyện này, ồn ào còn chưa tính, chẳng lẽ thật đúng là muốn làm lớn hơn?" Lan Thị không đồng ý, "Nháo lên, chúng ta cũng là thua thiệt, lại nói tình trạng cơ thể còn như vậy, mẫu thân cũng không đồng ý!"

Hòa Linh rừ mí mắt xuống: "Chính vì thân thể không tốt, con mới không sợ. Không phải nói, mềm sợ cứng, cứng sợ ngang, ngang sợ liều mạng sao? Còn đã như vậy, còn sợ gì! Đừng để con nghe thấy, nếu không con sẽ không tha họ!"

Lan Thị tin nữ nhi nhà mình có thể làm được, nghĩ như vậy, cũng chỉ có thể thay họ tự cầu nhiều phúc. Chỉ cần không ăn nói tùy tiện, sẽ không có vấn đề!

"Hảo hảo, không buông tha họ. Ngươi ăn điểm tâm rồi uống thuốc nghỉ ngơi, ngủ lâu như vậy, thật là hù chết mẫu thân rồi. Trí Ninh cũng một đêm không ngủ, chỉ sợ nguoi có mệnh hệ gì!" Lan Thị thở dài, thân thể nữ nhi này, thật là một vấn đề!

Hòa Linh mím môi một cái, chần chờ một chút, hỏi "Trí Ninh một đêm không ngủ?"

Lan Thị gật đầu: "Đúng vậy, y và đại phu vẫn luôn tại phòng ngoài coi chừng, nói là sợ nguoi có chuyện gì. Thật ra thì đại phu nhà chúng ta và đại phu của Mai Cửu đều nói con không có chuyện gì, nhưng y cũng không chịu tin. Buổi sáng bị tổ phụ còn gọi qua, nếu không, sợ là bây giờ còn đang ở ngoài! Đứa nhỏ này, thật cứng nhắc! Cũng không biết y sao rồi, đột nhiên nói với phụ thân còn muốn đổi tiên sinh. Rất nghiêm túc!" Lan Thị nắm tay Hòa Linh, dặn dò: "Con cũng giúp ta khuyên nó, nào có như vậy được! Tùy tiện đổi tiên sinh như vậy, người khác biết thì thế nào!"

Hòa Linh suy nghĩ một chút, hỏi "Mẫu thân cảm thấy mình so với tổ phụ lớn, so với phụ thân lớn, hay so Trí Ninh lớn hơn? Người so với bọn họ ai có kiến thức?"

Lan Thị trừng mắt nhìn nàng, nói: "Đương nhiên không có! Ngươi nói những thứ này làm chi!"

Hòa Linh nhếch miệng, hỏi "Vậy những chuyện này, tự bọn họ tới định đoạt, mẫu thân xen vào làm gì! Bọn họ sẽ không đến nổi hại Trí Ninh đâu!"

Lan Thị ngăn ra, ngay sau đó gật đầu, "Con nói có mấy phần đạo lý."

Chương 67: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lan Thị kiến thức cạn, dễ bị người khác thuyết phục, mặc dù giọng nói Hòa Linh có chút lạnh nhạt, nhưng lại có thể trúng tâm lý bà, quả nhiên, bà không nói thêm nữa! Hòa Linh thở dài một tiếng, vuốt vuốt ngực, đem thuốc đắng uống một hộp, vội vàng lấy một miếng mứt hoa quả bỏ vào trong miệng. Nàng ở kiếp trước, thuốc đắng có lẽ cũng có thể uống, nhưng bây giờ không được vậy, .com yếu ớt vô cùng. Mà yếu ớt, hoàn toàn không phải là được sủng hù, mà là mình nuông chiều mình, nghĩ tới đây, nàng không nhịn được cười. Đại khái trên đời này người như nàng, thật đúng là ít có. Có điều ngẫm nghĩ ra, có thể có người giống nàng trải qua quỷ dị như vậy, cũng chỉ có một người như nàng thôi!

Hòa Linh mặc dù đã ổn, nhưng đầu vẫn còn hỗn loạn, nàng cũng không muốn cùng Lan Thị nói nhiều, chỉ thờ thần trở về giường, Lan Thị nhìn nàng buồn bã ỉu xiu, bộ dạng ảm ức. Ngồi ở bên giường dùng khăn lau mồ hôi cho nàng, "Linh tỷ nhi khó chịu sao? Ta có bảo phòng bếp nấu canh gừng, tốt lắm, con ra mồ hôi, một lát liền hết."

Hòa Linh gật đầu, trả lời nhẹ nhàng một từ "Vâng".

Lan Thị vẫn không tin tưởng, không yên lòng nói: "Ta đi qua nhìn một chút!" Nói xong đứng dậy đi xem, cũng không sai bảo người khác.

Hòa Linh nhìn bóng lưng Lan thị, không nói ra thể diện. Nàng tự giễu cợt nghĩ, người bệnh bên ngoài yếu ớt, nàng quả nhiên là bị bệnh! Nếu không, sao lại cảm thấy có chút ảm áp? Bởi vì Trí Ninh quan tâm, hay bởi vì Lan Thị. Ngay cả khi nàng biết, những khả năng này đều là thoáng qua rồi biến mất. Tuy nhiên nó vẫn khiến trong lòng đột nhiên có một tia mềm yếu!

"Thân thể nàng thế nào rồi?" Lục Hàn từ cửa sổ nhảy vào, Xảo Âm Xảo Nguyệt hai nha hoàn nhìn thấy, đều tức không thể đánh tới, nếu như không phải người này, tiểu thư nhà bọn họ sẽ không bệnh.

Mà Hòa Linh càng giận hơn, nàng nhìn chòng chọc vào Lục Hàn, quả thật như muốn ăn thịt người, nhìn nàng mắt mờ thật to, diendanqd.com Lục Hàn đi tới bên giường, nhìn nàng từ trên xuống dưới, Hòa Linh vẫn như cũ một thân Hồng Y, tóc dài xõa nằm ở trên giường, khuôn mặt nhỏ bé tái nhợt, ngay cả như thế, ánh mắt vẫn rất hung ác!

Lục Hàn trong tay xách theo rổ, y mở rổ ra, nói: "Ta chuẩn bị cho nàng chút thức ăn."

Hòa Linh cười lạnh: "Huynh chẳng lẽ cho là, ta sẽ vì một chút ăn này mà bỏ qua cho huynh sao? Lục Hàn, bệnh thương hàn hôm nay, ta tất nhiên sẽ trả lại cho huynh gấp trăm ngàn lần!"

Kiều diễm khuôn mặt nhỏ bé lãnh nhược băng sương, chỉ là Lục Hàn cũng không quan tâm, không chỉ làm lơ, còn ngồi vào bên giường, Hòa Linh nắm móng tay, suy nghĩ hiện tại có nên giết chết ý liền không.

"Muốn giết ta sau này còn có thời gian, hiện tại thân thể nàng hết sức yếu ớt, coi như giết chết ta rồi, nàng cũng không thể xử lý hiện trường, vẫn muốn như vậy giết chết sao?" Lục Hàn mang nét cười, hết sức dịu dàng.

Chất vấn như vậy còn có thể dịu dàng thật là làm cho Hòa Linh cả người tóc gáy cũng dựng đứng lên, nàng cau mày nhìn Lục Hàn, lạnh buốt nói: "Người thật đúng là nghĩ cho ta."

Lục Hàn gật đầu: "Ta dĩ nhiên là vì nàng lo nghĩ, dù nói thế nào, nàng cũng bởi vì ta mới bệnh thương hàn, như thế nào? Có dễ chịu hơn chút nào hay không?" Lục Hàn vừa nói vừa đứng dậy, y đi tới trước bàn rót một chén nước, "Uống chút nước nóng cũng có thể thoải mái một chút!"

Hòa Linh mặt tròn trắng, nàng đã cảm thấy, những người này đầu óc không tốt chút nào, uống nước uống nước uống nước, chẳng lẽ uống nước là có thể khỏe lên sao? Không có thấy sách thuốc nào viết quá như vậy!

Hòa Linh lười phản ứng lại Lục Hàn, "Không muốn uống! Đừng vòng vo!"

Lục Hàn lấy nước để lại trên bàn, nói: "Nghe nói, Mai Cửu hôm qua đã tới? Thế nào, y muốn lấy thân thể hứa hẹn sao?" Y giống như vô tình hỏi, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm Hòa Linh, một chút cũng không rời mắt!

Hòa Linh cảm thấy Lục Hàn này làm việc thật thú vị, y tới đây, tám phần là vì dò xét tin tức Mai Cửu, cái gọi là nhìn nàng, cũng chỉ là giả thôi. Người xem, người này có thể vụng về như vậy. Không biết, có thật là y hổ thẹn trong lòng! Dĩ nhiên, nói lòng y nghĩ ngợi áy náy, Hòa Linh cũng không tin.

"Huynh yên tâm đi, coi như y lấy thân báo đáp, ta cũng sẽ cho người lưu một vị trí. Mỗi ngày quạt huynh một vạn lần, nếu không sao có thể bình phục nội tâm thương tổn của ta?" Hòa Linh bày ra một bộ dáng vẻ con nhà giàu.

Lục Hàn không lạ gì biểu hiện như vậy của Hòa Linh, cho nên biết nàng đã lâu, y cũng hiểu tính tình Hòa Linh là dạng gì! Thật ra thì nha đầu Tiểu Linh Đang này mặc dù hi vọng vô thường, cả ngày bắt được người nào cần người này, nhưng chỉ cần nắm trúng tim nàng, ngược lại không có gì ngoài ý muốn, ddlwquydon.com nhưng nếu như nói bắt được nàng, đó là không thể rồi! Lục Hàn thậm chí suy nghĩ, coi như dùng người của Sở gia để uy hiếp nàng làm chuyện gì, nàng có thể đi vào khuôn khổ hay không, cần thận suy nghĩ một chút, cảm thấy không có khả năng! Cũng không biết, là ảo giác hay là cái khác, tóm lại cảm thấy, Tiểu Linh Đang đối với người của Sở gia cũng không thiết tha lắm!

"Ta hết sức mong chờ cuộc sống như thế, chỉ là, người cũng phải có năng lực mới được, đừng cậy mạnh sẽ ngã đau!" Lục Hàn ý vị sâu xa.

"Linh tỷ nhi, canh gừng đến rồi!" Ngoài cửa truyền đến âm thanh của Lan Thị, chỉ lát nữa là vào cửa, Lục Hàn tung người một cái, cư trú trên xà nhà.

Hòa Linh nhìn cái rổ trên bàn, cười lạnh, Xảo Nguyệt sẽ phải dọn dẹp, Hòa Linh lắc đầu một cái. Cũng chỉ là công phu thoáng qua, Lan Thị tiến vào cửa, đại nha hoàn bên cạnh bà bưng canh gừng đến, "Uống nhanh chút canh gừng sẽ trừ đi hàn."

Hòa Linh khéo léo, Lục Hàn ngồi ở trên xà nhà nhũn mày, thật hiếm khi thấy nàng biết điều như vậy, nói đến lần trước, nàng không biết thân phận của y, chỉ sợ giết người diệt khẩu. Đại khái cũng chỉ như vậy một lần thôi, lần sau không để xuống hạ phong, một tiểu cô nương gia, lại hung tàn khác thường, cũng không biết là bởi vì Sở gia quá mức hung hiểm, vẫn là nàng quá mức đột biến! Bất quá mặc kệ loại nào, theo ý y, cũng hơi quái dị!

Hòa Linh uống xong canh gừng, khoát tay, "Mẫu thân để cho con ngủ một chút nữa!"

Lan Thị gật đầu, vốn cũng không nhận thấy được rổ trên bàn, nàng phân phó hai nha hoàn phục vụ Hòa Linh, sau lại nhắc nhở mấy câu rồi rời đi, cũng không lưu lại lâu.

Hòa Linh vẻ mặt nhàn nhạt, không vui vẻ, cũng không buồn phiền, chỉ là bình tĩnh nhìn tất cả. Lan Thị đi, nàng ngẩng đầu nhìn về phía xà nhà: "Xuống đây đi!"

Lục Hàn nhìn mẫu tử Hòa Linh tiếp xúc, quái dị không nói ra được, chỉ cảm thấy có chút không đúng. Nếu không cẩn thận nghĩ, lại cảm thấy bình thường, dù sao, thiên hạ rộng lớn, quan hệ mẫu tử chưa thấy thì thật giống nhau!

"Cái gì để ở

trên bàn rõ ràng như vậy, mẫu thân nàng lại không nhìn thấy." Lục Hàn không có chút nào khách khí.

Hòa Linh liếc y, trong lòng chỉ nói người này cố ý, đây không phải là không mở bình thì gì mà biết trong bình có gì sao! Xoa xoa cánh tay đang tê dại của mình, Hòa Linh đang suy nghĩ làm thế nào cho y đẹp mặt, trước khi sống lại còn không nói, sau khi sống lại, Lục Hàn liền tiếp khiến cho nàng khó chịu! Quả nhiên kiếp trước nghĩ người này như ngọc công tử thật sự là hết sức ngây thơ! Nếu chưa từng thấy, không thể nào căn cứ vào người khác miêu tả mà tùy tiện phán định người này là người tốt! Dù gì, người nào cũng đều cẩn thận tiếp xúc mới biết người này là tốt hay xấu. Mà quang phán đoán, chỉ biết tự vô bại tại!

"Mẫu thân ta có thấy hay không không quan trọng, dù thấy được, ta tự nhiên cũng có thể lấp liếm cho qua, ngược

lại huynh...huynh cố ý đặt cái giỏ ở trên làn cũng không cất đi, vì sao vậy? Chẳng lẽ, huynh cảm thấy ta nên gọi huynh xuống, dẫn người tới đây tóm huynh? Quả nhiên là cực kỳ thú vị! Thế nào, diendanlequydon.com huynh muốn ra ánh sáng ở trước mặt mọi người?" Hòa Linh tựa đầu giường, sợi tóc rũ xuống phía trên váy, quanh thân một vẻ đẹp lười biếng, nhưng Lục Hàn xem ra, Hòa Linh không có một chút hơi thở dịu dàng đáng yêu nào. Hoặc là nói, mặt nàng không chút thay đổi cũng may, nhưng phàm là vẻ mặt, hoặc cười hoặc giận, cũng khiến người ta tỉnh khỏi vẻ đẹp của nàng

"Nàng sao lết được nói ra xem ta qua loa tặc trách chỗ nào? Tiểu Linh Đang, cũng không phải chỉ có nàng làm được. Lại nói cùng lắm thì, ta có thể cười nàng. Ta thích cùng mỹ nhân độc địa cả ngày đối đầu, như vậy mới thú vị!" Lục Hàn thông thả ung dung ngồi vào bên cạnh Hòa Linh, cũng không quản ánh mắt Hòa Linh giống như muốn ăn thịt người, có thể để cho Tiểu Linh Đang tức giận, quả nhiên là một chuyện vui!

Có lẽ trong ánh mắt Lục Hàn vui sướng quá mức rõ ràng, Hòa Linh lập tức nhận ra được sở thích buồn nôn của tên này, trầm ngâm một chút, Hòa Linh đột nhiên có động tác, trực tiếp đưa tay lên trước, Lục Hàn cũng không thấy trong tay nàng có cái gì, nhưng vẫn lách mình tránh ra, Tiểu Linh Đang xem ra tuyệt đối không phải đơn giản như vậy, y cũng không mạo hiểm. Lục Hàn tránh thoát động tác của Hòa Linh, trở tay cầm cổ tay của nàng, Hòa Linh thuận thế lộn ngược, ngay cả Tiểu Linh Đang chỉ là một cô nương mười hai tuổi, Lục Hàn cũng vẫn cảnh giác, y buông tay né tránh, lại bị Hòa Linh trực tiếp đập một cước.

Sức đôi chân nhỏ của Hòa Linh không lớn, Lục Hàn cũng không cảm thấy thương tổn, nhưng bị Tiểu Linh đang đập phải, luôn là nói thì dễ mà nghe thì khó. Y chop ngay lấy lấy Hòa Linh, nghiêng về phía trước đè nàng xuống, không chỉ có nắm lấy cổ tay nàng, cũng dùng đầu gối đè lại chân của nàng.

Hòa Linh cười lạnh: "Người muốn làm gì!"

Lục Hàn dở khóc dở cười, "Ta còn không đến nỗi bụng đói ăn quàng khi dễ một tiểu nữ hài nhi bị bệnh chứ? Chỉ là tiểu nữ hài nhi quá bướng bỉnh, cần giáo dục một chút thôi!"

Hòa Linh: "A, dạy dỗ!" Hòa dứt lời, một cách hay, chân nàng tránh thoát, nàng nặng nề húc lên trên.

Lục Hàn lập tức sắc mặt tái nhợt buông Hòa Linh ra, trực tiếp ngồi chồm hồm xuống. Hòa Linh thừa dịp khoảng cách ngồi dậy, hai nha hoàn liền vội vàng tiến lên, cũng không phải lúc này bọn họ phản ứng chậm, chỉ là không dám làm loạn, sợ bị thương tiểu thư nhà mình, hơn nữa tiểu thư trước kia cũng đã thông báo, nếu như nàng và người khác nháo lên, các nàng phải tránh xa một chút, họ dù xông lên, cũng không có tác dụng gì, cũng là cho nàng thêm phiền toái, chính nàng có thể xử lý tốt. Bị thua thiệt, là chuyện của nàng!

Mặc dù lời nói không phải như vậy, nhưng hai nha hoàn lại cảm thấy, lực chiến đấu của mình, quả thật không được, họ không phải sợ tiểu thư thua thiệt, mà là sợ cho tiểu thư thêm phiền toái! Hòa Linh từ dưới cái gối trực tiếp móc ra chiếc túi đựng tiền, ngay cả khi Lục Hàn bị thương.

ai cũng chỉ nằm chờ, ngày cả khi Lục Hàn bị thương, nhưng ánh lạnh chợt lóe, cũng tránh khỏi, hấn quỳ một chân xuống đất, trên mặt vẫn cười nói, "Tiếp tục!"

Khiêu khích như vậy, Hòa Linh thật sự không có khách khí tiếp tục xông, mặc dù nàng chỉ biết mấy chiêu đơn giản, nhưng thắng là ở thân thể mềm mại nhỏ nhắn, một đường quét chân, trực tiếp trở tay đem đao đâm tới!

Lục Hàn để lại cổ tay Hòa Linh cổ, chui thui trên tay rơi xuống đất, Lục Hàn xoay người từ phía sau ôm lấy Hòa Linh, tay của y ôm bụng của nàng, Hòa Linh mặt hơi đỏ lên, cúi chỗ về phía sau đình đầu, Lục Hàn bị nàng đánh trúng một chút, càng thêm ôm sát mấy phần: "Tiểu Linh Đang. Nàng còn không phải là đối thủ của ta, coi như luyện hai mươi năm, ta không để cho nàng...nàng cũng đánh không lại ta!"

"Đánh không lại người? Ta đương nhiên không thể nào đánh thắng người, liên tục ta đánh không lại người, chưa thấy liên tiếp đánh ta không thắng được người...người cho là chỉ có cật mạnh mà có thể sao?" hai má của Hòa Linh bắt đầu đỏ hơn không giống như lúc đầu, nhưng Lục Hàn đứng ở sau lưng nàng, lại nhìn thấy lỗ tai đang phồng hồng của nàng, mặc dù Hòa Linh là người tàn nhẫn, nhưng rốt cuộc là một tiểu nha đầu chưa dứt sữa. Nói nàng hoàn toàn bình tĩnh, Lục Hàn không tin.

Không biết sao, nhìn lỗ tai tiểu Cô nương đỏ, Lục Hàn liền hết sức vui mừng.

Ngón tay Lục Hàn nhẹ nhàng bồng nhúc nhích, Hòa Linh khinh bỉ nói: "Người đúng là đồ không biết xấu hổ, ta đúng phải người, cũng chưa có lúc nào tốt."

Lục Hàn có mấy phần lúng túng, nhưng mà vẫn nói:
"Làm người phải điềm đạm một chút tốt hơn."

Hòa Linh cười lạnh, mặc dù tay chân không thể động
đậy, nhưng lại dùng sức ngửa người về phía sau, dùng đầu
đụng người. Đầu Hòa Linh đụng phải cằm của Lục
Hàn, y bị đau buốt tay, Hòa Linh xoay người thêm
một quyền. Lục Hàn cảm thấy "trên dưới" của mình
phòng bị không được tốt. Tiếc cô nương mặc dù công phu
không lớn, lại liên tục ra đòn thô bạo, nhưng nàng có cách
làm hay, mình liên tục trúng chiêu. Mặc dù không dám
làm nàng bị thương, nhưng phải hoài nghi năng lực của
mình!

"Nàng nhất định hận chết ta." Lục Hàn xoa cằm của
mình, nói, chỗ này bị đụng có một chút, thật đúng là rất
đau! Dĩ nhiên, y biết trên người mình bây giờ đây không
phải là chỗ đau nhất, nhưng có nhiều chỗ, thật không tốt!

Hòa Linh lúc này lui về phía sau một bước, bộ dạng là
một cô nương tốt, nàng giỏi nhất là giả trang, đang đợi
thời cơ, không có gì thông minh bằng nàng. Bởi vì cùng
y động thủ, hôm nay nàng mồ hôi đã chảy ướt lưng, Lục
Hàn thấy, trong lòng an tâm mấy phần, nhưng mà vẫn
nói: "Nàng động thủ lần nữa, ta sẽ không khách khí đâu."

Lục Hàn đây là khiêu khích, chỉ là đây cũng không phải
lần đầu tiên sau khi ý vào nhà, Hòa Linh cười lạnh định
xong lên, nghe được từ cửa truyền đến tiếng bước chân,
Hòa Linh dừng lại.

Lục Hàn lắc mình một cái, lần này thật sự nhảy ra cửa

sổ, chờ Trí Ninh vào cửa, chỉ thấy tý tý mình cả người đầy mồ hôi, y cảm thán nói: "Tý tý sao ra nhiều mồ hôi như vậy?" Chỉ là hơi xong lại yên tâm mấy phần, tý tý tất nhiên sẽ rất nhanh khỏe lại.

Chỉ là rất nhanh, Trí Ninh liền cau mày, bên trong nhà quá loạn, hơn nữa trên bàn còn có một cái rổ, y không phải đưa ngọc, tự nhiên đoán được có người tới đây, y nghi ngờ liền hỏi.

Hòa Linh vốn là không muốn giải thích, nhưng không nói sợ Trí Ninh lo lắng lại dây dưa, hiện tại lúc này, nàng thật có chút mệt mỏi, cũng không muốn giải thích nhiều, chỉ nói: "Một vừa rồi một kẻ thù của ta tới, xem ta chết hay chưa, vì vậy chúng ta đã động thủ!"

Trả lời như vậy, thật là làm cho người ta hoảng sợ, cũng may, Trí Ninh đã quá rõ tý tý nhà mình luôn nói lời kinh người, mặc dù trong lòng hết sức kinh ngạc, nhưng cũng không có hỏi nhiều hơn, nhìn trở về. Lúc này, nghi ngờ thật tốt mới phải. Nghĩ như vậy, y lại không dây dưa chuyện này, chỉ ra khỏi phòng. Ra nhiều mồ hôi như vậy, nên thay áo quần.

Chờ bên trong nhà yên tĩnh trở lại, Hòa Linh dao động chân, chuông nhỏ trên chân phát ra âm thanh thanh thúy, Hòa Linh tâm tâm. "Cũng không nghĩ, cái thứ đen đui này còn có chút chỗ dùng!" Tối thiểu động dậy một chút, toàn thân mồ hôi, bệnh của nàng dường như cũng khá rất nhiều.

Hòa Linh xuất mồ hôi, sáng khoái tinh thần, sai bảo Xảo Âm đem cái rổ tới, kiểm tra xem có gì. Túc thành

Hầu quả nhiên là được thiên gia ưu ái nhất, vật hiếm lạ cũng không ít, ngoài một chút đồ ăn vặt, cũng không thiếu các món thuốc bổ trân quý. Đạo này, có chút thuốc bổ trân quý, dù có tiền cũng khó mua được! Hòa Linh nhìn Nhân Sâm, chỉ cảm thấy chất lượng là tốt không thể tốt hơn, người bình thường khó có được.

"Các người nói trời lạnh đem cây củ cải này hầm với chút trứng tôm sẽ hế nào?"

"Ấm", nha hoàn ngã xuống!

Có thể đem Nhân Sâm thượng hạng ví như củ cải, cũng chỉ có người như tiểu thư họ! Chỉ là, nhìn tiểu thư ánh mắt mang nét cười, biết nàng đang đùa giỡn.

Xảo Âm tổng kết: "Tiểu thư tâm tình rất tốt!"

Hòa Linh một cái vỗ tay vang lên, "Đã đoán đúng!"

Đúng là đã đoán đúng, Hòa Linh cảm thấy, mình chiếm tiện nghi, mà không lợi dụng cái kia.

Lục Hàn che chỗ không thể nói của mình, đứng ở trong góc vườn hoa, động cũng không thể động, bên cạnh Thôi Ngọc đồng tình hỏi "Chị tì, ngài không sao chứ?"

Lục Hàn thật sự không muốn để cho người ta nhìn thấy bộ dạng này, nhưng là. Để lau sạch mồ hôi, "Không khỏe!"

Đạp cái vị trí kia, người nói có thể khỏe hay không!

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.